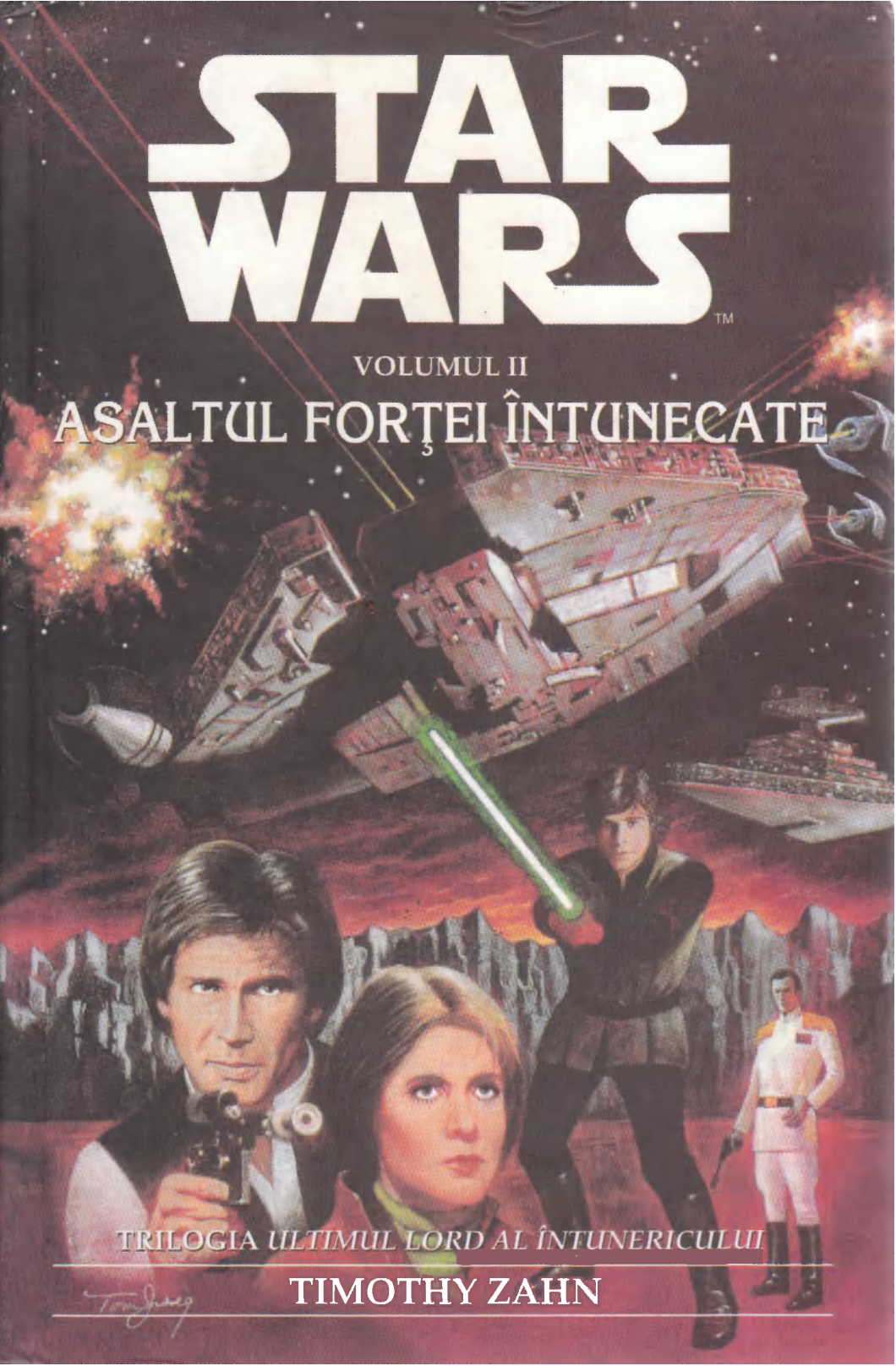

STAR WARS™

VOLUMUL II

ASALTUL FORȚEI ÎNTUNEcate

TRILOGIA ULTIMUL LORD AL ÎNTUNERICULUI

TIMOTHY ZAHN

Tom J. Gray

STAR WARS™

ASALTUL FORȚEI ÎNTUNEcate

TIMOTHY ZAHN

VOLUME 2

Traducere de
Editura Amaltea
2011, 210 pag. - (Star Wars)
ISBN 978-973-01-1111-1

1. Poezie, Jurnal, etc.

CLC 813.54-1111

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări:
Alina Cașcaval, Cristian Cârstoiu, Simona Derla, Antoaneta Dincă, Lucian Dumitrescu,
Gabriela Fărcășanu, Eugen Gorda, Tatiana Militaru, Ana-Maria Murariu, Lidia Olaru,
M.C. Popescu-Drânda, Corneliu Rusu, George Stanca, Mihaela Stanca

tehnoredactare computerizată: AMALTEA TehnoPlus

coperta: Simona Derla, Antoaneta Dincă
traducere: Mihai-Dan Pavelescu
redactor: Ana-Maria Murariu

editori: **Dr. M.C. Popescu-Drânda**
Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ZAHN, TIMOTHY

Asaltul Forței Întunecate / Timothy Zahn
trad.: Mihai-Dan Pavelescu
București – EDITURA AMALTEA, 2002
311 p.; 21 cm. – (*Star Wars*)
ISBN 973-9397-41-7

I. Pavelescu, Mihai-Dan

821.111(73)-31=135.1

DARK FORCE RISING / Timothy Zahn
Copyright © by LUCASFILM Ltd. and TM.

ASALTUL FORȚEI ÎNTUNECATE / Timothy Zahn
ISBN 973-9397-41-7
© 2002 – EDITURA AMALTEA
adresa: CP 9-8 București
internet: www.amaltea.ro / **email:** office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate EDITURII AMALTEA.
Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a EDITURII AMALTEA.

STAR WARs™

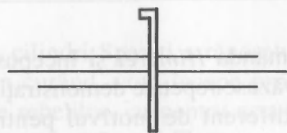
ASALTUL FORȚEI ÎNTUNEcate

TIMOTHY ZAHN

VOLUMUL 2

EDITURA AMALTEA

Drept în față, steaua era o sferă galben-portocalie de mărimea unui bănuț, cu intensitatea luminoasă moderată de distanță și de parasolarele automate ale videocranelor. Împrejurul ei și al navei însăși se aflau stelele, o cascadă de gămlii de ac orbitor de albe pe fundalul negru al spațiului. Direct sub navă, în sectorul vestic al Marii Păduri Nordice a planetei Myrkr, se apropia revărsatul zorilor.

Ultimul răsărit pe care cineva din pădurea aceea avea să-l mai vadă vreodată.

Lângă unul dintre videocranele laterale de pe puntea distrugătorului spațial imperial *Himera*, căpitanul Pellaeon privea linia neclară a terminatorului apropiindu-se încetișor de zona țintă a planetei de dedesubt. Cu zece minute în urmă, forțele de pe sol care înconjurau locul anunțaseră că erau pregătite; *Himera* în sine ocupase de mai bine de o oră poziția de blocadă. Acum nu mai lipsea decât ordinul de atac.

Lent, cu sentimentul comiterii unei ilegalități, Pellaeon întoarse capul câțiva centimetri într-o parte. În dreapta lui, Marele Amiral Thrawn stătea așezat la consola sa de comandă, cu fața albăstruie inexpressivă, cu ochii roșu-strălucitori focalizați pe bateriile afișajelor de stare ce-i înconjurau scaunul. Nu vorbise și nici nu se clintise din poziția aceea după primirea raportului ultimului grup de desant și Pellaeon simțea că echipajul de cart începuse să devină nerăbdător.

În ceea ce-l privea, Pellaeon încetase de mult să încerce să-i mai ghicească acțiunile lui Thrawn. Faptul că fostul Împărat considerase că acesta merita să fie unul dintre cei doisprezece Mari Amirali ai săi constituia dovada încrederii în el – cu atât mai mult, ținând seama de originea nu tocmai umanoidă a lui Thrawn și de bineștiuta reticență a Împăratului în asemenea probleme. De altfel, în anul scurs de când

Thrawn preluase comanda *Himerei* și începuse reconstruirea Flotei Imperiale, Pellaeon văzuse repetate demonstrații ale geniului militar al Marelui Amiral. Indiferent de motivul pentru care amâna atacul, căpitanul avea convingerea că era unul perfect valid.

Reveni înapoi către videcran la fel de lent pe cât se întorsese spre Marele Amiral. Totuși mișcărilor sale nu scăpaseră neobservate.

– Întrebări, căpitane? răzbătu glasul modulat și fluid al lui Thrawn prin murmurele scăzute ale conversațiilor de pe punte.

– Nu, domnule amiral, se răsuci Pellaeon către superiorul său.

Pentru o clipă, ochii strălucitori îl studiară și, subconștient, Pellaeon se încordă, așteptându-se la o mustrare, sau chiar la ceva mai rău. Însă Thrawn, așa cum Pellaeon avea tendința să uite, nu deținea temperamentul legendar și letal al Lordului Darth Vader.

– Te întrebi, poate, de ce n-am atacat încă? sugeră Marele Amiral pe același ton politicos.

– Da, domnule amiral, recunosc Pellaeon. Toate forțele noastre și-au ocupat pozițiile.

– Forțele noastre militare, da, însă nu și observatorii pe care i-am trimis în Hyllyard City.

– Hyllyard City?

– Exact. Mi se pare nefiresc ca un individ cu viclenia lui Talon Karrde să-și fi amplasat o bază în mijlocul pădurii, fără să fi stabilit, de asemenea, contacte de securitate în afara zonei respective. Hyllyard City se află mult prea departe de baza lui Karrde pentru ca oricine de acolo să fie martor direct al atacului nostru. Drept urmare, orice agitații neașteptate în oraș ar implica existența unei modalități de comunicații mai subtile. Pornind de la descoperirea ei, am putea să identificăm persoanele de contact ale lui Karrde și să le supraveghem pe termen lung. Finalmente, ele ne-ar duce la Karrde.

– Am înțeles, domnule amiral, se încruntă Pellaeon. Așadar, nu vă așteptați să capturați nici unul dintre oamenii lui Karrde.

Zâmbetul Marelui Amiral deveni rece.

– Mă aștept ca forțele noastre să găsească o bază goală și abandonată.

Căpitanul trase cu ochiul pe videcran, spre planeta pe jumătate iluminată de sub ei.

– În cazul acesta... de ce o mai atacăm?

– Din trei motive, căpitane. În primul rând, chiar și cei ca Talon Karrde fac, ocazional, greșeli. S-ar putea ca, în graba lui de a-și evacua baza, să fi uitat în urmă un crâmpei esențial de informație. În al doilea rând, așa cum am menționat deja, un atac asupra bazei ne-ar putea conduce la contactele lui din Hyllyard City. Iar în al treilea rând, oferă trupelor noastre de sol o experiență directă de care au multă nevoie.

Ochii strălucitori sfredeleau fața lui Pellaeon.

– Nu uita niciodată, căpitane, că obiectivul nostru nu mai este doar jalnica hărțuire pe la spate din ultimii cinci ani. Deținând acum Muntele

Tantiss și colecția de cilindri Spaarti a răposatului Împărat, inițiativa redevine a noastră. În curând, vom începe procesul de recăștigare a planetelor din mâinile rebelilor, iar pentru asta vom avea nevoie de o armată de sol la fel de antrenată ca și Flota.

– Înțeleg, domnule amiral.

– Bine, încuviință Thrawn și reveni cu privirea asupra displayurilor. E momentul. Anunță-l pe generalul Covell că poate să înceapă.

Pellaeon părăsi videcranul și reveni la consola sa de comandă. Verifică rapid afișajele și apăsă comutatorul pentru transmisiuni, pe jumătate conștient că și Thrawn își activase propriul comunicator. Avea de trimis vreun mesaj privat pentru spionii săi din Hyllyard City?

– Aici *Himera*, rosti Pellaeon. Lansați atacul!

* * *

– Recepție, *Himera*, vorbi generalul Covell în comunicatorul căștii, ferindu-se ca disprețul să-i răzbată în glas.

Era tipic – tipic și dezgustător de previzibil. Te-nvârți ca nebunul, desantezi trupele și vehiculele, pregătești totul... și după aceea îi aștepți pe trufașii ofițeri ai Flotei, în uniforme lor imaculate și în navele lor curate și perfecte, să-și termine de băut ceaiul pentru ca, în cele din urmă, să-ți dea undă verde.

Stați cât mai confortabil, gândi el sardonice în direcția distrugătorului spațial de deasupra. Deoarece, indiferent dacă Marele Amiral Thrawn era interesat de obținerea unor rezultate reale sau pur și simplu de o repetiție generală, avea să capete ceva pe măsură. Întinzând mâna spre consola din fața sa, Covell activă frecvența de comandă locală.

– Generalul Covell, către toate unitățile – am primit undă verde. Îi dăm drumul!

Confirmările sosiră și, cu o vibrație a punții de oțel de sub picioarele sale, uriașul pășitor AT-AT porni, croindu-și drum în stilul său greoi prin pădure, spre baza aflată la un kilometru depărtare. În fața AT-AT-ului, ocazional vizibilă prin videcranul de oțel transparent blindat, o pereche de AT-ST cercetași pășitori alerga în formație geamănă, flankându-i traseul și căutând inamici sau capcane. Desigur astfel de împotriviri inutile nu i-ar fi făcut nici un bine lui Karrde. În anii săi de serviciu imperial, Covell condusese realmente sute de campanii și cunoștea perfect capacitățile remarcabile ale mașinilor de luptă aflate sub comanda lui.

Sub videcran, displayul tactic holografic era aprins ca un disc decorativ, ledurile pâlpâitoare roșii, albe și verzi indicând pozițiile AT-AT-urilor, AT-ST-urilor și vehiculelor platforme-cercetaș de atac ce se strâneau într-un cerc disciplinat în jurul bazei lui Karrde.

Disciplinat, dar nu perfect. AT-AT-ul din nord și vehiculele sale de sprijin rămăseseră considerabil în urma lațului blindat.

– Unitatea 2, rosti Covell în comunicator, mărește viteza.

– Încercăm, domnule general, răzbătu un glăscior îndepărtat peste straniile efecte atenuatoare ale florei bogat metalifere de pe Myrkr. Am dat peste niște hățișuri dese de liane care ne încetinesc cercetașii pășitori.

– AT-AT-ul are vreo problemă?

– Nu, domnule general, dar doream să mențin unitatea flancului...

– Coerența deplasării este un obiectiv lăudabil în decursul manevrelor de școală, maiorule, îl întrerupse Covell, dar nu pe seama unui plan global de luptă. Dacă AT-ST-urile nu pot ține pasul, lasă-le-n urmă.

– Am înțeles.

Covell întrerupse legătura, pufnind. Marele Amiral avea dreptate cel puțin într-o privință: trupele lui necesitau mult mai multă experiență de luptă înainte de a se ridica la adevăratele standarde imperiale. Cu toate acestea, materia primă exista – chiar în vreme ce privea, flancul nordic se refăcu, cu platformele-cercetaș desfășurându-se în față și preluând pozițiile anterioare ale AT-ST-urilor, în timp ce acestea trecură în ariergardă.

Senzorul energetic emise un avertisment de proximitate: se apropiau de bază.

– Statutul? Își întrebă Covell echipajul.

– Tot armamentul pregătit de foc, raportă artileristul cu ochii pe displayurile de țintire.

– Nu există indicații de rezistență, activă sau pasivă, adăugă pilotul.

– Rămâneți cu ochii-n patru, ordonă Covell și tastă din nou frecvența de comandă. Către toate unitățile – avansați!

Însoțit de ultimele trosnete ale vegetației rupte, AT-AT-ul intră în poiană.

Spectacolul era impresionant. În semiîntunericul zorilor, la un unison care atingea perfecțiunea paradelor, celelalte trei AT-AT-uri apărură de la adăpostul pădurii, de pe cele patru laturi ale spațiului deschis, cu AT-ST-urile și platformele-cercetaș strânse în jurul picioarelor lor, răspândindu-se rapid în toate direcțiile, pentru a încercui clădirile scufundate în beznă.

Covell examinează iute, dar atent, senzorii. Două surse energetice continuau să funcționeze – una în clădirea centrală, iar cealaltă într-una dintre barăcile periferice. Nu exista nici o urmă de senzori operaționali, de armament sau de câmpuri energetice. Bio-analizorul își rulă algoritmi complicați și concluzionează că în clădirile exterioare nu existau forme de viață.

Pe de altă parte, construcția cea mare din centru...

– Domnule general, raportă comandantul AT-AT-ului 4, am detectat aproximativ douăzeci de forme de viață în clădirea din mijloc. Toate se găsesc în secțiunea centrală.

– Nu apar însă ca oameni, murmură pilotul lui Covell.

– Poate că sunt ecranate, mormăi generalul privind pe videcran. (Baza continua să rămână tăcută.) Să-i dăm drumul și să aflăm. Grupele de asalt – executarea!

Platformele-cercetaș depliază trapele posterioare și din fiecare coborî câte o grupă de opt soldați, ținând strâns carabinele laser peste piepturile blindate, când săriră pe sol. Jumătate din fiecare grupă ocupă poziție de acoperire înapoia vehiculului, cu armele ațintite asupra bazei, iar cealaltă jumătate sprintă peste terenul deschis, spre linia exterioară de clădiri și barăci. Acolo adoptă la rândul ei poziție de acoperire, permițând camarazilor rămași în spate să avanseze. Era o tactică militară veche de secole, executată cu genul de hotărâre energetică pe care Covell o așteptase din partea unor trupe lipsite de botezul focului. Nu putea totuși să conteste că exista materie primă de calitate.

Soldații continuă să se apropie în valuri succesive de clădirea centrală, cu grupuri mici desprinzându-se din cercul principal, pentru a verifica fiecare dintre structurile exterioare, pe măsură ce ajungeau lângă ea. Avangarda trupelor de asalt ajunse la obiectiv... un fulger orbitor ilumina pădurea când detonă ușa... apoi urmă o înghesuială ușor confuză, când restul soldaților pătrunse înăuntru.

După aceea, liniște.

Pentru două minute, tăcerea continuă, punctată numai de ocazionale comenzi laconice din partea comandanților. Covell ascultă, privind senzorii... și în cele din urmă, raportul sosi.

– Domnule general, raportează locotenentul Barse. Am asigurat zona-țintă. În interior nu se află nimeni.

– Perfect, locotenente, încuviință Covell. Ce există înăuntru?

– Se pare că au plecat în grabă, domnule general. Au abandonat destul de multe, dar în majoritate lucruri lipsite de valoare.

– Asta va decide echipa de scanare. Indicații ale unor bombe-capcană sau surprize neplăcute?

– Nu, domnule general. Formele de viață pe care le-am detectat sunt niște animale lunguiețe și îmblânite, situate pe arborele central, care se ridică prin plafon.

Covell aprobă iarăși din cap. Din câte își amintea, se numeau ysalamiri. De vreo două luni, Thrawn făcea mare caz în legătură cu animalele acelea idioate, deși el unul nu reușea să ghicească la ce puteau fi utile în război. Bănuia totuși că, finalmente, cei din Flotă aveau să-i împărtășească marele secret.

– Stabilește o defensivă fagure, îi ordonă locotenentului, și anunță echipa de scanare când ai terminat. Până atunci, fă-te confortabil. Marele Amiral dorește ca baza să fie demontată bucățele, și exact asta vom face în continuare.

* * *

– Perfect, generale, rosti vocea la limita audibilului, în ciuda amplificării puternice și a filtrelor calculatorului. Începe demontarea.

Așezată în fața comenzilor lui *Karrde Nesupusul*, Mara se răsuci pe jumătate spre bărbatul dinapoia ei.

– Cred că asta a fost, spuse ea.

Pentru o clipă, se păru că Talon Karrde n-o auzise. Tăcu, privind pe videcran spre planeta îndepărtată, o semilună micuță alb-albăstruie, vizibilă dincolo de marginea neregulată a asteroidului ce trecea prin apropierea soarelui, înapoia căruia se camuflase *Karrde Nesupusul*. Mara fu pe punctul de a repeta comentariul, când contrabandistul se mișcă.

– Da, vorbi el și glasul calm nu dovedea nici urmă din emoția pe care o simțea în mod neîndoios. Asta a fost...

Mara schimbă o privire cu Aves, aflat pe scaunul copilotului, apoi reveni spre Karrde.

– Atunci, n-ar trebui să-i dăm drumul?

Karrde inspiră adânc... și, privindu-l, Mara surprinse în expresia lui un licăr care trăda ce însemnase pentru el sediul de pe Myrkr. Nu doar o simplă bază de operațiuni, ci chiar un cămin.

Femeia își alungă gândul acela. Prin urmare, Karrde își pierduse căminul. Mare lucru! În decursul existenței, ea însăși pierduse mai multe și supraviețuise. Va trece și el peste pierderea respectivă.

– Am întrebat dacă n-ar trebui să-i dăm drumul.

– Te-am auzit, zise Karrde și licărul emoțional dispăru din nou sub fațada obișnuită de ironie. Cred că ar trebui să mai așteptăm nițel. Să vedem dacă n-am uitat ceva care le-ar putea oferi o indicație despre baza Rishi.

Mara se uită iarăși la Aves.

– Am fost destul de meticuloși, spuse bărbatul. Nu cred că exista vreo referire la Rishi altundeva decât în calculatorul principal, care a fost evacuat cu primul grup.

– Absolut de acord, încuviință Karrde. Ești gata să-ți pui viața chezaș pe afirmația asta?

Buza lui Aves zvâcni.

– Nu tocmai.

– Și dacă ne observă? insistă Mara. Camuflarea înapoia asteroizilor este trucus cel mai vechi de pe lume.

– N-o să ne observe, clătină hotărât Karrde din cap. Ba chiar mă-ndoiesc că s-ar gândi că am rămas aici. Oamenii obișnuți care fug din fața unui ca Marele Amiral Thrawn nu se opresc decât după ce au ajuns foarte departe.

Ești gata să-ți pui viața chezaș pe afirmația asta? gândi Mara cu amărăciune, dar nu scoase un cuvânt. Probabil că avea dreptate și, chiar dacă *Himera* sau unul dintre vânătorii TIE ar fi pornit spre *Karrde Nesupusul*, n-ar fi avut nici o problemă în a efectua saltul în hiperspațiu cu mult înainte de a fi atacați.

Logica și tactica păreau clare, totuși Mara simțea ceva sâcâind-o într-un colțișor al minții. Un sentiment neplăcut legat de evenimentele acestea.

Înceștând maxilarele, reglă senzorii navei la sensibilitate maximă și mai controlează o dată dacă secvența pre-lansare a motoarelor fusese introdusă și putea fi activată imediat. După aceea, se pregăti de așteptare.

* * *

Echipa de scanare acționează rapid, eficient și amănunțit. Avu nevoie de nițel mai mult de treizeci de minute ca să concluzioneze că nu exista nimic important.

– Deci varianta asta s-a dus, făcu o grimasă Pellaeon, privind rapoartele negative care i se derulau pe display.

Poate că fusese o ședință practică bună pentru forțele de sol, dar altfel întregul exercițiu păruse să fi fost inutil.

– Desigur, poate că observatorii dumneavoastră au sesizat ceva în Hyllyard City, adăugă el răsucindu-se spre Thrawn.

Ochii roșu-strălucitori ai Marelui Amiral nu se desprinseră de la displayurile sale.

– A existat o mică reacție, rosti el. S-a terminat aproape înainte să fi început, totuși cred că implicațiile sunt clare.

Oricum, era ceva.

– Da, domnule amiral. Să ordon Monitorizării pregătirea unei echipe de sol pe termen lung.

– Răbdare, căpitane. La urma urmelor, poate să nu fie necesar. Tastează o scanare de rază medie și spune-mi ce vezi.

Pellaeon reveni spre consola sa și introduse comanda de afișare respectivă. Vedea planeta, desigur, și norul defensiv standard de vânători TIE grupat în jurul *Himerei*. Singurul obiect aflat în raza medie...

– Vă referiți la asteroidul micuț de acolo?

– Exact, încuviință Thrawn. Cu nimic remarcabil, așa-i? Nu, să nu faci o focalizare senzorială – adăugă el, aproape înainte ca ideea să-i fi venit măcar lui Pellaeon. N-am dori să omorâm prematur găina cu ouă de aur, nu-i așa?

– „Găina cu ouă de aur”? repetă Pellaeon, încruntându-se din nou spre datele senzorilor. (Scanările de rutină asupra asteroidului, efectuate cu trei ore în urmă, fuseseră negative și de atunci nimic nu s-ar fi putut furișa în locul acela fără să fi fost detectat.) Cu tot respectul, domnule amiral, nu văd nici o indicație că ar exista ceva acolo.

– Nici eu nu văd, aprobă Thrawn, dar este singura acoperire de dimensiuni convenabile pe o rază de aproape zece milioane de kilometri în jurul lui Myrkr. Practic nu există nici un alt loc de unde să ne urmărească Talon Karrde.

Pellaeon țuguie buzele.

– Domnule amiral, mă îndoiesc că Talon Karrde ar fi îndeajuns de necugetat ca să stea și să ne aștepte sosirea.

Ochii roșu-strălucitori se îngustară doar puțin.

– Uiți, căpitane, vorbi încet Marele Amiral, că l-am cunoscut pe individ. Un aspect încă mai important – am văzut genul de obiecte de artă pe care le colecționează. Nu, reveni el spre displayuri, este acolo, sunt sigur de asta. Vezi tu, Talon Karrde nu-i doar un simplu contrabandist. Poate că, în esență, nici nu este contrabandist. Adevărata lui pasiune n-o reprezintă

bunurile sau banii, ci informațiile. Mai mult decât orice din galaxie, el tânjește după cunoaștere... iar știința despre ce am găsit sau n-am găsit noi aici constituie pentru el o nestemată prea prețioasă ca s-o abandoneze.

Pellaeon studie profilul Marelui Amiral. În opinia lui, era un salt logic prea puțin consistent. Pe de altă parte, văzuse prea multe salturi similare pentru ca să nu-l ia în serios pe acesta.

– Să trimit o escadrilă de vânători TIE ca să investigheze, domnule amiral?

– Așa cum am zis, căpitane, răbdare! Chiar și în mod stealth senzorial, cu toate motoarele oprite, se va asigura că poate activa și fugi înainte ca o forță de atac să ajungă la el. Thrawn surâse spre Pellaeon: Sau, mai precis, o forță de atac dinspre *Himera*.

O amintire fugară reveni căpitanului: Marele Amiral întinzându-se spre consola de transmisiuni, în clipa în care Pellaeon trimitea ordinul de atac pentru forțele de pe sol.

– Ați trimis un mesaj spre restul Flotei, spuse el, și l-ați sincronizat cu ordinul meu de atac, pentru a camufla transmisiunea.

Sprâncenele negru-albăstrui ale lui Thrawn se înălțară o fracțiune.

– Foarte bine, căpitane! Cu adevărat, foarte bine.

Pellaeon simți o ușoară căldură pe obraji. Complimentele Marelui Amiral erau puține și extrem de rare.

– Mulțumesc, domnule amiral.

Thrawn încuviință din cap.

– Mai exact, mesajul meu s-a adresat unei singure nave, *Constrângătorul*. Va sosi peste aproximativ zece minute. Moment în care – și ochii îi scânteiară – vom vedea cât de precis l-am descifrat pe Karrde.

* * *

Din difuzoarele punții lui *Karrde Nesupusul*, rapoartele echipei de scanare începuseră să se împuțineze.

– Nu se pare c-ar fi găsit ceva, comentă Aves.

– Așa cum ai spus, am fost meticuloși, îi reaminti Mara de abia auzindu-și propriile cuvinte. (Senzația nedefinită care o sâcăia în străfundul minții părea să se fi amplificat.) Acum nu putem pleca? se întoarse spre Karrde.

– Încearcă să te relaxezi, se încruntă bărbatul. Ei nu pot ști că suntem aici. Asteroidul n-a fost investigat cu senzori, iar în alt mod nu au cum să ne detecteze nava.

– Decât dacă senzorii distrugătoarelor spațiale sunt mai buni decât credeai.

– Știm totul despre senzorii lor, o liniști Aves. Calmează-te, Mara, Karrde știe ce face. *Karrde Nesupusul* are probabil cel mai bun mod stealth senzorial din partea asta a...

Se opri, când ușa punții se deschise înapoia lor și Mara se răsucii, exact în clipa în care cei doi vornskri domesticiți ai lui Karrde năvăliră înăuntru.

Târându-și realmente îngrijitorul după ei.

– Ce cauți aici, Chin? Întrebă Karrde.

– Scuze, căpitane, pufăi Chin proptindu-se din răspuțeri în podeaua punții și smucind de lesele întinse.

Efortul era doar parțial încununat de succes; prădătorii continuau să-l tragă, lent, înainte.

– Nu i-am putut opri. Am crezut că poate doreau să te vadă...

– Ce-i cu voi? Își certă Karrde animalele, lăsându-se pe vine în fața lor. Nu știți că avem treabă?

Vornskrii nu-l priviră. De fapt, păreau că nici măcar nu-i remarcă prezența. Continuau să privească drept înainte, de parcă el nici n-ar fi existat.

O fixau pe Mara.

– Hei, făcu Karrde și lovi ușor cu palma unul dintre animale peste bot. Cu tine vorbesc, Sturm. Ce v-a apucat?

Se uită în direcția privirii lor neclintite...

Clipi din ochi și se încruntă.

– Faci ceva, Mara?

Femeia clătină din cap și un fior înghețat îi străbătu spinarea. Mai văzuse căutătura aceea, la mulți dintre vornskrii sălbatici care-i atacaseră în timpul celor trei zile cât călătorise împreună cu Luke Skywalker prin pădurea Mykr.

Atât doar că, atunci, privirile prădătorilor nu fuseseră ațintite asupra ei. Toți îl fixaseră pe Skywalker. De obicei, cu o clipă înaintea saltului.

– Asta este Mara, Sturm, continuă Karrde vorbind așa cum ai face cu un copil. Mara... Haide, doar ai văzut-o tot timpul când eram acasă.

Lent, aproape împotriva voinței sale, Sturm încetă să mai tragă de lesă și î ntoarse capul spre stăpânul lui.

– Mara, repetă acesta privindu-l ferm în ochi. Prietena noastră! Ai auzit, Drang? adăugă el, prinzându-i botul. Prietena noastră. Ai înțeles?

Drang păru că reflectează asupra celor auzite. Apoi, la fel de șovăielnic ca Sturm, plecă botul și se opri.

– Așa-i mai bine, încuviință Karrde scărpinând ambii vornskri în poia urechilor și se ridică. Mai bine, du-i jos, Chin. Plimbă-i prin cala principală... să facă mișcare.

– Dacă pot găsi vreo potecă prin balamucul de-acolo, mârâi Chin trăgând de lese. Haidem, micuților, îi dăm drumul!

Cei doi vornskri îi îngăduiră să-i scoată de pe punte, doar cu o ușoară ezitare. Karrde privi ușa care se închise în poia lor.

– Mă-ntreb ce naiba a fost asta, rosti el privind gânditor spre Mara.

– Nu știu, replică femeia auzindu-și încordarea din glas.

După dispariția distragerii aceleia de moment, senzația stranie îi revenise în plină forță. Mara se î ntoarse către consola ei, pe jumătate așteptându-se să vadă o escadrilă de vânători TIE năpustindu-se asupra lor.

Nu era însă nimic; *Himera* continua să stea inofensiv pe orbita lui Myrkr. Nu exista nici o amenințare pe care instrumentele lui *Karrde Nesupusul* s-o poată detecta. Totuși furnicătura se întetea întruna.

Brusc, nu mai putu să stea locului. Întinzându-se spre consola de comandă, tastă pre-lansarea motoarelor.

– Mara! strigă Aves, tresărind în scaun de parcă ar fi fost mușcat. Ce nai...?

– Imperialii vin încoace, răbufni ea auzindu-și în voce tensiunea a nenumărate emoții întrepătrunse.

Zarurile fuseseră iremediabil aruncate – activarea motoarelor determinase alarmarea instantanee a tuturor senzorilor din *Himera*. Acum singura cale posibilă rămăsese saltul în hiperspațiu.

Mara ridică ochii spre *Karrde*, temându-se brusc de ceea ce ar fi descoperit pe chipul bărbatului. El rămăsese însă nemișcat, privind-o cu o încruntătură ușor nedumerită.

– Nu s-ar părea că vin, îi atrase atenția încetișor.

Femeia clătină din cap, conștientă de propria ei căutătură de implorare.

– Trebuie să mă crezi, rosti, stingherită de faptul că ea însăși nu-și credea spusele. Se pregătesc de atac.

– Te cred, încuviință *Karrde* liniștitor, sau poate înțelegând că nu le mai rămăsese alternativă. Aves, calculează saltul. Ruta cea mai simplă care nu se îndreaptă spre *Rishi*. Ulterior, ne vom opri și vom reconfigura destinația.

– *Karrde*...

– Mara este secundul meu, i-o reteză *Karrde*, și în această calitate are dreptul și datoria de a lua decizii importante.

– Da, dar... Aves se opri brusc, înghițindu-și cuvintele. Am înțeles, mormăi printre dinți.

Fulgerând-o cu privirea pe femeie, se întoarse către calculatorul navei și se apucă de lucru.

– Poți să ne pui în mișcare, Mara, continuă *Karrde* apropiindu-se de scaunul gol destinat transmisionistului și așezându-se. Menține cât poți mai mult asteroidul între noi și *Himera*.

– În regulă.

Ghemul de sentimente încâlcite începuse de acum să se dizolve, lăsând în urmă o combinație de furie și stânjeneală acută. Făcuse din nou o prostie! Își ascultase sentimentele ascunse – încercase să facă lucruri despre care știa prea bine că nu le poate realiza – și sfârșise prin a fi ea însăși rănită.

În același timp, probabil că fusese pentru ultima oară că se auzise numită „secundul” lui *Karrde*. Unitatea conducerii în fața lui Aves era una, dar avea să vadă pe naiba după ce ieșeau de aici și rămâneau între patru ochi. Avea să se considere norocoasă dacă n-o zbură cu totul din organizație. Tastând cu furie pe consolă, viră *Karrde Nesupusul*, întorcându-l cu spatele spre asteroid și pornind spre adâncul spațiului...

Iar cu un pâlpăit de pseudomișcare, ceva uriaș se materializa din hiperspațiu, apărând în spațiul normal la numai douăzeci de kilometri de ei.

Un crucișător imperial interdictiv.

Aves emise o înjurătură surprinsă.

– Nu mai suntem singuri, anunță el.

– Văd, spuse Karrde la fel de calm ca întotdeauna... totuși Mara îi auzi tonul de surpriză din glas. Cât ne mai trebuie până la salt?

– Încă un minut, răspunse Aves încordat. În sistemul exterior sunt o mulțime de asteroizi printre care trebuie calculată deplasarea.

– Va fi o cursă contracronometru așadar... Mara?

– Avem 73%, spuse femeia storcând cât mai multă putere din motoarele leneșe.

Karrde avea dreptate; îi aștepta într-adevăr o cursă contracronometru. Cu cele patru generatoare gigantice de unde gravitaționale, capabile să simuleze mase de dimensiuni planetare, crucișătoarele interdictive constituiau principala armă imperială pentru blocarea unei nave inamice în spațiul normal, în vreme ce vânătorii TIE o bombardau. Pe de altă parte, apărând el însuși din hiperspațiu, interdictivul avea nevoie de un minut înainte de a-și putea activa generatoarele. Dacă până atunci *Karrde Nesupusul* putea fi scos din raza de acțiune...

– Alți musafiri, anunță Aves. Două escadrile de vânători TIE dinspre *Himera*.

– Putere 86%, raportă Mara. Suntem gata de salt imediat ce calculatorul îmi transmite cursul.

– Statutul interdictivului?

– A început activarea generatoarelor gravitaționale, răspunse Aves.

Pe displayul tactic al lui Mara apărură un con spectral, prezentând regiunea în care avea să existe, în curând, câmpul care interzicea saltul în hiperspațiu. Modifică ușor cursul, îndreptând nava spre muchia cea mai apropiată a conului și aruncă o privire spre displayul calculatorului de navigație. Era aproape gata. Conul cețos devenea rapid tot mai substanțial...

Ecranul navigațional emise un piuit. Mara prinse în palmă cele trei manete de comandă hiperspațială din partea frontală a consolei și le trase lin spre ea. *Karrde Nesupusul* vibra ușor și, pentru o clipă, se păru că interdictivul câștigase cursa aceea contracronometru. Apoi, brusc, stelele din jur explodară în linii stelare.

Izbutiseră să scape.

– Să mai aud pe cineva vorbind despre tăiatul crăcii, suspină ușurat Aves când liniile stelare se transformară în împeștrirea hiperspațiului. Cum crezi că știu că suntem aici?

– Habar n-am, răspunse Karrde pe același ton inexpressiv. Mara?

– Nici eu nu știu, răspunse ea rămânând cu ochii asupra displayurilor și neîndrăznind să privească la nici unul dintre bărbați. Poate că Thrawn a avut pur și simplu o intuiție. De multe ori, se bizuie pe așa ceva.

– Norocul nostru că nu-i singurul care se bizuie pe intuiții, preciză Aves pe un ton straniu. Felicitări, Mara! Scuză-mi ieșirea.

– Mda, aprobă Karrde. Ai făcut o treabă cu adevărat bună.

– Mulțumesc, murmură ea păstrând ochii asupra consolei și stăvilindu-și lacrimile care o podidiseră brusc.

Așadar, îi revenise. Sperase cu disperare că localizarea X-interceptorului lui Skywalker în adâncul spațiului fusese un eveniment izolat. Un accident datorat mai mult lui Jedi...

Lucrurile nu stăteau însă în felul acela. Totul îi revenea, așa cum se întâmplase de atâtea ori, în ultimii cinci ani. Presimțirile și pâlپările senzoriale, imboldurile și instinctele.

Ceea ce însemna că, peste puțin timp, aveau probabil să înceapă și visele.

Furioasă, își șterse ochii și, cu un efort, descleștă maxilarele. Era un tipar destul de familiar... însă de data aceasta lucrurile aveau să fie diferite. Până acum nu putuse face nimic în legătură cu vocile și imboldurile, decât să sufere ciclul lor de derulare. Să sufere și să fie gata să se desprindă din nișa pe care reușise să și-o încropească, până în momentul în care, finalmente, se trăda față de cei din jur.

De data aceasta însă nu era o ospătărită într-o cantină Phorliss, nici un flector în ascensiune pentru o bandă de atac pe Caprioril, sau un mecanic de hiperpropulsii pierdut în fundătura Coridorului Ison. Acum era mâna dreaptă a celui mai puternic contrabandist din galaxie, având la dispoziție genul de resurse și mobilitate de care nu mai beneficiase după moartea Împăratului.

Genul de resurse ce avea să-i permită să-l găsească din nou pe Luke Skywalker. Și să-l ucidă.

Poate că atunci vocile aveau să înceteze.

* * *

Thrawn rămase lângă videcranul punții aproape un minut, privind spre asteroidul îndepărtat și spre crucișătorul interdictiv, acum inutil, de lângă el. Era, gândi neliniștit Pellaeon, aproape aceeași postură pe care Marele Amiral o asumase când Luke Skywalker scăpase, atât de recent, dintr-o capcană similară. Ținându-și răsuflarea, Pellaeon îi privi spatele, întrebându-se dacă alt membru al echipajului *Himerei* avea să fie executat pentru acest eșec.

Thrawn se întoarse către el.

– Interesant, rosti el pe un ton de conversație degajată. Ai sesizat derularea evenimentelor, căpitane?

– Da, domnule amiral, încuviință precaut Pellaeon. Ținta se activa înainte de sosirea *Constrângătorului*.

– Exact! Ceea ce implică una dintre trei posibilități. Unu – Talon Karrde tocmai se pregătea să plece oricum. Doi – a intrat în panică dintr-un motiv oarecare... Și trei – ochii roșii scânteiară – a fost, cumva, prevenit.

Pellaeon se îndreaptă și-și încordă spatele.

– Domnule amiral, sper că nu sugerați că unul dintre oamenii noștri l-ar fi prevenit?

– Nu, bineînțeles că nu. Lăsând deoparte loialitatea echipajului, nimeni din *Himera* nu știa de plecarea într-acolo a *Constrângătorului* și nimeni din *Constrângător* n-ar fi putut trimite un mesaj fără ca noi să-l fi detectat.

Se apropie de consola sa de comandă și se așează cu o privire gânditoare.

– O enigmă interesantă, căpitane. Una căreia va trebui să-i acord mai multă atenție. Între timp, avem probleme presante. Pentru început, sarcina achiziționării de nave noi. Anunțul nostru a primit vreun răspuns în ultima vreme?

– Nimic interesant, domnule amiral, răspunse Pellaeon apelând jurnalul de comunicații și scanându-l rapid, pentru a-și reîmprospăta memoria. Opt dintre cele cincisprezece grupuri pe care le-am contactat și-au exprimat interesul, totuși nici unul n-a dorit să se angajeze în mod specific. Așteptăm și celelalte reacții.

– Le mai acordăm câteva săptămâni, încuviință Thrawn. Dacă nici după aceea nu avem rezultate, vom schimba tonul invitației.

– Da, domnule amiral. Pellaeon șovăi, apoi continuă: Am mai recepționat o transmisiune de pe Jomark.

Thrawn își întoarse ochii sclipitori spre el.

– Ți-aș fi recunoscător, căpitane, rosti apăsător fiecare cuvânt, dacă ai încerca să-i faci limpede exaltatului nostru maestru Jedi C'baoth că, dacă insistă cu aceste transmisiuni, va afecta întregul țel al trimerii sale pe Jomark. Dacă rebelii fac cea mai mică asociere între noi, poate să renunțe la speranța că Skywalker va apărea acolo.

– I-am *explicat*, domnule amiral. În repetate rânduri. De fiecare dată, mi-a replicat că Skywalker *va veni*. Iar după aceea a dorit să știe când i-o veți trimite pe sora lui Skywalker.

Câteva clipe, Thrawn rămase tăcut.

– Cred, vorbi el în cele din urmă, că nu-i vom putea închide gura până nu va căpăta ceea ce-și dorește. În același timp, nici nu va fi dispus să se apuce de treabă.

– Așa este. A comentat defavorabil în legătură cu coordonarea atacului la care l-ați solicitat. M-a prevenit în câteva rânduri că nu poate să prezică în mod exact momentul când Skywalker va apărea pe Jomark.

– Și a făcut aluzie la răzburarea oribilă care ne va aștepta, dacă nu va fi acolo în momentul respectiv. Da, îi cunosc perfect rutinele și pot spune că au început să mă obosească.

Thrawn inspiră adânc și expiră lent.

– Perfect, căpitane! Data viitoare când mai apelează C'baoth, îl poți informa că operațiunea Taanab va fi ultima pentru el în viitorul apropiat. Este improbabil că Skywalker va apărea pe Jomark în următoarele două săptămâni – confuzia politică pe care am stârnit-o în rândurile conducerii

rebelilor ar trebui să-l țină ocupat cel puțin atâta timp. Cât despre Organa Solo și gemenii Jedi încă nenăscuți... îl mai poți informa că de acum înainte mă voi implica personal în această privință.

Pellaeon aruncă o privire spre Rukh, bodyguardul Marelui Amiral, care stătea nemișcat și tăcut lângă ușa pupa a punții.

– Renunțați la serviciile noghriilor, domnule amiral? Întrebă el încetșor.

– Te preocupă această problemă, căpitane?

– Nu, domnule amiral. Vă reamintesc însă, cu tot respectul cuvenit, că noghrii n-au fost niciodată încântați să lase o misiune neîncheiată.

– Noghrii sunt slujitori ai Imperiului, replică sec Thrawn. Mai precis, sunt loiali persoanei mele. Vor face așa cum li se va spune... Cu toate acestea, urmă el după o pauză, voi ține seama de grijile tale. Oricum, misiunea noastră aici, pe Myrkr, s-a încheiat. Ordonă-i generalului să revină cu forțele sale la bord.

Pellaeon încuviință din cap și făcu un semn spre ofițerul de transmisiuni.

– Doresc raportul scris al generalului în trei ore, urmă Marele Amiral. La douăsprezece ore după aceea, vreau recomandările lui în privința celor mai buni trei infanteriști și celor mai buni doi mecano-operatori din unitățile de asalt. Cei cinci vor fi transferați la operațiunea Muntele Tantiss și vor pleca imediat spre Wayland.

– Am înțeles, aprobă căpitanul anexând ordinul la fișierul lui Covell.

Asemenea recomandări făcuseră parte din procedura imperială standard de câteva săptămâni, de când demarase operațiunea Muntele Tantiss, totuși Thrawn continua să le atragă periodic atenția ofițerilor. Poate ca un memento mai puțin subtil a importanței vitale pe care o aveau recomandările pentru planul grandios al Marelui Amiral de zdrobire a Rebeliunii.

Thrawn privi din nou pe videcran spre planeta de sub ei.

– În timp ce așteptăm întoarcerea generalului, contactează Monitorizarea în privința echipei aceleia de sol pe termen lung pentru Hyllyard City. Este o galaxie mare, căpitane, surăse el, dar nici chiar un om ca Talon Karrde nu poate fugi la nesfârșit. În cele din urmă, va trebui să se odihnească.

* * *

În realitate nu-și prea merita denumirea de Castelul Înalt. Oricum, nu după părerea lui Joruu C'baoth. Era o construcție scundă și murdară, cu zidăria de piatră având pe alocuri o calitate îndoielnică, extraterestră ca și rasa de mult dispărută care o ridicase, înghesuită între două dintre țăncurile mai mari, pe ceea ce mai rămăsese dintr-un con vulcanic străvechi. Ținând seama de restul craterului care-l încercuia în depărtare și de apele albastru-scânteietoare ale Lacului Inel aflate la aproape patru sute de metri sub el, C'baoth putea însă admite că băștinașii găsiseră cel puțin un peisaj frumos pentru a-și construi castelul. Castelul, sau templul, sau ce o fi fost... Fusese un loc bun în care să se stabilească un maestru

Jedi, fie și numai pentru faptul că toți indigenii păreau să-l venereze. În plus, insula întunecată care ocupa centrul craterului și-i oferea lacului forma circulară asigura un loc de asolizare discret pentru iritantul și nesfârșitul șuvoi de navete al lui Thrawn.

Totuși nici decorul, nici puterea și nici chiar Imperiul nu ocupau acum gândurile lui C'baoth, în timp ce stătea pe terasa castelului și privea în Lacul Inel. Maestrul Jedi era preocupat de pâlpâirea stranie pe care tocmai o percepusese în Forță.

O asemenea pâlpâire mai simțise, cândva. Sau cel puțin, așa i se păruse. Firele spre trecut erau întotdeauna dificil de urmat, pierzându-se cu ușurință în pâclele și goana prezentului. Nici chiar din propriul său trecut, C'baoth nu mai reținea decât crâmpie de amintiri, scene ce proveneau parcă din arhive istorice. Parcă ținea minte că cineva încercase să-i explice motivele, odată, dar explicația se pierduse de mult în bezna trecutului.

Oricum, nu conta. Memoria nu era importantă, concentrarea nu era importantă, propriul său trecut nu era important. Putea apela Forța oricând dorea și *asta* era lucrul cel mai important. Atâta timp cât putea s-o facă, nimeni nu putea să-l rănească sau să-i ia ceea ce-i aparținea.

Atât doar că Marele Amiral Thrawn îi luase deja ceva...

C'baoth privi în jur, pe terasă. Da, locul acesta nu era căminul, orașul și planeta pe care le alesese pentru a le modela și conduce ca pe ale sale. Nu era Wayland, planeta smulșă de la Jedi al Întunerului pe care Împăratul îl desemnase să-i păzească tezaurul din Muntele Tantiss. Aceasta era Jomark, unde el aștepta pe... cineva.

Își trecu degetele prin barba lungă și albă, și se strădui să se concentreze. Îi aștepta pe Luke Skywalker – asta era! Luke Skywalker va veni la el, ca și sora lui și gemenii încă nenăscuți ai acesteia, iar C'baoth avea să-i preschimbe pe toți în ciracii săi. Marele Amiral Thrawn îi promisese că avea să îi aducă, în schimbul ajutorului pe care-l va oferi Imperiului.

La gândul acela, facu o grimasă. Ajutorul pe care-l dorea Thrawn era dificil. Trebuia să se concentreze din plin pentru a face ceea ce doreau ei; să-și vegheze gândurile și sentimentele, pe perioade lungi. Pe Wayland, nu fusese nevoit să facă nimic de felul acela, în nici un caz după ce se luptase cu Păzitorul Împăratului.

Zâmbi. Lupta respectivă fusese una teribilă, totuși, chiar pe când încerca să și-o reamintească, detaliile se pierdeau aidoma frunzelor în vânt. Trecuse foarte mult timp de atunci.

Foarte mult... așa cum trecuse și de când simțise întâia dată pâlpâielile acestea ale Forței.

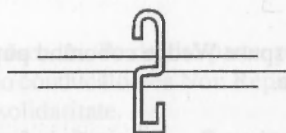
Degetele bătrânului coborâra din barbă, spre medalionul lipit de piept. Apăsând palma peste metalul cald, se luptă împotriva cețurilor trecutului, străduindu-se să vadă dincolo de ele. Da, nu greșise. Aceleași pâlpâiri apăruseră de trei ori în ultimii ani. Apăruseră, se menținuseră o vreme, apoi dispăruseră iarăși. Ca și cum ar fi fost vorba despre cineva care învățase o vreme cum să utilizeze Forța, dar apoi, cumva, uitase.

Nu înțelegea ce se întâmpla, însă nu reprezenta o amenințare pentru el, prin urmare nu era important.

Putea acum să simtă distrugătorul spațial imperial care intra pe orbită, hăt deasupra norilor, unde nu putea fi zărit pe nimeni de pe Jomark. După căderea nopții, naveta va coborî și-l va duce undeva – pe Taanab, credea el –, să ajute la coordonarea altuia dintre numeroasele atacuri imperiale.

Îl nemulțumeau efortul și durerile ce-l așteptau, însă totul va merita, atunci când o să-și capete cavalerii Jedi. Avea să-i remodeleze după propria sa imagine, și aveau să-i fie slujitori și ciraci pe toată durata vieții lor.

Iar atunci, până și Marele Amiral Thrawn va fi nevoit să admită că el, Joruu C'baoth, găsisse adevăratul înțeles al puterii.

– **I**mi pare rău, Luke, se auzi din comunicator glasul lui Wedge, întrerupt de pâraiture ocazionale. Am încercat toate modalitățile la care m-am putut gândi, inclusiv să recurg la rangul meu și nu numai la el. Zadarnic! Vreun birocrat în ascensiune a emis ordinul potrivit căruia navele defensive ale sluisilor au prioritate absolută în privința lucrărilor de reparații. Până nu-l găsim pe individ și nu-l convingem să-ți elibereze o dispensă specială, nimeni n-o să se atingă de X-interceptorul tău.

Luke se strâmbă, simțind cum cele patru ore de frustrare amenințau să răbufnească. Patru ore prețioase irosite, iar soluția tot nu se întrevedea, în timp ce pe Coruscant viitorul Noii Republici se afla într-un echilibru precar.

– I-ai aflat numele?

– Nici măcar asta. Toate relațiile la care am apelat se opresc cam la trei niveluri peste mecanici. Continuu să încerc, dar locul ăsta pare complet dat peste cap.

– Este firesc în urma unui atac imperial, încuviință Luke suspinând.

Putea să înțeleagă motivul pentru care sluisii își stabiliseră prioritățile așa cum o făcuseră, însă nici pe el nu-l aștepta o călătorie de plăcere. De la Sluis Van până la Coruscant era un zbor de șase zile, iar fiecare oră cu care întârzia însemna o oră în plus pentru consolidarea poziției forțelor politice ce încercau să-l răstoarne pe amiralul Ackbar.

– Mai încearcă, da? Trebuie neapărat să plec.

– Bineînțeles, zise Wedge. Știu că te îngrijorează evenimentele de pe Coruscant, însă nimeni nu poate face mai mult. Nici chiar un Jedi.

– Știu, aprobă Luke fără chef știind că Han plecase într-acolo și că Leia era deja pe Coruscant... Pur și simplu, detest să stau locului și să nu mă implic.

– Și eu sunt la fel, spuse Wedge coborând puțin tonul. Mai ai totuși încă o opțiune, nu uita.

– N-am uitat.

Era într-adevăr o opțiune în privința căreia fusese ispitit să-și asculte prietenul. Luke nu mai era însă în mod oficial un membru al forței militare a Noii Republici, iar aici, în șantierele spațiale, cu forțele Noii Republici aflate încă în alertă totală, Wedge risca să compară în fața Curții Marțiale pentru că-și dăduse X-interceptorul pe mâna unui civil. Consilierul Borsk Fey'lya și facțiunea sa anti-Ackbar poate că nu s-ar fi sinchisit să acorde o atenție deosebită unui individ cu rang relativ mic, așa cum era comandantul brigăzii de vânători spațiali, dar nu exista nici o siguranță în privința respectivă.

Desigur, Wedge știa toate astea mult mai bine decât Luke, ceea ce făcea oferta sa cu atât mai generoasă.

– O apreciez, îi zise Luke, dar dacă situația nu devine cu adevărat disperată, probabil c-ar fi mai bine să aștept repararea navei mele.

– Cum dorești. Ce face generalul Calrissian?

– În linii mari, cam la fel cu X-interceptorul meu. Toți medicii și droizii medicali sunt ocupați cu tratarea răniților din bătălie. Extragerea de fragmente minore de sticlă și metal dintr-o persoană care nu are hemoragii curente ocupă o poziție destul de îndepărtată pe lista lor de priorități.

– Fac prinsoare că-i încântat.

– L-am văzut și mai fericit, recunosc Luke. Mă duc să-i mai impulsionez pe medici, iar tu să câștigi birocrația sluisă. Dacă amândoi o sămpingem destul de tare, poate că ne putem întâlni la mijloc.

– Așa-i, chicoti Wedge. Vorbim mai târziu.

Cu un ultim pârâit de statică, comunicatorul amuți.

– Și baftă, adăugă Luke încetișor.

Se ridică de la consola publică de transmisiuni, traversă recepția din Central și se îndreptă spre coridorul medical. Dacă și restul echipamentelor sluiseră fusese la fel de avariat precum comunicațiile interne, putea într-adevăr să dureze mult până ce cineva dispunea de suficient timp liber ca să monteze două alimentatoare noi de hiperpropulsie într-un X-interceptor civil.

Totuși lucrurile nu erau chiar atât de teribile pe cât ar fi putut să fie, decise el, strecurându-se atent prin mulțimile grăbite ce păreau că se îndreaptă în toate direcțiile simultan. Existau câteva nave ale Noii Republici, ale căror echipaje ar fi fost mai doritoare decât sluisii să ocolească puțin legea pentru un fost ofițer ca Luke. Iar dacă într-adevăr situația nu se îmbunătățea deloc, putea încerca să ia legătura cu Coruscantul, să vadă dacă Mon Mothma n-ar fi putut interveni în vreun fel.

Dezavantajul soluției era că o solicitare de ajutor ar fi lăsat probabil impresia de slăbiciune... nu tocmai un semn bun pe care să-l transmită consilierului Fey'lya.

Cel puțin așa i se părea lui. Pe de altă parte, poate, atenția personală pe care i-ar fi acordat-o conducătoarea Noii Republici putea fi văzută ca un semn de putere și solidaritate.

Luke scutură din cap, simțindu-se frustrat. În general, sesizarea ambelor laturi ale unei controverse era o trăsătură utilă pentru un Jedi, totuși privite astfel mașinațiunile politice apăreau și mai obscure decât erau deja. Un alt motiv pentru care el încercase dintotdeauna să lase politica în seama lui Leia.

Putea doar să spere că sora lui îi va fi egală în acest tip de provocare.

Aripa medicală era la fel de ticsită ca și restul uriașei stații spațiale Sluis Van Central, dar cel puțin aici oamenii stăteau așezați sau întinși, nu alergau în toate părțile. Croindu-și drum printre scaune și târgi plutitoare, Luke ajunsese în salonul mare care fusese transformat în sală de așteptare pentru pacienții cu prioritate redusă. Cu expresia feței și atenția oscilând între nerăbdare și plictiseală, Lando Calrissian se afla într-un colț îndepărtat, apăsând pe piept un desensibilizator medical; cu mâna liberă, balansa un datapad împrumutat. Când Luke apărură, tocmai se strâmba nemulțumit.

– Vești proaste? întrebă tânărul.

– Nu mai proaste decât tot ce mi s-a întâmplat în ultima vreme, răspunse Lando aruncând datapadul pe scaunul gol de alături. Prețul hfrediumului a coborât iarăși pe piață. Dacă nu crește nițel în următoarea lună, peste cel mult două luni, o să pierd câteva sute de mii.

– Neplăcut, încuviință Luke. Țasta-i produsul principal al Orașului Nomad?

– Unul dintre cele câteva produse principale. Ne-am diversificat suficient pentru ca, în mod normal, să nu ne afecteze prea mult. Problema este că, în ultima vreme, am făcut stocuri de hfredium, așteptându-mă ca prețul să crească. Acum se comportă taman invers.

Luke își opri un surâs. Era exact comportamentul tipic al lui Lando. Indiferent cât de legal și respectabil ar fi devenit, bărbatul nu se dădea în lături de la operațiuni ce comportau asumarea riscurilor.

– Ei bine, îi spuse, dacă asta te ajută cumva, am vești bune pentru tine. Deoarece toate navele pe care imperialii au încercat să le deturneze aparțineau direct Noii Republici, nu vom fi nevoiți să dăm piept cu burocrăția sluisă locală pentru a-ți recupera cârțile-foreze. Va fi suficient să înaintăm o cerere către comandantul militar al Republicii și le putem scoate de aici.

Cutele de pe chipul celui alt se mai neteziră puțin.

– Asta-i grozav, Luke! Îți sunt realmente recunoscător – n-ai idee prin câte am trecut numai până am făcut rost de forezele alea. Aș fi înnebunit, dacă ar fi trebuit să le înlocuiesc.

– Ținând seama de circumstanțe, a fost lucrul cel mai mic pe care l-am putut face. O să mă duc la dispecerat, să văd dacă nu pot accelera nițel lucrurile pentru tine. Ai terminat cu datapadul?

– Da, poți să-l iei. Ceva noutăți cu X-interceptorul tău?

– Nu prea, zise Luke aplecându-se să ia datapadul de pe scaun. Mi se repetă că va dura cel puțin câteva ore până...

Simți modificarea bruscă a aurei lui Lando cu o secundă înainte ca mâna bărbatului să țâșnească, prinzându-l de braț.

– Ce s-a întâmplat? făcu el.

Lando privea în gol, cu fruntea încruntată de concentrare, și adulmeca aerul.

– Unde ai fost? îl întrebă.

– Am trecut prin recepție și m-am dus la o consolă publică de transmisiuni.

Tânărul își dădu brusc seama că Lando nu mirosea aerul, ci mâneca lui.

– De ce întrebi?

Lando îi eliberă brațul.

– Este tutun carababba, vorbi el încetișor. Amestecat cu mirodenii armudu. N-am mai simțit mirosul ăsta de... Ridică ochii spre Luke, se încruntă și mai mult și zise: Niles Ferrier. El trebuie să fie!

– Cine-i Niles Ferrier? întrebă Luke simțind cum bătăile inimii începuseră să i se iutească.

Agitația lui Lando era contagioasă.

– Umanoid – voinic și mai degrabă trupeș. Păr negru, probabil și barbă, deși adesea renunță la ea. Fumează țigări lungi și subțiri. În mod sigur fumează – fumul se simte pe tine. Ți amintești să-l fi văzut?

– Așteaptă.

Luke închise ochii și căută cu Forța spre interior. Amplificarea memoriei pe termen scurt era una dintre caracteristicile Jedi pe care le învățase de la Yoda. Imaginile se derulară cu iuteală înapoi în timp: drumul spre aripa medicală, conversația cu Wedge, căutarea unei console publice de transmisiuni...

Acolo era! Exact așa cum îl descrisese Lando, trecând la mai puțin de trei metri de el.

– L-am prins, rosti oprindu-și imaginea în memorie.

– Încotro mergea?

– Hm...

Derulă din nou memoria pe termen scurt. Vreme de un minut, bărbatul intră și ieși din câmpul său vizual, pentru ca, finalmente, să dispară definitiv, când Luke găsisese consola de transmisiuni pe care o căutase.

– Împreună cu alte două persoane se îndreptau spre Coridorul 6.

Lando apelă schema stației pe datapad.

– Coridorul 6... la naiba! Se ridică, aruncând datapadul și desensibilizatorul pe scaun. Haide, ar fi mai bine să verificăm chestia asta!

– Ce să verificăm? întrebă Luke mărind pasul ca să-l prindă din urmă pe Lando care se grăbea prin labirintul de pacienți ce așteptau la ușă. Și, de fapt, cine-i Niles Ferrier?

– Unul dintre cei mai buni hoți de nave spațiale din galaxie. Iar Coridorul 6 duce la o platformă de lucru pentru echipele de reparații. Ar fi bine s-ajungem acolo înainte să șterpească vreo navă de război corelliană sau altceva, și s-o șteargă cu ea.

Traversară recepția și pătrunseră pe sub arcada etichetată „Coridorul 6”, atât în delicatele carioglife sluisse, cât și în literele pătrate ale bazicii. Spre surprinderea lui Luke, șuvoaiele de oameni care păreau să ticsească tot restul stației se redusese aici la un simplu firicel. Nu parcuseseră nici o sută de metri pe coridor, când el și Lando se treziră singuri.

– Nu ziceai că asta-i una dintre platformele de reparații? întrebă el și, în același timp, își extinse percepțiile Jedi.

Luminile și echipamentele din birourile și atelierile din jur păreau să funcționeze corespunzător și simțea câțiva droizi care își îndeplineau misiunile. În afara lor însă locul părea pustiu.

– Ba da, încuviință posac Lando. Pe schemă se consemna că mai sunt folosite și Coridoarele 5 și 3, totuși traficul ar trebui să fie suficient pentru ca și acesta să fie aglomerat. Bănuiesc că n-ai cu tine vreun blaster suplimentar, nu?

– Nu mai port blaster, clătină Luke din cap. N-ar trebui să anunțăm securitatea stației?

– În nici un caz, dacă vrem să aflăm ce intenționează Ferrier. Deja ar trebui să fie cuplat la calculatorul stației și la sistemul de comunicații – dacă am chema securitatea, ar dispărea și s-ar da la fund o vreme.

Trecând pe lângă ușa deschisă a unui birou, Lando aruncă o privire scurtă înăuntru.

– Asta-i Ferrier, continuă el. Unul dintre trucurile lui favorite este să trimită directive false de lucru, pentru a-i scoate pe toți din zona în care dorește să...

– Stai așa, îl opri Luke simțind ceva la marginea percepției. Cred că i-am găsit. Șase umanoizi și doi extraterestri, cel mai apropiat la două sute de metri de noi, drept în față.

– Ce fel de extraterestri?

– Nu știu. N-am mai întâlnit nici una dintre speciile astea.

– Atenție la ei. De obicei, Ferrier angajează extraterestri pentru acțiunile violente. Haidem!

– Poate că ar trebui să rămâi aici, sugeră Luke scoțându-și sabia de lumină de la centură. Nu știu cât de bine te voi putea proteja, dacă se va ajunge la o luptă.

– Îmi asum riscurile. Ferrier mă cunoaște și s-ar putea să împiedic ajungerea la luptă. În plus, am o idee și vreau s-o testez.

Ajunseseră la mai puțin de douăzeci de metri de primul humanoid, când Luke simți modificarea din aura grupului.

– Ei știu că ne apropiem, murmură și strânse mai bine mânerul sabiei. Vrei să-ncerci să le vorbești?

– Nu sunt sigur, răspunse tot în șoaptă Lando și întinse gâtul pentru a examina coridorul aparent pustiu din față. Ar trebui să ne mai apropiem puțin...

Apăru ca un licăr de mișcare dinspre o ușă și o unduire bruscă a Forței.

– Jos! lătra Luke, activându-și sabia.

Lama alb-verzuie se aprinse cu bâzâit...

Și se deplasă aproape de la sine putere, blocând salva de blaster care tâșnise spre ei.

– Înapoia mea! îi ordonă tânărul lui Lando, când al doilea fulger sfârâi prin aer spre ei.

Călăuzite de Forță, mâinile lui mișcă din nou lama în calea atacului. A treia salvă ricoșă din sabie, urmată de a patra. De la altă ușă, aflată mai departe pe coridor, încă un blaster deschise focul, completându-l pe primul.

Luke nu se retrase nici un pas, simțind cum Forța curgea în el și îi ieșea prin brațe, determinând un efect vizual straniu, de tunel, care proiecta spoturi mentale asupra atacului în sine, păstrând restul în beznă. Pe jumătate ghemuit înapoia lui, Lando era doar o percepție spectrală în fundul minții sale; restul oamenilor lui Ferrier se simțeau încă și mai cețoși. Încleștând din dinți, lăsând Forța să-i conducă mișcările defensive, tânărul cercetă cu ochii coridorul, alert la noi amenințări.

Privea direct în umbra stranie, când aceasta se desprinsese de perete și înaintă.

Pentru o clipă, tânărului nu-i veni să-și creadă ochilor. Umbra nu avea textură și nici caracteristici; nu era decât o formă ușor fluidă, aproape absolut neagră. Era însă reală... și venea spre el.

– Lando! răcni el peste salvele blaster. La cinci metri de noi... patruzeci de grade stânga. Ai vreo idee?

Își auzi tovarășul icnind.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva. Ne retragem?

Străduindu-se, Luke comută de la mișcările sale defensive cât de multă concentrare îndrăzneă și o orientă spre umbra care se apropia. Acolo exista ceva... mai precis, era una dintre inteligențele extraterestre pe care le simțise mai devreme. În cazul acesta făcea parte din grupul lui Ferrier...

– Stai lângă mine, îi spuse lui Lando.

Avea să fie riscant, dar, dacă se întorcea și dădea bir cu fugiții, nu rezolva nimic. Mișcându-se fără grabă, păstrându-și postura echilibrată și în același timp fluidă, porni direct spre umbră.

Extraterestrul se opri, în mod limpede surprins că o victimă potențială avansa în loc să se retragă. Luke profită de ezitarea de moment și pași spre peretele coridorului din stânga sa. Primul blaster, ale cărui salve începuseră să se apropie de umbra mișcătoare, urmărind pașii tânărului, încetă brusc focul. Forma umbrei se modifică imperceptibil, lăsând impresia că privise, cumva, peste umăr. Luke continuă spre stânga, atrăgând și salvele celui de-al doilea blaster către umbră; la rândul ei, arma aceea încetă să mai tragă.

– Bravo, murmură Lando aprobator. Lasă-mă pe mine.

Se îndepărtă un pas de Luke și strigă:

– Ferrier! Sunt Lando Calrissian! Dacă vrei să-ți păstrezi întreg amicul, spune-i să se oprească. Acesta este Jedi Luke Skywalker. Tipul care l-a doborât pe Darth Vader.

Ceea ce, desigur, nu era perfect adevărat. Pe de altă parte, nici nu deforma mult realitatea. La urma urmelor, Luke îl învinsese pe Vader în ultimul lor duel, chiar dacă, de fapt, nu-l ucisese.

Implicațiile nu scăpară totuși indivizilor nevăzuți de pe coridor. Tânărul le putu percepe îndoiala și consternarea, și, când mai ridică puțin sabia, umbra își opri înaintarea.

– Cum ai zis că te cheamă? se auzi un glas.

– Lando Calrissian. Amintește-ți de operațiunea ratată de pe Phraetiss, de acum vreo zece ani.

– N-am uitat-o, mârâi glasul. Ce vrei?

– Să-ți propun un târg. Ieși, ca să putem sta de vorbă.

După un moment de șovăială, bărbatul voinic din memoria lui Luke păși dindărătul unei stive de lăzi aflate lângă peretele coridorului; țigara continua să-i mocnească între buze.

– Toți, insistă Lando. Haide, Ferrier, scoate-i pe toți. Doar nu crezi că-i poți ascunde de un Jedi?!

Ochii lui Ferrier se îndreptară scurt spre Luke.

– Puterile mistice ale cavalerilor Jedi au fost mereu exagerate, pufni el totuși buzele i se mișcă inaudibil și, pe când înainta spre ei, cinci oameni și un extraterestru înalt, slab și cu elitre verzi insectoide, apărură pe rând din ascunzători.

– Așa-i mai bine, încuviință Lando ieșind dinapoia lui Luke. Un verpin, nu? arătă el spre extraterestru. Trebuie să recunosc, Ferrier, ești rapid! N-au trecut nici treizeci de ore de la plecarea imperialilor și ești deja la treabă. Însoțit și de un verpin îmblânzit. Ai auzit de verpini, Luke?

Tânărul aprobă din cap. Aspectul extraterestrului nu-i era familiar, dar recunoscuse denumirea.

– Am auzit că ar fi geniali în operațiunile cu echipamente de înaltă tehnologie.

– O reputație pe deplin meritată, confirmă Lando. Se zice că ei l-ar fi ajutat pe amiralul Ackbar la designul navei de vânătoare B-interceptor. Ți-ai schimbat specialitatea, Ferrier? Te ocupi acum de furtul navelor avariate? Sau verpinul tău te însoțește numai pentru lovitura asta?

– Ai pomenit de un târg, replică rece Ferrier. Te ascult.

– Vreau mai întâi să știu dacă ai fost implicat în agresiunea Sluis Van, contraatacă Lando pe același ton. Dacă lucrezi pentru Imperiu, n-avem ce discuta.

Unul dintre membrii bandei inspiră încetișor, pregătindu-se de atac. Luke întoarse ușor sabia în direcția lui, ca semn de avertizare, și ideea actului de eroism dispăru instantaneu. Ferrier se uită la omul lui, apoi spre Lando.

– Imperialii, începu el fără chef, au făcut o ofertă generală pentru nave. Îi interesează mai ales navele de luptă. Plătesc o bonificație de douăzeci la sută peste valoarea pieței pentru orice navă de minim o sută de mii de tone capabilă de zbor.

Lando și Luke schimbă o privire rapidă.

– Ciudată solicitare, comentă Lando. Ce s-a-ntâmpat – și-au pierdut vreo facilități din șantierele spațiale?

– Nu s-au oferit detalii și eu n-am pus întrebări. Sunt om de afaceri – ofer clientului ceea ce-și dorește. Ai venit să încheiem un târg, ori să flecărim?

– Să încheiem un târg, îl asigură Lando. Ferrier, senzația mea este că ai intrat într-un bucluc. Te-am prins în flagrant delict, în timpul încercării de a fura nave de război aparținând Noii Republici. În plus, am stabilit destul de clar că Luke vă poate face praf pe toți fără mari bătaii de cap. Ar fi suficient să țip după securitate și ați primi găzduire într-o colonie penală pentru următorii ani.

Umbră, care rămăsese nemișcată, făcu un pas înainte.

– Poate că Jedi ar supraviețui, șuieră Ferrier. Nu însă și tu.

– Poate că da, poate că nu. Indiferent de acest aspect, nu este genul de situație pe care și-l dorește un om de afaceri ca tine. Așa că, uite ce-ți propun: pleci imediat și noi te lăsăm să părăsești sistemul Sluis Van înainte să anunțăm autoritățile.

– Foarte generos din partea ta, rosti sarcastic Ferrier. Și ce vrei *de fapt*? O cotă parte din câștig? Sau pur și simplu niște bănișori?

– Nu vreau banii tăi, clătină Lando din cap. Vreau s-o ștergeți de-aici.

– Nu-mi plac amenințările.

– Atunci, ia-o ca un sfat prietenesc din partea unui partener vechi. Dar consider-o cu toată seriozitatea.

Pentru un minut, singurul sunet de pe coridor fu zumzetul slab, de fundal, al unor mașinării îndepărtate. Luke rămase în postura de luptă, căutând să descifreze sentimentele schimbătoare din aura lui Ferrier.

– Așa-zisul tău târg ne-ar costa o grămadă de bani, spuse hoțul trecându-și țigara în celălalt colț al gurii.

– Îmi dau seama, încuviință Lando. Și, crede-mă sau nu, *îmi pare rău*. Totuși Noua Republică nu-și poate permite să piardă nici o navă în clipa de față. Ai putea însă face o încercare în sistemul Amorriss. Din ultimele mele informații, pirații lui Cavrilhu îl foloseau ca bază de operațiuni și ei au nevoie întotdeauna de experți în întreținere. Aruncă o privire apreciativă spre umbră și adăugă: Și de mercenari.

Ferrier îi urmări privirea.

– Îți place năluca mea, așa-i?

– Nălucă? se încruntă Luke.

– Rasa lor își spune altfel, continuă Ferrier, dar eu cred că „năluci” li se potrivește mai bine. Corpurile lor absorb toată lumina vizibilă, fiind un soi de mecanism de supraviețuire evoluat. Se întoarse spre Luke: *Tu*

ce crezi despre târgul ăsta, Jedi? La urma urmelor, ești apărătorul legii și dreptății, nu?

Luke se așteptase la întrebare.

– Ați furat ceva de-aici? replică el. Sau ați comis alte ilegalități, cu excepția pătrunderii neautorizate în calculatorul de dispecerat al misiunilor în stație?

– Am tras și-n doi șmecheri care-și băgau nasul unde nu le fierbea oala, se strâmbă Ferrier. Aia se pun la socoteală?

– Nu, fiindcă nu i-ați nimerit, îi reaminti sec tânărul. Așa că, din partea mea, puteți să plecați.

– Ce mărinimos ești! Deci asta-i tot?

– Da, încuviință Lando. Ah, mai vreau și codul de acces al sintezorului tău.

Hoțul îl fulgeră cu privirea, dar făcu un gest spre verpinul de lângă el. Fără un cuvânt, extraterestrul înalt și verzui avansă și-i întinse două datacarduri lui Lando.

– Mulțumesc. Perfect! Vă las o oră, ca să decolați și să părăsiți sistemul, înainte de a da alarma. Drum bun!

– Mulțumim, șuiără Ferrier. Mă bucur că te-am reîntâlnit, Calrissian. Poate că data viitoare, îți pot face *eu* o favoare.

– Nu uita să-ncerci în Amorris. Pun prinsoare că au cel puțin două nave de patrulare sienare vechi, de care-i poți scăpa.

Ferrier nu-i răspunse. În tăcere, grupul trecu pe lângă Lando și Luke, întorcându-se pe coridorul pustiu, spre recepție.

– Ești sigur că pontul cu Amorris a fost o idee bună? murmură Luke privindu-i cum se îndepărtau. Din afacerea asta, Imperiul se poate alege cu două nave de patrulare.

– Ai fi preferat să pună mâna pe un crucișător stelar calamarian? replică Lando. Ferrier este probabil destul de bun ca să șterpelească unul. Mai ales, ținând seama de confuzia generală care domnește pe aici. Clătină din cap gânditor și urmă: Mă-ntreb ce se-ntâmplă în Imperiu. Mi se pare o prostie să plătești bonificații pentru nave uzate, atunci când deții facilitățile să-ți construiești propriile nave.

– Poate că imperialii au probleme, sugeră Luke dezactivând sabia și prinzând-o de centură. Sau poate că au pierdut un distrugător spațial, dar echipajul a scăpat teafăr și au nevoie de nave.

– Este posibil, încuviință celălalt fără convingere, deși îmi vine greu să-mi imaginez un accident care ar distruge o navă astfel încât să nu mai poată fi reparată, dar în același timp fără să ucidă echipajul. De fapt, putem anunța Coruscantul și să-i lăsăm pe barosanii de la Contrainformații să-și bată capul.

– Dacă nu sunt prea ocupați cu jocul de-a politica, îi reaminti tânărul.

Dacă grupul consilierului Fey'lya încerca în același timp să pună mâna și pe Contrainformațiile Militare... Își alungă gândul. Nu câștiga nimic dacă-și făcea griji.

– Cum procedăm acum? Îl lăsăm pe Ferrier o oră, după care le predăm sluisilor codurile sintezorului?

– Sigur că-i vom acorda lui Ferrier ora promisă, zise Lando privind în lungul coridorului, dar codurile sintezorului sunt altă chestiune. M-am gândit că dacă Ferrier le folosea pentru a-i devia pe mecanici și lucrători din partea asta a stației, le-am putea utiliza și noi ca să-ți trecem X-interceptorul în fruntea listei de priorități.

– Aha, exclamă Luke.

Știa prea bine că nu era tocmai genul de acțiuni la limita legii în care ar fi trebuit să se implice un Jedi. Totuși, ținând seama de circumstanțe... și de urgența situației de pe Coruscant, ocolirea unor reguli se putea justifica în cazul acesta.

– Când îi dăm drumul?

– Chiar acum, făcu Lando și Luke zâmbi auzind ușurarea din tonul și din aura degajate de bărbat. (Era limpede că, pe jumătate, se temuse de obiecțiile morale ale lui Luke vizavi de sugestia sa.) Cu nițel noroc, vei fi gata de decolare înainte ca eu să predau chestiile astea sluisilor. Haide, să căutăm o consolă!

– **P**ermisiunea de asolizare confirmată, *Șoimul Mileniului*, se auzi din difuzor glasul controlorului de trafic aerian din Palatul Imperial. Ai culoar liber spre Platforma 8. Consilierul Organa Solo te va aștepta acolo.

– Mulțumesc, răspunse Han coborând nava spre Orașul Imperial și privind fără încântare norul negru ce acoperea întreaga regiune ca o amenințare nedefinită.

Nu se încrezuse niciodată în prevestiri, dar norii aceia nu-i puteau ridica în nici un caz moralul. Și pentru că tot venise vorba de moral... Se întinse și activă intercomul navei.

– Pregătirea pentru asolizare, anunță el. Ne apropiem.

– Mulțumesc, căpitane Solo, replică vocea rigidă și exactă a lui C-3PO.

De fapt, era chiar nițel mai rigidă ca de obicei; probabil că se simțea încă lezat în sufletul său... sau în ceea ce juca rolul de suflet la droizi.

Han închise intercomul, strâmbându-se nemulțumit. Niciodată nu se dăduse în vânt după droizi. Îi utilizase, ocazional, dar numai pentru strictul necesar. C-3PO nu era chiar atât de neplăcut pe cât fuseseră alții... totuși, nu petrecuse niciodată șase zile în hiperspațiu doar în tovărășia unui droid.

Se străduise. Se străduise realmente, fie și din simplul motiv că Leia îl plăcea pe C-3PO și ar fi dorit ca ei doi să se înțeleagă. Prima zi după plecarea din Sluis Van, îl lăsase pe C-3PO să stea cu el în cabina de comandă, îndurându-i glasul iritant și încercând din rășputeri să poarte cu el ceva care să semene cu o conversație. În a doua zi, se mulțumise să-l lase pe C-3PO să vorbească în majoritate și petrecuse mult timp lucrând în pasajele de întreținere, unde era loc numai pentru o singură persoană. C-3PO acceptase limitarea cu voioșia lui mecanică tipică și pălăvrăgise din exteriorul chepengurilor de acces în pasaje.

În după-amiaza celei de-a treia zile, Han îl alungase complet pe droid din preajma sa.

Leia nu avea să fie încântată când va afla. I-ar fi plăcut însă și mai puțin, dacă bărbatul ar fi cedat tentației inițiale de a-l transforma pe droid într-un set de amortizoare de rezervă.

Șoimul străbătuse plafonul norilor și acum putea zări monstrozitatea vechiului palat al Împăratului. Virând ușor și aplecându-se pe o aripă, Han se asigură că Platforma 8 era degajată și asoliză.

Probabil că Leia așteptase sub cupola ce acoperea coridorul de acces al platformei, deoarece ajunsese lângă navă chiar pe când Han cobora rampa de acces.

– Han, rosti ea cu o voce evident tensionată, slavă Forței că te-ai întors!

– Bine te-am găsit, iubito, o întâmpină bărbatul și o strânse în brațe, grijuliu să nu-i apese prea tare abdomenul tot mai proeminent. Și eu mă bucur să te revăd.

Leia rămase câteva clipe îmbrățișându-l, apoi se desprinsese cu blândețe.

– Haide de aici.

Chewbacca îi aștepta la intrarea coridorului, cu arma în bandulieră în poziție de tragere.

– Bună, Chewie, îl salută Han și primi drept răspuns mormăitul wookieeului. Mulțumesc c-ai avut grijă de Leia.

Celălalt mârâi ceva straniu; Han îl privi încruntat, apoi decise că nu era momentul să ceară detalii despre șederea lor pe Kashyyyk.

– Am scăpat ceva? o întrebă pe Leia.

– Nu mare lucru, răspunse femeia în vreme ce pătrundeau în palat. După primul val de acuzații, se pare că Fey'lya a decis s-o lase mai moale. A convins Consiliul să-i încredințeze o parte din sarcinile de securitate internă ale lui Ackbar, dar se comportă mai degrabă ca un interimar, decât ca un administrator. A mai făcut unele aluzii, destul de transparente, că ar fi gata să preia rolul de comandant suprem, totuși n-a întreprins nici o acțiune reală în direcția asta.

– Nu vrea să alarmeze pe nimeni, sugerează Han. Și așa acuzația de trădare adusă lui Ackbar este un hap destul de greu de înghițit de unii. Dacă ar mai plasa cu altceva, le-ar putea sta în gât.

– Așa gândesc și eu, încuviință Leia. Asta ar trebui să ne ofere un răgaz pentru a încerca să vedem ce-a fost chestia aceea cu banca.

– Chiar așa, ce se aude-n privința asta? Mi-ai spus doar că un control bancar de rutină a descoperit o sumă mare într-unul dintre conturile lui Ackbar.

– S-a dovedit că n-a fost tocmai un control de rutină. În dimineața atacului de la Sluis Van, la banca de cliring de pe Coruscant s-a înregistrat o spargere electronică sofisticată în câteva conturi mari. Anchetatorii au verificat toate conturile deservite de bancă și au descoperit că, în aceeași dimineață, în contul lui Ackbar fusese transferată o sumă considerabilă din banca de pe Palanhi. Cunoști Palanhi?

– Cine n-o cunoaște, se strâmbă Han. O planetă micuță la răscrucea rutelor comerciale, care, din cauza poziției, are o părere exagerată despre propria ei importanță.

– Dublată de convingerea fermă că, dacă rămâne neutră, ar putea face afaceri cu ambele părți implicate, pentru propriul ei profit. Oricum, banca de acolo pretinde că banii n-au venit de pe Palanhi ci, probabil, au fost doar transferați prin intermediul ei. Deocamdată, oamenii noștri n-au reușit să treacă de impasul ăsta.

– Nu știi ce mă face să cred că Fey'lya a contribuit cu niște idei.

– Nu numai Fey'lya, suspină Leia. El a fost pur și simplu primul care le-a rostit cu glas tare.

– Și a mai câștigat câteva puncte pe seama lui Ackbar. Apropo, pe amiral unde l-au închis? În sectorul vechii închisori?

Femeia clătină din cap.

– Pe timpul derulării anchetei, se găsește în stare de arest la domiciliu. Altă dovadă că Fey'lya încearcă să nu tulbure apele mai mult decât ar fi nevoie.

– Sau că știe foarte bine că nu există destule dovezi nici să susțină un jawa subdezvoltat. În afară de chestia asta cu banca, îl mai acuză pe Ackbar de altceva?

– Doar de cvasi-înfrângerea de la Sluis Van, zâmbi șters Leia. Și de faptul că Ackbar a fost cel care a trimis navele acolo.

– Aici are dreptate, încuviință Han străduindu-se să-și reamintească regulamentele vechii Alianțe Rebele privind prizonierii militari.

Dacă ținea bine minte, un ofițer aflat în stare de arest la domiciliu putea primi vizitatori, iar aceștia nu erau supuși decât unor formalități birocratice minore. Deși era posibil să se înșele în privința respectivă. Învățase regulamentele cu pricina pe vremea când acceptase să fie promovat ca ofițer, după Bătălia pentru Yavin, însă nu le privise niciodată cu seriozitate.

– Câți din Consiliu sunt de partea lui Fey'lya? întrebă el.

– Dacă te referi la cei care sunt *complet* de partea lui, nu mai mult de doi. În privința celor înclinați să-l urmeze... asta vei putea judeca și singur peste un minut.

Han clipi nedumerit. Pierdut în propriile sale gânduri referitoare la situație, nu fusese deloc atent la direcția în care îl conducea Leia. Acum, tresărind, își dădu seama că se afla pe Marele Coridor, care făcea legătura între Sala de Consiliu și auditoriul Adunării Generale.

– Stai așa, protestă el. *Acum?*

– Iartă-mă, oftă ea, dar a insistat Mon Mothma. Ești primul care s-a întors de la Sluis Van după atacul Imperiului și vor să-ți pună un milion de întrebări.

Bărbatul privi coridorul – bolțile înalte și convolute, ferestrele cu vitralii care alternau cu sculpturile complicate, șirurile de arbuști scunzi, verde-purpurii ce se întindeau în lungul pereților. Se spunea că Împăratul

proiectase personal Marele Coridor, ceea ce explica probabil motivul pentru care Han detestase dintotdeauna locul acela.

– Știam eu c-ar fi trebuit să-l trimit mai întâi pe C-3PO, mârâi el.

– Haide, îl prinse de braț Leia. Inspiră adânc, și hai să terminăm și cu asta. Chewie, ar fi mai bine să rămâi afară.

Aranjamentul obișnuit al Sălii de Consiliu era o versiune la scară mărită a încăperii în care se desfășurau întrunirile Consiliului Interior: o masă ovală în centru, pentru consilieri, cu rânduri de scaune înșiruite în lungul pereților pentru asistenții și ajutoarele lor. Azi însă, spre surprinderea lui Han, sala fusese reconfigurată după aspectul gigantului auditoriu al Adunării Generale. Scaunele fuseseră aranjate în șiruri paralele dispuse în amfiteatru, iar fiecare consilier era înconjurat de echipa sa de asistenți. Pe nivelul cel mai de jos, Mon Mothma stătea singură la un pupitru simplu, semănând cu o profesoară într-o sală de cursuri.

– A cui a fost ideea asta? șopti Han, în vreme ce cobora alături de Leia pe treptele laterale, îndreptându-se spre scaunul gol aflat lângă pupitru ca o boxă a martorilor.

– Mon Mothma a dat dispoziția, dar fac prinsoare că ideea i-a aparținut lui Fey'lya.

Han se încruntă. Ar fi fost gata să jure că sublinierea aceea a rolului conducător jucat de Mon Mothma în Consiliu ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit bothanul.

– Nu mă prind care-i ideea...

Leia arătă cu bărbia spre pupitru.

– Oferindu-i lui Mon Mothma centrul atenției, îi liniștește eventualele temeri că el ar plănuși să-i ia locul. În același timp, punându-i laolaltă pe consilieri și asistenți, îi izolează pe consilieri unul de celălalt.

– Am înțeles. E dat naibii împlănitul nostru, nu?

– Așa-i... și va storce tot ce-i convine din incidentul Sluis Van. Ai grijă cum răspunzi.

Ajungând jos, se despărțiră – Leia se opri în rândul întâi și se așeză lângă Winter, iar Han continuă spre Mon Mothma și boxa martorilor.

– Vreți să vă jur pe ceva? întrebă el fără nici un preambul.

– Nu va fi necesar, căpitane Solo, rosti Mon Mothma cu glas oficial și ușor încordat. Ia loc, te rog. Consiliul dorește să-ți pună câteva întrebări despre evenimentele recente care au avut loc la șantierele spațiale Sluis Van.

Han se așeză, văzând că Fey'lya și tovarășii săi bothani se aflau tot pe rândul de jos, ca și Leia. Nicăieri nu se zărea nici un scaun gol, care să fi semnat absența lui Ackbar, cel puțin nu în față, unde ar fi trebuit să stea amiralul. Consilierii, care erau dispuși conform rangurilor, se părea că-și schimbaseră locurile, astfel încât să fie cât mai aproape de pupitru. Alt motiv pentru care Fey'lya susținuse configurația aceea, decise Han; în jurul obișnuitei mese ovale, locul lui Ackbar ar fi rămas neocupat.

– În primul rând, căpitane Solo, începu Mon Mothma, dorim să descrii atacul Sluis Van din punctul dumitale de vedere. Când ai sosit... ce s-a petrecut în continuare... lucruri de felul acesta.

– Noi am sosit acolo cam imediat după începerea bătăliei, înaintea distrugătoarelor spațiale. Am recepționat o transmisiune de la Wedge – Wedge Antilles, comandantul escadrilei Vagabond –, care anunța că în șantier atacă vânători TIE...

– O clipă, îl întrerupse Fey'lya cu blândețe. Cine sunt „noi” în cazul acesta?

Han privi ochii violeți, blana moale de culoare crem și fața complet inexpressivă a bothanului.

– Echipajul meu consta din Luke Skywalker și Lando Calrissian. (Fey'lya știa fără îndoială toate astea și întrebasese numai pentru a-l frâna pe Han.) Ah, plus doi droizi. Doriți numerele lor de serie?

Un murmur ușor amuzat se răspândi prin sală și Han avu satisfacția minoră de a vedea cum blana crem se turtește nițel.

– Nu, mulțumesc, răspunse consilierul.

– Escadrila Vagabond, urmă Han, era angajată în luptă cu un grup de aproximativ patruzeci de vânători TIE și cincizeci de cârțițe-foreze furate, care fusese introdus în mod necunoscut mie în șantierele spațiale. Am ajutat-o împotriva vânătorilor, ne-am dat seama că imperialii foloseau forezele pentru a încerca să deturneze o parte din navele de război care așteptau să fie încărcate, și am reușit să-i oprim. Cam asta a fost...

– Ești prea modest, căpitane Solo, vorbi din nou Fey'lya. Conform rapoartelor pe care le-am primit, dumneata și Calrissian ați reușit absolut singuri să dejucați schema Imperiului.

Han se încordă reflex. Se apropia momentul. Era adevărat, el și Lando opriseră imperialii... dar pentru asta, distruseseră centrul nervos și a peste patruzeci de nave.

– Îmi pare rău că am avariat navele acelea, îl privi deschis pe Fey'lya. Ați fi preferat ca imperialii să le fi capturat intacte?

Blana bothanului undui ușor.

– Căpitane Solo, vorbi el pe un ton liniștitor, nu reproșez nimic metodei dumitale de a stopa tentativa de deturnare a Imperiului, indiferent cât de costisitoare s-a dovedit finalmente. Ai acționat cu ceea ce aveai la îndemână. Ținând seama de limitările respective, dumneata și ceilalți ați obținut un succes excepțional.

Han se încruntă, simțindu-se descumpănit. Fusese sigur că Fey'lya îl va acuza cu vehemență, dar, de data aceasta, bothanul îi înșelase așteptările.

– Mulțumesc, domnule consilier, rosti neștiind ce altceva să spună.

– Ceea ce nu înseamnă că tentativa Imperiului și faptul că a fost cât pe-aici să reușească n-ar fi importante, zise Fey'lya și blana îi undui acum în direcție opusă în timp ce privea prin sală. Dimpotrivă! În cel mai bun caz, ele atrag atenția asupra unor serioase erori de estimare ale comandanților noștri militari. Iar în cel mai rău caz... pot indica trădare.

Han simți cum îi zvâcnește buza. Deci asta era! Fey'lya nu-și schimbase atitudinea, ci pur și simplu decisese să nu irosească o asemenea ocazie excepțională pe un individ neînsemnat ca Han Solo.

– Cu tot respectul, domnule consilier, interveni el iute, cele întâmplătoare la Sluis Van nu au fost vina amiralului Ackbar. Întreaga operațiune...

– Scuză-mă, căpitane Solo, îl întrerupse Fey'lya. Și cu tot respectul cuvenit *dumitale*, permite-mi să subliniez că motivul pentru care navele acelea de război se aflau în Sluis Van, vulnerabile și cu echipaje insuficiente, a fost ordinul emis de amiralul Ackbar.

– Nu este însă vorba despre trădare, insistă încăpățânat Han. Știm deja că Imperiul ne interceptează comunicațiile...

– Și cine este responsabil pentru eșecurile securității? ripostă Fey'lya. Repet: vina cade exclusiv pe umerii amiralului Ackbar.

– Atunci, găsiți *dumneavoastră* scurgerea de informații, se răsti Han. (Cu coada ochiului, o zărea pe Leia făcându-i semne disperate, dar se simțea prea furios ca să-i mai pese dacă era sau nu politicoș.) Și dacă tot o faceți, aș vrea să văd cât de bine v-ați descurca împotriva unui Mare Amiral imperial.

Murmurele scăzute de conversație care începuseră în sală amuțiră brusc.

– Poți te rog să repeți? interveni Mon Mothma.

Han se blestemă în gând. Nu dorise să pomenească despre asta nimănui, până nu avea ocazia să verifice direct în arhivele Palatului. Acum însă era prea târziu.

– Imperiul, murmură el, este condus de un Mare Amiral. L-am văzut eu însumi.

Tăcerea apăsă amenințătoare. Mon Mothma își reveni prima.

– Este imposibil, zise ea parcă încercând să se autoconvingă. Nu mai există nici un Mare Amiral.

– L-am văzut eu însumi, repetă Han.

– Descrie-l, îi ceru Fey'lya. Cum arăta?

– Nu este umanoid... cel puțin, nu complet umanoid. Are siluetă aproximativ umanoidă, dar piele albastru-deschis, păr negru-albăstrui și ochi care strălucesc roșu. Nu știu cărei specii aparține.

– Știm totuși, îi reaminti Mon Mothma, că Împăratului nu-i plăceau non-umanoizii.

Han privi spre Leia. Avea fața încordată, iar ochii priveau parcă prin el, cu o groază ce o amuțise. Înțelesese ce însemna asta.

– Purta o uniformă albă, continuă bărbatul. Nici un alt ofițer imperial n-a purtat așa ceva. Iar persoana de contact care mă însoțea l-a numit în mod specific „Mare Amiral”.

– Mi se pare în mod evident că este vorba despre o auto-promovare, pufni Fey'lya. Probabil un amiral obișnuit, sau un Moff care a supraviețuit și care încearcă să adune în jurul lui rămășițele Imperiului. Oricum, nu aceasta este problema imediată.

– *Nu este?* explodă Han. Domnule consilier, dacă există un Mare Amiral care-și face de cap...

– Dacă există, îl întrerupse ferm Mon Mothma, vom afla în scurt timp cu siguranță. Până atunci, nu are nici un rost să dezbatem în gol. Secția Cercetare a Consiliului este însărcinată să analizeze imediat posibilitatea ca un Mare Amiral să mai fie în viață. Până la încheierea investigării, vom continua ancheta curentă asupra circumstanțelor atacului Sluis Van.

Îl privi pe Han, apoi se răsuci și încuviință din cap spre Leia.

– Consilier Organa Solo, poți începe.

* * *

Teasta trandafirie uriașă și bombată a amiralului Ackbar se plecă ușor în lateral, iar ochii rotunzi și imenși se rotiră în orbite, într-o expresie calamareană pe care Leia nu-și amintea s-o mai fi văzut. Surpriză? Sau poate groază?

– Un Mare Amiral, vorbi el în cele din urmă și vocea îi sună mai gravă ca de obicei. Un Mare Amiral imperial... Da, asta ar explica într-adevăr multe.

– Încă nu știm *realmente* dacă este un Mare Amiral, îl preveni Leia, aruncând o privire spre expresia împietrită de pe chipul soțului ei.

În mod clar, Han nu avea nici o îndoială. De fapt, nici ea nu se îndoia.

– Mon Mothma a ordonat secției Cercetare să investigheze.

– Nu va găsi nimic, scutură Ackbar din cap. (Fusese în sfârșit un gest mai uman, dintre cele pe care încerca de obicei să le utilizeze în relațiile cu oamenii; era un semn bun – se părea că-și recâștiga echilibrul.) Când am smuls Coruscantul de la Imperiu, am examinat în amănunt arhivele imperiale. Acolo nu există decât o listă a Marilor Amirali și prea puțin despre misiunile lor.

– Probabil că au fost șterse înainte să se fi retras, opină Han.

– Sau poate că nici n-au fost consemnate vreodată, sugeră Leia. Nu uitați că ei n-au fost doar cei mai capabili și mai inteligenți conducători militari pe care i-a putut găsi Împăratul, ci și o parte din planul de aducere a Imperiului sub controlul lui militar mult mai strict.

– Așa cum a fost și proiectul *Stelei Morții*, încuviință Ackbar. De acord, consilier Organa. Până ce Marii Amirali nu erau complet integrați atât militar cât și politic, n-a existat nici un motiv pentru a publica detalii legate de identitatea lor. Dimpotrivă, toate motivele pentru a le tăia.

– Prin urmare, o fundătură, concluzionează Han.

– Așa se pare. Dacă vom obține ceva informații, ele trebuie să provină din surse curente.

Leia se întoarse spre Han.

– Ai menționat că, atunci când l-ai văzut pe acest Mare Amiral, erai cu o persoană de contact, dar nu ne-ai spus numele ei.

– Așa este. N-am făcut-o și nici nu intenționez s-o fac. Cel puțin, nu deocamdată.

Femeia se încruntă la expresia lui impenetrabilă de jucător de sabacc și-și extinse toate percepțiile Jedi rudimentare pentru a încerca să-i simtă țelul și sentimentele. Nu ajunse însă prea departe. *Dacă aș fi avut mai mult timp să exersez*, se gândi amărâtă. Iar dacă până atunci Consiliul avusese aproape mereu nevoie de ea, de acum situația avea să se complice și mai mult.

– În cele din urmă, îl avertiză, Mon Mothma va dori să știe numele.

– În cele din urmă, o să i-l spun. Până atunci, va fi micul meu secret.

– Poate fi folosit ca „pârghie”?

– Nu se știe niciodată, zise Han și o umbră îi traversă chipul. Oricum, numele nu va ajuta cu nimic Consiliul, deocamdată. Probabil că întregul grup s-a ascuns altundeva. Dacă Imperiul n-a dat de urma lui...

– Nu știi cum să-l găsești? întrebă Leia.

– Am promis c-o să-i scot o navă de sub sechestru, ridică bărbatul din umeri. Pot să încerc chestia asta.

– Fă tot ce poți, zise Ackbar. Ai spus că fratele consilierii Organa a fost cu tine la Sluis Van?

– Da, domnule amiral. Hiperpropulsia lui trebuia reparată, dar n-ar fi trebuit să întârzie cu mai mult de două ore față de mine. În plus, o privi pe Leia, trebuie să-i ducem nava lui Lando înapoi la Sluis Van.

Ackbar emise un sunet care aducea cu un fluierat sugrumat; echivalentul calamarean al unui mârâit.

– Va trebui să auzim mărturia amândurora, rosti el. Și pe cea a comandantului Antilles. Este vital să aflăm felul în care Imperiul a reușit să strecoare o forță atât de mare pe lângă așa mulți senzori.

– Conform raportului preliminar al lui Wedge, spuse Leia, se pare că unitățile de atac se găseau în interiorul unui cargobot a cărui cală figura pe scanări ca fiind goală.

Ochii lui Ackbar se rotiră în orbite.

– Goală, sau doar imposibil de citit, așa cum ar fi fost în cazul unor defecțiuni de senzori sau al unui bruiaj static?

– Wedge spune că era goală, încuviință Han, și cred că el știe diferența față de un bruiaj static.

– Goală..., repetă Ackbar și păru că se gârbovește în scaun. Asta poate însemna doar că Imperiul a construit realmente un ecran funcțional de invizibilitate.

– Așa se pare, se încruntă prințesa. Singura veste bună ar fi că și ei trebuie să aibă hibe în sistem. Altfel, ar fi putut pur și simplu să fi extins ecranul de invizibilitate peste toate forțele din Sluis Van și să fi făcut prăpăd.

– Nu, clătină amiralul din capul masiv. Cel puțin în privința asta nu va trebui să ne facem griji. Prin însăși natura lui, un ecran de invizibilitate este mai periculos decât ar trebui pentru utilizatorul său. Senzorii unei nave de război camuflate de un asemenea ecran ar fi la fel de inutili ca ai inamicului, obligând-o să zboare aproape orbește. Mai rău încă, dacă ar

fi activată, inamicul ar putea s-o localizeze pur și simplu urmărindu-i emisiile propulsiilor.

– Mda, nu mă gândisem la asta.

– Ani de zile, urmă Ackbar, au existat zvonuri potrivit cărora Împăratul construia un ecran de invizibilitate. Eu unul am dedicat destulă gândire acestei eventualități. Totuși, își dresе glasul, punctele slabe ne consolează prea puțin. Un ecran de invizibilitate în mâinile unui Mare Amiral ar fi cu adevărat o armă teribilă. El ar găsi modalități prin care s-o utilizeze împotriva noastră.

– Le-a și găsit deja, mormăi Han.

– Așa se pare, făcu Ackbar și ochii săi pivotară, fixând-o pe Leia. Trebuie să mă scapi de această acuzație ridicolă, consilier Organa. Cât mai repede cu putință. În ciuda ambiției și încrederii în sine, consilierul Fey'lya nu deține aptitudinile tactice de care avem nevoie împotriva unei amenințări de o asemenea magnitudine.

– Vă vom elibera, domnule amiral, promise Leia dorindu-și să se simtă realmente atât de încrezătoare pe cât vorbea. Acționăm chiar acum în direcția asta.

Se auzi o ciocănitură și ușa se deschise înapoia ei.

– Scuzați, vorbi cu glas mecanic răsunător droidul G-2RD masiv. Timpul dumneavoastră a expirat.

– Mulțumesc, zise femeia și, suprimându-și frustrarea, se ridică.

Dorea cu disperare să fi beneficiat de mai mult timp alături de Ackbar, atât pentru a explora împreună cu el această nouă amenințare imperială, cât și pentru a discuta strategiile legale pe care le-ar fi putut folosi în apărarea sa. Însă o discuție în contradictoriu cu droidul nu i-ar fi adus nimic, ba chiar ar fi riscat revocarea completă a privilegiilor de vizitare. Droidii paznici dețineau asemenea înputerniciri și mai ales seria 2RD era renumită pentru iritabilitate.

– Voi reveni în curând, domnule amiral, rosti ea. Fie după-amiază, fie mâine.

– La revedere, consilier Organa, spuse Ackbar, iar după o scurtă sovăială, adăugă: Mulțumesc pentru vizită, căpitane Solo.

– La revedere, domnule amiral.

Leșiră din cameră și porniră pe coridorul larg, în vreme ce G-2RD se posta în fața ușii.

– Cred că nu i-a fost ușor, comentă Han.

– Ce anume?

– Să-mi mulțumească pentru vizită.

Leia se încruntă spre bărbat, dar expresia lui era de completă seriozitate.

– Termină cu prostiile! Doar pentru că ai renunțat la grad...

– ...mă situează cu numai o treaptă mai sus de trădători, sfârși el.

O replică evidentă legată de complexe de persecuție fulgeră prin mintea femeii.

– Ackbar n-a fost niciodată ceea ce tu ai numi o persoană sociabilă, preferă ea să spună.

– Nu-i doar imaginația mea, clătină din cap Han. Întreabă-l cândva pe Lando – și el are parte de același tratament. Dacă pleci din armată, Ackbar nu dă pe tine nici un scuipat de tauntaun.

– Trebuie să înțelegi caracterul fundamental al celor de pe Mon Calamari, oftă Leia. Ei n-au fost o rasă războinică, până ce Imperiul n-a început să-i transforme în sclavi și să le distrugă planeta. Minunatele lor crucișătoare stelare au fost inițial nave de pasageri, să știi, pe care noi i-am ajutat să le convertească în nave de luptă. Poate că, de fapt, nu este furios pe tine că l-ai părăsit, ci mai degrabă este vorba despre un sentiment de vinovăție pe care-l simte față de sine și față de poporul lui, fiindcă, pur și simplu, au intrat în război.

– Deși au fost siliți s-o facă?

Leia ridică din umeri, stânjenită.

– Nu cred că există cineva care să intre într-un război fără să aibă sentimentul săcâitor că trebuie să fi existat și altă cale. Chiar și atunci când toate celelalte căi au fost deja încercate și au dat greș. Știu că asta am simțit eu, când m-am alăturat Rebeliunii... și crede-mă că oameni ca Mon Mothma și Bail Organa încercaseră totul. Pentru o rasă inerent pașnică de felul calamarienilor, sentimentul trebuie să fi fost și mai acut.

– Mă rog... poate, încuviință bărbatul fără chef. Aș fi preferat însă ca ei să-și fi rezolvat singuri dilemele și să nu ne implice și pe noi.

– O fac, îl asigură Leia. Totul este să nu-i zorim.

Han se opri și o examinează cu atenție.

– Nu mi-ai spus încă de ce tu și Chewie ați plecat de pe Kashyyyk și v-ați întors aici.

Leia încheștă pumnii. Finalmente, o știa, trebuia să-i spună soțului ei despre înțelegerea pe care o făcuse cu Khabarakh, totuși coridoarele publice din Palatul Imperial nu erau locul cel mai potrivit pentru asemenea discuții.

– N-avea nici un rost să mai stăm, răspunse ea. A mai fost un atac...

– *Poftim?*

– Liniștește-te, îl potoli, l-am anihilat. În plus, am făcut niște aranjamente care ar trebui să mă ferească de necazuri pentru cel puțin două săptămâni. O să-ți povestesc totul mai târziu, când ne vom găsi într-un loc sigur.

Simțea ochii lui Han sfredelind-o și-i intuia bănuiala că nu-i spusese tot adevărul. În același timp, bărbatul recunoștea la fel de bine ca și ea pericolul discuțiilor purtate în locuri publice.

– Bine, murmură el. Sper doar că știi ce faci.

Leia se înfioră, concentrându-se asupra gemenilor pe care-i purta în pânțece. Atât de puternici, potențial, cu Forța... și în același timp atât de complet neajutorați.

– Asta sper și eu, șopti aproape inaudibil.

JORUS C'BAOTH. OM. NĂSCUT ÎN REITHCAS, PE BORTRAS, LA 4\3\112. CALENDARUL PRE-IMPERIU.

Luke făcu o grimasă, privind cuvintele ce se derulau pe ecranul calculatorului din Biblioteca Vechiului Senat. Ce anume, se întrebă el, determina noile orânduiuri ca printre primele lor edicte să introducă aproape întotdeauna crearea unui sistem de datare nou, care, după aceea, era aplicat tuturor înregistrărilor istorice existente? Imperiul Galactic procedase în felul acesta, la fel ca și Vechea Republică înaintea lui. Putea doar să spere că Noua Republică nu le va călca pe urme. Istoria era și așa destul de greu de urmărit.

URMEAȚĂ UNIVERSITATEA MIRNIC ÎNTRE 6\4\95 ȘI 4\32\90 CPI. ESTE INSTRUIT JEDI PE KAMPARAS ÎNTRE 2\15\90 ȘI 8\33\88 CPI. ÎNCEPE INSTRUIREA JEDI PRIVATĂ LA 9\88 CPI CU UN MAESTRU NECUNOSCUT. CAPĂTĂ TITLUL DE CAVALER JEDI LA 3\6\86 CPI. ÎȘI ASUMĂ OFICIAL TITLUL DE MAESTRU JEDI LA 4\3\74 CPI. SFÂRȘIT REZUMAT. DORIȚI DETALII SUPLIMENTARE DESPRE EDUCAȚIE ȘI INSTRUIRE?

– Nu, răspunse Luke încruntându-se.

C'baoth își *asumase* titlul de maestru Jedi? Dintotdeauna, avusese impresia că titlul respectiv, ca și rangul de Jedi în sine, era acordat de restul comunității Jedi, că nu te autoproclamai pur și simplu.

– Principalele date din activitatea de Jedi, solicită el.

MEMBRU AL GRUPULUI DE OBSERVARE A DEMILITARIZĂRII ANDO ÎNTRE 8\82 ȘI 7\81 CPI. MEMBRU AL COMITETULUI CONSULTATIV SENATORIAL ÎN PRIVINȚA INTERSPECIILOR ÎNTRE 9\81 ȘI 6\79 CPI. CONSILIER JEDI PERSONAL AL SENATORULUI PALPATINE ÎNTRE 6\79 ȘI 5\77...

– Stop! comandă Luke, simțind un fior rece pe șira spinării. *Consilier Jedi personal al senatorului Palpatine?* Detaliază activitatea lui C'baoth în serviciul senatorului Palpatine.

Calculatorul păru că analizează solicitarea. DATELE NU SUNT DISPONIBILE, sosi în cele din urmă răspunsul.

– Nu sunt disponibile, sau sunt secrete?

DATELE NU SUNT DISPONIBILE, repetă calculatorul.

Luke se strâmbă, totuși nu putea face mare lucru deocamdată.

– Continuă.

MEMBRU AL FORȚEI JEDI REUNITE PENTRU A SE OPUNE INSURECȚIEI CAVALERILOR JEDI AI ÎNTUNERICULUI PE BPFASH ÎNTRE 7\77 ȘI 1\74 CPI. PARTICIPANT LA REZOLVAREA CONTESTAȚIEI LA ASCENDENȚA ALDERAANĂ ÎN 1\70 CPI. ASISTENT AL MAESTRULUI JEDI TRA'S M'INS ÎN MEDIEREA CONFLICTULUI DUINUOGWUIN-GOTAL ÎNTRE 1\68 ȘI 4\66 CPI. NUMIT AMBASADOR PLENIPOTENȚIAR ÎN SECTORUL KAPPYH ÎN 8\21\62 CPI DE CĂTRE SENAT A JUCAT UN ROL IMPORTANT ÎN CONVINGEREA SENATULUI PENTRU AUTORIZAREA ȘI FINANȚAREA PROIECTULUI EXTINDEREA. UNUL DINTRE CEI ȘASE MAEȘTRI JEDI DETAȘAȚI LA PROIECT ÎN 7\7\65 CPI. NU MAI EXISTĂ ÎNREGISTRĂRI DUPĂ PLECAREA PROIECTULUI DE PE YAGA MINOR, LA 4\1\64 CPI. SFÂRȘITUL DATELOR PRIVIND ACTIVITATEA DE JEDI. DORIȚI ALTE INFORMAȚII?

Luke se lăsă pe spate în scaun, privi displayul și-și mușcă interiorul buzei. Prin urmare, C'baoth fusese cândva consilierul celui care, într-o bună zi, avea să se întroneze Împărat, dar participase în același timp la atacul împotriva cavalerilor Jedi ai Întunericului din sectorul Sluis, despre care-i povestise Leia. Unul dintre aceia supraviețuise îndeajuns ca să-l înfrunte pe maestrul Yoda pe Dagobah...

Înapoia lui se auzi un pas ușor.

– Domnule comandant?

– Salut, Winter, spuse tânărul fără să se întoarcă. Mă cauți?

– Da, spuse Winter și se opri lângă el. Prințesa Leia dorește să te vadă, după ce termini aici. Indică din bărbie spre display și-și trecu degetele prin părul alb și mătăsos: Alte cercetări Jedi?

– Așa ceva, încuviință Luke introducând un datacard în fanta consolei. Calculator: copiază înregistrarea completă a datelor despre maestrul Jedi Jorus C'baoth.

– Jorus C'baoth, repetă Winter gânditor. N-a fost implicat în scandalul privind ascendența de pe Alderaan?

– Așa consemnează arhivele. Știi ceva despre asta?

– Nu mai mult decât oricare alt alderaanean.

În ciuda controlului strict, o parte din durere i se strecura prin glas, iar Luke se înfioră de empatie. Știa că, pentru Leia, distrugerea Alderaanului și pierderea familiei reprezentau o suferință majoră, dar care se diminuea treptat în ungherele minții. Pentru Winter, cu memoria ei perfectă și de neșters, probabil că durerea avea să continue la nesfârșit.

– Problema era dacă ascendența la funcția de Vicerege trebuia să-i revină tatălui lui Bail Organa, sau altei linii a familiei, continuă Winter. După al treilea balotaj înregistrat la vot, s-a apelat la Senat pentru medierea problemei. C'baoth a făcut parte din delegația care a fost trimisă și care, în mai puțin de o lună, a decis că familia Organa era îndreptățită la funcție.

– L-ai văzut vreodată pe C'baoth?

Winter căzu pe gânduri.

– În arhive exista o hologramă de grup, care prezenta întreaga echipă de mediator, răspunsu după o clipă. C'baoth era... mi se pare, de înălțime și greutate mijlocie. Destul de musculos, de asemenea, ceea ce-mi amintesc că mi s-a părut bizar pentru un Jedi.

Îl privi pe Luke și se îmbujoră ușor.

– Scuză-mă, n-a fost o remarcă depreciativă.

– Nu-i nici o problemă, o liniști tânărul.

Era una dintre imaginile eronate pe care o descoperise: deoarece Jedi puteau controla Forța, oamenii presupuneau pur și simplu că nu aveau nici un motiv pentru a-și dezvolta fizicul. Luke însuși avusese nevoie de câțiva ani pentru ca să aprecieze modalitățile subtile prin care controlul corpului era asociat celui mintal.

– Altceva? întrebă el.

– Avea păr sur și un barbișon scurt, elegant tăiat. Purta mantia cafenie cu tunică albă pe dedesubt, care erau răspândite printre Jedi. Altceva notabil n-am observat.

– Cât de bătrân părea?

– Păi... așa zice că avea vreo patruzeci de ani. Să zicem, plus sau minus cinci ani. Vârsta este întotdeauna greu de estimat după o hologramă.

– Oricum, ar coincide cu datele din arhive, aprobă Luke scoțând datacardul din fantă. (Cu condiția ca datele respective să fi fost corecte...) Spuneai că Leia vrea să discute cu mine? se sculă el în picioare.

– Dacă nu te deranjează. Este în cabinetul ei.

– Bine. Haidem!

Părăsiră biblioteca și porniră pe coridorul transversal care lega sectorul destinat cercetărilor de sălile Consiliului și Adunării Generale.

– Știi ceva despre planeta Bortras? Întrebă Luke pe când mergeau. Mai precis, știi ceva despre longevitatea locuitorilor ei?

Winter căzu pe gânduri.

– N-am citit ceva care s-o menționeze. De ce?

Luke șovăi; indiferent însă cum ar fi obținut imperialii informații din sanctuarul interior al Noii Republici, Winter era mai presus de asemenea suspiciuni.

– Dacă acest presupus Jedi de pe Jomark este cu adevărat Jorus C'baoth, atunci ar trebui să aibă peste o sută de ani. Știu că există rase care trăiesc mult mai mult, dar el este om.

– Dintotdeauna, strânse din umeri femeia, există excepții de la speranța de viață obișnuită a unei rase. Iar mai ales un Jedi poate deține tehnici care să ajute la lungirea vieții.

Era posibil, reflectă Luke. Desigur, Yoda avusese o viață lungă – nu mai puțin de nouă sute de ani – și, ca regulă generală, speciile mici trăiau de obicei mai puțin decât cele mari. Însă *de obicei* nu însemna *întotdeauna*; și după multe ore de investigare a arhivelor, Luke tot nu aflase cărei rase îi aparținuse Yoda. Poate că o abordare mai bună ar fi fost să încerce să afle cât trăise Împăratul.

– Așadar crezi că Jorus C'baoth trăiește? Întrebă Winter.

Luke privi în jur. Ajunseseră pe Marele Coridor, care, din cauza localizării sale, era îndeobște ticsit cu ființe din toate rasele. Astăzi însă era aproape pustiu; doar câțiva oameni și membri ai altor rase formau grupulețe conversaționale, dar se aflau prea departe pentru a-i auzi.

– Pe Nklon, răspunse el coborând glasul, am avut un contact mental fugar cu alt Jedi. După aceea, Leia mi-a spus că circulau zvonuri potrivit cărora C'baoth fusese zărit pe Jomark. Nu știu ce altă concluzie să trag.

Winter rămase tăcută.

– N-ai nici un comentariu de făcut? insistă tânărul.

– Tot ceea ce este legat de Jedi și de Forță depășește experiența mea personală, înălță ea din umeri. Nu pot realmente comenta în privința asta. Totuși... Aș spune că impresia pe care am dedus-o despre C'baoth în urma afacerii Alderaan mă face sceptică.

– De ce?

– Este doar o impresie, sublinie Winter. Dacă nu m-ai fi întrebat, nici măcar nu ți-aș fi pomenit despre asta. C'baoth mi s-a părut genul de persoană căreia îi place să fie în mijlocul lucrurilor. Genul care, dacă nu poate să conducă, să controleze sau să ajute într-o situație anume, s-ar învârti pe acolo ca să fie totuși foarte vizibil.

Treceau acum pe lângă unul dintre arbuștii ch'hala verde-purpurii înșiruiți în lungul Marelui Coridor, îndeajuns de aproape pentru ca Luke să poată vedea volbura subtilă și moară de culoare de sub scoarța subțire și transparentă.

– Cred că se potrivește cu ce am citit, acceptă el.

Întinse un deget și atinse în trecere trunchiul subțire al copăcelului. Învolverarea subtilă explodă sub atingerea sa într-o străfulgerare de roșu mănios peste purpuriul blând, culoarea înfășurându-se în jurul tulpinii aidoma undelor dintr-un bazin cilindric, spirălând iarăși și iarăși, înflorind în sus și în jos, înaintea ca, finalmente, să pălească spre roșu-închis și să redevină purpurie.

– Nu știi dacă aveai habar, dar se pare că el s-a auto-promovat de la cavaler Jedi la maestru Jedi. Mi se pare un lucru destul de vanitos.

– Așa-i, încuviință Winter. Deși, cel puțin la sosirea pe Alderaan, nu părea să fie nici o controversă în privința asta. Părerea mea este că o persoană căreia îi place atât de mult să fie în centrul atenției nu s-ar fi ținut complet în afara războiului împotriva Imperiului.

– Este o observație corectă, admise tânărul.

Se răsuci pe jumătate și privi ultima nuanță de roșu destrăându-se pe arbustul ch'hala pe care-l atinsese. Așa fusese și contactul cu misteriosul Jedi în vecinătatea planetei Nklon: scurt, și apoi dispărut fără urmă. Să nu mai fi fost oare C'baoth în plenitudinea puterilor?

– Atunci, vorbi el, am alt subiect. Ce știi despre proiectul *Extinderea* pe care-l pregătise Vechea Republică?

– Nu mare lucru. A fost o tentativă de căutare a formelor de viață extragalactice, dar totul a fost ținut într-un asemenea secret încât nici un detaliu n-a răsuflat în public. Nici măcar nu sunt sigură dacă proiectul a mai fost lansat.

– Arhivele așa consemnează, zise Luke atingând următorul ch'hala și determinând altă explozie de roșu. Mai afirmă că din proiect făcea parte și C'baoth. Să fi însemnat asta că era la bordul navei respective?

– Nu știu, recunosc Winter. Circulau zvonuri potrivit cărora trebuiau să plece câțiva maestri Jedi, dar nu a existat nici o confirmare oficială. Te gândești că de aceea n-a participat la Rebeliune?

– Este posibil... Desigur, asta ar declanșa alt lanț de întrebări. De pildă ce s-a întâmplat cu ceilalți Jedi, și cum s-a întors el?

– Cred că există o cale de a afla.

– Știu, încuviință Luke atingând ultimul arbust din șir, să plec pe Jomark și să-l întreb. Cred că va trebui s-o fac.

Cabinetul lui Leia se afla alături de celelalte birouri ale membrilor Consiliului Interior, dincolo de coridorul transversal care unea Marele Coridor cu sala de întruniri a Consiliului Interior. Luke și Winter pătruseră în secretariat și găsiră un personaj familiar.

– Salut, C-3PO! exclamă tânărul.

– Stăpâne Luke, ce bine că te revăd! porni să turuie droidul. Ești sănătos?

– Perfect. Apropo, R2-D2 m-a rugat să-ți transmit salutări dacă te întâlnesc. Este la astroport și-i ajută pe mecanicii de întreținere să-mi pună la punct X-interceptorul, dar o să-l aduc diseară. Vă puteți întâlni atunci.

– Mulțumesc. C-3PO înclină ușor capul în lateral, ca și cum și-ar fi amintit pe neașteptate că rolul său acolo era de secretar. Prințesa Leia și ceilalți te așteaptă.

Atinse tasta de deschidere a ușii interioare și-i făcu semn:

– Te rog, intră!

– Mulțumesc, încuviință cu gravitate Luke. (Indiferent cât de ridicol ar fi arătat C-3PO în orice situație, își păstra întotdeauna o demnitate inerentă, căreia tânărul încerca de obicei să-i răspundă în același fel.) Anunță-ne dacă mai apare altcineva.

– Bineînțeles.

În cabinet, Leia și Han purtau o discuție în șoaptă deasupra unui display de pe birou. Chewbacca, care stătea lângă ușă cu proiectorul de săgeți pe genunchi, mormăi un salut când îi zări.

– Ah, Luke, ridică ochii Leia, îți mulțumesc că ai venit. Winter, nu mai am nevoie de tine.

– Da, Înălțimea Ta, încuviință Winter și părăsi odaia cu grația ei obișnuită.

– Am auzit că ieri ai azvârlit un detonator termic dublu în brațele Consiliului, vorbi Luke spre Han.

– Am încercat, făcu o grimasă bărbatul. Oricum, nimeni nu m-a crezut cu adevărat.

– A fost unul dintre cazurile acelea când politica se refugiază în vise, zise Leia. Ultimul lucru pe care ar vrea cineva să-l creadă este că, oarecum, am scăpat din mână unul dintre Marii Amiralai ai Împăratului.

– Mie mi se pare mai degrabă refuzul de a crede realitatea, spuse Luke. Sau Consiliul are altă teorie privind felul în care am fost trași pe sfoară la Sluis Van?

– Unii consilieri, se strâmbă prințesa, susțin că acolo a fost mâna lui Ackbar.

– Aha, deci *asta* era direcția planului lui Fey'lya. Până acum nu auzisem nici un detaliu.

– Deocamdată, Fey'lya își ține cărțile de sabacc aproape de blană, mârâi Han. *El* pretinde că-ncearcă să fie corect, dar *eu* cred că pur și simplu încearcă să nu zgâlțâie toate stabilizatoarele simultan.

Luke se încruntă. Atât pe chipul prietenului său, cât și în modul în care-l percepea...

– Și încă ceva? întrebă el.

Ceilalți doi schimbă priviri.

– S-ar putea, zise Han. Ai văzut cât de repede l-a atacat Fey'lya pe Ackbar după incidentul Sluis Van? Fie că este unul dintre cei mai mari oportuniști din toate timpurile...

– Ceea ce știm deja că-i adevărat, interveni Leia.

– ...fie că știa dinainte ce se va întâmpla.

Luke se uită spre Leia. Încordarea de pe fața ei și din emoțiile pe care le degaja...

– Îți dai seama ce spui? șopti el. Acuzi un membru al Consiliului că este agent imperial?

Aura lui Leia păru că tresare, în timp ce Han nici măcar nu clipi.

– Știu, aprobă bărbatul. El nu-l acuză pe Ackbar de același lucru?

– Problema este sincronizarea, Han, vorbi femeia pe un ton de răbdare obosită. Am mai încercat să-ți explic asta. În clipa de față, dacă-l acuzăm pe Fey'lya de ceva, indiferent ce anume, se va părea că încercăm să abatem presiunea existentă asupra lui Ackbar, folosindu-ne de acuzații similare. Chiar dacă ar fi adevărat – și nu cred că este –, tot ar lăsa impresia unui truc ieftin și destul de stupid.

– Poate că tocmai de aceea a fost atât de iute în a-l acuza pe Ackbar, replică Han. Pentru ca să n-o facem noi primii. Te-ai gândit la asta?

– Da, m-am gândit. Din păcate, nu schimbă situația cu nimic. Până nu-l absolvim pe Ackbar, nu putem să-l acuzăm pe Fey'lya.

– Termină, Leia! Valsul este perfect în lumea politicii, dar aici discutăm despre supraviețuirea Noii Republici.

– Care s-ar putea dezintegra complet fără să se fi tras un singur foc, replică ea înfierbântată. Recunoaște, toată chestia asta este ținută laolaltă cu speranță și bandă adezivă. Lansezi câteva acuzații nesăbuite – și jumătate din rasele ce făceau parte din vechea Alianță Rebelă pot decide să se retragă și să-și vadă singure de drumul lor.

– Pot să spun și eu ceva? își dresе glasul Luke.

Cei doi îl priviră și tensiunea din odaie se destinse puțin.

– Da, puștiule, făcu Han, care-i treaba?

– Cred că suntem cu toții de acord că, indiferent care i-ar fi planurile sau posibili sponsoři, Fey'lya uneltește *ceva*. Poate că ne-ar fi de ajutor să aflăm despre ce-i vorba. Leia, ce știm despre Fey'lya?

– Că este bothan, deși s-a născut și a crescut în colonia bothană de pe planeta Kothlis, nu pe Bothawui. S-a alăturat Alianței Rebele imediat după Bătălia pentru Yavin, aducând cu el un grup masiv de conaționali. Au acționat în general în Asistență și Recunoaștere, deși ocazional au participat și la lupte. Înainte de a se alătura Alianței, a fost implicat în afaceri interstelare de mare anvergură – livrări, comerț, exploataři miniere și altele. Sunt aproape sigură că n-a renunțat la toate, dar nu știu în ce domenii mai activează.

– Sunt înregistrate pe undeva?

Femeia clătină din cap.

– I-am parcurs dosarul de cinci ori și am verificat absolut toate referirile pe care le-am putut găsi despre el. Nimic!

– Atunci, trebuie să începem să săpăm, decise Han. Afacerile tăcute ascund întotdeauna noroi.

– Este o galaxie mare, îl privi exasperată Leia. Nici măcar nu știm de unde să începem...

– Cred că putem găsi un fir, o asigură soțul ei. Ziceai că după Yavin, bothanii au participat la unele lupte. Unde anume?

– În mai multe locuri, se încruntă Leia. Se răsuci spre calculator și tastă o comandă: Ia să vedem...

– Ignoră bătăliile la care au fost trimiși, zise Han, și acțiunile în care au făcut parte din forțe multispecii. Vreau numai locurile în care un grup de bothani s-a oferit voluntar.

Din expresia de pe chipul femeii era limpede că nu înțelegea unde voia să ajungă Han, un sentiment cu care Luke era perfect de acord. Cu toate acestea, introduse parametrii fără să comenteze.

– Ei bine... cred că singurul care ar corespunde este o bătălie scurtă, dar violentă, în vecinătatea lui New Cov, în sectorul Churba. Patru nave bothane au atacat un distrugător spațial Clasa *Victory*, care întreprindea raiduri, și l-au ținut locului, până le-a venit în ajutor un crucișător spațial.

– New Cov, da? repetă Han gânditor. Sistemul ăsta apare undeva prin afacerile lui Fey'lya?

– Hm... nu, nu apare.

– Perfect, atunci de acolo începem.

Leia privi întrebător spre Luke.

– Am scăpat ceva evident?

– Termină, Leia, exclamă bărbatul. Singură ai spus că bothanii au evitat războiul real ori de câte ori au putut. N-au atacat un distrugător spațial Clasa *Victory* la New Cov doar de distracție. Protejau ceva.

– Cred că exagerezi...

– Poate că da, sau poate că nu. Să presupunem că Fey'lya, nu Imperiul, a introdus banii aceia în contul lui Ackbar. Transferul unui bloc financiar din sectorul Churba, prin Palanhi, ar fi mai simplu decât expedierea din orice sistem ocupat de imperiali.

– Asta ne readuce la acuzația potrivit căreia Fey'lya este agent imperial, îl avertiză Luke.

– Nu neapărat. Poate că momentul transferului a fost o simplă coincidență. Sau poate că un bothan a mirosit intențiile Imperiului și Fey'lya s-a gândit să folosească prilejul pentru a-l răsturna pe Ackbar.

– Tot nu este o dovadă cu care să ne putem prezenta în fața Consiliului, clătină din cap Leia.

– Nici n-am de gând s-o fac, zise Han. Vreau să-l iau pe Luke, să mergem pe New Cov și să verificăm noi înșine. Discret.

Leia se uită la fratele ei și o întrebare nerostită i se formă în minte.

– Aici nu pot fi de nici un ajutor, încuviință Luke. Oricum, merită să aruncăm o privire.

– Bine, oftă ea, dar să fiți discreți.

– Ai încredere în mine, o îmbrățișă Han, apoi ridică o sprânceană spre Luke. Ești gata?

– Acum, imediat? se încruntă tânărul.

– De ce nu? Leia va asigura aici acoperirea politică.

Aura femeii pâlpâi și Luke privi la timp înspre sora lui ca s-o vadă schițând o grimasă. Ochii ei îl priviră și-l implorară să tacă. *Ce este?* o întrebă în minte.

Nu avea să știe niciodată dacă ea i-ar fi răspuns, sau nu. De lângă ușă, Chewbacca mormăi întreaga poveste.

Han se răsuci spre soția lui, cu gura pe jumătate deschisă.

– *Ce ai promis?*

– N-am avut alternativă, înghiți ea un nod vizibil.

– N-ai avut alternativă? *Alternativă?* Ei bine, îți ofer eu alternativa – nu te duci!

– Han...

– Scuzați-mă, se sculă Luke, dar trebuie să văd ce se întâmplă cu X-interceptorul meu. Ne vedem mai târziu.

– Bine, puștiule, mârâi Han fără să-l privească.

Luke porni spre ușă. În trecere, privi spre Chewbacca și-i făcu semn spre secretariat. În mod evident, wookieeul ajunsese la aceeași concluzie. Ridicându-și corpul masiv, îl urmă pe tânăr afară din odaie.

* * *

Ușa glisă în urma lor, închizându-se, și, pentru câteva momente, ei rămaseră fixându-se din priviri. Leia rupse prima tăcerea.

– Trebuie să mă duc, Han, rosti ea încetisor. I-am promis lui Khabarakh că ne vom întâlni. Nu înțelege?

– Nu, nu-nțeleg, se răsti bărbatul străduindu-se din răputeri să-și înfrâneze furia.

Teama ce-i răscolise măruntaiele, pe care o simțise după tentativa eșuată de pe Bpfassh, revenise, strângându-i stomacul într-o gheară. Teama pentru siguranța lui Leia și a gemenilor pe care-i purta. Fiul și fiica sa...

– Țștia... cum le zice...

– Noghri.

– Noghrii ăștia sunt pe urmele tale de două luni. Ai uitat de Bpfassh și de imitația *Șoimului* cu care au încercat să ne atragă la bord? Sau de atacul de pe Bimmisaari dinainte... au fost la un pas de a ne răpi în mijlocul pieței! Dacă n-ar fi fost Luke și Chewie, ar fi reușit. Tipii ăștia nu se joacă, Leia! Iar tu-mi spui acum că vrei să pleci singură și să le vizitezi planeta?! La fel de bine te-ai putea preda pur și simplu Imperiului, ca să nu le mai irosești timpul.

– Nu m-aș duce, dacă aș fi gândit așa, spuse ea. Khabarakh știe că sunt fiica lui Darth Vader și, dintr-un motiv necunoscut, asta pare să fie foarte important pentru ei. Poate că m-aș putea folosi de aspectul ăsta ca să-i smulg din ghearele Imperiului și să-i atrag de partea noastră. Oricum, trebuie să încerc.

– Ce-i asta, pufni Han, o nebunie tip Jedi? Luke este și el mereu plin de noblețe și se bagă în toate necazurile posibile.

Femeia întinse mâna și-l prinse de braț.

– Han... știu că-i un risc, dar s-ar putea să fie unica ocazie pe care o vom avea. Noghrii au nevoie de ajutor – Khabarakh a recunoscut-o. Dacă le-aș putea oferi ajutorul acesta, dacă i-aș putea convinge să treacă de partea noastră, ar însemna că vom avea un inamic mai puțin. Șovăi, apoi adăugă: Iar eu n-o să pot alerga întruna.

– Ce-i cu gemenii?

Han simți satisfacția vinovată de a o vedea crispându-se.

– Știu, încuviință ea cutremurată de un fior și-și lipi cealaltă palmă de pânțele. Dar care ar fi alternativa? Să-i încuiem într-un turn al Palatului, undeva, înconjuțați de o gardă de wookiee? Nu vor avea niciodată șansa unei vieți normale, atâta vreme cât noghrii încearcă să ni-i ia.

Bărbatul strânse din dinți. Așadar, știa. Până atunci, nu fusese sigur, dar acum nu mai avea îndoieli. Leia știa că, în tot acest timp, Imperiul urmărise să pună mâna pe copiii ei încă nenăscuți.

Și deși știa asta, continua să dorească să plece la întâlnirea cu agenții Imperiului.

Rămase privind-o, cercetând trăsăturile chipului acela pe care ajunsese să-l iubească atât de mult de-a lungul anilor, și-și reaminti imagini din trecut. Hotărârea tinerească de pe fața ei, atunci când, în toiul unui schimb de focuri susținut, smulsese carabina blaster a lui Luke și le deschisese o cale de ieșire din concasorul de deșeuri de la nivelul de detenție din *Steaua Morții*. Sunetul vocii ei în mijlocul pericolului, în sediul lui Jabba, ajutându-l prin orbirea, tremurăturile și dezorientarea post-hibernare. Fermitatea înțeleaptă, mult mai matură, vizibilă prin durerea din ochii ei, când, zăcând rănită lângă buncărul de pe Endor, mobilizase totuși controlul și capacitatea de a ucide, cu sânge rece, doi soldați din trupele de șoc, scăpându-l pe Han.

Își reaminti, de asemenea, înțelegerea dureroasă pe care o avusese tot atunci: că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit, el nu va putea niciodată s-o protejeze complet de primejdiile și riscurile din Univers. Deoarece, indiferent cât de mult ar fi iubit-o – indiferent cât de mult i s-ar fi dăruit –, ea n-ar fi putut niciodată să se mulțumească numai cu atât. Viziunea prințesei se extindea dincolo de el, la fel cum se extindea dincolo de ea însăși, cuprinzând toate ființele din galaxie.

Iar a o lipsi de asta, prin forță, sau chiar prin convingere, ar fi însemnat să-i diminueze sufletul. Și, astfel, s-o lipsească de o parte din ceea ce iubea chiar el.

– Mă lași cel puțin să te însoțesc? o întrebă încet.

Ea ridică palma și-i mângâie obrazul, surâzându-i în semn de mulțumire prin împăienjenirea ce-i cuprinsese ochii.

– Am promis că mă voi duce singură, șopti cu glas încordat de emoție. Nu te teme. N-o să pătesc nimic.

– Sunt sigur. Bărbatul se sculă brusc: Ei bine, dacă trebuie să pleci, atunci vei pleca. Haide, o să te ajut să pregătești *Șoimul*.

- *Șoimul*? Crezusem că pleci pe New Cov.
- O să iau nava lui Lando. Oricum trebuie să i-o restituie.
- Dar...
- Fără discuții! Dacă noghri ăsta al tău are și alte gânduri decât să stea de vorbă, vei avea mai multe șanse cu *Șoimul* decât cu *Lady Luck*. Deschise ușa și păși în secretariat.
- Și încremeni. Direct între el și ieșire, semănând cu un uriaș nor de furtună împlănit, Chewbacca îl fulgera din priviri.
- Care-i treaba? întrebă Han.
- Comentariul wookieeului fu scurt, tăios și la obiect.
- Ei bine, nici *mie* nu-mi place, recunosc deschis Han. Ce vrei să-i fac, s-o încui undeva?
- O simți pe Leia venind din spate.
- N-o să pătesc nimic, Chewie, îl liniști ea. Ți promit.
- Chewbacca mârâi din nou, exprimând apăsător ceea ce credea despre vorbele femeii.
- Dacă ai vreo sugestie, dă-i drumul, zise Han.
- Deloc surprinzător, wookieeul avea una.
- Iartă-mă, Chewie, murmură Leia, dar i-am promis lui Khabarakh că voi veni singură.
- Chewbacca scutură violent din cap, dezgolindu-și dinții, în vreme ce mormăia părerea lui despre ideea respectivă.
- Nu este încântat, traduse diplomat Han.
- Am prins esența, mulțumesc, răspunse Leia. Uite care-i treaba - și asta-i valabil pentru amândoi...
- Chewbacca o opri cu un urlet care o făcu să sară o jumătate de metru îndărăt.
- Știi ceva, scumpo, interveni Han, cred totuși că ar trebui să-l lași să vină cu tine. Cel puțin până la punctul de rendez-vous, adăugă repede sub fulgerul privirii ei. Haide, știi bine cât de serios privesc wookiee chestia asta cu datoria de viață. Oricum ai nevoie de un pilot.
- Pentru o fracțiune de secundă, putu zări contraargumentul evident din ochii ei: era perfect capabilă să piloteze *Șoimul* și singură. Dar numai o fracțiune de secundă.
- Bine, oftă Leia. Cred că Khabarakh nu va avea obiecții. Însă după ce ajungem la punctul de rendez-vous, Chewie, o să faci ce-ți spun eu, indiferent dacă-ți place sau nu. De acord?
- Wookiee se gândi o clipă, apoi mârâi afirmativ.
- Bine, urmă Leia cu glas ușurat. Să-i dăm drumul atunci. C-3PO?
- Da, Înălțimea Ta, vorbi șovăielnic droidul.
- Pentru prima dată, avusese inteligența de a rămâne tăcut înapoia biroului și de a nu interveni în discuție. Han decise că era o îmbunătățire considerabilă față de comportamentul său obișnuit. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe Chewbacca să se enerveze mai des.

– Vreau să mă însoțești și tu, zise prințesa. Khabarakh vorbea destul de bine bazica, dar poate că asta nu-i valabil și pentru ceilalți noghri, și nu vreau să depind de translatorii lor pentru a mă face înțeleasă.

– Desigur. Înălțimea Ta, înclină C-3PO capul ușor pe un umăr.

– Perfect. Leia se întoarce spre Han și-și umezi buzele. În cazul ăsta, n-aș mai pierde timpul.

Existau un milion de lucruri pe care el i le-ar fi putut spune. Un milion de lucruri pe care dorea să i le spună.

– Atunci, zise Han în loc de orice altceva, dă-i drumul.

– **T**e superi, rosti Mara pe un ton nepăsător în vreme ce termina ultima cablare de pe consola de transmisiuni, dacă-ți spun că, privit ca ascunzătoare, locul ăsta e jalnic?

Karrde strânse din umeri, ridicând un pachet senzorial din cutia sa și așezându-l pe măsută, alături de alte echipamente.

– Sunt de acord că nu-i Myrkr, încuviință el, dar, pe de altă parte, există compensări. Cine s-ar gândi să caute un bârlog de contrabandiști în mijlocul unei mlaștini?

– Nu mă refer la locul asolizării, spuse femeia și-și strecură degetele pe sub mâneca largă a tunicii pentru a-și rearanja mini-blasterul prins de antebrațul stâng. Mă refer la locul *ăsta*.

– Ah, locul *ăsta*? Karrde privi pe fereastră. Nu știi ce să zic. Poate că-i nițel cam public, dar și pentru asta există compensări.

– Nițel cam public? îl îngână Mara privind pe fereastră spre șirul rectiliniu de clădiri alb-crem aflat la mai puțin de cinci metri și la mulțimile de umanoizi și extraterestri îmbrăcați în veșminte viu colorate care forfoteau afară. Asta ți se pare *nițel* public?

– Calmează-te. Când singurele locuri în care poți locui pe o planetă sunt cinci văi adânci, evident că va exista o oarecare înghesuială. Cei de aici sunt obișnuiți cu asta și au învățat să-și ofere unul altuia un grad suficient de intimitate. Oricum, chiar dacă ar vrea să tragă cu urechea, n-ar reuși mare lucru.

– Ferestrele-oglinzi nu vor opri o sondă senzorială de calitate, îi atrase atenția Mara. Iar mulțimile înseamnă camuflare pentru spionii imperiali.

– Imperialii n-au habar unde suntem... sau tu știi altceva? îi azvârli Karrde o privire stranie.

Mara se întoarse cu spatele. Deci așa aveau să fie lucrurile de data asta... Șefii anteriori reacționaseră cu teamă, mânie sau pur și simplu dușmănie deschisă față de previziunile ei ciudate. Se părea că Talon Karrde avea să recurgă la politețe.

– Nu-mi pot activa și dezactiva intuițiile ca pe un pachet senzorial, mârâi ea peste umăr. De acum, nu mai pot.

– Aha, murmură Karrde. (Cuvântul ar fi implicat înțelegerea, însă tonul indica altceva.) Interesant... Să fie vorba despre reziduul unei instruirii Jedi anterioare?

Ea se întoarse spre bărbat.

– Spune-mi despre nave.

– Poftim? se încruntă el.

– Navele, repetă Mara. Navele spațiale de luptă despre care ai avut grijă să nu-i spui Marelui Amiral Thrawn, atunci când ne-a vizitat pe Myrkr. Mi-ai promis că-mi vei spune mai târziu despre ce era vorba. Acum este „mai târziu”.

Karrde o privi și un surâs ușor îi flutură peste buze.

– Bine, spuse el. Ai auzit vreodată de flota *Katana*?

Ea fu nevoită să-și scoatească memoria.

– Grupul numit și Forța Întunecată, nu? Două sute de crucișătoare grele din Clasa cuirasat, care au dispărut cu vreo zece ani înainte de Războiul Clonelor. Toate navele erau dotate cu un tip nou de circuit complet de comandă secundară, iar când sistemul n-a funcționat așa cum trebuia, întreaga flotă a efectuat un salt în hiperspațiu și a dispărut.

– Cam așa ceva. Cuirasatele din epoca aceea erau nave cu echipaje ridicol de mari, ajungând fiecare la peste șaisprezece mii de oameni. Circuitele complete de comandă secundară ale navelor *Katana* au redus echipajele respective la două mii de oameni.

Mara se gândi la cele câteva crucișătoare din Clasa cuirasat despre care știusese.

– Trebuie să fi fost o echipare costisitoare.

– Așa-i. Mai ales că scopul n-a fost exclusiv militar, ci s-a adresat și relațiilor cu publicul. Au reproiectat complet cuirasatele, începând de la mobilier și decor, și terminând cu învelișul cenușiu-închis de pe exterior. De altfel, acesta a stat la originea poreclei „Forța Întunecată”, deși unii au afirmat că se referea la numărul redus al luminilor interioare de care ar fi avut nevoie o navă cu echipaj de două mii de oameni. Oricum, a fost demonstrația Vechii Republici care să arate cât de eficientă putea fi o flotă cu circuite de comandă secundară.

– Ce să-ți zic, mare demonstrație!

– De acord, încuviință Karrde sec, dar problema n-a fost circuitul de comandă secundară în sine. Arhivele sunt oarecum neclare – fără îndoială, le-au cenzurat cei aflați la putere pe atunci –, dar se pare că unul sau mai mulți membri ai echipajelor flotei au contractat un virus stup la una dintre escalele voiajului lor inaugural. Virusul s-a răspândit

prin toate cele două sute de nave când era încă în incubație, astfel că atunci când s-a declanșat i-a lovit aproape pe toți simultan.

Mara se înfioră. Auzise de virusii stup care decimaseră planete întregi în zilele dinaintea Războiului Clonelor, înainte ca medicina Vechii Republici și, ulterior, a Imperiului, să afle, finalmente, cum să le vină de hac.

– Așadar a ucis echipajele înainte să poată ajunge undeva ca să capete ajutor?

– Se pare că totul s-a petrecut în numai câteva ore, deși nu-i decât o ipoteză, dar bazată pe cele mai precise estimări. Ceea ce a transformat dezastrul în fiasco a fost faptul că tipul respectiv de virus avea minunata caracteristică de a-și înnebuni victimele înainte de a le ucide. Echipajele muribunde au supraviețuit doar atât cât să-și lege navele împreună prin intermediul circuitelor de comandă secundară... astfel că atunci când comandantul navei *Katana* a înnebunit și a decolat, toată flota l-a urmat.

– Acum îmi amintesc, încuviință încet femeia din cap. Se pare că asta a declanșat marea mișcare spre descentralizarea funcțiilor navelor automatizate. Marile și atotputernicele calculatoare s-au transformat în sute de droizi.

– Mișcarea respectivă începuse deja, dar fiascoul *Katanei* a umplut paharul. Oricum, flota a dispărut în adâncurile spațiului interstelar și nu s-a mai auzit niciodată de ea. O vreme a ținut capul de afiș al știrilor, iar unii dintre membrii mai ireverențioși ai mass-media au făcut tot felul de jocuri de cuvinte pe seama poreclei „Forța Întuneată”. Câțiva ani a fost considerată o afacere pe cinste de către echipele de salvatori dotate cu mai mult entuziasm decât inteligență. După ce s-a înțeles, în cele din urmă, cât spațiu vid exista în galaxie în care se pot rătăci două sute de nave, frenezia interesului s-a stins. Oricum, în scurt timp Vechea Republică a avut parte de probleme mult mai grave. Cu excepția ocazionalilor escroci care mai încercau să-ți vândă o hartă cu locația flotei, nu s-a mai auzit nimic despre ea.

– Așa-i. (Devenise evident acum încotro se îndrepta Karrde.) Tu cum ai descoperit-o?

– Îmi dau cuvântul că printr-o pură întâmplare. De fapt, abia la câteva zile după aceea mi-am dat seama cu exactitate ce anume descoperisem. Bănuiesc că nimeni altul din echipaj n-a avut habar.

Privirea bărbatului își pierdu focalizarea și ochii lui se rătăciră în amintiri.

– S-a întâmplat acum mai bine de cincisprezece ani, rosti cu glas îndepărtat și-și frecă încetișor degetele mari ale mâinilor încrucișate în față. Lucram ca navigator și specialist în senzori pentru un grup mic, independent, de contrabandiști. Ratasem o încărcare de marfă și fusesem nevoiți s-o ștergem, luptându-ne cu două crucișătoare carrackene. Ne-am descurcat, dar fiindcă nu apucasem să termin calculele pentru saltul în hiperspațiu, am revenit în spațiul real după o jumătate de an-lumină, ca să recalculez.

Buza îi zvâcni.

– Imaginează-ți ce surpriză am avut, când am descoperit drept în fața noastră două cuirasate.

– Inerte în spațiu?

– De fapt, nu erau inerte, ceea ce m-a și derutat la început. Păreau complet funcționale – luminile exterioare și interioare erau aprinse, iar scanarea senzorială era în stand-by. Evident, am presupus că făceau parte din grupul cu care tocmai ne luptasem și căpitanul a ordonat instantaneu un alt salt în hiperspațiu, ca să ne scoată de acolo.

– O idee nu tocmai grozavă, murmură femeia.

– În momentul acela, părea varianta cel mai puțin rea. După cum s-a dovedit ulterior, ne-am înșelat aproape fatal. Ieșind din spațiul normal, ne-am ciocnit de masa ecranată a unei comete mari, hiperpropulsia principală a explodat și aproape că a distrus instantaneu nava. Cinci oameni din echipajul nostru au murit pe loc, iar alți trei au murit din cauza rănilor, înainte de a ne putea târî până la civilizație cu hiperpropulsia de rezervă.

Se lăsă tăcerea.

– Câți ai supraviețuit? întrebă Mara în cele din urmă.

Karrde își focaliză privirea asupra ei și obișnuitul surâs sardonic îi reveni pe chip.

– Cu alte cuvinte, cine ar mai putea ști despre flotă?

– Dacă vrei să-mi reformulezi întrebarea, da.

– Am fost șase supraviețuitori. După cum ți-am spus însă, nu cred că vreunul dintre ei și-a dat seama ce găsisem. De abia când am rederulat înregistrările senzorilor și am descoperit că în zonă nu se aflau doar cele două cuirasate, am început să am bănuieli.

– Dar înregistrările însele?

– Le-am șters. Desigur, după ce am memorat coordonatele.

Mara încuviință din cap.

– Spui că asta s-a petrecut acum cincisprezece ani?

– Exact. M-am gândit să mă-ntorc și să fac ceva cu navele alea, dar n-am avut niciodată timpul necesar pentru o operațiune ca la carte. Plasarea pe piață a două sute de cuirasate nu-i ceva în care să te năpustești cu capul înainte, fără o mulțime de pregătiri prealabile. Chiar dacă ai avea cumpărători pentru toate, ceea ce a reprezentat dintotdeauna o problemă.

– Până acum.

– Sugerezi să le vând Imperiului? arcui el o sprânceană.

– Imperiul este interesat de nave de luptă și oferă o bonificație de douăzeci la sută peste prețul pieței.

– Crezusem că nu-ți mai pasă de soarta Imperiului.

– Nu-mi pasă deloc, dar care ar fi alternativa – să le oferi Noii Republici?

Bărbatul o privi deschis.

– Pe termen lung, s-ar putea să fie mai profitabil.

Mâna stângă a lui Mara se încheșta în pumn și-și simți măruntaiele răscolite de sentimente contradictorii. Detesta să se gândească la faptul

că ar fi putut lăsa cuirasatele să cadă în mâinile Noii Republici, succesoarea Alianței Rebelilor, care-i distrusese viața. Pe de altă parte, Imperiul lipsit de Împărat era doar o umbră palidă a măreției trecute, de abia meritându-și numele. Ar fi însemnat să arunce mărgăritare în fața porcilor.

Sau nu? Cu un Mare Amiral revenit la comanda Flotei Imperiale, poate că acum exista o șansă ca Imperiul să-și regăsească vechea glorie. Și atunci...

– Ce intenționezi să faci? îl întrebă pe Karrde.

– Deocamdată, nimic. Practic, este aceeași problemă cu care ne-am confruntat în cazul lui Skywalker – Imperiul va fi mai rapid în răzbunare, dacă acționăm împotriva sa, dar Noua Republică se pare că va câștiga în cele din urmă. Dacă-i dau flota *Katana* lui Thrawn, nu fac decât să amân inevitabilul. În clipa de față, varianta cea mai prudentă este să rămânem neutri.

– Dacă însă îi dai lui Thrawn cuirasatele, l-ai putea îndepărta de pe spinarea noastră, îi reaminti Mara. Asta ar merita.

– Haide, fii serioasă, surâse ușor Karrde. Marele Amiral o fi un geniu tactic, dar nu poate fi atotștiutor. Este imposibil să aibă idee unde ne aflăm. Și cu siguranță are lucruri mai importante de făcut decât să-și irosească resursele în urmărirea noastră.

– De acord, aprobă femeia fără chef.

Nu putea să nu-și amintească felul în care, chiar la apogeul puterii sale și cu o mie de alte griji pe cap, Împăratul tot își făcuse, frecvent, timp să se răzbune pe cei care-l trădaseră.

Consola de transmisiuni emise un bâzâit și Mara se întinse să deschidă canalul respectiv.

– Da?

– Lachton, se auzi o voce familiară. Karrde este acolo?

– Aici sunt. Cum merge cu camuflarea?

– Aproape am terminat, dar nu mai avem plase disruptive. Mai există?

– Trebuie să fie ceva într-un depozit. O trimit pe Mara să le scoată. Ai vreun om care să ți le aducă?

– Sigur că da, nici o problemă, o să-l trimit pe Dankin – oricum n-are cine știe ce treabă de făcut în clipa asta.

– Perfect, vor fi pregătite până ajunge.

Karrde făcu un gest scurt și Mara decuplă canalul.

– Știi unde-i depozitul 3?

– Strada Wozwashi, 412, încuviință ea. A treia la stânga, apoi a doua la dreapta.

– Exact. Karrde privi pe fereastră: Din păcate, este încă prea devreme pentru ca vehiculele cu elevatoare repulsor să apară pe străzi. Va trebui să mergi pe jos.

– Nu-i nici o problemă, abia mai fac puțină mișcare. Două lăzi ajung?

– Dacă te poți descurca...

Karrde o examina din tălpi până în creștet, parcă asigurându-se că aspectul ei se conforma standardelor rishi locale. N-ar fi trebuit să-și facă griji în privința aceea; una dintre primele reguli pe care Împăratul i-o repetase obsesiv cu atâta timp în urmă fusese să se contopească cât mai bine cu mediul din jur.

– Dacă nu, Lachton se va mulțumi și cu o singură ladă.

– Bine, ne vedem mai târziu.

Casa lor făcea parte dintr-un șir de structuri similare dispuse în jurul uneia dintre sutele de piațete ce presărau valea. Pentru o clipă, Mara rămase în nișa intrării, în afara fluxului permanent de pietoni și privi împrejur. Prin interstițiile dintre clădirile cele mai apropiate, putea să vadă părțile îndepărtate ale așezării, majoritatea clădită din aceeași piatră alb-crem atât de îndrăgită de localnici. Pe alocuri, vedea chiar până la marginea orașului – cele câteva căsuțe cocoțate precar pe versanții stâncoși ce se înălțau abrupt către cer, din toate părțile. Știa că sus pe munții aceia trăiau triburile aviare ale rishilor băștinași care, fără îndoială, priveau în jos cu neîncredere uluită spre creaturile stranii ce aleseseră să trăiască în locurile cele mai inconfortabile, fierbinți și umede ale planetei lor.

Coborând ochii dinspre munți, Mara cercetă rapid zona din imediata ei apropiere. De cealaltă parte a străzii se ridicau și mai multe case de care o despărțea obișnuitul flux pietonal ce făcea legătura cu piațeta din dreapta. În mod automat, privirea îi scană casele, deși ferestrele erau din oglinzi care făceau aproape imposibil să vadă ceva înăuntru. Tot în mod reflex, examinează și aleile înguste dintre clădiri.

Pe una dintre ele, spre partea dinapoi a clădirii, de abia vizibilă, se distinge silueta nemișcată a unui bărbat care purta o tunică verde cu model și o eșarfă albastră.

Privea către ea.

Mara trecu cu ochii mai departe, ca și cum n-ar fi remarcat-o, simțind cum inima îi bubuia în gât. Ieșind din nișă, coti la dreapta spre piațetă și se alătură circulației.

Nu rămase însă mult printre pietoni. De îndată ce ieși din raza vizuală a necunoscutului misterios, traversă strada, îndreptându-se către șirul de case. Ajunse acolo, cu trei locuințe mai departe de bărbatul cu tunică verde, se strecură într-o fundătură și se îndreptă grăbită spre capătul ei. Dacă individul supraveghea cu adevărat sediul lui Karrde, exista posibilitatea de a-l surprinde din spate.

Ajunse la capătul clădirii, o ocoli... și descoperi că ținta îi dispăruse.

Femeia rămase locului o clipă, privind împrejur și întrebându-se cum să procedeze în continuare. Nu simțea nici una dintre furnicăturile insistente ce o determinaseră să plece în ultima clipă din vecinătatea lui Myrkr, dar, așa cum îi spusese lui Karrde, nu era un talent la care să poată apela oricând dorea.

Coborî ochii spre solul pe care stătuse bărbatul. În praful subțire ce se adunase lângă colțul clădirii se zăreau urme vagi, lăsând impresia că

individul stătuse acolo timp destul pentru ca să se foiască de mai multe ori de pe un picior pe celălalt. La vreo șase pași depărtare, drept în mijlocul altui petic de praf, se vedea o urmă clar imprimată, indicând spre stânga, dincolo de șirul de case.

Mara privi în direcția respectivă și-și mușcă ușor buza. Urma fusese plasată acolo în mod deliberat; urmele din praf nu erau niciodată atât de distincte. Avea dreptate. La o sută de metri în față, mergând fără grabă prin spatele clădirilor, spre o stradă care unea nordul și sudul orașului, se vedea bărbatul cu eșarfă albastră. Era o invitație nu tocmai subtilă de a-l urma.

În regulă, amice, gândi ea pornind după necunoscut. Vrei să intru în joc? I-am dat drumul.

Se apropiase la vreo nouăzeci de metri de el, când individul ajunse la traficul pietonal și coti spre nord. O altă invitație clară – de data aceasta pentru a se apropia, ca să nu-l piardă.

Mara nu intenționa să procedeze însă așa. Din prima zi petrecută în orașul-vale, îi memorase topografia și în mod evident intenția necunoscutului era s-o atragă spre cartierele industriale mai puțin populate din nord, unde probabil că s-ar fi putut ocupa de ea fără prezența stânjenitoare a unor martori. Dacă ar fi putut ajunge acolo prima, ar fi putut inversa situația. Își verifică blasterul de sub mâneca stângă și porni pe scurtătura unei alei printre clădirile din dreapta, spre nord.

Valea se întindea pe o sută cincizeci de kilometri, aproximativ în direcția est-vest, dar în locul unde se găsea Mara acum lățimea pe nord-sud era de numai câțiva kilometri. Femeia continuă mersul susținut, corectându-și permanent traseul, pentru a evita mulțimile și alte impedimente. Treptat, casele și magazinele începură să lase loc atelierelor industriale și, finalmente, Mara aprecie că ajunsese destul de departe. Dacă necunoscutul menținuse pasul relaxat pentru a nu-și pierde urmăritoarea, probabil că ea avea destul timp la dispoziție ca să pregătească o ambuscadă.

Mai exista, desigur, și posibilitatea ca el să fi trecut între timp pe alta dintre străzile nord-sud, să fi cotit apoi spre est sau vest, ori chiar să se fi întors complet și să fi revenit la sediul lui Karrde. Privind însă precaut după colțul unei case, spre strada pe care intrase inițial individul, Mara constată că imaginația lui era la fel de mărginită ca și tehnicile de supraveghere. Cam pe la jumătatea străzii, bărbatul se ghemuise nemișcat înapoia unui șir de butoaie, cu spatele spre ea; își trecuse pe spate eșarfă albastră, ca să nu-l împiedice, și strângea ceva în mână, probabil o armă. Așteptând, fără îndoială, ca Mara să intre în cursă. *Un amator*, gândi ea, strâmbându-se disprețuitor. Fixându-l cu privirea, fără măcar să se sinchisească să-și scoată blasterul, dădu colțul și porni silențios spre el.

– Acum te poți opri, rosti batjocoritor o voce înapoia ei.

Mara încremeni. Silueta ghemuită înapoia butoaielor nici măcar nu se clintise... și abia atunci înțelese, cu întârziere, că era prea nemișcată

pentru ca să aștepte pur și simplu în ambuscadă. Ba chiar prea nemișcată ca să fie vie.

Se întoarse fără grabă, ținând brațele depărtate de corp. Bărbatul dinaintea ei era de înălțime mijlocie, destul de masiv, cu ochi negri, gânditori. Tunica deschisă lăsa să se întrevadă o vestă antiglonț ușoară. În mână ținea, desigur, un blaster.

– Salut, salut, rânji el. Ce-ntâlnire plăcută! Era și timpul s-apari... începusem să cred că te-ai răătăcit.

– Cine ești? întrebă Mara.

– Roșcato, eu pun întrebările aici. Nu c-aș avea nevoie de ele, nici vorbă. Părul tău îmi spune tot ce trebuie să știu, îi arată coama roșu-aurie. Ar fi trebuit să scapi de el – să-l ascunzi sau să-l vopsești. Te dă imediat de gol.

Mara inspiră precaut, silindu-se să-și destindă mușchii.

– Ce vrei de la mine? întrebă, păstrându-și vocea calmă.

– Ce vrea orice bărbat, surâse el viclean. Niște bănuți.

– În cazul ăsta, clătină ea din cap, mă tem c-ai ales greșit. N-am la mine decât vreo cincizeci de credite.

El rânji și mai larg.

– Frumoasă-ncercare, roșcato, da-ți pierzi vremea. Știu precis cine ești. Tu și-amicii tăi o să mă-mbogățiți. Haide – avem treabă!

Mara nu se clinti.

– Poate că am putea cădea la înțelegere, sugeră simțind un firicel de transpirație pe spinare.

Avea destulă experiență ca să nu se lase păcălită de limbajul și comportamentul lui; indiferent cine ar fi fost, necunoscutul știa cu exactitate ce anume făcea. Pe de altă parte, blasterul ei rămăsese ascuns sub mânecă și ar fi fost gata să pună prinsoare că individul nu s-ar fi așteptat ca o armă atât de puternică să fie atât de mică încât s-o pitească acolo. Faptul că încă n-o percheziționase părea să confirme asta.

Indiferent însă cum avea să acționeze trebuia s-o facă acum, cât timp mai era cu fața la el. Din nefericire, cu brațele depărtate de corp, nu avea cum să ajungă la armă fără să-și anunțe intențiile. Trebuia să-i abată atenția.

– O-nțelegere zici? întrebă el leneș. La ce fel de-nțelegere te-ai gândit?

– Ce fel de înțelegere dorești? contraatacă Mara.

Dacă pe jos ar fi existat vreo cutie, ar fi putut să-i dea un șut spre bărbat. În ciuda faptului că strada era acoperită cu destule gunoaie în partea aceasta a orașului, în preajma femeii nu se găsea însă nimic corespunzător. Cizmele ei scurte erau strâns încheiate în jurul gleznelor și nu le putea scoate fără ca individul să-și dea seama. Parcurse rapid inventarul obiectelor pe care le avea asupra ei – nimic de folos.

Totuși instruirea intensivă făcută de Împărat incluseră și manipularea directă a Forței, nu numai capacitățile de comunicare la mare distanță care constituiseră principala ei valoare. Capacitățile acelea dispăruseră

în momentul morții Împăratului, reapărând doar aleatoriu și pentru scurtă durată în anii ce trecuseră de atunci.

Dar dacă furnicăturile senzoriale și presimțirile reveniseră, poate că și puterea revenise...

– Sunt sigură că pot dubla suma care ți s-a oferit, zise ea. Poate chiar să adaug ceva peste ea.

Rânjetul bărbatului deveni răutăcios.

– Asta chiar că-i o ofertă generoasă, roșcato. Al naibii de generoasă. Mulți ar accepta-o imediat, sigur că da. Mie însă – și ridică puțin țeava blasterului – nu-mi place să dau vrabia din mână.

– Chiar dacă în felul ăsta te mulțumești cu jumătate de bani?

La doi metri înapoia lui, rezemat de un perete, se afla un maldăr de piese metalice vechi, care aștepta să fie colectat. O țeavă scurtă dintr-o tubulatură de ecranare părea că se balansează precar pe cutia zgâriată a unui acumulator.

Înceleștând dinții și limpezindu-și gândurile cât putea mai bine, Mara își extinse mintea spre țeavă.

– P-onoarea mea, vorbi bărbatul, jumătate din ceva e mai bine decât dublu din nimic. Oricum, nu cred că poți oferi mai mult ca Imperiul.

Femeia înghiți un nod. O bănuise din capul locului, totuși confirmarea îi trimise un fior pe spate.

– Te-ar surprinde resursele noastre, replică ea.

Țeava se clinti nițel, se rostogoli doi milimetri...

– Nu, nu cred, chicoti individul. Haidem, să-i dăm drumul!

Mara arătă cu degetul peste umăr spre mortul ghemuit înapoia butoaielor.

– Ai putea mai întâi să-mi spui ce s-a întâmplat aici?

– Ce-i de spus? Aveam nevoie de-o momeală și tipul s-a găsit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Asta-i tot. (Surâsul îi dispăru brusc.) Ajunge cu trasul de timp. Întoarce-te și dă-i drumul... doar dacă nu vrei să mă enervezi și să mă mulțumesc cu recompensa pentru tine moartă.

– Nu, murmură ea.

Inspiră adânc, împingând cu toată puterea de care era în stare, știind că aceea era ultima șansă...

Țeava căzu înapoia vânătorului de recompense, răsunând înfundat pe sol.

Individul era cu adevărat un profesionist. Țeava nici măcar nu atinsese pământul și el se lăsase într-un genunchi, se răsucise și deschisese focul, măturând rapid zona dinapoia sa și căutând în același timp să descopere intrusul care se furișase acolo. Nu avu nevoie de nici măcar o secundă ca să-și dea seama că se înșelase și, cu altă rafală de blaster, se răsuci îndărăt.

Mara nu avusese însă nevoie de mai mult timp. Salva disperată a blasterului de abia se îndrepta către ea, când îl împușcă scurt în cap.

Rămase apoi locului, gâfâind, cu mușchii tremurând de reacție. După aceea, privind în jur pentru a se asigura că nu apăruse nimeni ca să vadă ce se întâmplase, strecură arma în toc și în genunchi lângă bărbat.

Așa cum se așteptase, obiectele pe care le purta asupra lui îi spuseră prea puține. Un pașaport – probabil fals – pe care figura numele Dengar Roth, două încărcătoare de rezervă pentru blaster, un cuțit cu lamă vibratorie, un datacard și un datapad, plus bani, atât locali cât și imperiali. Îndesând pașaportul și datacardul într-un buzunar, Mara lăasă arma și banii, apoi se sculă în picioare.

– Asta ți-i dublul din nimic, murmură ea privind cadavrul. Bucură-te de el!

Întoarse ochii spre țeava care-i salvase viața. Avusese dreptate. Zvâcnirile de putere reveniseră, ca și presimțirile. Ceea ce însemna că visele n-aveau să mai întârzie mult.

Blestemă în șoaptă. Dacă veneau – veneau, iar ea nu putea decât să le îndure. Deocamdată, avea de rezolvat alte probleme, mult mai urgente. Privind pentru ultima dată în jur, porni spre casă.

* * *

Karrde și Dankin o așteptau; ultimul dintre ei, plimbându-se nervos, înainte și înapoi.

– *În sfârșit!* exclamă, când ea apăru prin ușa din spate. Unde naiba...?

– Avem probleme, îl întrerupse Mara.

Îi întinse lui Karrde pașaportul lui Dengar Roth și trecu pe lângă cei doi bărbați, intrând în camera mare de transmisiuni, care încă nu fusese complet echipată. Dădu la o parte o ladă cu cabluri, găsi un datapad și inseră cardul.

– Ce fel de probleme? o urmă Karrde.

– Vânători de recompense, răspunse femeia întinzându-i datapadul.

În centrul displayului, sub numărul 20.000 scris cu caractere mari, se afla chipul lui Karrde.

– Probabil că suntem toți aici, urmă ea. Cel puțin toți despre care știa Marele Amiral.

– Prin urmare, acum valorez 20.000, murmură Karrde examinând rapid conținutul cardului. Sunt măgulit.

– Asta-i tot ce ai de comentat?

– Ce-ai vrea să comentez? Că tu ai avut dreptate și că eu am greșit în privința interesului pe care ni-l poartă Imperiul?

– Nu mă preocupă cui aparține vina. Mă interesează ce vom face în continuare.

Karrde privi iarăși datapadul și un mușchi îi tresări scurt sub pielea maxilarului.

– Vom face singurul lucru care este prudent. Mai exact, ne vom retrage. Dankin, intră pe frecvența sigură și spune-i lui Lachton să înceapă să demonteze camuflarea. După aceea, anunță-i pe Chin și echipa lui să plece și să împacheteze echipamentele din depozite. Tu poți rămâne ca să mă ajuți pe mine și pe Mara. Dacă este posibil, vreau ca până la miezul nopții să plecăm de pe Rishi.

– Am înțeles, zise Dankin începând să introducă deja codurile de criptare în consola de transmisiuni.

Karrde înapoie datapadul lui Mara.

– Să-ncepem treaba.

– Ce se va întâmpla, întrebă ea, când nu vom mai avea baze de rezervă?

– Nu renunțăm la cuirasate de frica amenințărilor, murmură bărbatul.

Nici pentru Thrawn, nici pentru altcineva.

– Putem fi nevoiți...

– Putem alege s-o facem, o corectă el și privirea i se înăsprî. Poate că nu *vom fi nevoiți* niciodată. E clar?

Mara făcu o grimasă.

– Mda.

– Bine, încuviință Karrde și privi către Dankin care vorbea cu rapiditate în comunicator. Avem multe de făcut. Să-i dăm drumul!

* * *

Mara ar fi fost gata să pună prinsoare că nu-și puteau reasambla echipamentul în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Spre ușoara ei surpriză, echipele împachetară totul și fură gata de plecare la numai o oră după miezul nopții locale. Cu câteva atenții corespunzător de generoase pentru cei de la astroport, la o oră după aceea plecaseră de pe Rishi și efectuaseră saltul în hiperspațiu.

Și mai târziu, în aceeași noapte, pe când *Karrde Nesupusul* gonea prin împeștrișarea hiperspațiului, vesele reîncepură.

Din depărtare părusese un crucișător Bulk standard: vechi, lent, cu minim de armament, și cu puține calități în luptă, cu excepția mărimii sale. Dar ca în cazul atâtor mașini de război, aparența se dovedi înșelătoare și dacă Marele Amiral Thrawn n-ar fi fost pe puntea *Himerei*, Pellaeon ar fi trebuit să admită că el ar fi fost luat puțin prin surprindere.

Însă Thrawn fusese pe punte și recunoscuse imediat improbabilitatea ca strategii Rebeliunii să fi pus un convoi așa important sub protecția unei nave atât de slabe. De aceea când din calele crucișătorului Bulk irupseseră trei escadrile complete de vânători stelari A-interceptori, navele TIE ale *Himerei* se aflau deja în spațiu și replicau atacului.

– Interesantă tactică, comentă Thrawn când interstițiul dintre *Himera* și convoiul rebelilor începu să fie brăzdat de fulgerele laserelor, chiar dacă nu cu adevărat novatoare. Ideea de a transforma crucișătoarele Bulk în purtătoare de vânători a fost propusă cu peste douăzeci de ani în urmă.

– Nu-mi amintesc să fi fost implementată vreodată, rosti Pellaeon, simțind o undă de neliniște pe când privea displayurile tactice.

A-interceptorii erau mai rapizi chiar decât blestemații de X-interceptori și nu era deloc sigur cât de bine aveau să se descurce vânătorii săi TIE.

– A-interceptorii sunt vânători excelenți, vorbi Thrawn parcă citindu-i gândurile, totuși au unele limite. Mai ales în condițiile de aici – asemenea aparate de foarte mare viteză sunt mai potrivite pentru raidurile de hărțuire decât pentru escortări. Dacă le silești să rămână lângă un convoi, le neutralizezi în mare măsură avantajul vitezei. Arcui o sprânceană negru-albăstruie spre căpitan și adăugă: Poate că vedem care sunt rezultatele îndepărtării amiralului Ackbar din funcția de comandant suprem.

– Poate că da.

Interceptorii TIE păreau într-adevăr că fac față A-interceptorilor, cât despre *Himera* ea nu avea probleme cu crucișătorul Bulk. Dincolo de frontul bătăliei, restul convoiului încerca să se adune laolaltă, de parcă asta i-ar fi folosit la ceva.

– Totuși oamenii lui Ackbar continuă să fie la conducere. Asta-i evident.

– Am mai purtat discuția aceasta, căpitane, răspunse Thrawn și glasul i se aspri ușor. Plantarea unor dovezi incontestabile împotriva lui Ackbar l-ar fi distrus mult prea repede. Atacul mai subtil va avea același efect de neutralizare și în același timp va trimite unde de nesiguranță și confuzie prin întregul sistem politic al Rebeliunii. În cel mai rău caz, îi va distrage și slăbi pe rebeli, exact în momentul când vom lansa campania Muntele Tantiss. În cel mai bun caz, ar putea distruge întreaga Alianță. Ackbar însuși poate fi înlocuit, căpitane, dar nu și balanța politică delicată pe care și-a creat-o Rebeliunea.

– Înțeleg toate acestea, domnule amiral, mormăi Pellaeon. Îngrijorarea mea este legată de presupunerea dumneavoastră că ne putem bizui pe bothanul acela din Consiliu că va împinge lucrurile atât de aproape de teoreticul punct de destrămare.

– Le va împinge, nu te teme, surăse sardonice Thrawn și privi spre bătălia care ilumina cerurile în jurul convoiului inamic. Am petrecut multe ore studiind arta bothană și înțeleg destul de bine rasa aceasta. Nu există nici cea mai mică îndoială – consilierul Fey'lya își va juca perfect rolul. Atât de perfect, de parcă noi înșine i-am fi manevrat sforile.

Apăsă o tastă de pe consolă.

– Bateriile tribord: una dintre fregatele din convoi adoptă poziție de atac. Presupuneți că este înarmată și tratați-o în conformitate. Escadrilele A-2 și A-3, deplasați-vă ca să protejați flancul până la neutralizarea fregatei.

Bateriile și comandantul brigăzii TIE confirmară ordinul și o parte din fulgerele laser începură să urmărească fregata.

– Și ce se va întâmpla dacă Fey'lya câștigă? insistă Pellaeon. Vreau să zic, dacă va câștiga repede, înainte ca toată această confuzie politică să aibă posibilitatea să se domolească. Conform analizei pe care ați făcut-o rasei, orice bothan care s-a ridicat la o poziție ca a lui trebuie să fie extrem de inteligent.

– Intelligent, da, însă nu neapărat într-un mod periculos pentru noi. Desigur, va trebui să aibă calități de supraviețuitor, totuși genul acela de abilitate verbală nu se traduce necesarmente în competență militară. De fapt, strânse din umeri Thrawn, o victorie a lui Fey'lya nu va face decât să prelungească situația neplăcută a inamicului. Ținând seama de sprijinul pe care Fey'lya și l-a cultivat printre militarii Rebeliunii, politicienii vor trebui să traverseze altă înfruntare polarizantă, când își vor da seama de eroare și vor încerca să-l înlocuiască.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon înăbușindu-și un suspin.

Era genul de subtilitate încălcată cu care nu se simțise niciodată în largul său. Spera pur și simplu că Marele Amiral avea dreptate în privința

câștigurilor potențiale; ar fi fost penibil pentru Contrainformații să fi reușit o manevră bancară atât de strălucită, pentru ca să nu se aleagă cu nimic valoros de pe urma ei.

– Crede-mă, căpitane, îi întrerupse Thrawn grijile. Îndrăznesc să afirm că irosirea eforturilor politice a și început deja. Aliații cei mai loiali lui Ackbar n-ar părăsi Coruscantul în acest moment critic, decât pentru a căuta cu disperare dovezi care să-l absolve.

– Credeți că Solo și Organa Solo au pornit spre sistemul Palanhi? se încruntă Pellaeon.

– Bănuiesc că numai Solo, îl corectă Thrawn gânditor. Mai mult ca sigur că Organa Solo și wookieeul încearcă în continuare să găsească un loc unde să se poată ascunde de nohrii noștri. Însă Solo va pleca spre Palanhi, ferm convins că urma duce prin sistemul acela. Acesta este motivul pentru care *Capul Morții* a pornit chiar acum într-acolo.

– Înțeleg, murmură căpitanul care văzuse ordinul respectiv în jurnalul navei și se întrebaseră asupra motivului pentru care Marele Amiral retrăgea din luptă unul dintre cele mai bune distrugătoare spațiale. Sper că se va ridica la înălțimea misiunii. Solo și Skywalker s-au dovedit dificil de prins în trecut.

– Nu cred că Skywalker va merge pe Palanhi, replică Thrawn și expresia îi deveni oarecum acră. Stimatul nostru maestru Jedi se pare că-l estimat corect situația. Skywalker a decis să facă o vizită pe Jomark.

– Sunteți sigur, domnule amiral? N-am văzut nimic de la Contrainformații în direcția aceasta.

– Informația nu provine de la Contrainformații, ci de la sursa Delta.

– Ah, exclamă Pellaeon simțind că propria sa expresie se înăsprise.

Secțiunea Contrainformații a *Himerei* îl săcăia de luni întregi să afle cu exactitate ce era sursa Delta care-i furniza Marelui Amiral informații atât de clare și precise, chiar din inima Palatului Imperial. Deocamdată, Thrawn nu spusese decât că sursa Delta era bine implementată și că informațiile obținute prin intermediul ei trebuiau considerate absolut corecte.

Contrainformațiile nu izbutiseră nici măcar să afle dacă sursa Delta era o persoană, un droid, sau un sistem de înregistrare exotic, capabil cumva să eludeze securitatea rebelilor, care scana Palatul la fiecare oră. Secțiunea era extrem de iritată și Pellaeon trebuia să admită că nici lui nu-i făcea plăcere să fie ținut în beznă. Thrawn activase însă personal sursa Delta și anii lungi de etichetă nescrisă în asemenea privințe îi confereau dreptul de a-i păstra confidențialitatea, dacă o dorea.

– Sunt sigur că C'baoth va fi încântat să-o afle, rosti el. Presupun că doriți să-i comunicați personal vestea cea bună.

Crezuse că-și ascunsese destul de bine iritarea față de C'baoth, dar se părea că se înșelase.

– Ești încă nemulțumit pentru cele întâmplate la Taanab, rosti Thrawn întorcându-și ochii spre bătălie.

În mod evident, nu fusese o întrebare.

– Da, domnule amiral, încuviință rigid Pellaeon. Am examinat din nou înregistrările și există o singură concluzie posibilă. În mod deliberat, C'baoth a ignorat planul de bătaie al căpitanului Aban – a ajuns până în punctul de a nu executa un ordin direct. Nu-mi pasă cine este C'baoth, sau dacă s-a simțit ori nu justificat. A fost un act de răzvrătire.

– Ai perfectă dreptate. Să-l dau afară complet din serviciul imperial, sau pur și simplu să-l retrogradez în funcție?

– Am vorbit serios, domnule amiral.

– Iar eu sunt la fel de serios, căpitane, replică Thrawn cu glas tăios. Știi prea bine care este miza. Dacă vrem să învingem Rebeliunea, trebuie să folosim toate armele pe care le avem la dispoziție. Capacitatea lui C'baoth de a îmbunătăți coordonarea și eficiența de luptă a unităților noastre este una dintre acele arme, dar dacă el nu poate respecta disciplina și protocolul militar, atunci vom stabili pentru el alte regulamente.

– Și ce se va întâmpla, atunci când acele „alte” regulamente se vor întoarce împotriva noastră? La Taanab a ignorat un ordin direct... poate că data viitoare vor fi două ordine. După aceea trei, patru – până ce, finalmente, va face așa cum îi place lui, ignorând complet Imperiul. Ce-l va putea opri?

– Pentru început, ysalamirii, îi reaminti Marele Amiral.

Arătă spre bizarele cadre tubulare răspândite pe punte, în jurul cărora se încolăceau creaturi lunguiețe și îmblânite. Fiecare ysalamir crea în Forță o bulă în care nu aveau efect nici unul dintre trucurile Jedi.

– La urma urmelor, preciză el, de aceea se află aici.

– Perfect, dar pe termen lung...

– Pe termen lung, *eu* îl voi opri, îl întrerupse Thrawn și atinse o tastă de pe consolă. Escadrila C-3, atenție la flancul din zenitul babordului! Pe fregata aceea există o turelă care poate fi o capcană-ciorchine.

Comandantul se conformă și interceptorii TIE virară. Peste o secundă, cu o jumătate de bătaie de inimă prea târziu, turela explodează brusc, proiectând în toate direcțiile o grindină pârjolitoare de grenade de șoc. Ariergarda escadrilei fu atinsă de marginea florii de foc și se destrămă într-o explozie secundară. Restul navetelor, aflat în afara razei de acțiune, scăpă nevătămat.

Thrawn își întoarse ochii sclipitori spre Pellaeon.

– Îți înțeleg grijile, căpitane, vorbi el încet. Ceea ce nu reușești să înțelegi, ceea ce n-ai reușit niciodată să înțelegi, este că un individ cu instabilitățile mintale și emoționale ale lui C'baoth nu poate fi niciodată o amenințare pentru noi. Este adevărat, el deține multă putere și poate să producă, în orice moment, distrugerii importante oamenilor și echipamentelor noastre. Dar prin însăși natura sa, este incapabil să folosească puterea aceea pe o durată prelungită. Concentrarea, focalizarea, gândirea pe termen lung – acestea sunt calitățile care deosebesc un războinic de un simplu luptător. Calități pe care C'baoth nu le va avea niciodată.

Pellaeon încuviință apăsător. Tot nu era convins, dar în mod clar nu avea sens să insiste. Oricum, nu deocamdată.

– Da, domnule amiral, spuse, apoi ezită și continuă: C’bath va dori să știe ce se întâmplă cu Organa Solo.

Ochii lui Thrawn fulgerară, dar Pellaeon știa că iritarea nu era direcționată spre el.

– Îi vei spune maestrului C’bath că am decis să le permit noghriilor o ultimă șansă s-o găsească și captureze. După ce terminăm aici, le voi transmite eu mesajul respectiv. În mod personal.

Căpitanul privi din nou spre intrarea punții, unde Rukh, bodyguardul noghri, menținea obișnuita sa atenție tăcută.

– Convocați comandourile noghri? întrebă el, stăpânindu-și un fior.

Mai participase la o asemenea convocare și nu-l încânta să revadă o sală plină cu asasini tăcuți, cu pielea cenușie.

– Cred că situația a depășit momentul unei simple convocări, răspunse rece Thrawn. Anunță Navigația să pregătească un curs din punctul de rendez-vous spre sistemul Honoghr. Cred că întregii populații noghri trebuie să i se reamintească pe cine slujește.

Privi bălălia de pe videcran, apoi atinse o tastă de pe consolă.

– Comanda TIE: rechemați toți vânătorii în navă. Navigația: începeți calculele pentru revenirea la punctul de rendez-vous.

Pellaeon privi videcranul și se încruntă. Crucșătorul Bulk modificat și fregata erau ca și pierdute, totuși convoiul rămăsese în general neafectat.

– Îl lășăm să ne scape din mână?

– Nu este necesar să-l distrugem. Pentru moment, eliminarea forțelor lor defensive constituie o lecție adecvată.

Marele Amiral apăsă altă tastă și între cele două console de comandă apărură holograma tactică a sectorului galactic în care se găseau. Liniile albastre marcau principalele rute comerciale ale Rebeliunii, iar liniile roșii pe cele care fuseseră atacate de forțele imperiale în ultima lună.

– Atacurile noastre nu sunt simple hărțuiri, căpitane. După ce acest grup va povesti ce i s-a întâmplat, toate viitoarele convoaie plecate din Sarka vor solicita îmbunătățirea protecției. După mai multe asemenea atacuri, Rebeliunea va avea de ales între a-și bloca o mulțime de nave în misiuni de escortă, sau a abandona practic livrarea de marfă prin sectoarele de graniță. În ambele cazuri, va suferi un dezavantaj serios atunci când vom lansa campania Muntele Tantiss. Economie și psihologie, rânji Thrawn. Deocamdată, cu cât mai mulți supraviețuitori civili vor răspândi povestea puterii imperiale, cu atât va fi mai bine. Ulterior, vom avea timp să ne ocupăm și de distrugeri.

Se uită de la consolă la videcran.

– Apropo de puterea imperială, avem ceva noutăți legate de achiziția de nave?

– În ultimele zece ore, la bazele imperiale au mai sosit cinci nave de luptă. Cea mai mare este un vechi galion spațial, totuși este un început.

– Ne va trebui mai mult decât un început, căpitane, observă Thrawn întorcând capul pentru a privi interceptorii TIE care reveneau la bord. Noutăți despre Talon Karrde?

– Nimic, după informația de pe Rishi, răspunse Pellaeon apelând jurnalul cuvenit în căutarea unei actualizări. Vânătorul de recompense care ne-a trimis-o a fost ucis la scurt timp după aceea.

– Menține presiunea. Karrde știe multe despre ceea ce se întâmplă în galaxie. Dacă există nave de război care zac nefolosite pe undeva, el poate deține informații despre locația lor.

Lui Pellaeon i se părea de-a dreptul improbabil ca un simplu contrabandist, chiar și unul cu legăturile lui Karrde, să poată avea surse de informații mai bune decât vasta rețea de contrainformații a Imperiului. În același timp, nu uita că el ignorase și posibilitatea ca Talon Karrde să-l fi ascuns pe Luke Skywalker în baza de pe Myrkr. Karrde se dovedea plin de surprize.

– Îl caută mulți, spuse el. Mai devreme sau mai târziu, cineva îl va găsi.

– Perfect. Până atunci, toate unitățile vor continua misiunile de hărțuire a Rebeliunii. Vor continua, în același timp, să fie atente după *Șoimul Mileniului* și *Lady Luck*. După ce noghrii vor fi instruiți cum se cuvine asupra sarcinii lor, doresc ca navele să fie localizate.

* * *

C'baoth se trezi brusc, visele sale cu franjuri întunecate lăsând loc percepției unei ființe care se apropia.

Pentru o clipă, maestrul Jedi rămase nemișcat în beznă, cu barba lungă și albă răsfirată pe piept în vreme ce respira fără zgomot, iar mintea i se extinse prin intermediul Forței, examinând drumul de la Castelul Înalt, până la sătucurile de la baza lanțului muntos. Îi venea greu să se concentreze – îi venea foarte greu – dar, cu o încăpățănare severă, își ignoră durerile cauzate de oboseală și continuă. Acolo... nu... *acolo*. Un singur bărbat călare pe un tropotitor cracian, chinându-se pe una dintre porțiunile abrupte ale drumului. Probabil un mesager, aducându-i vești de la săteni. Fleacuri, fără îndoială, totuși ceva ce ei considerau că trebuie adus la cunoștința noului lor stăpân.

Stăpân. Cuvântul reverberă prin mintea lui C'baoth, declanșând un vârtej de gânduri și sentimente. Așa îi spusese și cei de pe Wayland, ale căror vieți fusese mulțumit să le conducă, înainte să-l fi ademenit Marele Amiral Thrawn și promisiunea ciracilor Jedi.

Cei de pe Wayland crezuseră cu adevărat în termenul acela. Despre cei de aici, de pe Jomark, nu era încă foarte sigur dacă-l considerau ca atare. În tot cazul, imperialii n-o făceau.

C'baoth simți cum buza i se răsfrânse cu dispreț. Nu, cu siguranță imperialii nu-l considerau un stăpân. Îl puseseră să lupte pentru ei... îl împinseseră, grație neîncrederii lor, să facă lucruri pe care nu le mai încercase de mulți ani. Cu toate acestea, atunci când C'baoth reușise

imposibilul, își păstraseră disprețul secret față de el, tăinuindu-l înapoia ysalamirilor și a straniilor spații vide pe care le creau, cumva, în Forță.

El însă știa totul. Văzuse privirile piezișe schimbate între ofițeri și discuțiile lor scurte, murmurate. Simțise încordarea echipajului, care se conforma ordinelor imperiale și-și lăsa capacitățile de luptă în seama influenței sale, totuși detesta până și ideea respectivă. Îl văzuse de asemenea pe căpitanul Aban în scaunul său de comandă din *Bătăiosul*, zbierând la el și înjurându-l, revărsându-și nervii și mânia impotentă când C'baoth pedepsise nava rebelă care îndrăznise să-i lovească distrugătorul.

Mesagerul se apropia acum de porțile Castelului Înalt. Extinzându-și Forța pentru a-și aduce halatul, C'baoth coborî din pat și simți un val de amețală când se ridică în picioare. Da, preluarea comenzii echipajelor de la turbo-laserele *Bătăiosului* pentru cele câteva secunde de care avusese nevoie ca să anihileze nava rebelă fusese dificilă. Depășise orice concentrare și control anterioare, iar durerile mentale pe care le resimțea acum reprezentau costul acelei acțiuni.

Strânse cordonul halatului și-și examinează amintirile. Fusese greu, totuși, în același timp, ciudat de stimulant. Pe Wayland, C'baoth comandase direct un întreg oraș-stat, care avea o populație mai mare decât cea aflată acum sub Castelul Înalt. Însă acolo depășise necesitatea de a-și impune voința prin forță. Oamenii și psadanii îi recunoscuseră iute autoritatea; până și myneyrshii, care continuau să aibă resentimente față de conducerea lui, învățaseră să-i asculte ordinele fără întrebări.

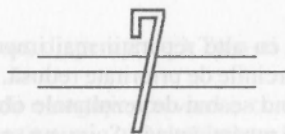
Imperialii, ca și cei de pe Jomark, vor trebui să învețe aceeași lecție.

Atunci când Thrawn îl ademenise pe C'baoth în această alianță, implicase că bătrânului îi lipsise prea mult timp o provocare reală. Poate că, în secret, crezuse că dirijarea războiului Imperiului avea să se dovedească o pălărie prea mare pentru puterile unui singur maestru Jedi.

C'baoth rânji în beznă. Dacă așa credea Marele Amiral cu ochi sclipitori, avea să-l aștepte o surpriză. Deoarece, atunci când Luke Skywalker va ajunge în cele din urmă aici, C'baoth va avea parte de, probabil, cea mai subtilă provocare a vieții sale: deformarea și modelarea altui Jedi conform voinței sale, fără ca respectivul să înțeleagă măcar ce i se întâmplă.

Iar după ce va reuși, aveau să fie doi... și după aceea cine putea să știe ce va fi posibil?

Mesagerul descălecăse și stătea acum lângă poartă; îl percepea ca fiind pregătit să aștepte dorințele stăpânului său, indiferent cât de mult ar fi durat așteptarea aceea. Asta era bine – exact atitudinea corespunzătoare. Strângând pentru ultima dată cordonul halatului, C'baoth porni prin labirintul de odăi întunecate, spre ușă, pentru ca să afle ce doreau să-i spună noii săi supuși.

Cu o delicatețe care părea întotdeauna incompatibilă cu o creatură de mărimea sa, Chewbacca manevră *Șoimul* în spațiul orbital precis selectat deasupra satelitului luxuriant al lui Endor. Mârâind în barbă, dezactivă cuplajele energetice și trecu motoarele pe stand-by.

Din scaunul de alături, Leia inspiră adânc și făcu o grimasă, simțind cum unul dintre gemeni lovea cu picioarele.

– Se pare că încă n-a sosit Khabarakh, comentă ea și în aceeași clipă își dădu seama de inutilitatea cuvintelor.

Privise senzorii din clipa în care ieșiseră din hiperspațiu și, deoarece în sistemul planetar nu existau alte nave, era greu de crezut că nu l-ar fi putut observa pe noghri. Acum însă, după ce vuietul familiar al motoarelor se diminuase la nivelul unui murmur, tăcerea i se părea anormală, ba chiar stranie.

Chewbacca mormăi o întrebare.

– O să așteptăm, ridică din umeri prințesa. De fapt, am venit cu o zi mai devreme... am ajuns mai repede decât m-aș fi așteptat.

Wookieeul reveni cu atenția la consola sa, bombănindu-și părerea despre absența lui Khabarakh.

– Termină, îl certă Leia. Dacă ar fi vrut să ne întindă o cursă, nu crezi că ne-ar fi așteptat cu două distrugătoare spațiale și un crucișător interdictiv?

– Înălțimea Ta, se auzi vocea lui C-3PO de pe coridor. Iartă-mă că te deranjez, dar cred că am localizat hiba din pachetul carbanti de contramăsuri. Îl poți ruga pe Chewbacca să vină puțin?

Surprinsă, Leia ridică ușor din sprâncene și privi spre Chewbacca. În mod deprimant de firesc pentru *Șoim*, unele componente ale echipamentelor se defectaseră destul de repede după plecarea de pe Coruscant.

Prins până peste cap cu alte reparații mai importante, Chewbacca îi atribuisese lui C-3PO sarcinile de prioritate redusă. Leia nu avusese nimic de obiectat, deși, ținând seama de rezultatele obținute de droid ultima dată când încercase să repare ceva în *Șoim*, nu se așteptase să reușească mare lucru.

– În scurt timp, vom face un astromec din el, i se adresă wookieeului. Cred că influența ta a fost decisivă.

Chewbacca își pufni opinia, se ridică din scaunul pilotului și porni să vadă ce descoperise C-3PO. Ușa cabinei de comandă se închise înapoia lui.

Lăsând în urmă o liniște binecuvântată.

– Vedeți planeta aceea, scumpii mei? murmură Leia, frecându-se ușor pe abdomen. Este Endor. Acolo a triumfat în cele din urmă Alianța Rebelă asupra Imperiului și acolo a luat naștere Noua Republică.

Sau cel puțin, completă ea în gând, așa avea să consemneze istoria într-o bună zi. Că moartea Imperiului avusese loc pe Endor, restul fiind doar o acțiune de curățire.

O acțiune de curățire care dura de cinci ani. Și, după cum mergeau lucrurile, putea să mai dureze vreo douăzeci.

Femeia lăsă ochii să-i plutească peste planeta presărată de verde sclipitor care se rotea lent sub ei, întrebându-se iarăși din ce motiv alesese acest loc de rendez-vous cu Khabarakh. Într-adevăr, era un sistem despre care auziseră toți, atât din regiunea imperială, cât și din cea a Republicii, și pe care știau cum să-l găsească. Iar după ce motivele pentru confruntări majore dispăruseră din sectorul acesta, era un loc destul de liniștit în care se puteau întâlni două nave.

Mai existau însă și amintiri, iar pe unele dintre acelea Leia ar fi preferat să nu le evoce. Înainte să fi triumfat, fuseseră cât pe aici să piardă absolut totul.

Dinspre coridor, Chewbacca urlă o întrebare.

– Să verific, răspunse Leia și activă un comutator de pe consola de pilotaj. Afișează „stand-by congruent”, anunță ea. Stai nițel... acum a afișat „sistem funcțional”. Vrei să...?

Și brusc, fără nici un avertisment, o cortină neagră păru că-i coboară peste ochi...

Treptat, percepu un glas metalic care-i vorbea.

– Înălțimea Ta, repeta glasul întruina. Înălțimea Ta. Mă poți auzi? Te rog, Înălțimea Ta, mă poți auzi?

Leia deschise ochii, vag surprinsă să-i descopere închiși, și-l zări pe Chewbacca aplecat peste ea, ținând în mâna gigantică o trusă medicală deschisă, și pe C-3PO agitându-se ca o găinușă speriată în jurul lui.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ai strigat după ajutor, răspunse C-3PO. Cel puțin așa am crezut noi. A fost ceva scurt și destul de incoerent.

– Nu mă îndoiesc, aprobă femeia. (Precum razele de lună strecurându-se prin marginea zdrențuită a unui nor, începea să-și amintească acum:

amenințarea, furia; ura, disperarea...) Tu n-ai simțit, așa-i? îl întreabă pe Chewbacca.

Wookieeul mormăi o negație, privind-o cu atenție.

– Nici eu n-am simțit nimic, preciză îndatoritor C-3PO.

– Nu știu ce poate să fi fost, clătină Leia din cap. Stăteam și priveam planeta, iar apoi, pe neașteptate...

Se întrerupse, fulgerată de un gând oribil.

– Chewie, ce orbită este asta? Trece cumva prin poziția în care a explodat *Steaua Morții*?

Chewbacca o fixă cu privirea și mârâi ceva în fundul gâtului. Trecu după aceea trusa medicală în cealaltă mână și se întinse pe lângă femeie, pentru a tasta pe consolă. Răspunsul sosi aproape imediat.

– Acum cinci minute, murmură Leia și se înfioră. Cam așa a fost, nu?

Chewbacca emise un sunet afirmativ, urmat de o întrebare.

– Nu știu, fu prințesa nevoită să recunoască. A semănat nițel cu o chestie prin care a trecut cândva Luke... în decursul instruirii Jedi – adăugă repede, amintindu-și la timp că Luke dorea să păstreze secretul asupra semnificației planetei Dagobah. El însă a avut o viziune, în timp ce eu... nu știu. Am simțit furie și amărăciune, dar în același timp și tristețe. Nu... tristețe nu-i cuvântul cel mai potrivit.

Clătină din cap și ochii i se umplură inexplicabil de lacrimi.

– Nu știu. Acum însă mă simt bine. Vă puteți întoarce la ceea ce faceați.

Chewbacca mormăi din nou în barbă, evident deloc convins. Nu adăugă totuși nimic, ci închise trusa medicală și trecu pe lângă C-3PO. Ușa cabinei glisă, deschizându-se și, cu proverbialul dispreț wookiee față de subtilități, o blocă în poziția respectivă înainte de a dispărea pe coridor.

Leia se întoarse spre droid.

– Și tu, i se adresează. Haide, aveți treabă de terminat acolo. Eu mă simt bine. Realmente.

– Ei bine... foarte bine, Înălțimea Ta, rosti C-3PO la fel de nemulțumit precum Chewbacca. Dacă ești sigură...

– Sunt. Dă-i drumul, pleacă!

Droidul mai șovăi o clipă, după care, ascultător, părăsi cabina.

Iar tăcerea reveni. O tăcere parcă mai densă ca înainte. Și mai întunecată.

Leia strânse din dinți.

– N-o să mă las intimidată, anunță ea cu voce tare fără a se adresa cuiva anume. Nici aici și nici altundeva.

Tăcerea nu-i răspunse. După un minut, femeia se întinse spre consolă și tastă o corecție de curs care să nu-i mai poarte prin locul unde murise Împăratul. La urma urmelor, faptul că refuza să se lase intimidată nu însemna să intre premeditat în bucluc.

Iar după aceea nu-i mai rămase decât să aștepte. Și să se întrebe dacă Khabarakh va apărea în cele din urmă.

* * *

Vârful oraşului-cetate Ilic răzbătea deasupra coroanelor junglei care îl înconjura strâns, amintindu-i lui Han de cupola argintie a unui droid pierdut într-o întindere de nisip mişcător verde.

– Ai habar cum o să coborâm pe chestia aia? întrebă el.

– Probabil c-o să intrăm prin fantele de lângă vârf, răspunse Lando indicând pe displayul principal. Par destul de mari ca să poată intra orice navă mai mică decât o barjă spaţială Clasa W.

Han încuviinţă, frecându-şi palmele, nervos, de braţele moi ale scaunului copilului. Puţine lucruri din galaxie îl făceau să fie nervos, dar unul dintre ele era să stea lângă un pilot care încerca o coborâre riscantă.

– Mi se pare un loc chiar mai nebunesc decât Oraşul tău Nomad, comentă el.

– Nu te pot contrazice, încuviinţă Lando şi reduse puţin altitudinea. (Cu câteva secunde mai târziu decât ar fi făcut-o Han...) Cel puţin pe Nkllon nu trebuie să ne facem griji despre plantele exotice carnivore. Asta să-ţi fie o lecţie de principii economice. La ultimul recensământ, în sectorul ăsta din New Cov existau opt oraşe, iar alte două erau în faza de construcţie.

Han făcu o grimasă. Totul se datora acelorasi plante exotice. Sau, mai exact, bio-moleculelor exotice ce puteau fi obţinute din ele. Covii păreau să considere că profitul justifica traiul permanent în oraşe blindate. Nimeni nu ştia ce gândeau plantele în privinţa respectivă.

– Tot nebuni sunt, urmă el. Fii atent – pot să aibă ecluze magnetice pe tunelurile de intrare!

Lando îl privi răbdător.

– Vrei să te relaxezi? Să ştii c-am mai pilotat nave.

– Mda, mormăi celălalt şi strânse din dinţi pregătindu-se să sufere pe durata asolizării.

Nu fu însă atât de rău pe cât se aşteptase. Lando obţinu permisiunea din partea controlului aerian şi conduse *Lady Luck* cu destulă iscusinţă în gura căscată a unui tunel de intrare, urmându-i traseul curb în jos şi spre interior, până la o pistă de asolizare strălucitor iluminată, aflată imediat sub domul de oţel transparent care acoperea zidurile oraşului. Vama fu o simplă formalitate deşi, ţinând seama de dependenţa planetei de export, probabil că la ieşire aveau să fie cercetaţi cu mai multă atenţie. Fură întâmpinaţi în mod oficial în Ilic de către un oficial specializat care le zâmbi profesional şi le înmână un datacard cu hărţile oraşului şi teritoriului vecin.

– N-a fost mare greutate, comentă Lando.

Coborau pe o rampă rulantă care spirala prin centrul spaţios şi deschis. La fiecare nivel, pasarele se desprindeau către exterior, ducând în sectoarele administrative, comerciale şi rezidenţiale.

– Unde ar trebui să ne întâlnim cu Luke?

– Cu trei niveluri mai jos, răspunse Han, într-unul dintre districtele pentru divertisment. Biblioteca imperială nu deținea prea multe detalii despre locul ăsta, dar menționa o cafenea numită Mishra, o anexă a versiunii lor la scară redusă a teatrului Grandis Mon de pe Coruscant. Am rămas cu impresia că ar fi un fel de loc de întâlnire pentru barosanii locali.

– Pare un loc bun, încuviință Lando privindu-l cu coada ochiului. Acum îmi poți spune ce vrei de la mine?

– Ce vreau? se încruntă Han.

– Haide, haide, pirat bătrân ce ești! M-ai luat de la Sluis Van, mi-ai cerut să te duc pe New Cov, l-ai trimis pe Luke înainte la rendez-vous-ul ăsta secret... și te aștepti să te cred că acum o să-mi zici la revedere și-o să mă lași să mă-ntorc pe Nkllon?

Han îi azvârli cea mai bună imitație de expresie jignită.

– Se poate...?

– Ce vrei, Han? Zi ce vrei!

– Nu vreau nimic, Lando, oftă dramatic Han, poți să pleci spre Nkllon oricând dorești. Evident, dacă mai rămâi puțin și ne dai o mână de ajutor, ai putea să aranjezi o afacere pe-aici, ca să scapi de stocurile de metal pe care le ai. Poate niște hfredium, sau altceva...

Păstră prudent ochii ațintiți înainte, totuși simți privirea celui alt sfredelindu-l.

– Luke ți-a zis, nu-i așa?

– Se poate să fi menționat ceva, acceptă Han strângând din umeri.

– O să-l omor, șuieră Lando printre dinți. Jedi sau nu, o să-l omor!

– Hai, termină! Mai stai vreo două zile, tragi cu urechea pe ici pe colo, poate că ne afli și nouă vreun fir despre operațiunile lui Fey'lya și asta-i tot. Pleci acasă, îți vezi de operațiunile miniere și noi nu te mai deranjăm niciodată.

– Am mai auzit povestea asta, mârâi Lando și Han îi simți resemnarea din glas. Ce te face să crezi că Fey'lya are legături pe New Cov?

– Fiindcă, în timpul războiului, ăsta a fost singurul loc pe care bothanii lui s-au sinchisit să-l apere...

Se întrerupse pe neașteptate, îl prinse pe celălalt de braț și-l întoarse brusc împreună cu el spre dreapta, unde se afla coloana centrală a rampei spiralate.

– Ce...

– Taci! șuieră Han, străduindu-se simultan să-și ascundă fața și să privească silueta pe care o remarcase ieșind de pe rampă cu un nivel mai jos. Îl vezi pe bothanul ăla de jos, din stânga?

Lando se întoarse puțin, trăgând cu ochiul în direcția respectivă.

– Ce-i cu el?

– Este Tav Breil'lya. Unul dintre aghiotanții principali ai lui Fey'lya.

– Glumești? se încruntă Lando spre extraterestru. Cum poți să-ți dai seama?

– După colanul ăla pe care-l poartă la gât – este un fel de blazon de familie, sau așa ceva. L-am văzut de zeci de ori la întrunirile Consiliului.

Han își mușcă ușor buza, încercând să se concentreze. Dacă era cu adevărat Breil'lya, ar fi putut economisi o mulțime de timp, aflând cu ce treburi venise acolo. Pe de altă parte, probabil că Luke îi aștepta deja în cafenea...

– Mă iau după el, îi zise lui Lando vârându-i în mâini datapadul și harta orașului. Nu mă apela – este posibil să mă aflu într-un loc unde nu mi-aș dori să țârâie comunicatorul.

Se apropiaseră de nivelul bothanului, așa că pași pe pasarela laterală.

– Baftă, șopti Lando.

Printre oamenii din Ilic existau destui extraterestri, totuși blana crem a lui Breil'lya se distingea destul de bine pentru a-l putea urmări cu ușurință prin mulțime. Era și mai bine. Dacă Han îl putuse recunoaște, probabil că și bothanul l-ar fi identificat, și ar fi fost riscant să se apropie mai mult.

Din fericire, extraterestrul nu părea nici măcar să se gândească la posibilitatea de a fi urmărit. Menținea un pas vioi, fără să privească vreodată îndărăt, trecând pe lângă intersecții, magazine și piațete, și îndreptându-se aparent spre zidul exterior al orașului. Han îl urmă, regretând că-i dăduse harta lui Lando. N-ar fi fost rău dacă ar fi știut încotro mergeau.

Traversară o ultimă piațetă și ajunseră într-o zonă cu clădiri tip depozite, învecinate cu o frescă vastă ce părea pictată direct pe peretele interior al orașului. Breil'lya se apropie de o clădire, deschise ușa și dispăru înăuntru.

Han se adăposti în nișa unei intrări aflată la treizeci de metri mai departe. Deasupra ușii prin care pătrunsese bothanul putea distinge inscripția decolorată „Ametiste: Livrări și depozitare”.

– Sper că-i pe hartă, mormăi el scoțând comunicatorul de la centură.

– Este, rosti încetitor un glas feminin dinapoia lui.

Han înlemni.

– Salut, făcu el nesigur.

– Salut. Întoarce-te, te rog. Fără grabă.

Se conformă, ținând comunicatorul în mână.

– Dacă-i o încercare de jaf...

– Termină cu prostiile!

Femeia era scundă și zveltă, cu zece ani mai vârstnică decât el, păr grizonat tuns scurt și chip ascuțit, care, în alte circumstanțe, ar fi părut destul de prietenos. Blasterul îndreptat în direcția lui era o versiune necunoscută a modelului BlasTech DL-18, nu chiar de aceeași putere cu modelul său, DL-44, însă în condițiile respective diferența nu conta aproape deloc.

– Pune comunicatorul jos, continuă ea. Pune și blasterul, dacă tot te apleci.

Han se aplecă tăcut, scoțându-și arma cu gesturi foarte lente și precaute. La adăpostul gestului respectiv și sperând că femeia urmărea în primul rând blasterul, activă comunicatorul. Le așează pe amândouă.

apoi se îndreptă și făcu un pas îndărăt, pentru a demonstra că știa procedura aplicată prizonierilor.

– Și acum?

– Pari interesat de firma aceea, rosti ea aplecându-se și ridicând blasterul și comunicatorul. Poate că ți-ar plăcea un tur organizat prin interior.

– Ar fi o idee grozavă, replică Han ridicând brațele și sperând că necunoscuta nu avea să se uite la comunicator înainte de a-l strecura într-unul dintre buzunarele salopetei.

Ea nu se uită, dar îl dezactivă.

– Mă simt insultată, comentă amuzată. Cred că-i cel mai vechi truc din lume.

Han strânse din umeri, decis să păstreze măcar puțină demnitate.

– N-am avut timp să inventez altele noi.

– Îți accept scuzele. Haide, să mergem. Și coboară brațele – nu dorim ca trecătorii să-și pună fel de fel de întrebări, nu?

– Sigur că nu.

Parcurseseră cam jumătate din distanța spre „Ametiste”, când o sirenă porni să urle în depărtare.

* * *

Privind în jurul cafenelei, Luke se gândi că aducea mult cu prima sa incursiune în localul din Mos Eisley, de pe Tatooine, cu atâția ani în urmă.

Mishra era cu ani-lumină mai sofisticată decât fusese cârciuma aceea mizerabilă, iar clientela care o frecventa se afla pe altă scară socială. Totuși barul și mesele erau ticsite cu aceeași varietate de oameni și extratereștri, mirosurile și zgomotele erau la fel de diverse, iar formația cânta o muzică similară – în mod evident, un stil care fusese atent ajustat ca să atragă cât mai multe rase.

Mai exista și altă diferență. Deși cafeneaua era aglomerată, clienții lăsaseră un spațiu respectuos în jurul lui Luke, care se așezase la bar.

Tânărul sorbi din băutura sa – o variantă locală, cu esență de mentă, a ciocolatei fierbinți cu care-l învățase Lando – și privi spre intrare. Han și Lando erau cu numai două ore în urma lui, ceea ce însemna că trebuiau să apară dintr-o clipă în alta. Cel puțin, așa spera el. Înțelesese motivul pentru care Han dorise ca navele lor să vină separate în Illic, dar cu toate amenințările ce păreau să plutească deasupra Noii Republici, nu-și puteau permite să irosească timpul. Sorbi din nou...

Și înapoia lui se auzi un răget neomenesc.

Se răsuți fulgător, smulgând automat sabia de la centură, când trosnetul unui scaun rupt urmă răcnetului. La cinci metri de el, în mijlocul unui cerc de clienți înlemniți, un barabel și un rodian se înfruntau deasupra unei mese, ambii cu blasterele scoase.

– Fără blaster! Fără blaster! strigă un droid servant SE4, agitând din brațe pentru a fi mai convingător și grăbindu-se spre locul confruntării.

Într-o fracțiune de secundă, barabelul schimbă direcția țevii și făcu bucați droidul, revenind cu arma asupra rodianului înainte ca acesta să fi putut reacționa.

– Hei, exclamă indignat barmanul, asta o să te coste...

– Gura! mârâi barabelul. Rodianul îți va plăti. După ce-mi va plăti mie.

Rodianul se îndreptă, destinzându-se la înălțimea sa totală – rămânând însă cu o jumătate de metru mai scund decât oponentul său –, și scuipă ceva într-un limbaj pe care Luke nu-l înțelegea.

– Minți, replică barabelul. Ai trișat. O știi.

Rodianul continuă să vorbească.

– Nu ești genul? facu disprețuitor barabelul. Ba ai trișat. Cer judecata lui Jedi.

Toți ochii din cafenea fuseseră ațintiți asupra confruntării. Acum, la un unison aproape perfect, privirile se întoarseră spre Luke.

– Ce este? întrebă el precaut.

– Vrea să le judeci disputa, explică barmanul cu un ton evident ușurat. O ușurare pe care Luke era departe de a o simți.

– Eu?

Barmanul îl privi straniu.

– Ești Jedi Luke Skywalker, nu? arătă el spre sabia din mâna tânărului.

– Da.

– Asta-i, concluzionează barmanul indicând spre cei doi extratereștri.

Atât doar că, Jedi sau nu, Luke n-avea nici cea mai mică autoritate legală aici. Deschise gura, pentru a-i spune barmanului că...

Și-l mai privi o dată în ochi.

Se întoarce apoi încet, cu scuzele rămase nerostite. Văzu că nu numai barmanul, ci toți clienții cafenelei îl priveau cu expresii similare. Expresii de așteptare și încredere. Încredere în judecata unui Jedi.

Inspiră încet, își sili bățile inimii să se domolească și porni prin mulțime spre confruntare. Obi-Wan îl învățase ce era Forța, iar Yoda îl învățase cum s-o folosească pentru autocontrol și autoapărare. Nimeni nu-l învățase nimic despre medierea conflictelor.

– Bine, rosti el când ajunse la masa cu pricina. Primul lucru pe care-l veți face, amândoi, este să lăsați armele.

– Cine lasă primul? întrebă barabelul. Rodianii vânează recompense – va trage, dacă eu sunt dezarmat.

Începea grozav. Oprindu-și un suspin, Luke activă sabia și ridică lama verde-strălucitor între cele două blastere.

– Nimeni n-o să împuște pe nimeni, rosti el sec. Lăsați-le!

Barabelul se supuse fără un cuvânt. Rodianul șovăi o secundă în plus, apoi îl imită.

– Acum, spuneți care-i problema, zise Luke dezactivând sabia, dar fără s-o lase din mână.

– M-a angajat să lucrez pentru el, spuse barabelul întinzând un deget placat cu cheratină spre rodian. Eu fac ce-mi spune, dar el nu mă plătește.

Rodianul replică pe un ton indignat.

– O clipă, vom ajunge și la tine, îl opri Luke întrebându-se cum se va rezolva comunicarea între ei. Pentru ce te-a angajat?

– Să găsesc vizuina de animale. Animale care strică nave mici... le mănâncă din flancuri. Eu fac ce-mi spune. El arde vizuina de animale, capăt bani. Apoi însă îmi plătește bani răi.

Arată spre masă, către un fișic de cipuri metalice aurii.

Luke ridică un cip. Era micuț și triunghiular; în centru avea ștanțat un model complicat de linii, iar în fiecare colț numărul „100”.

– A mai văzut cineva acest tip de bani? întrebă el, ridicând cipul.

– Este noul scrip imperial, răspunse cu un dispreț abia camuflat o făptură îmbrăcată într-un costum de afaceri scump. Banii ăștia îi poți cheltui doar pe planetele și stațiile imperiale.

Tânărul se strâmbă. Alt memento, dacă mai avea nevoie de vreunul, că lupta pentru controlul galaxiei era departe de a se fi încheiat.

– I-ai spus din capul locului că-l vei plăti cu banii ăștia? îl întrebă pe rodian.

Celălalt îi replică în graiul său și Luke privi în jur, întrebându-se dacă statutul pe care i-l acordau cei din local avea să fie diminuat prin solicitarea unui translator.

– Zice că așa a fost el însuși plătit, se auzi un glas familiar și Luke se întoarse și-l văzu pe Lando ieșind în fața mulțimii. El n-ar fi fost de acord, dar n-a avut de ales în cele din urmă.

– Așa face Imperiul afaceri în ultima vreme, comentă cineva. Cel puțin pe-aici...

Barabelul se răsuci într-acolo.

– Nu vreau judecata ta, șuieră el. Numai Jedi judecă.

– În regulă, calmează-te, spuse Luke pipăind cipul și întrebându-se ce să facă. (Dacă într-adevăr așa fusese plătit rodianul...) Banii nu pot fi schimbați în alții? îl întrebă pe rodian.

– Nu, traduse Lando răspunsul. Îi poți folosi pentru bunuri și servicii doar pe lumile imperiale, dar nimeni din Noua Republică nu-i va lua. Nu există o rată oficială de schimb.

– Așa-i, încuviință sec Luke. Poate că nu avea experiența lui Lando în operațiunile de pe piața neagră, dar nici el nu era un novice. Dar care-i rata neoficială de schimb?

– Habar n-am, făcu Lando privind prin cafenea, totuși pe-aici trebuie să fie și unii care cunosc rosturile străzii. Ridicând tonul, întrebă: Cineva de pe-aici face afaceri cu Imperiul?

Chiar dacă asemenea operatori existau, nimeni nu ieși în față.

– Sfioși, nu? murmură Luke.

– Vrei să recunoască afacerile cu imperialii în fața unui Jedi. Nici eu nu m-aș repezi s-o fac.

Tânărul încuviință din cap și simți un gol în stomac, uitându-se la botul de tapir al rodianului și la ochii săi pasivi, multifafațati. Sperase

că va putea să stingă pur și simplu conflictul și astfel să evite necesitatea unei judecăți reale. Acum nu avea alternativă, ci trebuia să decidă dacă rodianul încercase în mod deliberat să-și înșele partenerul.

Mijind ochii, își focaliză mintea și-și extinse percepția. Știa că era o tentativă la limita reușitei, totuși cele mai multe rase sufereau modificări fiziologice subtile în condiții de stres. Dacă rodianul mințea în legătură cu banii... și dacă presupunea că talentele Jedi ale lui Luke îl puteau depista... ar fi putut să reacționeze astfel încât să se dea de gol.

Când rulă însă tehnicile de amplificare senzorială, simți altceva. O aromă, un amestec vag de tutun carababba și armudu. Aceeași combinație asupra căreia Lando îi atrăsese atenția în stația spațială Sluis Van...

Deschise ochii și scrută mulțimea.

– Niles Ferrier, rosti el. Vrei să ieși în față, te rog?

Urmă o tăcere prelungă, întreruptă doar de icnetul brusc al lui Lando la auzul numelui lui Ferrier. Apoi, dintr-o parte a cercului de privitori, avansă o siluetă mătăhăloasă familiară.

– Ce dorești? Întrebă el ținând mâna pe patul blasterului din toc.

– Vreau să știu rata neoficială de schimb dintre banii imperiali și cei ai Noii Republici, vorbi Luke. Cred că tu mi-o poți spune.

Ferrier îl privi cu un dispreț prea puțin camuflat.

– Asta-i problema ta, Jedi. Nu mă băga pe mine-n ea.

Dinspre mulțime se auzi un murmur de nemulțumire. Luke nu replică, ci susținu privirea celui alt; după o clipă, buza hoțului tresări.

– Ultima dată când am făcut afaceri dincolo, mormăi el, se schimbau cinci imperiali pentru patru republicani.

– Mulțumesc, încuviință tânărul. Pare clar, așadar, reveni el spre rodian. Plătește-ți asociatul în bani republicani la rata cinci la patru și ia scripii imperiali cu tine pentru data viitoare când vei mai lucra în teritoriul lor.

Rodianul scuipă ceva printre buze.

– Asta-i o minciună! răcni barabelul.

– Spune că n-are suficienți bani republicani, traduse Lando. Știindu-i pe rodiani, tind să-i dau dreptate barabelului.

– Poate că da, făcu Luke sfredelind cu privirea ochii fațetați ai rodianului, sau poate că nu. Pe de altă parte, ar mai fi o cale.

Reveni spre Ferrier și ridică sprâncenele întrebător. Hoțul de nave gândea într-adevăr foarte rapid.

– Nici nu te gândi la asta, Jedi, îl preveni el.

– De ce nu? Tu activezi în ambele părți. Ai avea mai multe ocazii decât barabelul să cheltuiești scripii imperiali.

– Și dacă nu vreau? Poate că nu intenționez să mă-ntorc prea repede acolo. Sau poate că nu vreau să fiu prins cu atâtia scripi imperiali asupra mea. Rezolvă singur cazul, Jedi, eu nu-ți datorez nici o favoare.

Barabelul se răsuci fulgerător spre el.

– Vorbește respectuos, mârâi el. Este un Jedi. Vorbește respectuos.

Un murmur de acceptare străbătu cafeneaua.

– Ar fi bine să-l asculți, îl sfătuia Lando. Nu cred că vrei să-ncepi o bătaie aici, mai ales cu un barabel. Au avut dintotdeauna o slăbiciune pentru Jedi.

– Mda, înapoia răturilor, replică Ferrier.

Ochii lui se plimbau însă acum prin mulțime și Luke îi simți modificarea subtilă a aurei, pe măsură ce înțelegea cât de minoritară îi era opinia.

Sau poate că înțelegea că un scandal oficial ar fi atras asupra lui prea multă atenție. Tânărul tăcu, privindu-l cum oscilează nesigur și așteptându-l să-și schimbe părerea.

Când o făcu, acționează rapid.

– Bine, dar îi schimb numai cu rata de cinci la trei. Cinci la patru a fost un noroc – nu se știe dacă o să mai am ocazia aia vreodată.

– Este o înșelăciune, declară barabelul. Merit mai mult de la rodian.

– Este adevărat, încuviință Luke, dar ținând seama de circumstanțe, probabil că nu vei obține o rată mai bună.

Privi spre rodian, apoi continuă să-i vorbească barabelului.

– Dacă te ajută cu ceva, nu uita că-i poți avertiza pe toți cei din rasa ta asupra afacerilor cu acest rodian. Dacă nu va mai fi capabil să angajeze vânători barabeli experți, va pierde mai mult pe termen lung decât vei pierde tu acum.

Barabelul emise un sunet scrâșnit, probabil echivalentul unui râset.

– Jedi spune adevărul, zise el. Pedepsa este bună.

Luke se încordă pentru ceea ce avea să urmeze; barabelul nu va mai fi la fel de încântat.

– Pe de altă parte, va trebui să plătești reparația droidului pe care l-ai distrus. Indiferent ce ar fi spus sau făcut rodianul, responsabilitatea acțiunii îți aparține.

Extraterestrul îl fixă pe tânăr și dinții săi aciculari clănțăniră încetișor, ca și cum ar fi mușcat. Luke îi răspunse cu o privire rece, deschizându-și percepțiile către Forță pentru orice semn al unui atac.

– Jedi spune din nou adevărul, aprobă în cele din urmă barabelul deși fără chef. Accept judecata lui.

Luke suspină încet în barbă.

– Atunci conflictul este închis, rosti el.

Se uită spre Ferrier, după care ridică sabia spre frunte, salutându-i pe cei doi extraterestri și le întoarse spatele.

– Elegant rezolvat, murmură Lando în vreme ce mulțimea începuse să se destrame.

– Mulțumesc, replică Luke.

Își simțea gâtul uscat. Era adevărat, rezolvase conflictul... dar fusese mai degrabă noroc decât abilitate, și o știa. Dacă Ferrier n-ar fi fost acolo, sau dacă n-ar fi acceptat să schimbe banii, nu știa cum ar fi putut soluționa disputa. Leia și educația ei în diplomație s-ar fi descurcat mai bine decât el, ba chiar și Han, care avea multă experiență în negocieri dure.

Era un aspect al responsabilității Jedi la care nu se mai gândise niciodată. Ar fi fost însă bine s-o facă... și încă repede.

– Han urmărește unul dintre amicii bothani ai lui Fey'lya pe nivelul 4, explică Lando pe când se îndreptau spre ieșire. L-a văzut de pe rampa centrală vestică și m-a trimis să...

Se opri brusc. Din afara cafenelei, se auzea sunetul tânguitor al sirenelor.

– Mă-ntreb ce-o fi asta, comentă el cu o urmă de neliniște în glas.

– Alarmă, răspunse unul dintre consumatorii care ieșiseră după ei, cu fruntea încrățită în concentrare, urmărind modificările de tonalitate ale sirenei. Un raid!

– Un raid? repetă Luke, mirat deoarece nu auzise de activități piraterești în Sectorul respectiv. Cine vă atacă?

– Imperialii, cine alții?

Luke aruncă o privire spre Lando.

– Aha, murmură el.

– Așa-i, aprobă celălalt. Haide!

Ieșiră din Mishra și porniră pe bulevardul larg. În mod bizar, nu se vedeau semnele de panică la care s-ar fi așteptat Luke. Dimpotrivă, cetățenii din Ilic păreau să-și vadă de activitățile cotidiene ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic deosebit.

– Poate că nu-și dau seama ce se-ntâmplă, sugeră el șovăielnic în vreme ce se apropiau de o rampă în spirală.

– Sau există o înțelegere tacită cu Imperiul, adăugă acru Lando. Liderii lor pot aprecia că alianța cu Noua Republică este un act politic inteligent, dar în același timp doresc să păstreze relații bune cu Imperiul. Deoarece nu pot plăti un tribut, care ar fi evident, îi lasă pe imperiali să vină și să se înfrupte cu regularitate din stocurile lor de bio-molecule rafinate. Am mai întâlnit genul ăsta de aranjament.

Tânărul privi în jur, spre trecătorii nestingheriți.

– Numai că de data asta s-ar putea întoarce împotriva lor.

– Dacă imperialii au văzut pe *Lady Luck* și X-interceptorul tău pe pista de asolizare...

– Exact! Unde ziceai că era Han?

– L-am lăsat pe nivelul 4, îndreptându-se spre vest, răspunse Lando și-și scoase comunicatorul. Mi-a zis să nu-l apelez, însă cred că asta-i una dintre circumstanțele neprevăzute când pot s-o fac.

– Stai! îl opri Luke. Dacă se află în preajma aghiotantului lui Fey'lya... și dacă Fey'lya are o înțelegere cu Imperiul...

– Ai dreptate. Lando înjură încetșor și închise comunicatorul. Ce facem atunci?

Ajunseseră la rampă și pășiră pe secțiunea care urca în spirală.

– Mă duc să-l caut pe Han, zise tânărul. Tu mergi la pista de asolizare și vezi ce se-ntâmplă. Dacă imperialii încă n-au coborât, poate izbutești să intri în calculatorul de trafic aerian și să ne ștergi de pe listă. R2-D2 te

poate ajuta, dacă reușești să-l cobori din X-interceptorul meu și să-l duci la o consolă fără să fii prins.

– O să mă străduiesc.

– Bine. (O amintire fulgeră prin mintea lui Luke...) *Lady Luck* nu-i echipată cumva cu un circuit de comandă secundară despre care ne-ai povestit pe Nkllon?

Lando clătină din cap.

– N-are decât un circuit simplu de balizare. Doar deplasare rectilinie și manevre limitate. Îi va fi imposibil să ajungă la mine prin mijlocul unui oraș închis ca ăsta.

Și chiar dacă ar fi putut, gândi Luke, nu i-ar fi ajutat cu mare lucru. În afară de a găuri peretele exterior cu blasterile, unica modalitate de ieșire din Illic pentru o navă spațială o reprezentau tunelurile de deasupra pistelor.

– Sperasem și eu...

– Aici a coborât Han, arată Lando. A pornit într-acolo.

– În regulă. Sper să ne-ntâlnim cât mai repede. Fii atent!

– Și tu.

Femeia grizonată îl duse pe Han într-un birou din clădirea „Ametiste”, îl dădu pe mâna a doi bărbați cu aspect de bodyguarzi, apoi dispăru, luându-i blasterul, comunicatorul și pașaportul. Han încercă de câteva ori să lege o conversație cu paznicii, nu căpătă nici un răspuns și se resemnase să asculte sirenele din exterior, când femeia reveni.

Însoțită de alta, mai înaltă, cu un aer incontestabil de autoritate.

– Bună ziua, îl salută ea. Căpitanul Han Solo, bănuiesc?

Ținea pașaportul lui în mână, așa-că n-avea rost să nege.

– Exact.

– Suntem onorați de vizită, vorbi ea cu un ton ușor sardonice totuși politicos. În același timp, nițel surprinși.

– Nu înțeleg de ce, replică Han, la urma urmelor, vizita a fost ideea voastră. Luați des oamenii de pe stradă în felul ăsta?

– Doar pe cei speciali. Vrei să-mi spui cine ești și cine te-a trimis?

– Cum adică, cine sunt? se încruntă bărbatul. Ai pașaportul meu.

– Așa-i, încuviință femeia răsucind cardul în mână. Există totuși diferențe de opinii privind autenticitatea lui.

Făcu un semn spre ușă...

Tav Breil'lya intră în odaie.

– Am avut dreptate, rosti bothanul și blana lui crem undui după un model necunoscut. Așa cum v-am spus, când i-am văzut prima dată pașaportul. Este un impostor. Aproape sigur, un spion imperial.

– Cum? se holbă Han la el, simțind că-l ia amețeala. Privi colanul extraterestrului... era într-adevăr Breil'lya. Ce-ai spus că sunt?!

– Ești un spion imperial, repetă Breil'lya și blana îi undui iarăși. Ai venit să ne distrugi înțelegerea, sau poate chiar să ne ucizi pe toți. Nu vei apuca însă să trăiești pentru a le raporta stăpânilor tăi. Se răsuci spre

femeia înaltă: Trebuie să scapi imediat de el, Sena! Înainte de a-i putea chema pe inamicii noștri aici.

– Să nu ne grăbim, aghiotant Breil'lya, îl domoli Sena. Irenez are desfășurat afară un detașament întreg. Îl privi pe Han: Poți răspunde la acuzațiile aghiotantului?

– Nu ne interesează minciunile unui spion imperial, insistă Breil'lya înainte ca Han să poată vorbi.

– Dimpotrivă, aghiotantule, replică Sena. Aici ne interesează multe lucruri. Ridică pașaportul spre Han: Ai și alte dovezi că ai fi persoana care susții?

– Nu contează cine este, insistă Breil'lya pe un ton care începuse să sune tensionat. V-a văzut și e clar că știe că avem o înțelegere. Nu contează dacă este din Imperiu sau din Noua Republică – ambele vă sunt inamice și ambele s-ar folosi de informațiile respective împotriva voastră.

Sena arcui din nou sprâncenele.

– Prin urmare, constată ea cu răceală, identitatea lui nu mai contează. Să însemne asta că nu mai ești sigur că ar fi un impostor?

Blana lui Breil'lya undui din nou. În mod limpede, nu gândea la fel de rapid ca șeful său.

– Există o asemănare destul de mare, mormăi el. Cred însă că o disecție i-ar stabili rapid identitatea.

Sena surâse ușor. Era însă un zâmbet de înțelegere, nu de amuzament... și brusc Han înțelese că acea confruntare însemnase nu doar testarea lui, ci și a lui Breil'lya. Iar dacă expresia femeii constituia vreun indiciu, bothanul tocmai ratase testul.

– N-o să uit recomandarea asta, rosti ea sec.

Se auzi un bip slab și Irenez scoase un comunicator și răspunse în șoaptă. Ascultă, vorbi din nou, apoi ridică ochii spre Sena.

– Se apropie un bărbat, o anunță. Înălțime mijlocie, păr blond-închis, îmbrăcat în negru – aruncă o uitătură spre Breil'lya – și înarmat cu o sabie Jedi.

Sena îl privi de asemenea pe bothan.

– Cred că discuția noastră s-a încheiat, zise ea. Irenez, cineva să-l intercepteze și să-l întrebe dacă vrea să ni se alăture. Să fie limpede că este o *întrebare*, nu un ordin. După aceea, restituie-i căpitanului Solo arma și comunicatorul.

Se răsuci spre Han și încuviință cu gravitate din cap, întinzându-i pașaportul.

– Scuzele mele, căpitane. Cred că înțelegi că trebuie să fim prudenți. Mai ales, ținând seama de această coincidență, arată ea spre exterior.

Han se încruntă, întrebându-se la ce se referea. După aceea pricepu că era vorba despre sirenele care continuau să urle.

– Nici o problemă, o asigură. Ce anunță sirenele?

– Un raid imperial, răspunse Irenez dându-i blasterul și comunicatorul. Bărbatul încrămeni.

– Un raid?

– Nimic special, îl liniști Sena. Vin la fiecare câteva luni să ia o cotă parte din bio-moleculele rafinate pe care le-am ambalat pentru export. Este o formă deghizată de taxă de protecție pe care au stabilit-o cu conducerea orașului. Nu te teme, nu depășesc niciodată nivelul de asolizare.

– Poate că de data asta o să-și modifice programul, mârâi Han deschizând comunicatorul. (Se așteptase să fie oprit, dar nimeni nu se clinti.) Luke?

– Sunt pe drum, Han, se auzi glasul tânărului. Însoțitorii mei îmi spun că mă aduc la tine. Ai pățit ceva?

– A fost o mică neînțelegere, dar s-a rezolvat. Ar fi bine să te grăbești – avem musafiri.

– Am înțeles.

Închise comunicatorul. Sena și Irenez discutau între ele în șoaptă.

– Dacă sunteți cu adevărat atât de prudente față de imperiali, pe cât implică Breil'lya, spuse Han, n-ar fi rău să vă găsiți o ascunzătoare.

– Ruta noastră de evadare este pregătită, explică Sena iar Irenez părăsi odaia. Întrebarea este ce să facem cu tine și cu amicul tău...

– Nu-i poți lăsa liberi, interveni Breil'lya încercând pentru ultima dată. Știi prea bine că dacă Noua Republică află despre voi...

– Comandorul a fost anunțat, îl opri Sena. El va decide.

– Dar...

– Asta-i tot, aghiotantule, continuă ea cu voce tăioasă. Alătură-te celorlalți la ascensor. Mă vei însoți în navă.

Breil'lya azvârli o ultimă privire indescifrabilă spre Han, apoi ieși fără un cuvânt.

– Cine este... Comandorul? întrebă Han.

– Nu-ți pot spune, dar nu-ți face griji. În ciuda spuselor lui Breil'lya, nu suntem inamicii Noii Republici. Cel puțin nu deocamdată.

– Aha. Grozav!

De pe coridorul exterior se auziră pași. După câteva secunde, însoțit de doi tineri cu blasterele în tocuri, Luke pași în cameră.

– Salut, Han, spuse el privind-o în treacăt pe Sena. Ai pățit ceva?

– N-am nimic. Ți-am spus – o mică neînțelegere. Doamna aceasta... Sena...

Se opri, așteptând.

– Deocamdată, este suficient doar atât, zise femeia.

– Aha, încuviință Han care sperase să-i audă și numele de familie. Oricum, Sena a crezut că sunt spion imperial. Și apropo de imperiali...

– Știu. Lando a plecat să vadă dacă ne poate șterge intrările navelor din înregistrarea sosirilor.

– N-o să poată, clătină Han din cap. N-o să aibă timp. Și e sigur că imperialii vor verifica lista.

Luke aprobă din cap.

– Atunci ar fi bine să pornim într-acolo.

– Sau poate preferați să veniți cu noi, le propuse Sena. Avem loc destul în navă și este ascunsă într-un loc unde nu va fi găsită.

– Mulțumesc, nu, răspunse Han.

Nu intenționa să plece cu indivizii aceia, până nu știa mai multe despre ei. În primul rând, de partea cui erau.

– Lando nu va dori să-și abandoneze nava, adăugă el.

– Și eu trebuie să-mi iau droidul, completă Luke.

Irenez reapăru în încăpere.

– Toți au pornit și nava este pregătită, îi raportă lui Sena. Am vorbit și cu Comandorul.

Îi întinse un datapad. Sena îl privi și încuviință din cap, apoi se întoarse către Han.

– În apropiere există un puț de serviciu care se deschide în marginea vestică a zonei de asolizare, îi spuse. Nu cred că imperialii știu de el, fiindcă nu apare pe nici una dintre hărțile oficiale ale orașului. Irenez vă va conduce și vă va ajuta pe cât poate.

– Nu-i nevoie.

Sena ridică datapadul.

– Comandorul m-a instruit să vă ofer tot ajutorul solicitat. Ți-aș fi recunoscătoare, dacă mi-ai permite să îndeplinesc ordinele primite.

Han privi spre Luke și ridică din sprâncene. Tânărul strânse ușor din umeri; dacă oferta ascundea o trădare, percepțiile Jedi n-o depistau.

– Bine, spuse el, poate să vină. Haidem!

– Mult noroc, le ură Sena și dispăru pe ușă.

– Pe aici, domnilor, indică Irenez.

Puțul de serviciu era o combinație între scară și cabină de ascensor, inserat în peretele exterior al orașului, cu intrarea aproape invizibilă în modelul învolburat al frescei. Ascensorul nu se zărea nicăieri; probabil, decise Han, purta grupul lui Sena spre locul unde își ascunsese nava. Conduși de Irenez, porniră să urce scara.

Până la zona de asolizare erau numai trei nivele, dar într-un oraș de mărimea lui Illic asta însemna destule trepte. Primul nivel avea cincizeci și trei; după aceea, Han se plictisi să le mai numere. Până se furișară prin altă ușă camuflată, ieșind în sona de asolizare, și se ascuseră înapoia unui analizor masiv de diagnoze, picioarele începuseră să-i tremure de oboseală. Pe de altă parte, Irenez nici măcar nu gâfâia.

– Ce facem acum? șopti Luke uitându-se precaut pe după analizor.

Nici el nu-și pierduse suflul.

– Îl căutăm pe Lando, răspunse Han scoțând comunicatorul și activându-l. Lando?

– Aici, se auzi aproape instantaneu. Unde sunteți?

– În sectorul vestic al zonei de asolizare, la douăzeci de metri de X-interceptorul lui Luke. Tu unde ești?

– Spre sud, la nouăzeci de grade de direcția voastră spre X-interceptor. Mă aflu înapoia unei stive de lăzi. La cinci metri de mine este un soldat din trupele de șoc, așa că nu pot face nici o mișcare.

– Câți imperiali sunt?

– Pare a fi o unitate completă. Am văzut trei nave de desant intrând și cred că una sau două asolizaseră deja. Dacă ar avea efectiv complet, asta înseamnă 160-200 de oameni. Majoritatea sunt soldați obișnuiți, dar și câțiva din trupele de șoc. Totuși, aici nu sunt prea mulți, majoritatea au coborât pe rampe acum câteva minute.

– Probabil că vor scotoci orașul în căutarea noastră, murmură Luke.

– Mda, făcu Han și se apropie de analizor. (Partea superioară a X-interceptorului lui Luke se putea distinge dincolo de botul unei barje spațiale W-23.) Se pare că R2-D2 este tot în nava lui Luke.

– Da, însă i-am văzut făcând ceva acolo, îl avertiză Lando. Este posibil să-i fi pus un bolț limitator.

– Asta se poate rezolva, comentă Han examinând cât putea mai mult din zona înconjurătoare. Cred că putem ajunge la X-interceptor fără să fim observați. Mi-ai zis pe drum că ai un circuit de balizare pentru *Lady Luck*, așa-i?

– Da, însă n-o să-mi fie de nici un folos. Cu lăzile astea din jur, nu poate să coboare fără să mă expun eu însumi la foc.

– Nu-i nici o problemă, îl liniști Han și un zâmbet îi flutură pe buze. Poate că Luke dispunea de ajutorul Forței și Irenez putea urca treptele fără să găfăie, dar era gata să facă prinsoare că-i putea întrece pe amândoi în șmecherii. Atunci când te anunț, cheamă nava spre tine.

Închise comunicatorul, strânse mai bine blasterul în mână și se adresă lui Irenez și lui Luke:

– Ne ducem spre X-interceptor. Gata?

Cei doi confirmară și, privind încă o dată în toate direcțiile, porniră pe cât de rapid se puteau deplasa fără zgomot. Han ajunsese la barjă fără probleme și se opri, pentru a-i aștepta pe ceilalți...

– Ș-ș-ș! șuieră Luke.

Han încremeni, lipindu-se de fuzelajul corodat al barjei. La nici patru metri depărtare, un soldat din trupele de șoc începuse să se întoarcă spre ei.

Strângând din dinți, bărbatul ridică blasterul. În aceeași clipă însă vederea sa periferică zări mâna lui Luke făcând un gest și, brusc, imperialul se răsuci în direcția opusă, îndreptându-și carabina blaster către o zonă pustie.

– Crede c-a auzit un zgomot, șopti Jedi. Haide!

Han încuviință din cap și se strecură de partea opusă a barjei. După alte câteva secunde, erau ghemuiți lângă pivoții de asolizare ai X-interceptorului.

– R2-D2, șopti Han, deșteptarea!

Din partea superioară a navei de vânătoare se auzi un bip încetișor și destul de indignat. Prin urmare, bolțul limitator al imperialilor nu dezactivase complet droidul, ci doar îi blocase controlul asupra sistemelor X-interceptorului. Nu era rău.

– Bine, urmă Han. Activează-ți senzorii de comunicații și pregătește-te să înregistrezi.

Alt bip.

– Ce facem acum? întrebă Irenez.

– Acum va începe partea cu adevărat drăguță, chicoti Han și-și scoase comunicatorul. Lando, ești pregătit?

– Te așteptam.

– Bine. Când te anunț, deschide circuitul de balizare și pune-o pe *Lady Luck* în mișcare. Când te anunț din nou, închide circuitul. Ai înțeles?

– Da. Sper că știi ce naiba faci...

– Ai încredere în mine, replică Han și se întoarse către Luke. Tu ai înțeles ce ai de făcut?

– Sunt gata, aprobă tânărul și ridică sabia.

– Lando, începe!

Pentru o clipă nu se petrecu nimic, apoi, prin zgomotele de fundal ale zonei de asolizare, se auzi țiuitul distinctiv al activării elevatoarelor repulsor. Întinzând gâtul, Han o văzu pe *Lady Luck* ridicându-se lin dintre celelalte nave andocate.

De undeva din aceeași direcție generală se auzi un strigăt, urmat de fulgerele unui blaster. Alte trei arme deschiseră foc aproape imediat asupra lui *Lady Luck*, care viră greoi și lent și porni spre extremitatea sudică, unde se afla ascunzătoarea lui Lando.

– Nu va ajunge niciodată acolo, murmură Irenez în urechea lui Han. Imediat ce-și vor da seama încotro se-ndreaptă, îl vor prinde.

– De aceea, nici nu va ajunge la el.

Han nu scăpă nava din ochi. Încă două secunde și toți soldații imperiali ar fi trebuit să aibă atenția concentrată asupra navei fugare...

– Atenție, Luke... acum!

Brusc, Luke dispăru, un singur salt purtându-l deasupra X-interceptorului. În vacarm, Han auzi bâzâitul cu care Luke își activă sabia și zări lumina verzuie reflectată din navele și echipamentele cele mai apropiate. Lumina și bâzâitul se modificară subtil, când reteză...

– Am scăpat de bolț, anunță tânărul. Acum?

– Nu încă. (*Lady Luck* străbătuse cam un sfert din distanța până la peretele opus, iar loviturile blasterelor continuau să ricoșeze din blindajul intradosului.) Te anunț eu. Fii gata să zbori cu interferențe.

X-interceptorul se legănă ușor, când Luke avansă și sări în carlingă, iar elevatoarele repulsor țiuiră, activate de R2-D2.

Un țuiet pe care nimeni nu-l putea auzi în vacarmul general. *Lady Luck* ajunsese la jumătatea distanței...

– Stop, Lando! ordonă Han. R2-D2, e rândul tău. Cheam-o-ncoace.

Având acces complet la transmisiunea X-interceptorului, pentru droid era foarte simplu să dublice semnalul din circuitul de balizare al lui Lando. *Lady Luck* vibră, oprindu-se, se reorientează după noul apel și porni spre X-interceptor.

Era o manevră la care imperialii nu se așteptaseră. Pentru o clipă, focul blasterelor își diminuează intensitatea, când soldații care urmăreau

iahtul se opriră; până să reînceapă, *Lady Luck* ajunsese aproape de X-interceptor.

– Acum? întrebă Luke.

– Da! Pune-o jos și deschide-ne calea.

R2-D2 ciripi și *Lady Luck* se opri din nou în aer, după care coborî lin pe pistă. Dinspre imperiali se auzi un răcnet de triumf... dar avea să fie un triumf extrem de scurt. *Lady Luck* atinse pista...

Și fără avertisment, X-interceptorul țâșni în sus. Efectuând un viraj strâns în jurul iahtului, Luke reveni în picaj și laserele din aripi scuipară un coridor ucigaș peste linia soldaților ce se apropiau.

Dacă beneficiau de timp, imperialii aveau să se regrupeze, dar Han nu intenționa să le ofere timpul respectiv.

– Haide! răcni spre Irenez.

Sări în picioare și sprintă nebunește către *Lady Luck*. Ajunse pe rampă fără ca soldații să-l fi remarcat măcar și sări prin trapă înainte ca în direcția lui să se fi tras un singur foc.

– Stai și păzește trapa, urlă spre femeia care-l urmărea. Merg să-l iau pe Lando!

Luke continua să gonească prin zonă, creând haos, când Han pătrunse în cabină și se azvârli în scaunul pilotului, inspectând fugar instrumentele. Toate sistemele păreau active; celelalte trebuiau activate la plecare.

– Prinde-te de ceva! mai apucă să-i strige lui Irenez, apoi decolă.

Soldatul din trupele de șoc de care pomenise Lando nu se zărea nicăieri când trecu cu *Lady Luck* peste stiva de lăzi. Luke mitralia cu laserele podeaua, silindu-i pe imperiali să stea ascunși. Han coborî nava la jumătate de metru de podea, cu rampa de acces extinsă spre lăzi. Prin videcranul lateral al carlingii se întrezări o mișcare fulgerătoare...

– L-am luat! anunță Irenez dinspre trapă. Gata!

Han viră, ambalând la maximum elevatoarele repulsor, și se năpusti spre unul dintre giganticele tuneluri de ieșire de deasupra. Simți o vibrație ușoară când trecu prin ecluza magnetică din capăt, apoi ajunseră sub cerul liber, vuind spre spațiul cosmic.

Patru vânători TIE se roteau în jurul orașului, pentru eventuale intervenții de urgență. Se părea însă că nu se așteptaseră ca problemele să apară atât de rapid. Luke distruse trei din mers, iar Han îl lovi pe al patrulea.

– Nimic mai plăcut decât evadările desperate, gâfâi Lando strecurându-se pe scaunul copilotului și activându-și consola. Ce avem?

– Se pare că mai vin două nave de desant, se încruntă Han. Ce faci acolo?

– Rulez o analiză multisenzor a curenților de aer. Va arăta orice neregularități mari de pe fuzelaj. În caz că ne-au atașat vreo baliză de semnalizare...

Han își aminti de evadarea lor de pe prima *Stea a Morții* și de zborul aproape dezastruos spre Yavin, cu un asemenea dispozitiv strecurat la bord.

– Mi-ar plăcea să am și eu un sistem de-ăsta pentru *Șoim*.

– N-ar funcționa, replică sec Lando. Fuzelajul tău este deja atât de neregulat, încât sistemul ar lua-o razna, încercând să-l mapeze. Gata, suntem curați!

– Grozav, făcu Han și privi în stânga. Am scăpat și de navele de desant. Nu mai au nici o șansă să ne prindă acum.

– Ele nu, dar ăsta ne poate prinde, arată Irenez displayul de distanță medie.

Un distrugător spațial imperial, aflat înapoia lor, părase deja orbita și pornea în urmărire.

– A-ntâia, mormăi Han și cuplă propulsia principală. (Activarea ei atât de aproape de sol avea să afecteze în mare măsură vegetația de pe New Cov, dar pe moment aceea era cea mai mică dintre grijile lui.) Luke?

– L-am văzut, se auzi glasul din difuzor. Ai și alte idei, în afară de a goni cât mai repede?

– Asta mi se pare ideea cea mai bună. Lando?

– Calculam saltul. Ar trebui să fiu gata, până ne-ndepărtăm suficient.

– Altă navă se apropie de jos, anunță Luke. Direct din junglă.

– Este a noastră, spuse Irenez privind peste umărul lui Han. Poți să te orientezi paralel cu ea, cursul 1-26 cu 30.

Distrugătorul spațial începuse să capete viteză și displayul prezenta un „V” de vânători TIE desfășurat în fața sa.

– Ar fi mai bine să ne despărțim, opină Han.

– Nu, insistă Irenez, rămâneți cu nava noastră. Sena a spus că vom căpăta ajutoare.

Han privi din nou nava care se ridica spre spațiul cosmic. Un transportor micuț, cu viteză destul de bună, dar numai atât. Se uită din nou către vânătorii TIE ce se apropiau...

– Vor intra în raza de atac înainte să putem efectua saltul, murmură Lando parcă citindu-i gândurile.

– Da. Luke, mă auzi?

– Cred că Lando are dreptate.

– Știu. Mai poți face șmecheria aia de la Nkllon? Mai ții minte... să zăpăcești nițel mințile piloților?

Ezitatea dinspre difuzor fu evidentă.

– Nu cred, spuse în cele din urmă Luke. Nu... nu cred că-i bine pentru mine să fac așa ceva. Înțelegeți?

Han nu prea înțelese, dar probabil că nici nu conta. Pentru o clipă, uitase că nu era în *Șoim*, cu o pereche de lasere cu cuarțe, ecrane deflectoare și blindaje grele. În ciuda modificărilor operate de Lando, *Lady Luck* nu s-ar fi putut lupta nici chiar cu niște vânători TIE confuzi.

– Bine, las-o moartă. Ar fi bine ca Sena să nu se fi înșelat în privința ajutoarelor alea...

De abia terminase de vorbit, când un fulger verde-orbitor trecu pe lângă cupola cabinei de comandă.

– Vânători TIE la babord, anunță Lando.

– Încearcă să ne separe, comentă Luke. O să scap de ei.

Fără să aștepte un răspuns, pică sub vectorul lui *Lady Luck* și, cu propulsia principală vîind, viră spre stînga, către navele ce se apropiau.

– Ai grijă, murmură Han după el și privi din nou pe displayul pupa, spre urmăritorii ce continuau să se apropie rapid. Nava voastră este înarmată? o întrebă pe Irenez.

– Nu, dar are un blindaj bun și destulă putere deflectoare. Poate că n-ar trebui s-o mai aștepți, ci s-o lași pe ea să recepteze grosul atacului.

– Mda, o să mă gândesc la chestia asta, se strîmbă Han.

Femeia era complet ignorantă în privința bătăliilor spațiale. Atunci când atacau, piloților TIE nu le păsa care navă era în față, și a rămâne suficient de aproape de altă navă, pentru a te ascunde în ecranul ei deflector, însemna să renunți la propria manevrabilitate.

La babord, grupul de vânători TIE se risipi în toate direcțiile, când Luke se năpusti spre el, trăgînd nebunește cu laserele din vîrfurile aripilor. Un al doilea val de imperiali se apropie să-l intercepteze, iar Luke execută un viraj strîns de 180 de grade, revenind pe urmele primului val. Han își ținu răsufierea, dar X-interceptorul reuși cumva să se strecoare prin meleu și să se îndepărteze cu putere maximă de vectorul lui *Lady Luck*, urmărit de toată escadrila.

– De aia am scăpat, comentă Irenez.

– Și poate și de Luke, se răsti Han și deschise canalul de transmisiuni. Luke, ai pățit ceva?

– Doar câteva arsuri, dar motoarele funcționează, se auzi glasul tînarului. Nu cred că mă mai pot întoarce la voi.

– Nici nu-ncerca. Imediat cum te degajezi, sari în hiperspațiu și șterge-o de-aici!

– Și voi?

Ultimul cuvînt al lui Luke fu parțial acoperit de o serie de fluierături pe aceeași frecvență.

– Ăsta-i semnalul, spuse Irenez. Sosesc!

Han se încruntă și cercetă videcranul frontal. Nu se zăreau decât stelele...

Pentru ca apoi, la unison perfect, trei nave mari să se materializeze brusc din hiperspațiu în formație triunghiulară, chiar în fața lor.

– Alea sunt crucișătoare Cuirasat vechi, icni Lando.

– Ajutoarele noastre, zise femeia. Suntem chiar în mijlocul triumghiului – o să ne acopere.

– Așa-i, mormăi Han.

Devie cu câteva grade vectorul lui *Lady Luck* și încercă să smulgă încă puțină putere din motoarele iahtului. Noua Republică avea destule cuirasate și, la lungimea de șase sute de metri, erau cu adevărat niște nave de război impresionante. Totuși chiar trei cuirasate acționînd laolaltă urmau să aibă probleme cu un distrugător spațial imperial.

Se părea că și comandanții lor știau asta. În clipa în care distrugătorul spațial aflat înapoia lui *Lady Luck* deschise focul cu giganticele sale baterii turbo-laser, cuirasatele porniră să-l împroaște cu un baraj frenetic de salve ionice, căutând să-i deregleze temporar suficiente sisteme, pentru ca să poată fugi.

– E clar? făcu Han spre Luke.

– Cred că da. E-n regulă, am plecat. Unde te-astept?

– Nicăieri.

Han nu era încântat de răspunsul lui și bănuia că Luke nici atât, dar nu avea ce să facă. Cu o duzină de vânători TIE între *Lady Luck* și X-interceptor, precizarea unui punct de rendez-vous, chiar pe frecvența lor de transmisiuni care ar fi trebuit să fie sigură, ar fi reprezentat o invitație deschisă pentru ca Imperiul să-și trimită acolo un comitet de primire.

– Lando și cu mine putem rezolva misiunea pe cont propriu, adăugă el. Dacă avem probleme, te vom contacta prin Coruscant.

– S-a făcut, încuviință Luke deloc fericit, însă dovedind clar că pricepuse că nu exista o modalitate mai sigură. Aveți grijă de voi!

– La revedere, încheie Han transmisiunea.

– Așadar, acum este misiunea *mea*, da? bombăni Lando de pe scaunul copilotului, pe un ton de nemulțumire combinat cu resemnare. Știam eu! Eram *sigur*!

Nava lui Sena ajunsese între cele trei cuirasate, iar Han menținu poziția lui *Lady Luck*, rămânând cât putea mai aproape deasupra pupei transportorului și evitându-i în același timp jeturile reactive.

– Vrei să te lăsăm undeva anume? o privi pe Irenez.

Femeia privea pe videcran spre intradosul cuirasatului pe sub care treceau.

– De fapt, Comandorul spera că ne veți putea însoți până la bază.

Han se uită scurt spre tovarășul său. Tonul lui Irenez sugerase că era mai mult decât o simplă propunere.

– Și cât de mult spera asta Comandorul? întrebă Lando.

– Foarte mult, se întoarse ea și-i privi. Nu mă-nțelegeți greșit – nu-i un ordin. Totuși, când am vorbit cu el, Comandorul a părut extrem de interesat să-l reîntâlnească pe căpitanul Solo.

– Să mă *reîntâlnească*? se încruntă bărbatul.

– Așa a spus.

Lando și Han schimbă din nou ocheade.

– Vreun prieten vechi pe care nu mi l-ai prezentat? făcu Lando.

– Nu-mi amintesc să am prieteni proprietari de cuirasate. Tu ce crezi?

– Cred că suntem manipulați cu eleganță, se strâmbă celălalt. În plus, Comandorul ăsta, indiferent cine ar fi el, pare să aibă legături cu amicii tăi bothani. Dacă vrei să afli care-s planurile lui Fey'lya, poate fi o bună sursă de informații.

Han căzu pe gânduri. Desigur, Lando avea dreptate. Pe de altă parte, totul putea la fel de bine să fie o cursă, iar aluzia la prieteni vechi să nu fie decât momeala.

În același timp, cu Irenez stând în spatele său cu blasterul la șold, nu vedea o cale elegantă de a refuza, dacă ea și Sena insistau. Putea să le răspundă la fel de politicos.

– Bine. Ce curs stabilesc?

– Nici unul, răspunse femeia indicând cu bărbia în sus.

Han îi urmări gestul. Unul dintre cele trei cuirasate pe lângă care trecuseră virase, ajungând paralel cu ei. În față, nava lui Sena urca spre o pereche de cale de andocare iluminate puternic.

– Am voie să ghicesc?

– Relaxează-te și lasă-ne pe noi să ne ocupăm de navigație, zise Irenez amuzată pentru prima dată de când o cunoscuse.

– Bine, oftă Han.

Cu fulgerele luptei din ariergardă continuând să licăre înapoia lor, o îndreptă pe *Lady Luck* spre cala de andocare. Își reaminti că, în oraș, Luke nu percepusese vreun semn de trădare din partea lui Sena sau a oamenilor ei.

Pe de altă parte, tânărul nu percepusese vreun semn de trădare nici din partea bimmilor pe Bimmisaari, înaintea primului atac al noghrilor.

Ar fi fost bine ca acum să fi avut dreptate.

* * *

Primul cuirasat pâlpoi în pseudomișcare și dispăru în hiperspațiu, purtând transportorul și pe *Lady Luck*. După câteva secunde, celelalte două cuirasate încetară bombardamentul ionic asupra distrugătorului spațial și, în mijlocul unei grindine de rafale turbo-laser din partea bateriilor imperiale încă funcționale, evadară de asemenea din spațiul normal.

Iar Luke rămase singur. Desigur, exceptând escadrila de vânători TIE care continua să-l urmărească.

Dinapoia lui se auzi un tril nerăbdător și oarecum îngrijorat.

– Gata, R2-D2, ne ducem, îl asigură pe droidul micuț.

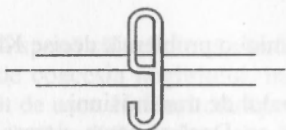
Se întinse și trase maneta pentru hiperspațiu; stelele deveniră linii stelare, apoi se preschimbară în cer împestrit, iar el și R2-D2 se găseau în siguranță.

Luke inspiră profund, apoi expiră cu un suspin. Asta fusese! Han și Lando dispăruseră, duși de Sena spre misteriosul ei Comandor, iar el nu avea nici o modalitate de a le da de urmă. Până nu reapăreau și-l contactau, părăsise misiunea.

Poate însă că asta era mai bine.

Din spate se auzi alt fluierat, de data aceasta întrebător.

– Nu, nu ne-ntoarcem pe Coruscant, spuse tânărul și încercă o senzație limpede de *deja vu*. Ne ducem spre o planetă mică numită Jomark. Ca să căutăm un maestru Jedi.

Naveta de patrulare micuță și rapidă apăruse din hiperspațiu și se apropiase la o sută de kilometri de Șoim, înainte ca senzorii navei să-i fi detectat măcar prezența. Până ce Leia ajunse în cabina de comandă, pilotul stabilise deja contactul.

– Tu ești, Khabarakh? întrebă ea, așezându-se pe scaunul de lângă Chewbacca.

– Da, Lady Vader, toarse glasul grav al noghriului. Am venit singur, așa cum am promis. Tu ești singură?

– Tovarășul meu Chewbacca mă însoțește ca pilot, spuse ea. Plus un droid de protocol. Dacă ești de acord, doresc să iau droidul cu mine, ca translator. Așa cum am convenit, Chewbacca va rămâne aici.

Wookieeul se răsuci spre ea cu un mârâit.

– Nu, zise prințesa ferm amintindu-și la timp să închidă canalul de transmisiuni. Iartă-mă, dar asta i-am promis. Vei rămâne aici, în Șoim, și ăsta-i un ordin!

Chewbacca mârâi din nou, mai insistent de data aceasta... și, cu o furișătură bruscă pe ceafă, Leia își aminti un lucru la care nu se mai gândise de ani buni. Wookieeul era perfect capabil să ignore ordinele care nu-i conveneau.

– Trebuie să merg singură, Chewie, continuă ea cu glas scăzut. (Forța nu avea să aibă succes aici, așa că trebuia să recurgă la logică și rațiune.) Nu-nțelegi? Așa am convenit.

Chewbacca mormăi gros.

– Nu, clătină din cap femeia. Siguranța mea nu mai este o chestiune de putere. Singura șansă este să-i conving pe noghri că pot avea încredere în mine. Că îmi respect promisiunile pe care le-am făcut.

– Droidul nu ridică nici o problemă, decise Khabarakh. Mă apropii pentru cuplare.

Leia redeschise canalul de transmisiuni.

– Perfect, încuviință ea. Dacă se poate, doresc să-mi iau o valiză cu haine și obiecte personale. Plus o capsulă senzor/analizor, ca să testez aerul și solul pentru orice care poate fi periculos pentru mine.

– Acolo unde vom ajunge, aerul și solul sunt sigure.

– Te cred, dar nu sunt responsabilă numai pentru siguranța mea. Port în mine două vieți noi și trebuie să le apăr.

În difuzor se auzi un șuierat.

– Urmașii Lordului Vader?

Leia șovăi, totuși genetic, dacă nu filosofic, era destul de adevărat.

– Da.

Alt șuierat.

– Poți să iei orice dorești, zise noghriul, dar va trebui să-mi îngădui să-ți scanez obiectele. Aduci arme?

– Sabia mea Jedi. Pe planeta voastră trăiesc animale periculoase pentru mine, ca să-mi iau un blaster?

– Nu mai trăiesc, răspunse Khabarakh pe un ton sumbru. Iar sabia Jedi va fi acceptabilă.

Chewbacca șuieră ceva de-a dreptul veninos și ghearele lui curbate și ucigașe ieșiră involuntar de la adăpostul tecilor degetelor. Brusc, Leia își dădu seama că era pe punctul de a-și pierde controlul... și poate de a lua situația în mâinile sale uriașe...

– Care-i problema? Întrebă Khabarakh.

Leia simți un nod în stomac. *Onestitate*, își reaminti ea.

– Pilotului meu nu-i place ideea de a merge singură cu tine, recunosc. Are o... ei bine, n-ai înțelege.

– Are o datorie de viață față de tine?

Prințesa clipi spre difuzor. Nu se așteptase ca Khabarakh să fi auzit vreodată de datoria de viață a wookieelor, cu atât mai puțin să știe despre ea.

– Da. Datoria de viață originală a fost față de soțul meu, Han Solo. În timpul războiului, Chewie a extins-o, incluzându-mă pe mine și pe fratele meu.

– Iar acum și pe copiii pe care-i porți în tine?

Leia privi spre Chewbacca.

– Da.

Difuzorul rămase tăcut aproape un minut. Naveta continua să se apropie și femeia se trezi strângând cu putere brațele scaunului și întrebându-se la ce se gândea noghriul. Dacă decidea că obiecțiile lui Chewbacca reprezentau trădarea înțelegerii lor...

– Codul de onoare wookiee este similar codului nostru, vorbi în cele din urmă Khabarakh. Poate să te însoțească.

Chewbacca emise un muget înăbușit de surpriză, care se transformă iute în suspiciune.

– Ai fi preferat să spună că trebuie să rămâi aici? se încruntă Leia, surprinsă ea însăși de concesiile noghriului, însă ușurată de faptul că totul se rezolvase atât de ușor. Haide, hotărăște-te o dată!

Wookieeul mugi încă o dată, dar era clar că ar fi preferat să intre împreună cu ea într-o cursă, decât s-o lase să intre singură.

– Mulțumim, Khabarakh, acceptăm, rosti Leia. Suntem gata, oricând ajungi aici. Apropo, cât va dura călătoria până la planeta ta?

– Aproximativ patru zile. Aștept onoarea prezenței tale în nava mea. Difuzorul amuți. *Patru zile*, gândi femeia, cuprinsă de un fior. Patru zile în care să învețe tot ce putea despre Khabarakh și despre poporul noghri.

Și să se pregătească pentru cea mai importantă misiune diplomatică din viața ei.

* * *

După cum se dovedi în cele din urmă, în decursul călătoriei nu află prea multe despre cultura noghri. Khabarakh rămase mai mult singur, împărțindu-și vremea între carlinga sigilată și propria sa cabină. Ocazional, venea să stea de vorbă cu Leia, dar conversațiile erau scurte și, invariabil, îi lăsaus femeii senzația neplăcută că noghriul continua să fie foarte ambiguu în legătură cu decizia sa de a o duce pe planeta lui de baștină. Când stabiliseră întâlnirea aceasta, pe planeta Kashyyyk a wookieelor, Leia îi propusese să discute oportunitatea ei cu prieteni sau confidenți, dar, pe măsură ce se apropiau de capătul voiajului și nervozitatea lui sumbră spori, ea începu să depisteze mici indicii ce sugerau că, de fapt, el nu procedase ca atare. Decizia respectivă îi aparținea în exclusivitate.

Nu părea un început foarte favorabil. Implica fie o lipsă de încredere în prietenii săi, fie dorința de a-i absolvi pe aceștia de orice responsabilitate, în cazul în care lucrurile ar fi dat greș. În ambele eventualități, nu era tocmai genul de situație care să-i confere încredere.

Cu gazda lor păstrându-se mai degrabă retrasă, Leia și Chewbacca fură nevoiți să-și găsească propriile moduri de a-și umple timpul. Pentru Chewbacca, cu interesul lui înăscut față de tot ce însemna tehnologie, asta reprezenta în primul rând plimbarea prin navă și iscodirea tuturor cabinelor, trapelor de acces și tunelurilor pe care le putea găsi – studiind nava, așa cum preciză în mod amenințător, în cazul în care aveau să fie siliți s-o piloteze ei înșiși. Pe de altă parte, Leia își petrecu aproape tot timpul călătoriei în cabina ei, cu C-3PO, căutând să deducă o posibilă sursă pentru *Mal'ary'ush*, singurul cuvânt noghri pe care-l cunoștea, cu speranța de a căpăta măcar o idee aproximativă despre locul din galaxie spre care se îndreptau. Din nefericire, având la dispoziție șase milioane de graiuri dintre care să aleagă, C-3PO putea deduce aproape orice număr de etimologii posibile ale cuvântului, de la rezonabile și nesemnificative, la absurde. Era un exercițiu interesant în lingvistică aplicată, dar finalmente mai degrabă frustrant decât util.

În mijlocul celei de-a patra zile, ajunseră la planeta noghriilor... și era chiar mai rău decât se așteptase.

– Incredibil, icni ea și simți un nod în gât.

Se lipi de Chewbacca și privi singurul videcran pentru pasageri al navei, spre planeta de care se apropiau cu rapiditate. Sub petecele de nori albi, suprafața planetară părea un cafeniu uniform, pătat doar de ocazionalele crâmpie de albastru intens ale lacurilor și mărilor. Nu exista verde sau galben, nici purpuriu sau azuriu – de fapt, nici una dintre culorile care, de obicei, semnificau vegetație. Din câte își putea da seama, întreaga planetă putea să fie moartă.

Chewbacca mormăi, reamintindu-i.

– Da, știi, Khabarakh a spus că a fost devastată de război, încuviință Leia sobru, dar nu mi-am dat seama că se referea la faptul că *întreaga* planetă a fost lovită.

Clătină din cap și simți un gol în suflet. Se întreabă care dintre tabere avusese responsabilitatea principală pentru dezastrul acela.

Responsabilitatea principală. Înghiți un nod imens înaintea cuvintelor care fuseseră în mod reflex defensive. Aici nu existase un *responsabil principal*, iar ea o știa. Planeta lui Khabarakh fusese pustiită de o bătălie spațială... și în război existaseră numai două tabere. Indiferent de felul în care lumea aceea fusese preschimbată într-un deșert, Alianța Rebelă nu putea să evite partea ei de vină.

– Nu-i de mirare că Împăratul și Vader au izbutit să-i întoarcă împotriva noastră, murmură ea. Trebuie să găsim o cale de a-i ajuta.

Chewbacca mormăi iarăși, gesticulând spre videcran. Linia terminatorului apărea de după orizont, o dungă neclară de amurg între zi și noapte, iar acolo, mai palid prin întunericul de dedesubt, se distingeau un petic neregulat de verde-deschis.

– O văd. Crezi că asta-i tot ce-a mai rămas?

Wookieeul ridică din umeri și oferă sugestia evidentă.

– Da, cred că asta ar fi modalitatea cea mai simplă de a afla, totuși nu sunt sigură că doresc să-l întreb. Să așteptăm până ne mai apropiem și putem vedea mai mult din...

Îl simți pe Chewbacca încordându-se lângă ea cu o fracțiune de secundă înainte ca urlatul lui s-o asurzească.

– Ce...?

Apoi văzu și ea, și aproape că simți un pumn greu lovind-o în abdomen. Dinapoia curburii planetei, apărea un distrugător spațial imperial.

Fuseseră trădați.

– Nu, gemu Leia holbându-se spre nava imensă în formă de săgeată. Nu! Nu pot să cred că Khabarakh ar face una ca asta.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite în cabina goală și, înfiorată de un al doilea șoc, își dădu seama că Chewbacca nu se mai afla lângă ea. Răsucindu-se, întrezări o fulgerare cafenie, când wookieeul dispăru pe coridorul ce ducea la cabina de comandă.

– Nu! răcni ea, desprinzându-se de lângă batardou și pornind după el cât putea de repede. Chewie, nu!

Ordinul era inutil și o știa prea bine. Wookieeul era mânat de dorința de a ucide și avea să ajungă la Khabarakh, chiar dacă ar fi fost nevoit să sfărâme ușa cu mâinile goale.

Primul bubuit se auzi pe când Leia parcurse jumătate din coridor; al doilea, când ieși dinapoia curbei și putu să vadă ușa carlingii. Chewbacca ridica pumnii masivi pentru a treia lovitură...

Când, spre uimirea femeii, ușa glisă, deschizându-se.

Chewbacca păru și el surprins, dar nu pierdu mult timp. Se năpusti înăuntru, înainte ca ușa să se fi deschis complet, cu un strigăt de luptă wookiee.

– Chewie! țipă din nou Leia, repezindu-se în cabină.

La timp pentru a-l vedea pe Khabarakh, așezat la consola de pilotaj, ridicând brațul drept și trimițându-l cumva pe Chewbacca să se rostogolească pe lângă el, izbindu-se cu un răget de partea inferioară a consolei.

Leia se opri, fără să-i vină să creadă.

– Khabarakh...

– Nu i-am chemat eu, se răsuci pe jumătate noghriul spre ea. Nu-mi calc cuvântul de onoare.

Chewbacca își anunță neîncrederea printr-un mormăit sonor, străduindu-se să se ridice în spațiul strâmt.

– Oprește-l, răcni Khabarakh peste mugetul wookieeului. Fă-l să tacă! Trebuie să emit semnalul de identificare, altfel totul va fi pierdut.

Leia privi dincolo de el, spre îndepărtatul distrugător spațial, și strânse din dinți. *Trădare...* dar dacă Khabarakh plănuise o trădare, de ce-l mai lăsase pe Chewbacca să vină? Indiferent ce procedeu de luptă folosisese pentru a respinge primul atac nebunesc al lui Chewbacca, probabil că a doua oară nu avea să mai reușească.

Se concentrează din nou asupra feței noghriului, asupra ochilor negri, maxilarului prognat și dinților ascuțiți ca acele. O privea, ignorând amenințarea wookieeului furios dinapoia lui, cu mâna încordată deasupra comutatorului pentru transmisiuni. Un bip se auzi dinspre consolă și mâna sa zvâcni într-acolo, apoi se opri iarăși. Consola piui din nou...

– Nu te-am trădat, Lady Vader, repetă insistent Khabarakh. Trebuie să mă crezi.

Leia inspiră adânc.

– Chewie, taci, rosti ea. Chewie? Chewie, *taci!*

Wookieeul îi ignoră ordinul. Revenit în sfârșit în picioare, urlă din nou strigătul de luptă și se năpusti spre beregata lui Khabarakh. Noghriul îl întâmpină de data aceasta față în față, prinzându-i încheieturile uriașe în mâinile sale vânoase și ținându-l pe loc.

Nu era îndeajuns. Lent, dar constant, brațele îi erau împinse permanent înapoi de către Chewbacca.

– Chewie, am zis să te oprești, încercă din nou Leia. Folosește-ți mintea – dacă ar fi plănuit o cursă, nu crezi că ar fi aranjat-o atunci când dormeam, sau așa ceva.

Chewbacca lătră ceva, dar brațele sale își continuă înaintarea.

– Dar dacă nu se identifică, urmă repede femeia, ei *vor ști* că este ceva în neregulă. Este calea cea mai sigură de a ni-i aduce pe cap.

– Lady Vader vorbește adevărul, zise Khabarakh cu glasul încordat de efortul de a se împotrivi celuiilalt. Nu v-am trădat, dar, dacă nu emit semnalul de recunoaștere, *veți fi* trădați.

– Are dreptate, îl susținu Leia. Dacă vin să investigheze, suntem ca și pierduți. Haide, Chewie, este unica noastră șansă.

Wookieeul mârâi încă o dată, clătînând din cap cu fermitate.

– Atunci nu-mi dai de ales, zise Khabarakh.

Brusc, carlinga fulgeră cu o lumină albastră, iar Chewbacca fu azvârlit la podea ca un sac de cartofi.

– Ce-a...? icni Leia, îngenunchind lângă wookieeul nemișcat. Khabarakh!

– Doar o paralizantă, gâfâi noghriul și se răsuci grăbit spre consolă. Un mijloc defensiv încorporat.

Leia înălță ochii, fulgerându-l furioasă pentru ceea ce făcuse... o furie care se destrămă, deși șovăielnic, înaintea logicii situației. Chewbacca fusese gata să-l ucidă pe Khabarakh și din propria ei experiență știa cât de dificil era să calmezi un wookiee mândros, chiar dacă îi erai prieten.

Iar Khabarakh *încercase* mai întâi să-l calmeze cu vorba.

– Ce facem acum? întrebă ea și strecură o palmă prin blana deasă de pe pieptul lui Chewbacca, pentru a-i verifica bățile inimii.

Erau regulate, ceea ce însemna că arma paralizantă nu declanșase una dintre încărcăturile ei rare, dar practic letale, asupra sistemului nervos al wookieeului.

– Păstrează tăcerea, șuieră Khabarakh, apoi răsuci comutatorul de transmisiuni și vorbi ceva în graiul său.

O altă voce noghri, aducând cu un miorlăit felin, îi răspunse și conversară câteva minute. Leia rămase în genunchi lângă Chewbacca, regretând că nu avusese timp să-l aducă pe C-3PO înainte de începerea dialogului. Ar fi fost util să știe ce se discutase.

În cele din urmă, convorbirea luă sfârșit și Khabarakh decuplă canalul de transmisiuni.

– Suntem în siguranță acum, rosti el relaxându-se în scaun. Au fost convingși c-a fost o defecțiune de echipament.

– Să sperăm, șopti Leia.

Khabarakh o privi cu o expresie stranie întipărită pe chipul lui de coșmar.

– Nu te-am trădat, Lady Vader, vorbi el încetișor cu glas aspru și în același timp parcă rugător. Trebuie să mă crezi. Am promis să te apăr și o voi face. Chiar dacă va fi nevoie să-mi dau viața.

Femeia se uită la el și... fie printr-o sensibilitate conferită de Forță, fie doar grație îndelungatei ei experiențe diplomatice, înțelese finalmente poziția în care se găsea el acum. Indiferent ce nesiguranțe ori regrete ar fi putut avea noghriul pe durata voiajului, apariția neașteptată a distrugătorului spațial i le destrămasese pe toate. Cuvântul de onoare al lui Khabarakh fusese pus la îndoială și el se afla în situația în care trebuia să demonstreze prin fapte că nu-l încălcăse.

Iar pentru asta ar fi fost în stare de orice. Chiar cu riscul vieții.

Ceva mai devreme, prințesa se întrebasese cum putea Khabarakh să înțeleagă conceptul wookiee asupra datoriei de viață. Poate că cele două culturi erau mai similare decât sesizase ea...

– Te cred, îi spuse.

Se sculă și se așează în scaunul copilotului. Pe Chewbacca trebuia să-l lase unde se afla, până își revenea în suficientă măsură pentru ca s-o ajute să-l deplaseze.

– Acum trebuie să luăm o decizie, vorbi Khabarakh examinându-și consola. Intenția mea fusese să coborâm în Nystao și să așteptăm până la căderea întunericului, pentru a te prezenta dinastului, liderul clanului meu. Acum însă asta-i imposibil. Lordul nostru imperial a sosit și i-a convocat pe toți dinaștii.

Leia simți o furnicătură pe ceafă.

– Lordul vostru imperial este Marele Amiral? întrebă ea precaut.

– Da, încuviință Khabarakh. Aceea este nava sa amiral, *Himera*. Îmi amintesc ziua când Lordul Darth Vader ni l-a adus întâia oară, continuă el și vocea ascuțită căpătă un ton nostalgic. Lordul Vader ne-a spus că misiunile lui împotriva inamicilor Împăratului aveau să-i ocupe întreaga atenție și de aceea, Marele Amiral avea să fie stăpânul și comandantul nostru.

Emise un sunet straniu, aproape ca un tors felin, din adâncul pieptului.

– Mulți s-au întristat în ziua aceea. Lordul Vader fusese singurul, cu excepția Împăratului, căruia îi pășase de bunăstarea noghriilor. El ne adusese speranță și țel.

Leia făcu o grimasă. Țelul acela fiind moartea, în calitate de comandouri sinucigașe, după cheful Împăratului. Nu-i putea însă spune asta lui Khabarakh. Cel puțin, nu deocamdată.

– Da, murmură ea.

La picioarele ei, Chewbacca tresări.

– În curând va fi complet treaz, spuse Khabarakh. N-aș dori să-l paraliziez din nou. Îl poți controla?

– Cred că da.

Începuseră de acum să coboare spre atmosfera superioară, pe un curs care avea să-i poarte direct sub distrugătorul spațial.

– Sper că n-au decis să focalizeze senzorii asupra noastră, șopti femeia. Dacă descoperă trei forme de viață la bord, vei avea de dat cam multe explicații.

– Bruiajul static de zgomot al navei ar trebui să împiedice asta, o liniști Khabarakh. Este la putere maximă.

– Și asta nu-i va pune pe gânduri? se încruntă ea.

– Nu. Le-am explicat deja că face parte din aceeași defecțiune care a cauzat problemele de transmisiune.

Chewbacca mormăi încet. Leia plecă privirea și văzu ochii wookieeului sclipind furioși, dar lipsiți de putere. Redevenise pe deplin conștient, dar nu avea deocamdată suficient control motrice pentru a se mișca.

– Am trecut de controlul exterior, îl anunță ea. Coborâm spre... încotro ne-ndreptăm, Khabarakh?

Noghri inspiră adânc, apoi expiră cu un fluierat straniu.

– Vom merge la casa mea, într-un sătuc de la marginea Ținutului Curat. Te voi ascunde acolo, până la plecarea stăpânului nostru, Marele Amiral.

Leia căzu pe gânduri. Un sătuc aflat în afara fluxului principal de activitate noghri ar fi trebuit să fie ferit de aparițiile întâmplătoare ale imperialilor. Pe de altă parte, dacă semăna cu alte sătucuri pe care le cunoscuse, prezența ei acolo avea să fie aflată de toți sătenii în mai puțin de o oră de la asolizare.

– Te poți încrede că locuitorii vor păstra secretul?

– Nu te teme, răspunse Khabarakh. Îți voi asigura securitatea.

Șovăise însă înainte de a-i răspunde... și, pe când coborau în atmosferă, Leia observă tulburată că, de fapt, nu-i răspunsese la întrebare.

* * *

Dinastul făcu o ultimă plecăciune și reveni în șirul celor care-și așteptau rândul pentru a-și omagia conducătorul. Așezat în strălucitorul Jilț Înalt din Sala Comunelor de pe Honoghr, Thrawn încuviință cu gravitate spre liderul clanului și-i făcu semn următorului. Acesta făcu un pas înainte, executând gavota oficială care părea să indice respect, și-și înclină fruntea spre pământ înaintea Marelui Amiral.

La doi metri în dreapta lui Thrawn și puțin înapoi sa, Pellaeon își trecu imperceptibil greutatea de pe un picior pe altul, își înăbuși un căscat și se întreabă când avea să ia sfârșit ritualul. Crezuse că veneau pe Honoghr pentru a impulsiona echipele de comando, dar până acum singurii noghri pe care-i văzuse fuseseră gărzile ceremoniale și această suită mică, dar excesiv de plictisitoare, de lideri de clan. Probabil că Thrawn avea motivele lui pentru a parcurge ritualul, dar Pellaeon își dorea să-l grăbească și să termine cât mai repede. Cu o galaxie care încă nu fusese recâștigată pentru Imperiu, statul aici și ascultatul unui grup de extraterestri cu piei cenușii care băteau câmpii despre loialitatea lor părea o pierdere ridicolă de timp.

Simți un curent ușor de aer pe ceafă.

– Domnule căpitan? șopti în urechea sa locotenentul Tschel. Iertați-mă, dar Marele Amiral Thrawn a cerut să fie informat imediat în caz că se întâmplă ceva neobișnuit.

Pellaeon încuviință imperceptibil, salutând orice întrerupere.

– Ce este?

– Nu pare ceva periculos, domnule căpitan, nici măcar foarte important. O navă de comando noghri care revenea spre planetă a întârziat semnalul de identificare.

– Probleme cu echipamentul de transmisiuni?

– Așa a raportat pilotul. Mai ciudat este însă faptul că a solicitat să nu asolizeze în zona Nystao. În mod normal, cineva cu probleme la bord ar fi cerut efectuarea imediată de reparații.

– Un transmțător defect nu-i tocmai o criză, mârâi Pellaeon, totuși Tschel procedase corect, iar Nystao era singura zonă de pe Honoghr cu facilități calificate pentru repararea navelor spațiale. Pilotul este identificat?

– Da, domnule căpitan. Se numește Khabarakh, din clanul Kihm'bar. Am strâns tot ce am găsit despre el.

Locotenentul îi întinse un datapad. Pellaeon îl luă încetișor și se întrebă cum ar fi trebuit să procedeze în continuare. Într-adevăr, Thrawn lăsase instrucțiuni să fie anunțat asupra oricăror activități neobișnuite, oriunde în sistem, totuși nu părea o idee strălucită să întrerupă ceremonia pentru ceva atât de banal.

Ca de obicei, Thrawn era cu un pas înaintea sa. Ridicând o mână, Marele Amiral opri prezentarea dinastului și-și întoarse ochii roșu-strălucitor spre Pellaeon.

– Ai ceva de raportat, căpitane?

– Doar o mică anomalie, domnule amiral, se încordă Pellaeon avansând. O navă de comando care revenea în sistem a întârziat în transmiterea semnalului de identificare, apoi a refuzat să coboare în zona de asolizare Nystao. Probabil c-a fost doar o problemă de echipament.

– Probabil, încuviință Thrawn. Nava a fost scanată pentru dovezi ale defecțiunii?

– Hm-m-m.... Pellaeon examinează datapadul. Scanarea n-a fost concludentă, anunță el. Bruiajul static de zgomot al navei a fost îndeajuns de puternic pentru a bloca...

– Nava care se apropia avea bruiaj static? îl întrerupse Thrawn, privindu-l cu atenție.

– Da, domnule amiral.

Fără un cuvânt, Thrawn întinse palma. Pellaeon îi înmână datapadul și, pentru o clipă, Marele Amiral se încruntă, parcurgând iute raportul.

– Khabarakh, clanul Kihm'bar, murmură el. Interesant... Încotro s-a îndreptat nava?

Pellaeon se întoarse spre Tschel.

– Conform ultimelor rapoarte, către sud, Mare Amiral, răspunse locotenentul. Este posibil să se afle încă în domeniul razelor noastre de tractare.

– Să încercăm s-o oprim, domnule amiral? întrebă Pellaeon.

Thrawn examina din nou datapadul, cu chipul concentrat.

– Nu, zise el în cele din urmă. Lăsați-o să asolizeze, totuși monitorizați-o. Anunță o echipă de tehnicieni din *Himera* să ne aștepte la destinația finală a navei. Ochii săi cercetară șirul de dinaști noghri: Dinast Ir'khaim, clanul Kihm'bar, un pas înainte!

Noghriul se supuse.

– Ce dorește Lordul meu?

– Unul dintre ai tăi s-a întors acasă, spuse Thrawn. Vom merge în satul lui, pentru a-l saluta.

– Așa cum dorește Lordul meu, se înclină Ir'khaim.

Thrawn se sculă.

– Căpitane, ordonă pregătirea navei. Plecăm imediat.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon și-i făcu semn locotenentului. N-ar fi însă mai ușor ca nava și pilotul ei să fie aduși aici?

– Mai ușor, da, însă poate că nu la fel de edificator. În mod evident, nu ai recunoscut numele pilotului, dar Khabarakh, clanul Kihm'bar, a făcut cândva parte din Echipa de comando 22. *Asta îți amintește ceva?*

Pellaeon simți un nod în măruntaie.

– Echipa care a plecat după Leia Organa Solo pe Kashyyyk.

– Și din care supraviețuiește numai Khabarakh, aprobă Thrawn. Cred că poate fi instructiv să auzim de la el detaliile acelei misiuni ratate. Și să aflăm de ce a durat atât de mult până a revenit acasă.

Ochii săi scânteiară.

– În plus, murmură el, să aflăm de ce se străduiește să ne evite.

Noaptea se lăsase pe deplin când Khabarakh asoliză în sătucul său, un pâlc de colibe strâns apropiate între ele, cu ferestre puternic luminate.

– Navele coboară frecvent aici? întrebă Leia, când noghriul îndreptă aparatul spre o formă întunecată, mai izolată, în centrul satului.

Sub strălucirea luminilor de asolizare, umbra deveni o clădire mare, cilindrică, cu acoperișul în formă de con turtit, al cărei perete circular era alcătuit din piloni masivi de lemn, ce alternau cu alți stâlpi dintr-o esență de lemn mai deschisă la culoare. Imediat sub streășină se întrezărea scânteierea unei benzi metalice care înconjura toată construcția.

– Nu, răspunse noghriul oprind elevatoarele repulsor și trecând sistemele navei pe stand-by, dar în același timp nu este un eveniment ieșit din comun.

Cu alte cuvinte, avea probabil să atragă destulă atenție. Chewbacca, care-și revenise suficient pentru ca Leia să-l ajute să se ridice într-unul dintre scaunele pentru pasageri, se gândea în mod evident la același lucru.

– Sătenii sunt toți rude apropiate ale clanului Kihm'bar, răspunse Khabarakh la întrebarea ușor neclară a wookieeului. Vor accepta promisiunea mea de a te proteja, ca și cum ar fi fost făcută de ei. Haideți!

Leia își descheie centurile de siguranță și se sculă, ascunzându-și o grimasă. Acum însă se aflau aici și nu putea decât să spere că încrederea lui Khabarakh era mai mult decât idealismul lipsit de temei al tinereții.

Îl ajută după aceea pe Chewbacca să-și scoată centurile și-l urmări pe noghri spre trapa principală, luându-l și pe C-3PO din cabină.

– Trebuie să merg primul, le spuse Khabarakh când ajunseră la ieșire. Conform tradiției, la sosire trebuie să mă apropii singur de *dukha* clanului Kihm'bar. Legea îmi cere să-l anunț pe capul familiei mele despre musafirii din afara clanului.

– Înțeleg, aprobă femeia alungându-și valul brusc de nelinește.

Nu-i plăcea deloc ideea ca Khabarakh să poarte o discuție cu alt noghri, fără ca ea să participe. Pe de altă parte, nu era prima situație în care nu putea să intervină cu nimic.

– Te vom aștepta aici, să vii și să ne iei.

– Voi veni repede, promise Khabarakh.

Apăsă de două ori tasta trapei, după care ieși, iar trapa se închise în urma lui. Chewbacca mormăi ceva neinteligibil.

– Se va întoarce repede, îl liniști Leia încercând să ghicească ce-l tulbura pe wookiee.

– Sunt convins că a spus adevărul, interveni C-3PO plin de solitudine. Tradițiile și ritualurile de genul acesta sunt foarte răspândite în culturile pre-spațiale, cu organizare socială primitivă.

– Atât doar că această cultură nu este pre-spațială, îi aminti Leia.

Se juca nervoasă cu mânerul sabiei și privea trapa închisă. Khabarakh ar fi putut măcar s-o lase deschisă, ca să-l vadă când se întorcea.

Desigur, dacă nu cumva *nu dorea* ca ei să-l poată vedea când se întorcea.

– Este evident, Înălțimea Ta, aprobă C-3PO pe un ton brusc doct. Sunt totuși sigur că statutul lor în această privință s-a schimbat relativ recent... Hei! se întrerupse brusc, când Chewbacca îl împinse și se îndreptă clătănându-se spre centrul navei.

– Încotro, strigă prințesa după wookiee, dar nu izbuti să distingă decât ceva legat de imperiali. Chewie, întoarce-te! se răsti ea. Khabarakh trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

De data aceasta, wookieeul nici nu se mai sinchisi să răspundă.

– Grozav, murmură Leia încercând să decidă ce să facă.

Dacă Khabarakh revenea și descoperea că Chewbacca plecase... dar dacă revenea și descoperea că *amândoi* plecaseră...

– După cum spuneam, urmă C-3PO hotărând că era mai bine să ignore acțiunile grosolanilor wookiee, toate dovezile despre această cultură pe care le-am colectat deocamdată indică faptul că, până relativ recent, a fost o rasă care nu ieșise în spațiul cosmic. Referirea lui Khabarakh la *dukha* – evident, un fel de centru al clanului –, structurile familiale și de clan în sine, plus respectul față de statutul tău regal...

– Înalta Curte de Alderaan avea de asemenea o ierarhie regală, îi reaminti Leia acru, continuând să privească în lungul coridorului pustiu. (Nu, decise în cele din urmă, era mai bine ca ea și C-3PO să rămână pe loc și să-l aștepte pe Khabarakh.) În ciuda acestui fapt, majoritatea raselor din galaxie nu ne considera primitivi din punct de vedere social.

– Bineînțeles că nu, păru stânjenit droidul. Nici nu m-am gândit să sugerez așa ceva.

– Știu, îl liniști femeia simțindu-se ea însăși stânjenită fiindcă-l repezise deși știuse prea bine la ce se referea. Totuși, unde naiba *este*?

Întrebarea fusese retorică; dar aproape imediat după ce o rostise, trapa glisă, redeschizându-se.

– Haideți, zise Khabarakh privindu-i cu ochii lui negri. Unde-i wookieeul?

– S-a întors în navă, răspunse Leia. Nu știu din ce motiv. Vrei să mă duc să-l caut?

Khabarakh emise un sunet între un șuierat și un tors.

– N-avem timp. Mairakh așteaptă. Haideți!

Se întoarse și porni să coboare rampa.

– Poți estima cât va dura până începi să pricepi limba? îl întrebă Leia pe C-3PO.

– Nu pot, Înălțimea Ta.

Khabarakh îi conduse printr-o curte nepavată, pe lângă clădirea mare din lemn pe care o văzuseră la asolizare – *dukha* clanului, decise Leia –, părând să se îndrepte spre o structură mai micuță, aflată dincolo de ea.

– Învățarea unui grai nou ar fi într-adevăr dificilă, urmă C-3PO, totuși, dacă este similar cu una dintre cele șase milioane de forme de comunicare cu care sunt familiarizate...

– Am înțeles, i-o reteză femeia.

Ajunseseră la clădirea iluminată; doi noghri scunzi, aproape invizibili în penumbră, deschiseră ușile duble. Inspirând adânc, Leia îl urmă pe Khabarakh înăuntru.

Judecând după intensitatea razelor ce se revărsau prin ferestre, se așteptase ca interiorul să fie inconfortabil de luminos. Spre surprinderea ei, odaia în care pătrunseră era chiar mai întunecată decât fusese în curte. Privind în lateral, înțelese motivul; „ferestrele” luminoase erau în realitate panouri standard de iluminare cu surse autonome, cu fețele operaționale orientate spre exterior. Cu excepția câtorva raze ocazionale provenite de la ele, interiorul era iluminat doar de două opaițe plutitoare. Estimarea droidului asupra societății îi reveni în minte; se părea că știuse despre ce vorbea.

În centrul încăperii, cinci noghri stăteau aliniați în tăcere.

Leia înghiți un nod uriaș și simți, cumva, că primele cuvinte trebuiau să fie ale lor. Khabarakh se apropie de noghriul din mijloc și se lăsă în genunchi, aplecând capul de podea și depărtând brațele în lateral. Femeia își aminti că același gest de respect îl efectuase în fața ei, în celula de pe Kashyyyk.

– *Ilyr'ush mir lakh svoril'lae*, spuse el. *Mir'lae karah siv Mal'ary'ush vir'ae Vader'ush*.

– Înțelegi ceva? șopti Leia spre C-3PO.

– Parțial. Pare a fi un dialect al străvechiului limbaj negustoresc...

– *Sha'vah!* lătră noghriul din mijlocul șirului.

C-3PO tresări.

– A spus: „Tăcere”, traduse el în mod inutil.

– Am înțeles tonul, încuviință Leia.

Își îndreptă ținuta, arătându-le extratereștrilor din fața ei prezența impunătoare dobândită prin educația de la curtea regală alderaaniană.

Respectul adresat tradițiilor și autorităților locale era binevenit, însă ea era fiica Lordului Darth Vader și o asemenea persoană nu putea să accepte asemenea impolitețuri.

– Așa-i vorbești lui *Mal'ary'ush*? tună ea.

Șase capete de noghri tresăriră, privind-o. Extinzându-și Forța, Leia se strădui să citească sentimentele dinapoia acelor priviri; dar, ca întotdeauna, acest tip de minte non-umanoidă era total închis pentru ea. Avea să fie nevoită să se bazeze pe inspirație.

– Am pus o întrebare, continuă Leia.

Noghriul din mijloc făcu un pas în față și, atunci, Leia observă pentru prima dată cele două proeminente mici de pe trunchiul extraterestruului, sub tunică largă. Era o femeie?

– Maitrakh? murmură spre C-3PO, amintindu-și termenul folosit de Khabarakh mai devreme.

– Femeie, conducătoare a unei familii locale sau structură sub-clan, traduse droidul cu glas nervos și aproape prea încet ca să fie auzit.

Lui C-3PO nu-i plăcea să se ție la el.

– Mulțumesc, spuse Leia cu ochii la noghri. Tu ești maitrakh acestei familii?

– Eu sunt aceea, răspunse noghri într-o bazică având accent puternic, dar inteligibilă. Ce dovadă aduci revendicării de *Mal'ary'ush*?

Fără un cuvânt, Leia întinse o mână. Maitrakh șovăi, apoi se apropie și o adulmecă precaut.

– Nu este așa cum am spus? întrebă Khabarakh.

– Taci, fiu terț, zise maitrakh și ridică ochii fixând-o pe prințesă. Te salut, Lady Vader. Dar nu te primesc cu bucurie.

Leia îi susținu privirea. Nici acum nu simțea absolut nimic din partea extraterestrilor, totuși, cu gândurile extinse, știa că Chewbacca părăsise nava și se apropia de clădire. O făcea cu destulă rapiditate și stăpânit de o agitație evidentă. Spera că n-avea să se năpustească înăuntru, distrugând puțina etichetă care domnea aici.

– Pot să aflu de ce n-o faci?

– L-ai slujit pe Împărat? replică maitrakh. Îl servești acum pe stăpânul nostru, Marele Amiral?

– La ambele întrebări, răspunsul este nu.

– Atunci aduci discordie și otravă între noi, concluzionează sumbru maitrakh. Discordie între ceea ce a fost și ceea ce este acum. Clătină din cap: Nu mai avem nevoie de discordie pe Honoghr, Lady Vader.

De abia terminase de rostit ultimul cuvânt, când ușa dinapoia lui Leia se deschise din nou și Chewbacca pătrunse în odaie.

Maitrakh tresări la vederea wookieeului, iar unul dintre ceilalți noghri emise un sunet de uluire. Orice alte reacții ulterioare fură însă oprite de mugetul de avertizare al lui Chewbacca.

– Ești sigur că sunt imperiali? întrebă Leia, simțind un pumn rece care-i strângea inima.

Nu, imploră ea în gând. Nu acum. Nu încă.

Wookieeul mârâi din nou: două nave de Clasa *Lambda* care coborau de pe orbită din direcția lui Nystao nu puteau fi nimic altceva.

Khabarakh se apropie de maitrakh și-i vorbe grăbit în graiul lor.

– Spune că a jurat să ne acorde protecție, traduse C-3PO. Cere ca jurământul să fie onorat.

Pentru o clipă, Leia crezu că maitrakh avea să refuze. Apoi însă, cu un suspin, ea își plecă ușor fruntea.

– Urmați-mă, se adresa Khabarakh spre ea și wookiee și porni spre ușă. Maitrakh a fost de acord să vă ascundă de stăpânul nostru, Marele Amiral, cel puțin deocamdată.

– Unde mergem? întrebă Leia când ieșiră în noapte.

– Voi ascunde droidul tău și echipamentul pentru analize printre droizii decontaminatori care sunt stocați noaptea într-o magazie, explică noghriul indicând o clădire fără ferestre aflată la cincizeci de metri mai departe. Cu tine și cu wookiee va fi însă mai dificil. Dacă imperialii au adus senzori, bioprofilurile voastre vor diferi de ale noastre.

– Știu, încuviință ea.

Cercetă cerul, în căutarea luminilor navetelor și se strădui să-și reamintească tot ce putea despre algoritmii de identificare a formelor de viață. Unul dintre parametri era ritmul cardiac, apoi atmosfera ambiantă, subprodusele respiratorii și efectele de polarizare electromagnetică a lanțului molecular. Totuși principalul parametru la distanță era...

– Ne trebuie o sursă termică, îi spuse lui Khabarakh. Cât mai mare cu putință.

– Cuptoarele pentru pâine, răspunse imediat noghriul și arată altă clădire fără ferestre, de care-i despărțeau trei case.

În spatele ei se distingeau un coș scund, din care fuioare de fum se înălțau, răsucindu-se, în luminile proiectate de locuințele înconjurătoare.

– Pare a fi singura noastră șansă, aprobă Leia. Khabarakh, ascunde-l pe C-3PO. Chewbacca, vino cu mine.

* * *

Noghrii îi așteptau când coborâră din navetă: trei femei, stând una lângă cealaltă, cu doi copii în calitate de paznici de onoare lângă ușile *dukhei* de clan. Thrawn se uită spre grup, aruncă o căutătură estimativă în jur, apoi se întoarse către Pellaeon.

– Căpitane, rămâi aici până sosește echipa de tehnicieni. Trimite-o să înceapă imediat să verifice echipamentul de transmisiuni și contramăsuri din nava de acolo. După aceea, mi te alături înăuntru.

– Da, domnule amiral.

Thrawn se răsuci spre Ir'khaim.

– Dinastule, îl invită el, indicând spre noghrii care așteptau.

Dinastul făcu o plecăciune și porni într-acolo. Thrawn aruncă o privire spre Rukh, care luase locul lui Ir'khaim lângă Marele Amiral, și

porniră împreună. Urmă ritualul obișnuit de primire, apoi femeile îi conduseră în *dukha*.

Naveta din *Himera* sosi după numai două minute. Pellaeon instrui tehnicienii, apoi intră și el în *dukha*.

Se așteptase ca mairakh să fi reușit să mobilizeze numai câțiva săteni pentru această neașteptată vizită nocturnă a strălucitului lor Lord și stăpân. Spre surpriza sa, constată că se adunase jumătate de sat. Se dispuseseră pe două rânduri, copii și adulți, înșiruiți în lungul pereților *dukhei*, de la giganticul perete genealogic până la ușile duble, și de acolo până la cabina de meditație aflată vizavi de arborele genealogic. Thrawn stătea în Jilțul Înalt al clanului, situat la două treimi din distanța până la arborele genealogic, iar Ir'khaim revenise la poziția din lateral. Cele trei femei care întâmpinaseră naveta se aflau în fața lor, iar la un pas îndărăt se găsea un șir de bătrâni. Alături de femei, cu pielea sa cenușiu-oțelie ieșind în relief alături de culoarea lor gri întunecat, stătea un tânăr noghri.

Se vedea că Pellaeon nu pierduse nimic mai important decât ritualurile inițiale de care noghrii păreau că nu se plictisesc niciodată. Când trecu pe lângă șirurile tăcute de extratereștri, pentru a se opri de cealaltă parte a lui Thrawn, tânărul făcu un pas în față și îngenunche înaintea Jilțului Înalt.

– Bun sosit, Lordul meu, toarse el grav depărtându-și brațele în lateral. Prezența ta aici îmi onorează familia și clanul Kihm'bar.

– Ridică-te, îi făcu semn Marele Amiral. Ești Khabarakh, clanul Kihm'bar?

– Eu sunt acela, Lordul meu.

– Ai fost cândva membru al Echipei 22 a comandourilor noghri imperiale. O echipă care a încetat să mai existe pe planeta Kashyyyk. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Pellaeon nu putea fi sigur dacă Khabarakh tresărise.

– Am completat un raport, Lordul meu, îndată ce am părăsit planeta aceea.

– Da, încuviință rece Thrawn, am citit raportul. L-am citit cu multă atenție și am remarcat întrebările care au rămas fără răspuns. De pildă, cum și de ce ai supraviețuit, deși toți ceilalți din echipa ta au fost uciși. Sau cum ai reușit să evadezi, când întreaga planetă fusese alertată asupra prezenței tale. Ori de ce nu te-ai întors imediat după eșec, fie pe Honoghr, fie la alta dintre bazele noastre.

De data aceasta, tresărirea fu evidentă. Poate o reacție față de cuvântul *eșec*?

– În decursul primului atac, răspunse Khabarakh, am fost lăsat în stare de inconștiență de către wookiee. Când m-am trezit, eram singur și m-am furișat la navă. Acolo am dedus ce s-a întâmplat cu restul echipei din sursele oficiale de informații. Bănuiesc că pur și simplu n-au fost pregătiți pentru viteza și modul stealth al navei mele, când am evadat. Cât despre cele petrecute după aceea, Lordul meu... Șovăi: Mi-am transmis raportul și am dorit să rămân singur o vreme.

– De ce?

– Ca să mă gândesc, Lordul meu, și să meditez.

– Honoghr n-ar fi fost un loc mai potrivit pentru asemenea meditație? întrebă Thrawn, rotind un braț spre *dukha*.

– Trebuia să mă gândesc la multe lucruri, Lordul meu.

Thrawn îl privi gânditor.

– Ai răspuns cu întârziere la solicitarea controlului pentru semnalul de identificare, rosti el. După aceea, ai refuzat să asolizezi la facilitățile astroportului Nystao.

– Nu am refuzat, Lordul meu. Nu mi s-a ordonat să cobor acolo.

– Am sesizat nuanța. Spune-mi atunci, de ce ai optat să vii aici?

– Doream să vorbesc cu maitrakh mea. Să discut despre meditația avută și să-i cer iertare pentru... eșecul meu.

– Ai făcut-o? se răsuca Thrawn spre maitrakh.

– Am început, răspunse ea într-o bazică înfiorătoare. Încă n-am terminat.

Ușile duble ale *dukhei* se deschiseră și unul dintre tehnicienii din *Himera* păși înăuntru.

– Raport, sublocotenente? întrebă Thrawn.

– Da, Mare Amiral, spuse tehnicianul ocolind cu precauție grupul de noghri bătrâni. Am încheiat setul preliminar de teste asupra transmisiunilor și contramăsurilor, conform ordinelor permise.

Thrawn reveni cu privirea asupra lui Khabarakh.

– Și?

– Cred că am localizat defecțiunea, Mare Amiral. Bobina transmisorului principal s-a supraîncărcat și s-a descărcat într-un condensator de avarie, distrugând câteva circuite adiacente. Calculatorul compensator a reconstruit calea, dar derivația era îndeajuns de apropiată de o linie de comandă a bruiajului static pentru ca să-l declanșeze prin inductanța rezultată.

– O serie interesantă de coincidențe, declară Thrawn continuând să-l fixeze pe Khabarakh cu ochii săi strălucitori. Crezi că-i o defecțiune întâmplătoare, sau premeditată?

Maitrakh se foi, parcă gata să intervină. Thrawn o privi și ea încremeni.

– Este imposibil de precizat, Mare Amiral, răspunse tehnicianul alegându-și cuvintele cu atenție. (În mod evident, nu ignora faptul că o asemenea declarație îl apropia foarte mult de o insultă în mijlocul unui grup de noghri, care ar fi putut să se simtă ofensați.) Probabil că un expert ar fi putut s-o facă, totuși trebuie să precizez că, în general, calculatoarele compensatoare au o reputație destul de proastă printre mecanici. Sunt valabile pentru chestiunile cu adevărat serioase, care pot face necazuri mari piloților neexperimentați, însă în redirectionări neesențiale ca aceasta prezintă mereu tendința de a defecta și altceva.

– Mulțumesc. (Dacă Thrawn era nemulțumit că nu-l prinsese pe Khabarakh mințind, pe chip nu i se citi nimic.) Echipa ta va duce nava la Nystao pentru reparații.

– Da, Mare Amiral.

Tehnicianul salută și ieși. Thrawn reveni asupra lui Khabarakh.

– Deoarece Echipa ta a fost distrusă, va trebui, desigur, să fii redistribuit. După repararea navei, vei pleca spre baza Valrar din sectorul Glythe și vei raporta acolo.

– Da, Lordul meu.

Thrawn se sculă.

– Ai de ce să fii mândră, înclină el ușor din cap spre maitrakh. Serviciile aduse de familia ta clanului Kihm'bar și Imperiului vor fi reamintite de toată Honoghr.

– Așa cum toți noghrii își vor reaminti conducerea și protecția Lordului meu, răspunse maitrakh.

Flancat de Rukh și Ir'khaim, Thrawn coborî din jilt și porni spre ușile duble. Pellaeon îi urmă îndeaproape și, peste un minut, se aflau din nou în aerul rece al nopții. Naveta era pregătită și, fără alte comentarii sau ritualuri, Thrawn sui rampa. În timp ce decolau, Pellaeon zări pe videcran noghrii care ieșeau din *dukha* pentru a le privi plecarea.

– A fost totuși plăcut, murmură el.

– Crezi că a fost o pierdere de timp, căpitane? întrebă încet Thrawn.

Pellaeon se uită spre Ir'khaim, așezat în partea din față a navei. Dinastul nu părea să-i asculte, totuși era bine să fie precaut.

– Din punct de vedere diplomatic, domnule amiral, sunt sigur că a meritat să dovedești că sunteți interesat de toate zonele de pe Honoghr, inclusiv de satele îndepărtate. Dar ținând seama de faptul că nava aceea de comando s-a defectat *cu adevărat*, nu cred că am câștigat altceva.

Thrawn se răsuci ca să privească pe videcranul lateral.

– Eu nu sunt la fel de sigur în privința asta, căpitane. Ceva de acolo n-a sunat deloc în regulă. Rukh, ce părere ai de tânărul nostru Khabarakh?

– Era tulburat, răspunse bodyguardul său. I se citea pe mâini și pe chip.

Ir'khaim se întoarse în scaun.

– Desigur, rosti el, este tulburător să te afli în fața Lordului noghriilor.

– Mai ales când palmele îți sunt acoperite de eșec? replică Rukh.

Ir'khaim se ridică pe jumătate și, preț de două bătăi de inimă, tensiunea dintre cei doi noghri fu realmente palpabilă. Pellaeon se trezi, afundându-se în scaunul său, reamintindu-și lunga și sângeroasă istorie a rivalității dintre clanurile noghri...

– Misiunea aceasta a generat mai multe eșecuri, vorbi Thrawn calm în tăcerea încordată. În această privință, clanul Kihm'bar nu este defel singurul.

Încet, Ir'khaim se așează la loc.

– Khabarakh este încă tânăr, murmură el.

– Este adevărat, încuviință Thrawn, și bănuiesc că acesta este unul dintre motivele pentru care nu se pricepe să mintă. Rukh, poate că dinastul Ir'khaim dorește să admire panorama din compartimentul prova. Însoțește-l, te rog.

– Da, Lordul meu. Dinast Ir'khaim? rosti Rukh, indicând spre ușă.
Pentru o clipă, celălalt noghri nu se clinti, apoi însă o făcu, cu o ezitare vizibilă.

– Lordul meu, salută el sec.

Thrawn așteptă până ce ușa se închise înapoia celor doi extraterestri, după care se întoarse spre Pellaeon.

– Khabarakh ascunde ceva, căpitane, zise el cu un foc înghețat în privire. Sunt sigur de asta.

– Da, domnule amiral, spuse Pellaeon întrebându-se cum ajunsese Marele Amiral la concluzia aceea. (Scanarea senzorială de rutină pe care o rulasera nu detectase absolut nimic.) Să ordon focalizare senzorială asupra satului?

– Nu la asta mă refeream, clătină Thrawn din cap. N-ar fi adus cu el ceva care să-l incrimineze – în satele astea, nu poți ascunde nimic pentru multă vreme. Nu, a omis să ne spună despre ceva care s-a petrecut în luna cât a lipsit. Cea în care pretinde că s-a dedicat meditației.

– Poate că vom putea afla mai multe din examinarea navei, sugera Pellaeon.

– De acord! Înainte de începerea reparațiilor, să fie dată pe mâna unei echipe de scanare. Să cerceteze fiecare milimetru cubic, atât la interior, cât și la exterior. În plus, Monitorizarea să pună pe cineva după Khabarakh.

– Da, domnule amiral. Unul dintre ai noștri, sau alt noghri?

Thrawn arcui o sprânceană.

– Cu alte cuvinte, avem de ales între ridicolul evident și factorul politic, nu? Ai dreptate, desigur. Vom încerca o a treia opțiune – *Himera* are droizi de spionare?

– Nu cred, domnule amiral, răspunse Pellaeon și tastă o interogare pe consola navei, legându-se la calculatorul navei. Nu. Avem câțiva droizi-sonde Arakyd Viper, dar nimic din clasa compactă a spionilor.

– Atunci va trebui să improvizăm. Ingineria să monteze un alimentator Viper într-un droid decon și să-l ticsască de senzori optici, audio și înregistratori. Îl vom strecura în grupul care lucrează în exteriorul satului lui Khabarakh.

– Vreți să instalăm și un transmițător? întrebă căpitanul pe când tasta ordinul.

– Nu, înregistratorii ar trebui să fie suficienți. O antenă ar fi mai greu de camuflat. În nici un caz nu dorim ca un noghri curios s-o remarce și să se întrebe ce este cu ea.

Pellaeon aprobă din cap, înțelegător. Mai ales că așa ceva i-ar fi putut determina pe extraterestri să înceapă să demonteze droizii decon, pentru a-i cerceta la interior.

– Am înțeles, domnule amiral. Transmit imediat ordinul.

Ochii strălucitori ai lui Thrawn se îndreptară iarăși către videcran.

– Nu există o grabă anume, vorbe el gânditor. Nu acum. Este liniștea dinaintea furtunii, căpitane, și până ce furtuna aceea nu va fi gata să se

dezlănțuie, ne putem dedica timpul și energiile, asigurându-ne că ilustrul nostru maestru Jedi va fi gata să ne ajute, atunci când o vom dori.

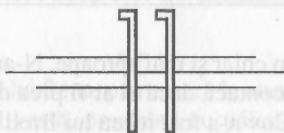
– Adică să i-o aducem pe Leia Organa Solo?

– Exact. Iar dacă prezența mea este inspirația de care au nevoie noghrii, atunci vor avea parte de ea.

– Cât timp?

Thrawn surâse subțire.

– Atâta cât va fi necesar.

– **H**an, se auzi vocea lui Lando din intercomul de lângă cușetă, trezește-te!

– M-am trezit, mormăi bărbatul.

Își frecă ochii cu o mână, iar cu cealaltă trase spre el displayurile repetoare. Anii pe care-i trăise de partea cealaltă a legii îi impregnaseră capacitatea de a trece în numai câteva secunde de la somnul profund la alerta completă.

– Care-i treaba?

– Am ajuns. Atât doar că nu știu unde.

– Vin imediat.

Până se îmbracă și ajunsese în cabina de comandă a lui *Lady Luck*, planeta țintă se zărea pe videcrane.

– Unde-i Irenez? întrebă Han, studiind secera verde-albăstruie de care se apropiau cu rapiditate.

Nu diferea cu nimic de alte mii de planete pe care le văzuse.

– S-a întors în stația de comandă pupa. Am impresia că voia să poată expedia niște coduri de identificare, fără să tragem cu ochiul peste umărul ei.

– Știi unde suntem?

– Nu prea. Timpul de tranzit a fost de patruzeci și șapte de ore, dar asta nu ne spune aproape nimic.

Han încuviință din cap, scotocindu-și memoria.

– Un cuirasat, cât poate trage... peste 0,4?

– Cam așa ceva, aprobă Lando. Mă rog, atunci când se grăbește realmente.

– Asta înseamnă că n-ar trebui să fim la mult de o sută cincizeci de ani-lumină de New Cov.

– Eu cred că suntem chiar și mai aproape. N-ar avea sens să utilizeze New Cov ca punct de contact, dacă ei ar fi prea departe.

– Doar dacă New Cov n-a fost ideea lui Breil'lya, preciză Han.

– Este posibil, totuși cred că suntem la mai puțin de o sută cincizeci de ani-lumină. Se poate să fi întârziat nițel, tocmai pentru a ne induce în eroare.

Han ridică ochii spre cuirasatul care-i remorca de două zile prin hiperspațiu.

– Sau pentru ca să aibă timp să ne organizeze o primire adecvată.

– Și asta-i adevărat. Nu știi dacă ți-am spus, dar după ce s-au scuzat că au amplasat cuplajul magnetic chiar peste trapa noastră, m-am dus să arunc o privire.

– Nu mi-ai spus, dar am făcut și eu același lucru, bombăni Han. Părea premeditat, nu?

– Așa mi s-a părut și mie. Ca și cum ar fi dorit un pretext ca să ne țină închiși aici și să nu hoinărim prin nava lor.

– Pentru așa ceva pot exista și motive perfect inocente, îi reaminti Han.

– Și destule mai puțin inocente. Ești sigur că n-ai habar cine poate fi Comandorul ăsta al lor?

– Nici măcar ca ipoteză. Probabil însă că vom afla în curând.

Difuzorul de transmisiuni pârâi, activându-se:

– *Lady Luck*, aici Sena, se auzi un glas familiar. Am sosit.

– Am sesizat, răspunse Lando. Bănuiesc că vreți să vă urmăm cu nava.

– Exact. *Pribeagul* va dezactiva cuplajul magnetic, când sunteți gata de plecare.

Han se holbă spre difuzor, de abia auzind răspunsul lui Lando. O navă numită *Pribeagul*...?

– Nu ești atent?

Han se concentrează asupra lui Lando, observând ușor surprins că discuția celuiilalt cu Sena se terminase.

– Ba da, sigur că da. Atât doar că... numele acela, *Pribeagul*, îmi pare cunoscut.

– Ai auzit de nava asta?

– Nu de navă, clătină Han din cap. *Pribeagul* era o veche legendă corelliană, cu care ne speriau când eram copii. Era un fel de fantomă, un bătrân, care fusese blestemat să rățăcească veșnic prin lume și să nu-și mai găsească niciodată căminul. Cam băga răcorile în mine...

Deasupra lor se auzi un zăngănit, urmat de o vibrație și fură eliberați de cuirasat. Lando o îndepărtă pe *Lady Luck* de uriașa navă de război, privind-o când trecea peste ei.

– Ei bine, încearcă să-ți amintești că nu era decât o legendă, îi sugeră lui Han.

– Mda, răspunse acesta poate nițel cam prea repede, știu.

* * *

Urmând cargobotul lui Sena, pătrunseră în atmosferă și, în scurt timp, treceau peste o tundră vastă, presărată cu pâlcuri de conifere scunde. Drept în față se întrezărea un perete de stânci zimțate – locul ideal, îl anunțară pe Han vechile sale instincte de contrabandist, pentru a ascunde o bază de suport și reparații pentru nave spațiale. Peste câteva minute, presimțirile i se adevăriră; trecând peste o muchie scundă, ajunseră la bază.

Care era mult prea mare, pentru a fi dedicată exclusiv reparațiilor. Șiruri de structuri camuflate acopereau terenul neted de la poalele stâncilor: de la dormitoare mici, la clădiri mai mari pentru administrație și aprovizionare, la cele și mai mari dedicate atelierelor și magaziiilor, și sfârșind cu un hangar uriaș cu acoperișul renovat și camuflat. În lungul perimetrului erau dispuși cilindrii masivi, terminați prin turele, ai bateriilor anti-infanterie Golan Arms, câteva arme Speizoc anti-vehicul, plus vehicule de asalt KAAC plasate în posturi defensive.

– Ia uită-te! fluieră încetișor Lando. Ce-i asta, o armată personală?

– Așa se pare, încuviință Han.

Simțea fiori pe ceafă. Mai avusese de-a face cu armate personale și de fiecare dată fuseseră o sursă de necazuri.

– Începe să nu-mi mai placă, declară Lando înaintând ușor cu *Lady Luck* peste linia exterioară de santinele. În fața lor, cargobotul lui Sena se apropia de o pistă aproape invizibilă. Ești sigur că vrei să mergem până la capăt?

– Ce vrei să facem – să ne-ntoarcem, când sus ne așteaptă trei cuirasate? Nu cred că avem vreo șansă cu ele. Oricum, nu cu lădiul ăsta.

– Probabil că așa-i, acceptă Lando aparent prea preocupat ca să observe insulta adresată navei sale. Ce facem atunci?

Cargobotul lui Sena își extinsese pivoții de asolizare și cobora lin.

– Vom asoliza și ne vom comporta ca niște musafiri civilizați.

– Crezi că vor obiecta dacă musafirii sunt înarmați? indică Lando spre blasterul tovarășului său.

– Mai întâi s-o facă, mârâi Han, și dup-aia stăm de vorbă.

Lando coborî *Lady Luck* lângă cargobot și, însoțit de Han porni spre trapa pupa. Irenez, care-și încheiase transmisiunile, îi aștepta acolo, cu blasterul în tocul de la șold. Un schif pentru transport era parcat afară și, când cei trei coborâră pe rampă, Sena și alți câțiva indivizi apărură pe după fuzelajul lui *Lady Luck*. În majoritate, ceilalți purtau o uniformă brună, cu o croială necunoscută, totuși vag corelliană; Sena era îmbrăcată tot în hainele civile banale pe care le avusese pe New Cov.

– Bun sosit în baza noastră de operații, rosti femeia și descrie un gest larg cu mâna, indicând tabăra din jur. Veniți, Comandorul vă așteaptă.

– Pare un locșor destul de aglomerat, comentă Han în timp ce se îmbarcau în schif. Vă pregătiți de război?

– Afacerile noastre nu sunt războiul, replică ea rece.

Când pilotul întoarse schiful și porni, Han privi în jur. Configurația bazei îi părea vag familiară... Lando facu primul legătura.

– Locul ăsta, comentă el adresându-se lui Sena, seamănă al naibii de mult cu vechile baze ale Alianței. Atât doar că-i construită la suprafață, nu-i în subteran.

– Așa pare, nu? încuviință ea inexpresiv.

– Ați avut afaceri cu Alianța? testă ușurel Lando.

Sena nu răspunse. Lando privi spre Han și ridică din sprâncene. Tovarășul său îi răspunse cu un gest similar. Indiferent despre ce ar fi fost vorba aici, era clar că angajații nu aveau obiceiul să pălăvrăgească.

Schiful se opri lângă una dintre clădirile administrative, cu nimic deosebită de celelalte, exceptând cele două gărzi în uniformă care flancau intrarea. O salutară pe Sena, când se apropie și unul dintre paznici deschise ușa.

– Căpitane Solo, rosti Sena oprindu-se, Comandorul a cerut să vă vadă pentru o clipă singur. Noi vom aștepta aici, cu generalul Calrissian.

– Bine, încuviință Han.

Inspiră adânc și pași înăuntru. După aspectul exterior, se așteptase la un centru administrativ standard, cu o zonă de recepție, îndărătul căreia să se afle o fagure de separeuri ale executivilor. Spre ușoara lui surpriză, se pomeni însă într-un centru militar complet echipat. În lungul pereților se întindeau console de comunicații și urmărire, printre care zări cel puțin un cristal captator-receptor de câmp gravitațional și ceva ce i se păru comanda telemetrică a unui tun ionic KDY v-150, Defensivă Planetară, aidoma celui pe care Alianța fusese nevoită să-l abandoneze pe Hoth. În centrul încăperii, un holodisplay uriaș arăta un sector spațial, cu o sută de marcaje multicolore și linii vectoriale împrăștiate printre puncte albe scânteietoare.

Lângă hologramă stătea un bărbat.

Chipul îi era oarecum distorsionat de luminile straniu colorate ce se reflectau dinspre display și, oricum, era un chip pe care Han nu-l văzuse niciodată, decât doar în fotografii. Chiar și așa însă recunoașterea veni însoțită de șocul brusc al unui trăsnet.

– Domnul senator Bel Iblis! icni el.

– Bun venit în Cuibul Pribeagului, căpitane Solo, rosti bărbatul cu gravitate și porni spre el. Sunt măgulit că încă mă recunoști.

– Ar fi greu ca un corellian să nu te recunoască, domnule senator, replică Han și mintea sa pe jumătate amorțită observă în treacăt că în galaxie existau foarte puțini care să capete un *domnule* din partea sa. Dar n-ai...

– Dacă n-am murit? sugerează Bel Iblis cu un surâs încrețindu-i fața ridată.

– Păi... da. Vreau să spun că toți credeau că ai murit pe Anchoron.

– Dintr-un punct de vedere așa a fost, vorbi Bel Iblis încetitor și zâmbetul îi dispăru de pe față. (Privind-o mai îndeaproape, Han fu șocat

cât era de cutată de vârstă și stres.) Împăratul n-a reușit să mă ucidă pe Anchoron, deși poate că ar fi fost mai bine s-o facă. Mi-a luat totul, cu excepția vieții – familia, profesiunea, până și toate relațiile din societatea corelliană. M-a alungat în afara legii pe care mă străduisem atât de mult s-o creez și s-o mențin.

Surâsul îi reveni ca speranța unui soare de după marginea unui nor întunecat.

– M-a silit să devin un rebel. Bănuiesc că înțelegei sentimentul.

– Destul de bine, răspunse Han cu un zâmbet similar; citise în școală despre charisma unică a legendarului senator Bel Iblis și acum o simțea direct pe pielea lui. Tot nu-mi vine să cred! Păcat că n-am știut-o mai devreme – îți puteam folosi realmente armata asta în timpul războiului.

Pentru o fracțiune de secundă, o umbră păru să acopere fața celui alt.

– Probabil că nu v-am fi putut ajuta. Am avut nevoie de mult timp pentru a strânge tot ce ai văzut aici. (Zâmbetul îi reveni.) Vom avea însă timp să mai discutăm despre asta. Deocamdată văd că încerci să-ți reamintești când ne-am întâlnit.

De fapt, Han uitase de referirea făcută de Sena la o întâlnire anterioară.

– Recunosc că habar n-am, mărturisi el. Doar dacă nu s-a întâmplat după Anchoron și erai deghizat... sau mai știu eu cum.

– N-am fost deghizat, clătină din cap Bel Iblis, totuși n-a fost ceva de care să mă aștept cu adevărat să-ți reamintești. Îți ofer o indicație – pe atunci aveai unsprezece ani.

– Unsprezece ani, repetă Han și clipi nedumerit. Adică eram în școală?

– Exact. Ba chiar și ai și localizat corect locul întâlnirii. A fost o întâlnire în școala voastră, unde ați fost siliți să ascultați un grup de fosile bătrâne care v-au vorbit despre politică.

Han simți cum se înroșește la față. Amintirea respectivă continua să-i fie inaccesibilă, dar într-adevăr așa crezuse pe atunci despre politicieni. Deși, dacă se gândea mai bine, opinia nu i se schimbase prea mult de-a lungul anilor.

– Regret, dar tot nu-mi amintesc.

– După cum ți-am zis, nici nu m-așteptam. Pe de altă parte, eu îmi amintesc destul de bine incidentul. După conferință, când au urmat discuțiile cu publicul, ai pus două întrebări ireverențios formulate, dar la obiect: prima dintre ele referitoare la etica prejudecăților anti-extratereștri, care începuseră să se infiltreze în structura legală a Republicii, iar a doua despre niște cazuri specifice de corupție care implicaseră colegi de-ai mei din Senat.

Începuse să-și amintească, chiar dacă oarecum vag.

– Da, acum știu, încuviință Han încetișor. Mi se pare că unul dintre prietenii mei a făcut pariu că n-o să-ți pun întrebările astea. Se gândise, probabil, că voi da bucluc, fiindcă nu sunt politician. Eram băgat în suficiente buclucuri ca să nu-mi mai pese.

– Ți-ai stabilit destul de timpuriu șablonul de viață, așa-i? Oricum, n-a fost genul de întrebări pe care le-aș fi așteptat de la un puști de

unsprezece ani și m-au intrigat suficient ca să mă interesez despre tine. De atunci, ți-am urmărit, cumva, cariera.

– Probabil că n-ai fost prea impresionat de cele văzute.

– Au existat și asemenea momente. Recunosc că am fost teribil de dezamăgit când ai fost exmatriculat din Academia Imperială. Te dovediseși promițător și, pe atunci, consideram că una dintre puținele apărări care îi mai rămăseseră Republicii vizavi de colapsul spre Imperiu era un corp de ofițeri foarte loiali. Ridică din umeri și urmă: Ținând seama de circumstanțe, este mai bine că ai părăsit Academia. Cu disprețul tău evident față de autoritate, ai fi fost eliminat în mod discret în epurarea prin care Împăratul a îndepărtat ofițerii pe care nu reușise să-i atragă de partea lui. Și atunci lucrurile s-ar fi desfășurat cu totul altfel, nu?

– Poate că da, într-o măsură, recunosc Han cu modestie, apoi privi în jur. De cât timp există baza asta... Cuibul Pribeagului?

– Ah, dar nu rămânem mult timp într-un singur loc, răspunse Bel Iblis și punând mâna pe umărul lui Han îl răsuci, blând, dar ferm, spre ușă. Dacă stai prea mult pe loc, imperialii te vor găsi în cele din urmă. Putem discuta însă despre afaceri mai târziu. Deocamdată probabil că amicul tău de afară este neliniștit. Haide, să mă prezinți.

Când Han și Bel Iblis ieșiră afară, Lando părea într-adevăr oarecum încordat.

– Este-n regulă, îl liniști Han. Suntem prieteni. Domnule senator, el este Lando Calrissian, fost general al Alianței Rebelilor. Lando, fă cunoștință cu senatorul Garm Bel Iblis.

Nu se așteptase ca Lando să recunoască numele unui fost politician corellian și nu se înșelase.

– Bună ziua, domnule senator, îl salută acesta cu glas neutru.

– Onorat să te cunosc, generale Calrissian, spuse Bel Iblis. Am auzit multe despre tine.

Lando trase cu ochiul spre Han.

– Ajunge doar Calrissian. De acum, *general* este mai degrabă un titlu de domeniul trecutului.

– Atunci suntem chit, zâmbi Bel Iblis. Nici eu nu mai sunt senator. Arată cu mâna spre Sena: Ați cunoscut-o pe consiliera mea principală și ambasador plenipotențiar neoficial, Sena Leikvold Midanyl. Și... Se opri, privind în jur. Înțeleg că Irenez a fost cu voi.

– A trebuit să se întoarcă la navă, domnule, răspunse Sena. Celălalt musafir al nostru trebuia să fie domolit.

– Da, aghiotantul Breil'lya, încuviință Bel Iblis uitându-se în direcția pistei de asolizare. Situația s-ar putea dovedi neplăcută.

– Da, domnule. Poate că n-ar fi trebuit să-l aduc aici, iar la momentul respectiv n-am întrezărit o soluție mai bună.

– În privința asta sunt de acord. Ar fi fost și mai neplăcut să-l fi lăsat pur și simplu în mijlocul unui raid imperial.

Han simți un fior brusc. În agitația și surescitarea produse de întâlnirea cu Bel Iblis, uitase complet de motivul pentru care veniseră pe New Cov.

– Domnule senator, începu el precaut, pari să fii în relații bune cu Breil'lya.

– Și dorești să știi ce implică relațiile respective?

– Să fiu sincer..., inspiră Han adânc, da.

– Ți-ai păstrat încăpățânarea de a nu te înclina în fața autorității, zâmbi celălalt. Nu-i rău. Haidem în cartierul general și vă voi spune tot ce vreți să știți.

Surâsul i se înăspri puțin.

– Iar după aceea, voi avea și eu câteva întrebări.

* * *

Ușa glisă, deschizându-se și Pellaeon păși în anticamera întunecată a cabinei lui Thrawn. Întunecată și aparent pustie, dar căpitanul știa că adevărul era altul.

– Am informații importante pentru Marele Amiral, vorbi el cu glas tare. N-am timp pentru jocurile tale.

– Nu sunt jocuri, toarse glasul grav al lui Rukh în urechea sa, făcându-l să tresară involuntar. Capacitățile de furișare trebuie practicate, altfel se pierd.

– Practică pe altcineva, mormăi Pellaeon. Eu am treabă.

Păși spre ușa interioară, blestemându-l în șoaptă pe Rukh și întreaga rasă noghri. Poate că erau unelte folositoare ale Imperiului, dar el mai avusese de a face cu genul acela de structură unită de clan și constatase că primitivii aduceau finalmente numai necazuri. Ușa cabinei de comandă se deschise...

Dezvăluind o beznă luminată doar de flăcările slabe ale lumânărilor.

Căpitanul se opri brusc, amintindu-și cripta bizară de pe Wayland, unde o mie de lumânări marcau mormintele străinilor de planetă care veniseră acolo de-a lungul anilor, numai pentru a fi uciși de Joruss C'baoth. Să-și fi modificat Thrawn cabina într-o copie...

– Nu, n-am ajuns sub influența instabilului nostru maestru Jedi, se auzi vocea seacă a Marelui Amiral din cealaltă parte a încăperii.

Peste lumânări, Pellaeon de abia putea să-i distingă ochii roșu-strălucitori.

– Privește mai atent!

Supunându-se, Pellaeon descoperi că „lumânările” erau de fapt imagini holografice ale unor sculpturi incredibil de delicate, luminate parcă din interior.

– Frumoase, nu-i așa? rosti meditativ Thrawn. Sunt miniatură-flăcări corelliene, una dintre foarte puținele forme de artă a cărei duplicare nu s-a reușit practic niciodată. Nimic altceva decât fibre transoptice modelate, plante pseudoluminescente și o pereche de surse luminoase goorlish, totuși există în ele ceva care n-a fost capturat vreodată de alți creatori.

Flăcările holografice se destrămară și în centrul camerei apărură imaginea încremenită a trei crucișătoare din clasa Cuirasat.

– Imaginea aceasta a fost realizată de *Neiertătorul*, acum două zile, lângă planeta New Cov, căpitane, continuă Thrawn pe același ton gânditor. Fii atent!

Porni înregistrarea. Pellaeon privi în tăcere cum cuirasatele, dispuse în formație triunghiulară, deschiseră focul cu tunurile ionice către punctul de vedere al obiectivului. Aproape ascunse de furia asaltului, un cargobot și un iaht mic puteau fi zărite gonind spre siguranța asigurată de mijlocul formației. Continuând să tragă, cuirasatele se retraseră și, după un minut, grupul făcu saltul în hiperspațiu. Holograma se topi și luminile din cabină reveniră la strălucirea lor blândă.

– Comentarii?

– Au revenit vechii noștri prieteni, spuse Pellaeon. Se pare că s-au refăcut după sperietura pe care le-am tras-o la Linuri. Neplăcut, mai ales acum.

– Din păcate, indicațiile par să arate că vor deveni mai mult decât o simplă neplăcere. Una dintre cele două nave pe care o recuperau a fost identificată de *Neiertător* ca fiind *Lady Luck*. Cu Han Solo și Lando Calrissian la bord.

– Solo și Calrissian? se încruntă Pellaeon. Dar...

– ...ei trebuiau să meargă spre sistemul Palanhi, încheie Thrawn pentru el. Da. O eroare din partea mea. În mod evident, a apărut ceva mai important decât grija lor față de reputația lui Ackbar.

Căpitanul privi din nou spre locul unde fusese holograma.

– De pildă, să caute întărirea puterii militare a rebelilor.

– Nu cred că deocamdată și-au unit forțele, replică Thrawn încrețindu-și fruntea în gândire. De asemenea, nu cred că o astfel de alianță ar fi inevitabilă. Forța aceea armată era condusă de un corellian, căpitane – acum, sunt sigur de asta. Iar în privința identității sale există numai câteva posibilități.

O amintire făcu conexiunea în mintea căpitanului.

– Solo este corellian, nu?

– Exact. Acesta este unul dintre motivele pentru care cred că se află în continuare în etapa negocierilor. Dacă liderul lor este cel pe care-l bănuiesc, ar putea prefera să găsească un seamăn corellian pe care să-l descoase, înainte de a se alătura conducătorilor Rebeliunii.

Comunicatorul piui în stânga lui Thrawn.

– Mare Amiral, s-a stabilit contactul cu *Neiertătorul*.

– Mulțumesc, încuviință Thrawn și apăsă o tastă.

În fața cercului dublu de displayuri repetoare apărură holograma la scara 3/4 a unui ofițer imperial vârstnic, aflat lângă consola de comandă a unui bloc de detenție.

– Mare Amiral, rosti el și plecă fruntea cu gravitate.

– Bună ziua, căpitane Dorja. Ai prizonierul pe care l-am cerut?

– Este aici, Mare Amiral.

Dorja privi în lateral și făcu un gest, iar în câmpul vizual apăru un bărbat masiv, cu mâinile încătușate în față, și cu expresie deliberat neutră sub barba aranjată elegant.

– Se numește Niles Ferrier, continuă Dorja. L-am arestat pe el și echipajul lui în decursul unui raid pe New Cov.

– Raidul din care au scăpat Skywalker, Solo și Calrissian, preciză Thrawn.

– Da, Mare Amiral, aprobă Dorja cu o grimasă.

– Căpitane Ferrier, spuse Thrawn întorcându-și atenția asupra prizonierului, arhivele noastre menționează că te-ai specializat în deturnarea de nave, totuși pe New Cov ai fost arestat având o încărcătură de bio-molecule. Poți să explici?

Ferrier ridică imperceptibil din umeri.

– „Deturnarea” navelor nu se poate face zilnic, răspunse el. Necesită oportunități și planificare. Între două oportunități, este utilă și o livrare de marfa.

– Ești desigur conștient de faptul că bio-moleculele nu erau declarate.

– Da, mi-a spus căpitanul Dorja, zise Ferrier cu o combinație perfect gradată de uimire și indignare. Credeți-mă, dacă aș fi știut că voi fi făcut complice la o asemenea înșelare a Imperiului...

– Bănuiesc, îl întrerupse Thrawn, că știi, de asemenea, că pentru astfel de acțiuni se confiscă nu numai marfa, ci și nava.

Ferrier știa asta și Pellaeon o putu citi în cutele de îngrijorare ce-i apărură în jurul ochilor.

– Mare Amiral, vorbi bărbatul sec, în trecut am fost de mare ajutor Imperiului. Am adus mărfuri de contrabandă din Noua Republică și recent am adus oamenilor dumneavoastră trei nave de patrulare sienare.

– În toate cazurile ai fost plătit cu sume scandaloase, îi reaminti Thrawn. Dacă încerci să sugerezi că-ți suntem datori pentru amabilitatea din trecut, nu te mai deranja. Totuși... ar exista o modalitate prin care să-ți achiți această nouă datorie. Pe când încercai să te îndepărtezi de planetă, ai observat cumva navele care atacau *Neiertătorul*?

– Desigur, replică Ferrier pe un ton de mândrie profesională rănită. După aspectul general, erau cuirasate cu propulsie spațială Rendili. Vechi, dar încă iuți. Probabil că au fost reutilitate în mod extensiv.

– Așa este, surâse Marele Amiral. Le doresc.

Ferrier avu nevoie de câteva secunde pentru ca să înregistreze comentariul nepăsător. Când o făcu, rămase cu gura căscată.

– Vă referiți... *la mine*?

– Ai vreo problemă? întrebă tăios Thrawn.

– A-ă-ă... Mare Amiral, cu tot respectul...

– Ai la dispoziție trei luni standard, fie pentru a-mi aduce navele acelea, fie pentru a-mi furniza locația lor precisă, îl întrerupse din nou Thrawn. Căpitane Dorja?

– Mare Amiral?

– Îi vei elibera pe căpitanul Ferrier și echipajul său, și le vei pune la dispoziție un cargobot al Contrainformațiilor, fără însemne. Propria lor navă va rămâne la bordul *Neiertătorului*, până își vor încheia misiunea.

– Am înțeles!

– Încă un lucru, căpitane Ferrier, arcui Thrawn o sprânceană. În eventualitatea improbabilă că te vei simți ispitit să abandonezi misiunea și s-o ștergi, cargobotul pe care-l vei căpăta va fi echipat cu un mecanism de autodistrugere impresionant și imposibil de spart. În memoria sa temporală au fost trecute trei luni standard. Bănuiesc că ai înțeles.

Deasupra bărbii, fața lui Ferrier se albise.

– Da, izbuti el să șoptească.

– Perfect. Căpitane Dorja, las detaliile în mâinile tale. Ține-mă la curent cu progresul evenimentelor.

Apăsă o tastă și holograma dispăru.

– După cum spuneam, se întoarse Thrawn către Pellaeon, nu cred că o alianță cu Rebeliunea este neapărat inevitabilă.

– Dacă Ferrier o poate zădărnici...

– Are șanse destule. La urma urmelor, avem noi înșine o idee generală despre locul unde s-ar putea ei ascunde. Nu avem însă deocamdată nici timpul și nici forțele necesare pentru a-i depista. Chiar dacă am face-o, un atac la scară mare va sfârși probabil prin a distruge cuirasatele, iar eu prefer să le capturez intacte.

– Da, domnule amiral, încuviință sobru Pellaeon căruia cuvântul *capturez* îi reamintise de ce venise, de fapt, acolo. A sosit raportul echipei de scanare referitor la nava lui Khabarakh.

Întinse datacardul peste cercul dublu de displayuri.

Pentru o clipă, ochii roșu-sclipitori ai celui alt îi sfredeliră chipul, parcă încercând să descifreze motivul tensiunii evidente a subordonatului său. Apoi, fără un cuvânt, luă datacardul din mâna căpitanului și-l introduse în lector. Pellaeon așteptă, cu buzele strânse, în timp ce Marele Amiral scană raportul.

Ajungând la sfârșit, Thrawn se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie impenetrabilă.

– Fire de blană wookiee, rosti după o clipă.

– Da, domnule amiral. În toată nava.

Thrawn rămase tăcut alte câteva momente.

– Interpretarea ta?

Pellaeon își luă inima în dinți.

– Văd o singură variantă, domnule amiral. Khabarakh n-a evadat de pe Kashyyyk. Wookiee l-au prins... apoi i-au dat drumul.

– După o lună de întemnițare. Și interogare.

– Aproape sigur. Întrebarea este: ce le-a spus?

– Există o modalitate prin care să aflăm. Cala hangar, rosti Thrawn după ce apăsă o tastă de pe consola de comunicații, sunt Marele Amiral.

Pregățiți-mi naveta, cobor pe planetă. Vreau încă o navetă cu soldați și două grupe de trupe de șoc care să mă însoțească, plus două bombardiere de asalt Scimitar, pentru acoperire aeriană.

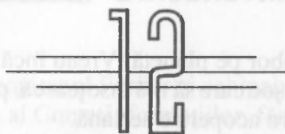
După ce auzi confirmarea, întrerupse legătura.

– Este posibil, căpitane, ca noghrii să fi uitat care le sunt loialitățile, continuă el ridicându-se și ocolind displayurile. Cred că a sosit momentul să li se reamintească faptul că Imperiul comandă aici. Întoarce-te pe punte și pregătește o demonstrație corespunzătoare.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon, apoi șovăi. Vreți doar un avertisment, nu distrugere reală?

Ochii lui Thrawn fulgerară.

– Pentru moment, un avertisment, zise el cu glas de gheață. Să se roage să nu-mi schimb gândurile.

Fumul a fost primul lucru simțit de Leia în timp ce se deștepta încet: un iz care-i reamintea focurile cu lemne ale ewokilor de pe Endor, dar care avea o trăsătură specifică. Un soi de aromă caldă, confortabilă, amintind de taberele în care participase, copil fiind, pe Alderaan.

Apoi se trezi îndeajuns ca să-și amintească unde se afla. Conștiința deplină îi reveni și deschise ochii...

Era întinsă pe o saltea improvizată, într-un colț al brutăriei comunității noghri. Exact acolo unde adormise noaptea trecută.

Se ridică în capul oaselor, simțindu-se ușurată și puțin rușinată. Ținând seama de vizita inopinată a Marelui Amiral, se așteptase pe jumătate să se trezească în celula de detenție a unui distrugător spațial. În mod limpede, subestimase capacitatea noghriilor de a-și ține promisiunile.

Stomacul îi chiorăi, reamintindu-i că trecuse mult de când nu mâncase nimic; ceva mai jos, unul dintre gemeni lovi din picioare, anunțându-și de asemenea prezența.

– Gata, gata, îl liniști. Am înțeles aluzia. E ora micului dejun.

Rupse ambalajul unui baton de rații din valiză și mușcă, privind în jurul brutăriei. Lipită de peretele ușii, salteaua dublă care fusese aranjată pentru Chewbacca era goală. Pentru o clipă, teama de trădare îi șopti din nou în fundul sufletului, dar câteva clipe de concentrare prin Forță îi potoliră grijile. Chewbacca se găsea în apropiere, iar percepțiile dinspre el nu dădeau nici o indicație de primejdie. *Relaxează-te*, își comandă femeia hotărâtă, scoțând o salopetă nouă și îmbrăcând-o. Orice ar fi fost noghrii, în nici un caz nu erau sălbatici. Erau un popor onorabil, în felul lor, și nu aveau s-o predea Imperiului. Cel puțin, nu înainte de a o auzi.

Termină batonul și îmbrăcatul aproape în același timp și se asigură, ca întotdeauna, că centura nu-i atârna prea greu peste abdomenul tot

mai proeminent. Scoțând sabia pe care o ascunsese sub marginea saltelei, o fixă în mod ostentativ la vedere. Khabarakh, își aminti Leia, păruse să fie liniștit în privința identității ei, zărind arma cavalerilor Jedi; nu putea decât să spere că și ceilalți noghri vor reacționa la fel. Se apropie de ușa brutăriei, parcurse rapid exercițiile Jedi de calmare și ieși.

Trei copii noghri se jucau cu o minge gonflabilă pe iarba de lângă ușă, cu pielea lor cenușiu-alburie sclipind de transpirație în razele strălucitoare ale dimineții. Seninul n-avea însă să dureze, văzu Leia: un strat uniform de nori negri ce acoperea cerul vestic începuse să se târască spre est, către soarele ce se înălța pe boltă. Cu atât mai bine; un plafon gros de nori avea să blocheze observațiile directe pe care distrugătorul spațial le putea face de pe orbită asupra satului, ca și semnăturile infraroșii non-noghri emise de ea și Chewbacca.

Reveni cu privirea asupra copiilor și văzu că aceștia își opriseră jocul, formând o linie în fața ei.

– Salut, le zâmbi prietesa.

Copilul din mijloc făcu un pas înainte și se lăsă în genunchi, într-o imitație stângace, dar lesne de recunoscut, a gestului de respect al bătrânilor.

– *Mal'ary'ush*, toarse el. *Miskh'ha'ra isfchrak'mi'sokh. Mir'es kha,*

– Da, încuviință Leia dorindu-și cu disperare să-l fi avut pe C-3PO cu ea.

Tocmai se întreba dacă ar fi trebuit să riște și să-l apeleze prin comunicator, când copilul vorbi din nou:

– Teh sahlut, *Mal'ary'ush*, spuse într-o bazică deformată, dar inteligibilă. Maitrakh teh așteaptă în *dukha*.

– Mulțumesc, aprobă Leia grav.

Pază la ușă pe durata nopții, întâmpinări oficiale dimineața. Copiii noghri păreau să participe de mici la ritualurile și responsabilitățile culturii lor.

– Conduceți-mă, vă rog, la ea.

Copilul repetă gestul de respect și se sculă în picioare, îndreptându-se către structura circulară lângă care Khabarakh asolizase în noaptea trecută. Leia îl urmă, flancată de ceilalți doi copii. În timp ce mergea, se trezi privindu-i cu coada ochiului și se minună de culoarea deschisă a pielii lor. Pielea lui Khabarakh era cenușiu-oțelie, iar a lui maitrakh fusese mult mai întunecată. Oare poporul noghri era alcătuit din rase diferite? Sau întunecarea pielii era o parte naturală a procesului lor de îmbătrânire? Își notă în minte să-l întrebe despre asta pe Khabarakh, cu prima ocazie.

La lumina zilei, văzu că *dukha* era mult mai complexă decât își dăduse seama. Stâlpii dispuși la intervale egale, de câțiva metri, în jurul peretelui, păreau trunchiuri întregi de arbori, decojite și apoi finisate până căpătaseră un aspect de marmură neagră. Lemnul lucitor care alcătua restul peretelui era acoperit cu sculpturi complicate până la jumătate din înălțimea sa. Pe măsură ce se apropiau, Leia văzu că banda de metal care încercuia clădirea imediat sub streșină era de asemenea

ornată; în mod limpede, noghrii credeau în combinarea artei cu funcționalitatea. Întreaga structură avea diametrul de douăzeci de metri și înălțimea de patru metri, iar deasupra ei acoperișul conic se înălța cu încă trei-patru metri. Fără să vrea, femeia se întrebă câți alți stâlpi existau înăuntru, pentru a sprijini întregul ansamblu.

Uși duble înalte, montate între doi stâlpi, erau acum păzite de doi copii noghri care stăteau într-o poziție perfectă de drepti. Ei traseră ușile, deschizându-le, la apropierea prințesei și Leia le mulțumi printr-o înclinare din cap.

Interiorul *dukhei* nu arăta mai prejos decât exteriorul. Era format dintr-o singură încăpere; cam la o treime din distanța până la peretele opus se afla un jilț asemănător unui tron. Între doi stâlpi, pe peretele din dreapta, exista o cabină micuță cu acoperiș înclinat și o fereastră în tunecată acoperită de o plasă, iar pe peretele din stânga se vedea o frescă. Nu existau stâlpi interiori pentru susținere, dar din vârfurile celor integrați în peretele circular coborau lanțuri grele care se uneau pe perimetrul unui disc concav mare, suspendat deasupra sălii. Din interiorul discului – imediat lângă marginea lui, decise Leia – spoturi ascunse se proiectau pe plafon, conferind o lumină blândă, difuză.

La câțiva metri în fața frescei, douăzeci de copii stăteau în semicerc în jurul lui C-3PO care vorbea în graiul lor, istorisindu-le se pare o poveste, completată cu efecte sonore. Amintea de o versiune condensată a luptei lor împotriva Imperiului pe care o relatase ewokilor și Leia speră că droidul își va reaminti să nu-l ponegrească aici pe Darth Vader; i-o repetase de destule ori în decursul voiajului.

O mișcare imperceptibilă în stânga îi atrase atenția: Chewbacca și Khabarakh stăteau față în față de cealaltă parte a ușii, adânciți într-o activitate silențioasă care părea să implice mâinile. Wookieeul se opri și privi întrebător în direcția ei. Leia încuviință din cap liniștitor, străduindu-se să perceapă ce anume făcea cu Khabarakh. Oricum, nu părea să fie vorba despre smulgerea brațelor noghriului din umeri; era totuși un progres.

– Lady Vader, rosti un glas grav.

Femeia se întoarse și o văzu pe maitrakh apropiindu-se de ea.

– Te salut. Ai dormit bine?

– Destul de bine. Ospitalitatea voastră a fost extrem de apreciată.

Privi spre droid, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-l cheme ca s-o ajute ca translator.

Maitrakh îi înțelese în mod greșit uitătura.

– Este ora de istorie pentru copii, explică ea. Mașinăria ta s-a oferit cu amabilitate să le spună ultima poveste cu Lordul nostru Darth Vader.

Sfidarea finală, sinucigașă, a Imperiului de către Vader, cu viața lui Luke atârând în balanță.

– Da, murmură Leia. A făcut-o abia la sfârșit, dar în cele din urmă a fost capabil să se smulgă din păienjenișul minciunilor Împăratului.

Maitrakh rămase tăcută o clipă, apoi rosti:

– Însoțește-mă, Lady Vader.

Se întoarse și porni în lungul peretelui. Leia i se alătură, observând pentru prima oară că pereții interiori ai *dukhei* erau de asemenea împodobiiți cu sculpturi. Să fi fost o istorie a familiei lor?

– Fiul meu terț a câștigat un respect nou față de wookieeul tău, vorbe maitrakh, indicând spre Chewbacca și Khabarakh. Lordul nostru, Marele Amiral, a venit azi noapte, căutând dovezi că fiul meu terț l-a înșelat, spunând că aparatul lui de zbor s-a stricat. Grație wookieeului tău, n-a găsit asemenea dovezi.

– Da, încuviință Leia, Chewie mi-a povestit că a aranjat nava. Nu am știința lui asupra navelor spațiale, dar știu că nu-i ușor să înscenezi două avarii înlănțuite, așa cum a făcut-o el. Cu toții am avut noroc că a avut prevederea și talentul s-o facă.

– Wookiee nu este din familia sau din clanul tău. Cu toate acestea, te încrezi în el ca într-un prieten?

Leia inspiră adânc.

– În copilărie, nu mi-am cunoscut niciodată adevăratul tată, pe Lordul Vader. Am fost dusă pe Alderaan și crescută de vicerege ca și cum aș fi fost unicul lui copil. Pe Alderaan, așa cum mi se pare că se întâmplă și aici, relațiile de familie constituiau baza culturii și societății noastre. Am crescut, memorând liste de unchi, mătuși și verișori, și învățând cum să-i situez în ordinea apropierii de linia mea genealogică. Arată spre Chewbacca: Cândva, Chewie a fost doar un prieten bun. Acum face parte din familia mea, în aceeași măsură ca și soțul și fratele meu.

Parcurseseră aproape un sfert din perimetrul *dukhei*, înainte ca maitrakh să vorbească din nou:

– De ce ai venit aici?

– Khabarakh mi-a spus că poporul lui are nevoie de ajutor. M-am gândit că poate există ceva ce să fac.

– Unii vor spune că ai venit ca să semeni discordie printre noi.

– Ai spus-o tu însăși, azi-noapte, îi reaminti Leia. Pot doar să-ți dau cuvântul că nu intenționez să fac asta.

Maitrakh emise un șuierat prelung, care se încheie printr-un clicăit dublu al dinților aciculari.

– Scopul și mijloacele nu sunt întotdeauna aceleași, Lady Vader. Noi slujim acum un singur supra-clan. Tu ne vei cere să-l slujim pe altul. Aceasta este sămânța discordiei și morții.

Leia își umezi buzele.

– Așadar, slujirea Imperiului vă mulțumește? Întrebă ea. Aduce poporului vostru o viață mai bună sau o onoare mai înaltă?

– Noi slujim Imperiul ca pe un clan. Dacă tu ne vei cere să slujim alt clan, vei reînvia conflictele din trecut.

Ajunseseră lângă frescă și maitrakh ridică un braț subțire spre ea.

– Vezi istoria noastră, Lady Vader?

Leia lăsa capul pe spate, ca să privească mai bine. Cele două treimi inferioare ale peretelui erau acoperite cu scriere perfect săpată, fiecare cuvânt fiind conectat de o duzină de alte cuvinte, într-o întretăiere amețitoare de linii verticale, orizontale și înclinate, fiecare având altă lățime și adâncime. Apoi înțelese: era un arbore genealogic, fie al întregului clan Kihm'bar, fie numai al acestei familii.

– O văd, încuviință ea.

– Atunci vezi și teribila distrugere a vieții cauzată de conflictele din trecut.

Maitrakh indică trei sau patru locuri din arborele genealogic, care, pentru Leia, nu se deosebeau cu nimic de restul. Aparent, descifrarea genealogiilor noghri se învăța ca orice materie de școală.

– Eu nu doresc să ne întoarcem în zilele acelea, urmă maitrakh. Nici chiar dacă am face-o pentru fiica Lordului Darth Vader.

– Înțeleg, murmură Leia înfiorându-se la amintirile spectrale ale planetelor Yavin, Hoth, Endor și o sută de alte locuri. În viața mea, am văzut mai multă distrugere și moarte decât aș fi crezut că este posibil. Nu doresc să sporesc lista.

– Atunci trebuie să pleci, concluzionează ferm maitrakh. Trebuie să pleci și să nu mai revii, cât timp Imperiul există.

Porniră mai departe în lungul peretelui.

– Nu există alternativă? întrebă Leia. Dacă, de pildă, aș putea convinge întregul vostru popor să nu mai slujească Imperiul? Atunci între voi n-ar mai exista un conflict.

– Împăratul ne-a ajutat, când nimeni n-a vrut s-o facă, îi reaminti maitrakh.

– Asta numai pentru că noi nu am cunoscut nevoile voastre, replică prințesa simțind o muștrare de conștiință pentru adevărul pe jumătate rostit.

Într-adevăr, Alianța nu avusese habar de situația disperată de aici, iar Mon Mothma și ceilalți lideri ar fi fost gata să ofere ajutor, dacă ar fi știut. Pe de altă parte, nu era sigur dacă ar fi deținut resursele necesare să întreprindă realmente ceva.

– Acum știm și vă oferim ajutorul nostru.

– Ne oferi ajutor pentru noi înșine? ridică din sprâncene maitrakh. Sau doar pentru a nu mai sluji Imperiul și a trece în slujba supra-clanului tău? Nu suntem un os pe care să și-l dispute niște *stava* flămânzi.

– Împăratul v-a exploatat, rosti sec Leia. La fel cum vă exploatează acum Marele Amiral. Ajutorul pe care vi l-a acordat el echivalează cu fiii pe care vi i-a luat și i-a trimis la moarte?

Merseră vreo douăzeci de pași înainte ca maitrakh să-i răspundă:

– Fiii noștri nu mai sunt, dar moartea lor ne-a cumpărat nouă viață. Ai venit cu un aparat de zbor, Lady Vader. Ai văzut ce s-a făcut cu pământurile noastre.

– Da, se cutremură Leia. Nu... nu știusem cât de întinse au fost distrugerile.

– Dintotdeauna, viața pe Honoghr a fost o luptă. Pământul a cerut multă muncă pentru a fi împlânzit. Ai văzut, pe istorie, de câte ori a fost pierdută lupta. Dar după bătălia din ceruri...

Se înfioră într-un fel aparte, care-i zgâlțâi corpul de la șolduri până la umeri.

– A fost ca un război între zei. Acum știm că a fost un singur aparat mare de zbor, sus deasupra noastră, dar pe atunci nu știam nimic despre asemenea lucruri. Fulgerele au strălucit pe cer noaptea și toată ziua următoare, luminând cu furia lor munții îndepărtați. Cu toate acestea, nu s-a auzit nici un tunet, ca și cum aceiași zei erau prea mândri pentru a răzni unul spre celălalt în timp ce se războiau. Îmi amintesc că liniștea m-a îngrozit mai mult decât orice altceva. O singură dată, s-a auzit un trosnet îndepărtat, ca un tunet. Abia mult mai târziu am aflat că unul dintre munții noștri cei mai înalți își pierduse piscul suprem. După aceea fulgerele au încetat și am îndrăznit să sperăm că zeii plecaseră să se războiască în altă parte... Până a venit cutremurul.

Amuți și un alt fior îi vibra întregul trup.

– Fulgerele fuseseră mânia zeilor. Cutremurul a fost securea lor de luptă. Orașe întregi au dispărut când pământul s-a despicat sub ele. Munți de foc ce amuțiseră de multă vreme au scuipat flăcări și fum care au întunecat toată bolta. Păduri și lanuri au ars, la fel ca orașele și satele ce supraviețuiseră cutremurului. De la morți s-a răspândit molima care a ucis mulți alții. Era ca și cum furia zeilor cerești pogorâse printre zeii pământului și acum se luptau între ei... Iar după aceea, când am îndrăznit să sperăm că se terminase, a început să cadă ploaia urât-mirositoare.

Leia încuviință din cap și întreaga suită de evenimente deveni dureros de limpede. Una dintre navele de război se prăbușise, provocând cutremure masive și eliberând chimicale toxice, care fuseseră purtate de vânturi și ploi peste toată planeta. La bordul tuturor navelor de luptă moderne exista o mulțime de asemenea substanțe, însă numai navele mai vechi putuseră purta ceva atât de virulent cum trebuie să fi fost chimicalele acelea.

Nave mai vechi... practic singurele de care dispusese Alianța Rebelă la început.

Un alt val de vinovăție o sfredeli ca un cuțit prin măruntaie. *Noi am făcut asta*, se gândi îngrozită. *Nava noastră. Vina noastră.*

– Ploaia a ucis vegetația?

– Oamenii Imperiului aveau un nume pentru ceea ce se găsea în ploaie. Eu nu știu ce a fost.

– Așadar au venit destul de repede după dezastru. Mă refer la Lordul Vader și la ceilalți.

– Da, încuviință mairakh și descrie un cerc cu brațele. Ne-am adunat cu toții aici, cei care am supraviețuit și care am putut ajunge. Dintotdeauna locul acesta fusese un loc de armistițiu între clanuri. Am venit aici ca să încercăm să găsim o modalitate de supraviețuire. Aici ne-a găsit Lordul Vader.

Merseră încă un minut în tăcere.

– Unii au crezut că era un zeu, urmă maitrakh. Toți se temeau de el și de mărețul aparat de zbor argintiu care-i coborâseră pe el și pe slujitorii lui din ceruri. În ciuda fricii, exista și mânie față de ceea ce ne făcuseră zeii, și aproape de două ori zece războinici au ales să atace.

– Și au fost măcelăriți, încuviință posomorâtă Leia.

Ideea primitivilor practic neînarmați care atacaseră trupele imperiale îi aduse o grimasă pe chip.

– Nu au fost măcelăriți, replică maitrakh și tonul de mândrie din vocea ei nu putea fi pus la îndoială. Numai trei dintre ei au murit în luptă. Au ucis mulți dintre slujitorii Lordului Vader, în ciuda armelor lor cu fulgere și a veșmintelor ca piatra. Războinicii au fost înfrânți doar atunci când a intervenit Lordul Vader însuși. El însă nu ne-a nimic, așa cum l-au sfătuit unii dintre slujitorii săi, ci ne-a oferit pace. Pace, binecuvântarea și ajutorul Împăratului.

Leia aprobă din cap; un alt fragment al puzzle-ului își ocupase locul. Se întrebase asupra motivului pentru care Împăratul s-ar fi sinchisit de ceea ce, pentru el, n-ar fi însemnat nimic mai mult decât un grup micuț de non-umani primitivi. Pe de altă parte, niște non-umani primitivi dotați cu un asemenea talent nativ de luptă reprezentau cu totul altceva.

– Ce fel de ajutor v-a adus?

– Tot ceea ce ne-a trebuit. Hrana, medicamentele și uneltele au sosit imediat. Mai târziu, când ploaia a început să ne ucidă recoltele, a trimis droizii metalici să ne curețe pământurile de otravă.

Leia se înfioră, brusc conștientă de vulnerabilitatea gemenilor ei. Totuși analizorul nu găsisese în aer nici o urmă de toxine, pe când se apropiaseră de așezare, iar Chewbacca și Khabarakh întreprinseseră teste similare asupra solului. Indiferent ce anume ar fi conținut ploaia, droizii decon făcuseră o treabă foarte bună.

– Nimic nu va mai crește în afara terenurilor curățate?

– Doar iarba *kholm*. Este o plantă săracă, care nu poate fi mâncată. Însă numai ea poate să crească acum, deși nu mai miroase ca înainte.

Asta putea să explice culoarea cafenie uniformă pe care ea și Chewbacca o remarcaseră din spațiu. Cumva, planta aceea se adaptase solului toxic.

– A supraviețuit vreun animal? întrebă prințesa.

– Unele. Cele care puteau mânca iarba *kholm* și cele care, la rândul lor, le mâncau pe ele. Sunt însă puține.

Maitrakh ridică ochii, ca și cum ar fi privit spre dealurile îndepărtate.

– Lady Vader, locul acesta n-a cunoscut niciodată o viață bogată. Poate că de aceea clanurile l-au ales pentru a se întâlni la armistiții. Chiar și într-un loc atât de sărac, existau totuși nenumărate plante și animale. Acum ele au dispărut.

Se îndreptă, alungându-și în mod evident amintirea.

– Lordul Vader ne-a ajutat și în alte chipuri. A trimis slujitori, ca să-i învețe pe fiii și fiicele noastre care sunt obiceiurile și tradițiile Imperiului.

A promulgat ordine noi, permițând tuturor clanurilor să împartă Ținutul Curat, deși nu se mai întâmplase niciodată ca toate clanurile să trăiască unul lângă celălalt, în felul acesta. Și a trimis aparate de zbor puternice în ținuturile pustiite, ca să găsească și să ne aducă *dukhele* clanurilor.

Reveni cu ochii ei negri spre Leia:

– Avem o pace onorabilă, Lady Vader. Indiferent care ar fi costul, suntem bucuroși să-l plătim.

În partea cealaltă a încăperii, copiii își terminaseră lecția și se sculau în picioare. Unul dintre ei se adresa lui C-3PO, efectuând o versiune diminuată a plecăciunii de salut. Droidul îi răspunse, apoi întregul grup se întoarse și se îndreptă către ușă, unde-l aștepta doi adulți.

– Recreație? întrebă Leia.

– Pentru azi, lecțiile de clan s-au terminat. Copiii trebuie acum să înceapă munca în sat. Mai târziu, seara, vor primi lecțiile care-i vor pregăti ca într-o bună zi să slujească Imperiul.

– Nu-i corect, scutură Leia din cap în vreme ce copiii părăseau *dukha*. Nimeni n-ar trebui să-și vândă copiii în schimbul vieții.

Maitrakh emise alt șuier prelung.

– Aceasta este datoria pe care trebuie s-o plătim. Cum altfel o putem plăti?

Leia înțeleșta pumnii. Cum altfel, într-adevăr? În mod clar, Imperiul era foarte încântat de târgul pe care-l făcuse; și văzând comandourile noghri în acțiune, îi putea înțelege încântarea. Imperialii nu aveau să fie interesați de a-i lăsa pe noghri să se achite în alt mod de datorie. Iar dacă noghrii înșiși considerau că serviciile lor constituiau o datorie de onoare față de cei care-i salvaseră...

O mișcare în lateral îi atrase atenția: în cealaltă parte a sălii, Khabarakh se răsturnase pe podea, cu mâna lui Chewbacca prinzându-i încheietura. Părea ca și cum ar fi fost o luptă, deși Leia nu percepea furie dinspre wookiee.

– Ce se întâmplă acolo?

– Wookieul tău l-a rugat pe fiul meu terț să-l instruiască în tehnicile noastre de luptă, răspunse maitrakh din nou pe un ton de mândrie. Wookiee sunt foarte puternici, dar nu cunosc subtilitățile luptei.

Probabil că wookiee înșiși n-ar fi fost de acord cu aprecierea respectivă, totuși Leia trebui să admită că Chewbacca, cel puțin, păruse întotdeauna să se bizuie în principal pe forță brută și pe precizia proiecteurului de săgeți.

– Mă surprinde, rosti ea, că a fost de acord să-l lase pe Khabarakh să-l învețe. N-a avut deloc încredere în el.

– Poate că aceeași neîncredere îi stimulează interesul, replică sec maitrakh.

Leia fu nevoită să surâdă.

– Poate că da.

Rămaseră tăcute un minut, privind-l pe Khabarakh care-i arătă lui Chewbacca alte două prize de încheietură și braț. Păreau să fie variante

ale tehnicilor pe care Leia le învățase în tinerețe pe Alderaan și se înfioră, gândindu-se ce puteau face mișcările acelea dublate de forța wookiee.

– Acum înțelegi ciclul vieții noastre, Lady Vader, vorbi încet maitrakh. Trebuie să-ți dai seama că noi suntem atârnați de fire de păianjen. Nici chiar acum nu avem destul pământ curat, pentru a crește destule recolte. Trebuie să continuăm să cumpărăm de la Imperiu.

– Iar plata necesită alte servicii din partea fiilor voștri, încuviință posac Leia.

Datoria permanentă – forma cea mai veche de deghizare a sclaviei în galaxie.

– De asemenea, ne determină să-i trimitem pe fiii noștri de aici. Chiar dacă Imperiul ar fi de acord, nu-i putem aduce pe toți acasă. Nu am avea hrană pentru ei.

Printesa aprobă din nou. Era o capcană perfectă pentru noghri; n-ar fi trebuit să se aștepte la altceva din partea lui Vader și a Împăratului.

– Niciodată nu veți scăpa pe deplin de datorie, îi vorbi deschis lui maitrakh. Știți asta, nu? Atâta timp cât îi sunteți utili, Marele Amiral se va asigura în această privință.

– Așa este. A durat mult timp, dar acum o cred. Poate că dacă ar crede-o toți noghrii, s-ar putea face unele schimbări...

– Însă ceilalți noghri continuă să creadă că Imperiul este prietenul lor?

– Nu toți, dar destui. Maitrakh se opri și ridică mâna: Vezi lumina stelelor, Lady Vader?

Leia înălță ochii spre discul concav care atârna la patru metri deasupra solului, la intersecția lanțurilor de sprijin ce porneau din perete. Cu diametrul de un metru și jumătate, era făcut dintr-un metal negru sau înnegrit, perforat cu sute de orificii minuscule. Lumina de pe perimetrul discului răzbătea dinăuntru, pâlpâind aidoma stelelor și întregul efect aducea remarcabil de mult cu o versiune stilizată a bolzii nocturne.

– Noghrii au iubit dintotdeauna stelele, continuă maitrakh cu glas îndepărtat și gânditor. Cândva, cu mult timp în urmă, le veneram. Au rămas prietenele noastre, chiar și după ce am aflat ce sunt în realitate. Mulți dintre noi ar fi plecat cu plăcere cu Lordul Vader, chiar dacă nu am fi avut nici o datorie, pentru simpla fericire de a călători printre stele.

– Înțeleg asta, murmură Leia. Mulți din galaxie simt la fel. Este un dar din naștere pe care-l avem cu toții.

– Un dar pe care noi l-am pierdut acum.

– Nu l-ați pierdut, zise Leia coborând ochii de la discul stelar. Atât doar că l-ați răătăcit. Privi spre Khabarakh și Chewbacca și adăugă: Poate că ar fi de folos dacă m-aș adresa tuturor conducătorilor noghri.

– Ce le-ai putea spune?

Leia își mușcă ușor buza. Ce le-ar fi spus? Că Imperiul îi exploata? Noghrii percepeau asta ca pe o datorie de onoare. Că Imperiul nu se grăbea cu decontaminarea solului, astfel încât să-i mențină la limita subsistenței, fără s-o atingă vreodată? În privința vitezei de decontaminare

nu avea însă nici un fel de dovezi, nici chiar în sinea ei. Că ea și Noua Republică ar fi putut readuce noghriilor darul lor înăscut? De ce ar fi crezut-o?

– Vezi așadar cum stau lucrurile, Lady Vader, vorbe tot maitrakh. Poate că, într-o bună zi, totul se va schimba. Până atunci însă prezența ta aici este un pericol pentru noi, dar și pentru tine. Eu voi cinsti jurământul de protecție făcut de fiul meu tert și nu voi dezvălui prezența ta stăpânului nostru, Marele Amiral. Trebuie însă să pleci.

Leia inspiră adânc.

– Da, spuse ea și simți cum cuvântul acela îi zgârie gâtul.

Sperase enorm că talentele ei diplomatice și aptitudinile Jedi aveau s-o ajute pe planeta asta. Sperase că talentele plus descendența aveau să-i permită să-i smulgă pe noghri de sub influența Imperiului și să-i aducă de partea Noii Republici.

Acum însă totul luase sfârșit, aproape fără să fi început. *În numele spațiului, ce crezusem când am venit aici?*

– Voi pleca, încuviință ea, fiindcă nu doresc să aduc necazuri ție sau familiei tale. Va veni însă o zi, maitrakh, când poporul tău va vedea și singur ce îi face Imperiul. Când se va întâmpla asta, nu uita că eu voi fi mereu gata să vă ajut.

Maitrakh se plecă adânc.

– Poate că ziua aceea va veni în curând, Lady Vader. O aștept, alături de alții.

Leia aprobă din cap, silindu-se să zâmbească. Se terminase, înainte să fi început...

– Atunci, trebuie să vedem cum...

Se întrerupse, deoarece ușile duble se deschiseră brusc și unul dintre copiii care le păzeau se năpusti înăuntru.

– *Maitrakh!* chițăi el. *Mira'kh saar kee hrach'mani vher ahk!*

Khabarakh sări în picioare instantaneu. Cu coada ochiului, Leia îl zări pe C-3PO încremenind.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Aparatul de zbor al Lordului nostru, Marele Amiral, răspunse maitrakh, iar chipul și vocea ei păzură brusc obosite și străine. Vine spre noi.

Vreme de o singură bătaie de inimă, Leia se holbă la maitrakh, cu mușchii înlemniți de șoc, cu mintea nereușind să se concentreze, ca și cum ar fi lunecat pe gheață. Nu... era imposibil. Era *imposibil*. Marele Amiral fusese aici în noaptea trecută... în nici un caz nu se putea întoarce. Nu atât de repede!

Apoi auzi în depărtare zgomotul slab al elevatoarelor repulsor care se apropiau și paralizia dispăru.

– Trebuie să plecăm de aici, zise ea. Chewie...?

– Nu mai este timp, strigă Khabarakh alergând spre ei urmat îndeaproape de wookiee. Naveta trebuie să fie deja în raza vizuală, sub plafonul de nori.

Prințesa privi iute în jur, blestemându-se în gând pentru clipa de indecizie. Nu existau ferestre, nici alte uși, nici un loc unde s-ar fi putut ascunde, cu excepția cabinei micuțe de pe peretele opus arborelui genealogic.

Nu putea să iasă din *dukha*.

– Ești sigur că vine aici? îl întreabă pe Khabarakh și în aceeași clipă își dădu seama că pierdea pur și simplu timpul. Vreau să zic – aici, în *dukha*.

– Unde altundeva ar veni? replică noghriul întunecat la față, privind-o pe maitrakh. Poate că n-a fost păcălit, așa cum crezusem.

Leia se uită din nou în jurul sălii. Dacă naveta asoliza lângă ușile duble, atunci vreme de câteva secunde, înainte ca imperialii să fi intrat, partea din spate a clădirii le-ar fi fost ascunsă vederii. Dacă în clipele acelea ar fi tăiat o ieșire cu sabia...

Sugestia mârâită a lui Chewbacca îi susținea ideea.

– Nu tăierea unei ieșiri este problema, se încruntă ea. Cum o astupăm după aceea?

Wookieeul mormăi din nou, indicând cu brațul masiv spre cabină.

– Mda, încuviință nesigur Leia, o s-o acopere cel puțin pe dinăuntru. Oricum, e mai bine decât nimic.

Privi spre maitrakh, înțelegând brusc că stricarea străvechii *dukha* a clanului putea fi considerată un sacrilegiu evident.

– Maitrakh...

– Dacă trebuie, atunci așa va fi, o întrerupse aceasta cu asprime. (Era încă șocată, dar își reveni chiar sub ochii lui Leia.) Nu trebuie să fii găsită aici.

Printesa își mușcă interiorul buzei. Văzuse aceeași expresie de câteva ori pe chipul lui Khabarakh în timpul călătoriei de la Endor și ajunsese s-o interpreteze ca regret pentru decizia lui de a o aduce pe planeta de baștină.

– O voi face cât mai mică, o asigură pe maitrakh scoțând sabia de la centură. Și imediat ce va pleca Marele Amiral, Khabarakh își poate aduce nava și să ne ducă...

Se opri, când Chewbacca mârâi, cerând tăcere. Vag, în depărtare, se putea auzi sunetul navetei care se apropia... iar apoi, brusc, un alt vuiet, din păcate mult prea familiar, trecu peste *dukha*.

– Bombardiere de asalt Scimitar, icni Leia înțelegând cum tot planul ei se năruia.

Cu bombardierele imperiale asigurând escorta Marelui Amiral pe cer, ar fi fost imposibil să se furișeze din *dukha*, fără să fie observați.

În felul acela, le mai rămânea o singură opțiune.

– Va trebui să ne ascundem în cabină, i se adresă lui Chewbacca apreciindu-i iute mărimea, pe când se grăbea într-acolo.

Dacă acoperișul înclinat care urca dinspre marginea frontală până la peretele *dukhei* nu era fals, ea și Chewbacca ar fi avut loc înăuntru...

– Înălțimea Ta, vrei să intru și eu acolo?

Leia se opri brusc, apoi se răsuci șocată și rușinată. Uitase complet de C-3PO.

– Nu va fi loc, șuieră maitrakh. Prezența ta aici ne-a trădat, Lady Vader...

– Taci! se răsti Leia, uitându-se disperată prin *dukha*.

Nu exista însă nici un alt loc unde să se ascundă.

Doar dacă...

Privi discul stelar care atârna deasupra sălii.

– Va trebui să-l punem acolo, îi arătă lui Chewbacca. Crezi că poți...?

Nu mai fu nevoie să termine întrebarea. Chewbacca îl înhățase deja pe C-3PO și se îndrepta cu maximum de viteză spre cel mai apropiat stâlp de pe perimetru, azvârlindu-l pe umăr pe droidul care protesta vehement. Wookieeul sări pe stâlp de la o depărtare de doi metri, ghearele sale ascunse ancorându-l cu putere în lemn. Trei mișcări iuți îl aduseră în partea de sus a peretelui și, cu droidul pe jumătate isterizat legănându-se precar, începu să coboare în mâini pe lanț.

– Taci, C-3PO! strigă Leia din ușa cabinei și-i cercetă rapid interiorul.

Plafonul urmărea într-adevăr panta acoperișului, astfel că, lângă perete, înălțimea era considerabil mai mare decât în față, dar acolo exista și o băncuță scundă. Avea să fie foarte înghesuit, totuși puteau încăpea.

– Dezactivează-te, adăugă ea, poate că au senzorii în acțiune.

Deși, într-un asemenea caz, totul luase deja sfârșit. Ascultând țiuitul tot mai apropiat al elevatoarelor repulsor, Leia nu putea decât să spere că, după scanarea senzorială negativă din noaptea trecută, imperialii n-aveau să mai încerce alta.

Chewbacca ajunsese acum în mijloc. Ridicându-se pe lanț cu un singur braț, îl trânti pe C-3PO, fără ceremonii, în discul stelar. Droidul emise un ultim scârțâit de protest, care se întrerupse brusc când wookieeul îl dezactivă. Căzu apoi pe podea cu un bufnet și porni în goană, exact în clipa când elevatoarele repulsor de afară amuțiră.

– Repede! șuieră Leia ținându-i ușa deschisă.

Chewbacca traversă *dukha* și plonjă prin intrarea îngustă, răsucindu-se cu fața spre ușă, cu capul lipit de plafonul înclinat și picioarele depărtate de o parte și de alta a banchetei. Leia se strecură după el, așezându-se în spațiul îngust dintre picioarele lui.

Abia avu timp să tragă ușa după ea și ușile duble ale *dukhei* se deschiseră cu violență.

Leia se lipi cât putu mai mult de peretele cabinei, silindu-se să răsuflă încet și lin, și parcurgând tehnicile de îmbunătățire senzorială Jedi învățate de la Luke. De deasupra ei, respirația lui Chewbacca îi zgăria auzul și căldura trupului său i se revărsa ca o cascadă invizibilă pe cap și pe umeri. Brusc, fu pe deplin conștientă de greutatea și dimensiunile abdomenului ei, ca și de mișcările infime ale gemenilor, de duritatea banchetei, de mirosurile combinate ale blănii de wookiee, lemnului din jur și propriei sale transpirații. În spate, prin peretele *dukhei*, se auzeau zgomot de pași hotărâți și zăngănitul ocazional al carabinelor laser lovite de armurile blindate ale trupelor de șoc, și se felicită în gând pentru că renunțase la planul anterior de evadare.

Iar dinăuntru al *dukhei* putea să distingă glasuri.

– Bună dimineața, maitrakh, rosti o voce calmă și perfect modulată. Văd că fiul tău terț, Khabarakh, este aici, cu tine. Foarte oportun.

Leia se înfioră și foșnetul aspru al tunicii pe piele îi păru asurzitor. Vocea aceea avea tonul inconfundabil al unui comandant imperial, dublat însă de calm și de puterea reală a autorității. O autoritate care depășea până și condescendența disprețuitoare cu care o privise guvernatorul Tarkin în *Steaua Morții*.

Putea să fie numai Marele Amiral.

– Te salut, Lordul meu, toarse maitrakh cu glas rigid controlat. Ne onorează vizita ta.

– Mulțumesc, zise Marele Amiral tot politicos, dar cu un tăiș de oțel strecurat în glas. Și tu, Khabarakh, clanul Kihm'bar, ești de asemenea încântat de prezența mea aici?

Foarte, foarte lent, Leia deplasă capul spre dreapta, sperând să-l poată zări pe Marele Amiral prin plasa întunecată a fereștricii cabinei. Zadarnic, toți rămăseseră lângă ușile duble și femeia nu îndrăznea să se apropie prea mult de plasă. Chiar pe când se retrăgea ușurel spre poziția anterioară, se auzi sunetul unor pași egali... și, peste o clipă, în centrul *dukhei* apărură Marele Amiral.

Leia îl privi prin plasă, cuprinsă de fiori înghețați. Auzise descrierea făcută de Han bărbatului pe care-l văzuse pe Myrkr – pielea albastru-deschis, ochii roșu-strălucitori, uniforma imperială albă. Îl auzise de asemenea pe Fey'lya ignorând cu dispreț sugestia unui Mare Amiral, considerându-l un impostor, sau în cel mai bun caz un moff auto-promovat. Și, în secret, se întrebasese dacă nu cumva Han se înșelase.

Acum știa că nu se înșelase.

– Desigur, Lordul meu, răspunse Khabarakh. De ce n-aș fi?

– Vorbești pe tonul ăsta Lordului tău, Marele Amiral? Șuieră un glas noghri necunoscut.

– Îmi cer iertare. Nu am dorit să fiu nerespectuos.

Leia făcu o grimasă. Nu dorise, bineînțeles, dar răul fusese deja făcut. Chiar și cu relativa ei lipsă de experiență față de subtilitățile graiului noghri, cuvintele sunaseră prea rapide și tonul fusese prea defensiv. Iar Marele Amiral, care cunoștea rasa mult mai bine decât ea...

– Atunci *ce* ai dorit? Întrebă Marele Amiral, întorcându-se spre Khabarakh și maitrakh.

– Am..., se bâlbâi Khabarakh. Iertare, Lordul meu. Am fost copleșit de vizita aceasta în sătucul nostru simplu.

– O scuză evidentă, făcu Marele Amiral. Poate chiar credibilă... atât doar că n-ai fost copleșit de vizita mea azi-noapte. Sau – ridică el o sprânceană – mai degrabă nu te așteptai să mă revezi atât de curând?

– Lordul meu...

– Care este pedeapsa noghri pentru mințirea stăpânului supra-clanului tău? îl întrerupse imperialul cu un ton brusc tăios. Moartea, așa cum a fost pe timpuri? Sau noghri nu mai pun nici un preț pe concepte învechite cum este onoarea?

– Lordul meu nu are nici un drept să aducă asemenea acuzații împotriva unui fiu al clanului Kihm'bar, rosti rigid maitrakh.

Marele Amiral își deplasă imperceptibil privirea.

– Ar fi bine să-ți păstrezi sfaturile pentru tine, maitrakh. Acest fiu al clanului Kihm'bar m-a mințit și nu privesc cu ușurință astfel de chestiuni. Povestește-mi, Khabarakh, clanul Kihm'bar, despre înțemnițarea ta pe Kashyyyk.

Leia încheștă degetele pe mânerul sabiei și muchiile de metal rece îi intrară în pielea palmei. În decursul scurtei înțemnițări pe Kashyyyk, Khabarakh fusese convins s-o aducă aici, pe Honoghr. Dacă destăinuia totul...

– Nu înțeleg, rosti Khabarakh.

– Chiar așa? Îngăduie-mi atunci să-ți reîmprospătez amintirile. Nu ai evadat de pe Kashyyyk, așa cum ai afirmat în raport și cum ai repetat azi-noapte în prezența mea, a familiei tale și dinastului clanului tău. În realitate, după eșecul misiunii, ai fost capturat de wookiee. Și ai petrecut luna de absență nu meditănd, ci fiind interogată într-o închisoare wookiee. Asta îți ajută în vreun fel memoria?

Leia expiră silențios, neîndrăznind să creadă ceea ce auzea. Indiferent cum aflase Marele Amiral despre capturarea lui Khabarakh, judecase în direcția greșită. Li se oferea o șansă... dacă Khabarakh nu se pierdea cu firea și mai rezista puțin.

Poate că nici maitrakh nu se încredea în rezistența lui.

– Fiul meu terț n-ar minți în asemenea privințe. Lordul meu, rosti ea înaintea ca noghriul să fi putut răspunde. El a înțeles dintotdeauna îndatoririle și cerințele onoarei.

– Un membru al unui comando noghri capturat de inamic pentru interogare, care continuă totuși să trăiască? surâse Marele Amiral. Acestea sunt îndatoririle și cerințele onoarei?

– Nu am fost capturat, Lordul meu, vorbi rigid Khabarakh. Evadarea mea de pe Kashyyyk a fost așa cum am spus.

Vreme de o duzină de bătaii de inimă, Marele Amiral îl privi în tăcere.

– Iar eu spun că minți, Khabarakh, clanul Kihm'bar, replică el încet. Dar asta nu contează. Cu sau fără cooperarea ta, voi obține adevărul despre luna cât ai lipsit... și despre prețul pe care l-ai plătit pentru libertatea ta. Rukh!

– Stăpâne? vorbi al treilea glas noghri.

– Khabarakh, clanul Kihm'bar, este din clipa aceasta pus în stare de arest imperial. Împreună cu grupa 2, îl vei escorta la bordul navei trupelor de șoc și-l vei duce în *Himera* pentru a fi interogată...

Se auzi un șuierat ascuțit.

– Lordul meu, aceasta este o încălcare...

– Tăcere, maitrakh, o opri Marele Amiral, altfel vei cunoaște aceeași soartă.

– Nu voi tăcea, mârâi maitrakh. Un noghri acuzat de trădarea supra-clanului trebuie dat dinaștilor clanurilor pentru legile străvechi ale cercetării și judecatei. Așa spune legea.

– Eu nu sunt legat de legile noghri, rosti apăsător Marele Amiral. Khabarakh a trădat Imperiul. Va fi judecat și condamnat în conformitate cu legile imperiale.

– Dinaștii clanurilor vor cere...

– Dinaștii nu sunt în măsură să ceară nimic, lătră Marele Amiral și atinse cilindrul comunicatorului din buzunarul de sub însemnele tunicii. Trebuie să-ți reamintesc ce înseamnă să sfidezi Imperiul?

Leia auzi sunetul slab al oftatului lui maitrakh.

– Nu, Lordul meu, zise ea cu o voce care recunoștea înfrângerea.

Marele Amiral o cercetă cu atenție.

– O voi face oricum.

Atinse din nou comunicatorul...

Și, brusc, interiorul *dukhei* fulgeră cu o lumină verzuie orbitoare.

Leia tresări brusc, dând capul pe spate și izbindu-se de picioarele lui Chewbacca, strângând disperată pleoapele împotriva durerii neașteptate și pârjolitoare care-i sfâșia ochii și fața. Pentru o singură și îngrozitoare secundă, crezu că *dukha* fusese lovită direct de o rafală turbo-laser, îndeajuns de puternică pentru ca să transforme totul într-o ruină în flăcări. Însă imaginea remanentă care-i ardea pe retină îl arăta pe Marele Amiral stând la fel de mândru și neclintit, și, cu întârziere, pricepu.

Se străduia cu disperare să-și reapeleze extinderea senzorială, când tunetul o lovi precum palma unui wookiee furios în tâmplă.

Ulterior avea să-și reamintească în mod vag alte câteva salve de turbo-laser, văzute și auzite doar înăbușit prin pâcla groasă și sură care-i acoperea mintea, când distrugătorul spațial de pe orbită trase din nou, și din nou, în dealurile din jurul satului. Până ce capul care-i pulsa dureros reveni la conștiința deplină, pedeapsa Marelui Amiral se încheiase, iar ultimul tunet se rostogolea, îndepărtându-se.

Deschise cu precauție ochii, mijindu-i de durere. Marele Amiral continua să stea în mijlocul *dukhei*... și, când uruitul se stinse, vorbi:

– *Eu* sunt acum legea pe Honoghr, mairakh. Dacă aleg să recurg la legile străvechi, voi recurge. Dacă aleg să le ignor, le voi ignora. Este limpede?

Când se auzi, vocea era aproape prea extraterestră ca să fie recunoscută. Dacă scopul demonstrației Marelui Amiral fusese s-o îngrozească pe mairakh, aproape scoțând-o din minți, atunci reușise cu siguranță.

– Da, Lordul meu.

– Atunci este bine. Marele Amiral lăsa tăcerea fragilă să atârne încă o clipă în aer. Pentru slujitorii loiali ai Imperiului, sunt însă dispus să fac compromisuri. Khabarakh va fi interogată la bordul *Himerei*, dar mai înainte voi îngădui prima etapă a legilor străvechi ale cercetării.

Întoarse puțin capul într-o parte.

– Rukh, îl vei duce pe Khabarakh, clanul Kihm'bar, în centrul lui Nystao și-l vei da dinaștilor clanurilor. Poate că trei zile de umilință publică vor sluji să arate poporului noghri că războiul încă nu s-a încheiat.

– Da, stăpâne.

Se auzi sunet de pași, apoi ușile duble se deschiseră și se închiseră. Ghemuie sub plafon, cu sentimentele într-un clocot pe care prințesa nu-l putea descifra, Chewbacca mârâi încetișor pentru sine. Leia strânse din dinți, îndeajuns de puternic pentru a trimite fulgere de durere prin capul care continua să-i pulseze. Umlință publică... și ceva numit legile cercetării.

Alianța Rebelă pustiise fără să vrea planeta Honoghr. Acum se părea că ea avea să facă același lucru cu Khabarakh.

Marele Amiral continua să stea nemișcat în mijlocul *dukhei*.

– Ești foarte tăcută, maitrakh, spuse el.

– Lordul meu mi-a poruncit să tac.

– Așa este, încuviință Marele Amiral privind-o cu atenție. Loialitatea față de clan și familie este minunată, maitrakh, dar este o prostie s-o extinzi asupra unui trădător. Și este, în același timp, potențial dezastruos pentru familia și clanul tău.

– Nu am auzit dovezile potrivit cărora fiul meu terț este trădător.

Buza Marelui Amiral zvâcni.

– Le vei auzi, promise el încetșor.

Porni spre ușile duble, dispărând din raza vizuală a lui Leia, apoi se auziră ușile deschizându-se. Pașii se opriră, așteptând în mod evident și, după o clipă, pașii mai moi ai lui maitrakh i se alăturară. Amândoi ieșiră, ușile se închiseră din nou, iar Leia și Chewbacca rămăseră singuri.

Singuri. În teritoriu inamic. Fără navă. Iar singurul lor aliat era pe punctul de a fi supus unui interogatoriu imperial.

– Chewie, rosti Leia, cred că am dat de bucluc.

14

Unul dintre primele adevăruri minore legate de zborul interstelar pe care le învăța orice călător spațial era că o planetă văzută din spațiu nu semăna aproape niciodată cu hărțile oficiale. Crâmpoie de nori, umbre provenite dinspre lanțurile muntoase, modificările de contururi cauzate de întinderile de vegetație și, în general, efectele de lumină se combinau pentru a camufla și distorsiona liniile distincte și precis trasate de calculatoarele cartografilor. Era un adevăr care pricinuise probabil multe momente neplăcute navigatorilor neofiți și care asigurase muniția pentru nenumărate glume proaste făcute pe seama acelorași neofiți de către camarazii mai experimentați.

De aceea, pentru Luke fu oarecum surprinzător să descopere că, în ziua aceea și venind din direcția aceea, principalul continent al planetei Jomark semăna realmente aproape exact cu o hartă precis detaliată. Desigur, și continentul era destul de micuț.

Undeva pe continentul acela perfect ca o imagine se găsea un maestru Jedi.

Luke răpăi ușor cu degetele pe marginea consolei de comandă și privi spre porțiunea brun-cafenie de teren încadrată acum de cupola X-interceptorului. Putea simți prezența celui alt Jedi – de fapt, o simțise imediat ce ieșise din hiperspațiu –, dar deocamdată nu putuse stabili un contact mai direct. *Maestre C'baoth?* strigă în gând, încercând din nou. *Sunt Luke Skywalker. Mă auzi?*

Nu-i răspunse nimeni. Fie Luke n-o făcea bine, fie C'baoth nu putea să răspundă... sau poate că era vorba despre un test deliberat al capacităților tânărului.

Ei bine, el era dispus să înfrunte orice.

– R2-D2, focalizează senzorial asupra continentului principal, îi ordonă.

Examină displayurile și încercă să se pună în mintea unui maestru Jedi care dispăruse de mult de pe scenă. Majoritatea uscatului de pe Jomark era concentrat în continentul acela micuț – practic, o insulă de dimensiuni mai mari –, însă pe oceanul vast se aflau risipite mii de insulițe, izolate ori grupate în arhipelaguri. Socotindu-le pe toate, uscatul însuma probabil trei sute de mii de kilometri pătrați, ceea ce însemna o sumedenie de locuri și de potențiale erori.

– Scanează pentru tehnologie și vezi dacă poți detecta principalele centre de populație.

R2-D2 fluieră încetișor pentru sine, rulând citirile senzorilor X-interceptorului prin algoritmi săi de identificare a formelor de viață. Emise o serie de bip-uri și peste imaginea de pe ecran se suprapuse o configurație de puncte.

– Mulțumesc, încuviință Luke și o studie.

Deloc surprinzător, majoritatea populației părea să trăiască pe coasta oceanului, totuși și în interior existau câteva centre, mai mici. Inclusiv un pâlcc de sătucuri, lângă malul sudic al unui lac aproape perfect rotund.

Tânărul se încruntă și tastă afișarea conturilor. Nu era un lac obișnuit, ci unul care se formase în interiorul restului unui munte conic, cu un alt con micuț ridicându-se în mijloc ca o insulă. Ținând seama și de relieful muntos din jur, probabil că avea origine vulcanică.

O regiune sălbatică, abundând în munți, unde un maestru Jedi ar fi putut trăi mulți ani în solitudine. Plus câteva sate apropiate, unde se putea duce atunci când se plictisea de singurătate.

Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe.

– R2-D2, anunță el marcând locația pe display, asta-i ținta de asolizare. Eu pilotez, iar tu urmărește senzorii și anunță-mă dacă observi ceva interesant.

Droidul emise un bip interogativ, care părea neliniștit.

– Da, sau ceva suspicios.

R2-D2 nu crezuse nici o clipă că atacul imperial din care abia scăpaseră la ultima încercare de a ajunge aici fusese o simplă coincidență.

Intrară în atmosferă, comutând pe elevatoarele repulsor cam la jumătatea coborârii, și se opriră imediat sub nivelul piscului muntelui cel mai înalt. Văzut din apropiere, terenul era destul de accidentat, totuși nu atât de pustiu cum crezuse Luke la început. În văile intramontane, vegetația era bogată, dar nu creștea aproape deloc pe versanții stâncoși. Cele mai multe văiugi peste care zburau păreau să adăpostească măcar două case, și ocazional chiar câte un sat care fusese prea mic pentru a fi detectat de pe orbită de senzorii limitați ai X-interceptorului.

Se apropiau de lacul circular dinspre sud-vest, când R2-D2 zări clădirea de pe mal.

– N-am mai văzut niciodată un asemenea design, comentă Luke. Detectezi ceva forme de viață?

Droidul ciripi după o clipă: date neconcludente.

– Să-ncercăm, decise Luke și tastă secvența de asolizare. Dacă greșim, cel puțin nu va trebui să suim spre celelalte locuri.

Clădirea impunătoare se ridica în mijlocul unei curți mici, delimitată de un gard care părea să aibă mai degrabă scopuri decorative, decât defensive. Oprind viteza de înaintare a X-interceptorului, Luke se înscrise pe un curs paralel cu gardul și asoliză la câțiva metri de poartă. Tocmai începuse să dezactiveze sistemele navei, când fluieratul de avertizare al lui R2-D2 îl făcu să ridice ochii.

În fața porții stătea un bărbat care-i fixa nemișcat.

Luke îl privi și inima începu să-i bată mai repede. Era în mod limpede bătrân – părul alb-sur și barba lungă pe care vântul le flutura peste chipul zbârcit constituiau dovezi evidente în această privință. Avea însă ochi vii și alerți, ținută dreaptă și mândră, neafectată nici chiar de rafalele violente de vânt, iar mantia cafenie pe jumătate deschisă dezvăluia un piept musculos.

– Termină tu, R2-D2, spuse Luke auzindu-și tremurul ușor din glas.

Își scoase casca și ridică apoi cupola carlingii. Sculându-se, sări cu ușurință peste margine, pe sol.

Bătrânul nu se clintise. Inspirând adânc, Luke se apropie de el.

– Maestre C'baoth, vorbi el înclinându-și ușor capul, sunt Luke Skywalker.

– Da, surâse slab celălalt, știu. Bun venit pe Jomark.

– Mulțumesc, spuse Luke și-și eliberă răsuflarea cu un oftat neauzit.

În sfârșit! Fusese o călătorie lungă și întortocheată, cu escale neprevăzute la Myrkr și Sluis Van, dar în cele din urmă ajunsese.

C'baoth parcă îi citise gândurile. Poate că așa și făcuse, de fapt...

– Mă așteptasem să vii mult mai repede, rosti pe un ton de reproș.

– Da... îmi pare rău. Circumstanțele recente mi-au cam scăpat de sub control.

– De ce?

Întrebarea îl luă pe Luke prin surprindere.

– Nu-nteleg.

Ochii celuiilalt se mijiră.

– Cum adică, nu-ntelegi? Ești sau nu un Jedi?

– Păi, da...

– Atunci trebuie să deții controlul, spuse apăsător C'baoth. Controlul asupra ta, asupra oamenilor și asupra evenimentelor din jurul tău. Întotdeauna!

– Da, maestre, încuviință tânărul precaut, căutând să-și ascundă deruta. Singurul maestru Jedi pe care-l cunoscuse fusese Yoda... dar Yoda nu vorbise niciodată așa.

C'baoth îl studie încă o clipă, apoi duritatea de pe fața lui pieri ca prin farmec.

– Însă ai venit, zise el și zbârciturile chipului îi urmară surâsul. Asta-i important. N-au reușit să te oprească.

– Nu, deși au încercat. De când am pornit încoace, cred că am scăpat de patru atacuri imperiale.

– Adevărat? Îl fixă cu privirea C'baoth. Au fost îndreptate specific împotriva ta?

– Unul dintre ele. În cazul celorlalte am nimerit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Sau poate în locul potrivit, la momentul potrivit, se corectă Luke.

Expresia de alertă dispăru de pe fața bătrânului, înlocuită de una pierdută.

– Da, murmură el privind în depărtare spre marginea platoului stâncos și lacul circular aflat mult sub ei. În locul nepotrivit, la momentul nepotrivit... Epitaful atâtor cavaleri Jedi. Reveni cu ochii spre Luke: Imperiul i-a ucis, știi?

– Da, știu. Au fost vânați de Împărat și de Darth Vader.

– Și de unul sau doi Jedi ai Întunericului, care i-au însoțit, completă sumbru C'baoth căzând din nou pe gânduri. Jedi ai Întunericului, ca Vader. Cu ultimul dintre ei m-am luptat pe...

Se opri, clătînând încet din cap.

– A trecut mult de atunci.

Luke aprobă stânjenit, simțindu-se prins în nisipuri mișcătoare. Îi venea greu să urmărească diversele subiecte și schimbările stranii ale stării de spirit. Să fi fost oare rezultatul izolării lui C'baoth? Sau altă testare a răbdării sale?

– A trecut mult timp, repetă el, dar cavalerii Jedi pot trăi din nou. Avem posibilitatea reconstruirii.

C'baoth reveni cu atenția asupra lui.

– Sora ta, da. În curând, va naște gemeni Jedi.

– Potențial Jedi, preciză Luke, ușor surprins de faptul că C'baoth auzise despre sarcina lui Leia. (Mass-media Noii Republici acordase o atenție deosebită evenimentului, dar el crezuse că Jomark era o planetă prea îndepărtată ca să fi aflat.) De fapt, gemenii sunt motivul pentru care am venit aici.

– Nu. Motivul pentru care ai venit aici este chemarea mea.

– Da... da. Totuși...

– Nu există *totuși*, Jedi Skywalker, îl întrerupse tăios bătrânul. A fi Jedi înseamnă a sluji Forța. Te-am chemat prin intermediul Forței, iar când Forța te cheamă, trebuie să te supui.

– Înțeleg, încuviință Luke din cap și-și dori să fi înțeles cu adevărat.

Oare C'baoth vorbea doar figurativ? Sau acesta era un alt subiect pe care instruirea sa îl ignorase? Era îndeajuns de familiar cu aspectele generale privind controlul Forței; ele îl vitalizau, ori de câte ori respingea cu sabia salvele blasterelor. Însă o „chemare” literală era cu totul altceva.

– Maestre C'baoth, când spui că „Forța te cheamă”, te referi la faptul că...?

– Două sunt motivele pentru care te-am chemat, îl întrerupse din nou C'baoth. În primul rând, pentru a-ți termina instruirea. Iar în al doilea rând... fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu? clipi Luke nedumerit.

C'baoth zâmbi slab și ochii îi părură deodată foarte obosiți.

– Mă apropii de sfârșitul vieții, Jedi Skywalker. În curând, voi face lunga călătorie din viața aceasta spre ceea ce se află dincolo de ea.

Un nod se opri în gâtul tânărului.

– Îmi pare rău, fu singurul lucru la care putu să se gândească.

– Aceasta este calea oricărei vieți. Pentru Jedi, ca și pentru ființele mai mărunte.

Gândurile lui Luke reveniră la Yoda, zăcând pe patul morții în sălașul de pe Dagobah... și la propriul său sentiment de neajutorare, de imposibilitate de a face altceva decât să privească. Nu era o experiență pe care să fi dorit cu adevărat s-o retrăiască.

– Cum te pot ajuta? întrebă încetișor.

– Învăță de la mine. Deschide-te spre mine, absoarbe-mi înțelepciunea, experiența și puterea. În felul acesta, îmi vei continua munca și viața.

– Am înțeles, aprobă Luke întrebându-se la ce fel de muncă se referea C'baoth. Am însă de terminat propria mea muncă...

– Și ești pregătit pentru ea? își arcui C'baoth sprâncenele. Ești *complet* pregătit? Sau ai venit aici fără să dorești să-mi ceri nimic?

– Nu, recunosc Luke. Am venit în numele Republicii, să-ți cer ajutorul în lupta împotriva Imperiului.

– În ce scop?

Tânărul se încruntă. În opinia sa, motivele erau mai mult decât evidente.

– Eliminarea tiraniei Imperiului. Instaurarea libertății și dreptății pentru toate ființele din galaxie.

– *Dreptate*, zvâcni buza lui C'baoth. Nu aștepta dreptate din partea celor mai prejos de tine, Jedi Skywalker. Se lovi de două ori rapid cu vârfurile degetelor în piept: *Noi* suntem adevărata dreptate a acestei galaxii. Noi doi și noii Jedi pe care-i vom modela pentru a ne urma. Lasă conflictele meschine pe seama altora și pregătește-te pentru viitorul acela.

– Eu..., se bâlbâi Luke căutând un răspuns.

– Ce anume le va trebui gemenilor nenăscuți ai surorii tale?

– Păi... într-o bună zi le va trebui un profesor, răspunse Luke cu o stranie lipsă de chef.

Știa bine că primele impresii erau întotdeauna nesigure, totuși în clipa aceea nu era deloc convins că acesta era genul de om care ar fi vrut să-i învețe pe nepotul și nepoata sa. C'baoth părea prea schimbător, aproape pe muchia instabilității.

– Cumva s-a presupus că eu îi voi învăța, când vor ajunge la vârsta cuvenită, la fel cum o învăț pe Leia. Totuși dacă ești Jedi nu înseamnă neapărat că poți fi un profesor bun. Șovăi, după care urmă: Obi-Wan Kenobi se autoînvinuia pentru că Darth Vader trecuse de partea

întunecată a Forței. Nu vreau ca asta să se întâmple cu copiii lui Leia. M-am gândit că poate mă vei putea învăța metodele corespunzătoare ale instruirii Jedi...

– O pierdere de timp, ridică din umeri C'baoth cu un gest de indiferență. Adu-i aici. Îi voi învăța eu însumi.

– Da, maestre, vorbi Luke alegându-și cu grijă cuvintele. Îți apreciez oferta. Dar, așa cum ai spus, ai propria ta muncă de făcut. Eu n-am nevoie decât de câteva îndrumări...

– Dar tu însuși, Jedi Skywalker? îl întrerupse C'baoth. Tu însuși nu ai nevoie de instrucție suplimentară? Poate în problemele de judecată?

Luke strânse din dinți. Întreaga conversație îl făcea să se simtă mai transparent decât îi convenea.

– Ba da, încuviință, mi-ar putea fi de folos mai multă instruire în domeniul ăsta. Uneori mă gândesc că maestrul Jedi care m-a învățat s-a așteptat să mă descurc pe cont propriu în această privință.

– Este o simplă chestiune de ascultare a Forței, replică imediat C'baoth și pentru o clipă, ochii săi păruă că-și pierd focalizarea. Urmează-mă! Vom coborî în sate și-ți voi arăta.

– Acum? făcu Luke simțind cum i se arcuiesc sprâncenele.

– De ce nu? Am chemat un sătean să ne transporte. Ne va aștepta pe drum. Privi undeva peste umărul lui Luke: Nu, rămâi acolo!

Tânărul se răsuci. R2-D2 se ridicase din soclul droid al X-interceptorului și se deplasa pe fuzelaj.

– Nu-i decât droidul meu.

– Să rămână acolo! Droizii sunt o abominațiune – creaturi care gândesc, dar care nu fac parte cu adevărat din Forță.

Luke se încruntă. În privința aceea, avea dreptate; droizii erau realmente unici, totuși nu era un motiv pentru a-i numi abominabili. Nu părea însă momentul sau locul pentru o controversă.

– O să-l ajut să se fixeze înapoi în soclu, îl liniști pe C'baoth și se grăbi spre navă.

Utilizând Forța, sări pe fuzelaj lângă R2-D2.

– Iartă-mă, dar va trebui să rămâi aici. Haide, să te ajut să te fixezi la loc.

R2-D2 emise un bip indignat.

– Știu și-mi pare rău, aprobă Luke conducându-l spre soclu, dar maestrul C'baoth nu dorește să vii. Poți aștepta aici, la fel de bine ca pe pământ – cel puțin aici poți să discuți cu calculatorul navei.

Droidul fluiera din nou, de data aceasta plângăreț și ușor nervos.

– Nu, nu cred că există vreun pericol. Dacă ți-e teamă, mă poți monitoriza prin senzorii X-interceptorului. Reduse glasul la nivelul unui murmur: Cu ocazia asta, vreau să scanezi senzorial zona și să vezi dacă există vreo urmă de vegetație care pare deformată, așa cum era copacul răsucit de lângă peștera de pe Dagobah. Ai înțeles?

R2-D2 încuviință printr-un bip oarecum uimit.

– Perfect. Ne vedem mai târziu, zise Luke și sări pe sol, apropiindu-se de C'baoth. Sunt gata!

– Pe aici, spuse bătrânul și porni pe o cărare descendentă.

Luke se grăbi să-l ajungă din urmă. Știa că era o ipoteză cu bătaie lungă: chiar dacă locul pe care-l căuta se afla în domeniul senzorilor lui R2-D2, nu exista nici o garanție că droidul va putea distinge plantele locale sănătoase de cele maligne. Totuși, merita să încerce. Bănuise de multă vreme că Yoda reușise să stea ascuns de Împărat și Vader numai pentru că peștera părții întunecate de lângă sălașul lui îi ecranase propria influență asupra Forței. Pentru ca și C'baoth să rămână neobservat, ar fi trebuit ca Jomark să aibă undeva un focar similar de putere a părții întunecate a Forței.

Dacă nu cumva, desigur, C'baoth *nu* trecuse neobservat. Poate că Împăratul știuse permanent de existența lui, dar, în mod deliberat, îl lăsase în pace.

Ceea ce, la rândul ei, ar fi implicat... ce?

Luke nu știa răspunsul, însă era unul pe care ar fi fost bine să-l afle.

* * *

Nu parcurseseră mai mult de două sute de metri, când sosi săteanul pe care-l chemase C'baoth: un bărbat înalt și slab, pe o cursieră SoroSuub veche, remorcând o caretă complicată.

– Mă tem că nu-i decât un simplu cărucior agricol transformat, rosti C'baoth făcându-i semn lui Luke să urce și urmându-l. (Caretă părea în majoritate din lemn, dar scaunele fuseseră capitonate confortabil.) Cei din Chynoo mi-au construit-o, când am venit prima dată la ei.

Săteanul întoarse ambele vehicule – o manevră dificilă pe poteca îngustă – și porni la vale.

– Cât timp ai stat singur înainte de asta? întrebă Luke.

– Nu știu, scutură din cap C'baoth. Timpul nu era o problemă care să mă preocupe realmente. Trăiam, mă gândeam, meditam. Asta a fost tot.

– Mai ții minte când ai ajuns prima dată aici? insistă Luke. Vreau să spun, după proiectul *Extinderea*.

C'baoth se răsuci lent spre el, cu ochi de gheață.

– Gândurile te trădează, Jedi Skywalker, vorbi el cu răceală. Cauți să te asiguri că n-am fost un slujitor al Împăratului.

Tânărul se strădui să-i susțină privirea.

– Maestrul care m-a instruit mi-a spus că sunt ultimul cavaler Jedi. Pe lista lui nu figurau Vader și Împăratul.

– Și te temi că sunt un Jedi al Întunericului, ca și ei?

– Ești unul?

C'baoth surâse și, spre surprinderea lui Luke, chicoti. Provenind de pe fața sa, sunetul părea straniu.

– Haide, Jedi Skywalker! Chiar crezi că Joruu C'baoth – *Joruu C'baoth* – se va întoarce vreodată spre partea întunecată a Forței?

(Zâmbetul îi dispăru.) Împăratul nu m-a ucis, Jedi Skywalker, pentru simplul motiv că în majoritatea domniei sale am fost în afara razei lui de acțiune. Iar după ce am revenit...

Scutură din cap, parcă iritat.

– Mai există cineva, o știi. Altcineva decât sora ta. Nu este Jedi... nu încă, dar am simțit undele din Forță. Cresc și apoi coboară.

– Da, știu despre cine vorbești, încuviință Luke. Am întâlnit-o.

– Ai întâlnit-o? se răsuci C'baoth cu ochi strălucitori.

– Cel puțin așa cred. Bănuiesc că-i posibil să mai existe cineva care...

– Cum se numește?

Luke se încruntă, cercetând chipul bătrânului și străduindu-se fără succes să-i perceapă sentimentele. Ceva nu-i plăcea deloc aici.

– Ea își spune Mara Jade.

C'baoth se lăsă pe spate pe pernele vehiculului, privind în gol.

– Mara Jade, repetă încetișor.

– Spune-mi mai multe despre proiectul *Extinderea*, spuse Luke decis să nu fie abătut de la subiect. Ați plecat de pe Yaga Minor – mai ții minte? căutând forme de viață extragalactice. Ce s-a întâmplat cu nava și cu ceilalți maeștri Jedi care te-au însoțit?

Ochii lui C'baoth căpătară expresia distantă pe care tânărul o mai văzuse.

– Au murit, bineînțeles, răspunse el cu glas stins. Au murit cu toții. Eu singur am supraviețuit și m-am întors. Se răsuci pe neașteptate spre Luke: M-a schimbat, știi?

– Înțeleg, șopti Luke. (Acela era așadar motivul pentru care C'baoth părea atât de straniu. În timpul zborului, i se întâmplase ceva...) Povestește-mi.

Bătrânul rămase tăcut câteva clipe. Luke așteptă, zgâlțâit de neregularitățile drumului.

– Nu, vorbi în cele din urmă C'baoth clătînând din cap. Nu acum. Poate mai târziu. Arată cu vârful bărbiei: Am ajuns.

Luke privi. În față se zăreau șase căsuțe; altele deveneau vizibile pe măsură ce careta ieșea de sub coroanele arborilor. Cu totul erau probabil cincizeci: case elegante, părând să combine elementele naturale de construcție cu articole selectate din tehnologia modernă. Vreo douăzeci de persoane efectuau diferite activități; majoritatea se opriră din lucru la apariția caretei. Conducătorul bicicletei merse spre centrul satului și opri în fața unui jilț asemănător unui tron din lemn lustruit, înconjurat de un pavilion micuț cu acoperiș în formă de cupolă.

– L-am adus din Castelul Înalt, explică C'baoth. Bănuiesc că era un simbol al autorității pentru cei care l-au sculptat.

– La ce folosește acum? întrebă Luke.

Tronul complicat părea cumva nelalocul lui într-un peisaj atât de rustic.

– De obicei de pe el împart dreptate sătenilor, răspunse C'baoth sculându-se și coborând din caretă. Azi însă nu vom fi atât de oficiali. Vino!

Sătenii continuau să stea nemișcați, privindu-i. Luke extinse Forța, când îl însoți pe C'baoth, încercând să le descifreze aurele. Păreau în așteptare, puțin surprinși, dar în mod limpede cuprinși de venerație. Nu părea să existe teamă, dar nu se deslușea nici afecțiune.

– De cât timp vii aici? se interesă tânărul.

– De mai puțin de un an, răspunse maestrul Jedi pornind fără grabă pe uliță. Nu s-au grăbit să-mi accepte înțelepciunea, dar în cele din urmă i-am convins.

Sătenii începuseră să revină la activitățile lor, dar aruncau întruna priviri spre vizitatori.

– Cum adică „i-ai convins”?

– Le-am arătat că era în interesul lor să mă asculte, explică C'baoth și arătă spre casa aflată chiar în fața lor. Extinde-ți percepția, Jedi Skywalker. Spune-mi despre casa aceasta și despre locuitorii ei.

Chiar și fără să-și focalizeze atenția asupra locului respectiv, Luke putea simți mânia și ostilitatea revărsându-se dinăuntru. Răzbătu chiar și un pâlپait de intenție ucigașă...

– Hopa, murmură el. Nu crezi c-ar trebui...?

– Bineînțeles, zise C'baoth. Vino!

Se apropie de căsuță și împinse ușa, deschizând-o. Luke îl urmă, cu mâna pe sabie.

În odaia dinăuntru se aflau doi bărbați, dintre care unul îl amenința cu un cuțit pe celălalt. Ambii înlemniră când îi văzură pe Jedi intrând.

– Pune cuțitul jos, Tarm, vorbi C'baoth sever. Svan, lasă-ți și tu arma.

Cu gesturi încete, bărbatul cu cuțitul îl așează pe podea. Celălalt privi de la C'baoth la oponentul său acum neînarmat...

– Am zis s-o lași! șuieră C'baoth.

Bărbatul tresări, scoase din buzunar un aruncător de proiectile micuț și-l aruncă lângă cuțit.

– Așa-i mai bine, încuviință C'baoth cu glas calm totuși cu o urmă de furie. Acum, explicați-vă.

Povestea fu relatată de ambii bărbați în același timp, un amestec gălăgios și confuz de acuzații, reproșuri și contraînvinuiri legate de o afacere care sfârșise prost. C'baoth ascultă cu atenție, aparent fără dificultăți în a urmări vârtejul de fapte, presupuneri și dezvinovățiri. Luke așteptă lângă el, întrebându-se cum avea să descâlcească vreodată totul. Din câte pricepuse, ambii păreau să aibă argumente la fel de valide.

În cele din urmă, cei doi își încetară relatarea.

– Perfect, spuse maestrul Jedi. Judecata lui C'baoth este că Svan îi va plăti lui Tarm suma completă la care s-au înțeles. Încuviință din cap, răsucindu-se, pe rând, spre fiecare. Judecata va fi îndeplinită imediat.

Luke îl privi surprins.

– Asta-i tot?

C'baoth întoarse o căutătură de oțel către el.

– Ai ceva de spus?

Luke se uită la cei doi săteni, extrem de conștient de faptul că o discuție contradictorie în fața lor putea submina autoritatea pe care C'baoth și-o clădise aici.

– Mă gândisem că ar fi fost preferabil un compromis.

– Nu există compromisuri, replică ferm C'baoth. Svan a greșit și va plăti.

– Da, dar...

Tânărul percepu modificarea aurei cu o jumătate de secundă înainte ca Svan să se repeadă spre armă. Dintr-o singură mișcare fluidă, scoase sabia de la centură și o activă. C'baoth era însă și mai rapid. Chiar în clipa în care lama alb-verzuie bâzâi, aprinzându-se, bătrânul ridică palma și din vârfurile degetelor sale fășni o rafală sfârâitoare de fulgere albastre.

Svan receptă salva în cap și piept și fu proiectat spre înapoi, cu un răcnet de agonie. Căzu pe podea și urlă din nou, când C'baoth îl fulgeră iarăși. Arma îi zbură din mână, iar metalul ei fu înconjurat pentru o clipă de corona alb-albăstruie a descărcării.

Maestrul Jedi coborî brațul și, vreme de câteva clipe, în odaie nu se auzi decât scâncetul slab al bărbatului care zăcea pe jos. Luke se holbă îngrozit la el, cu izul de ozon răscolindu-i măruntaiele.

– C'baoth...!

– Îmi vei spune *maestre*, i-o reteză scurt bătrânul.

Luke inspiră adânc, silindu-se să-și domolească mintea și glasul. Dezactivă sabia, o prinse la centură și îngenunche lângă Svan, care gemea. În mod evident, continua să sufere, totuși cu excepția unor arsuri pe piept și brațe nu părea să fi fost serios rănit. Așezându-și palma peste cea mai urâtă dintre arsuri, Luke extinse Forța, străduindu-se în măsura în care putea să-i atenueze durerile.

– Jedi Skywalker, vorbi C'baoth dinapoia lui. Nu este afectat permanent. Vino!

Tânărul nu se clinti.

– Suferă.

– Așa și trebuie. Necesita o lecție și durerea este singurul învățător pe care nu-l va ignora nimeni. Acum, vino!

Pentru o clipă, Luke se gândi să nu se supună. Chipul și aura lui Svan erau în agonie...

– Sau ai fi preferat ca Tarm să fi fost mort acum? continuă C'baoth.

Luke privi aruncătorul de proiectile de pe podea, apoi se uită la Tarm care rămăsese nemișcat, cu ochii holbați și fața de culoarea zăpezii murdare.

– Existau și alte căi de a-l opri, vorbi el ridicându-se.

– Dar nici una pe care să și-o amintească mai bine, ripostă C'baoth. Nu uita asta, Jedi Skywalker. Ține minte: dacă îngădui ca dreptatea să fie dată uitării, vei fi silit să repeți același lecții de nenumărate ori.

Îl ținui cu privirea pe tânăr, după care se întoarse către ușă.

– Aici am terminat. Vino!

* * *

Stelele scliffeau pe boltă, când Luke deschise poarta scundă a Castelului Înalt și ieși din curte. În mod clar, R2-D2 îl observase; când închise poarta, droidul aprinse farurile de asolizare ale X-interceptorului, iluminându-i calea.

– Salut, R2-D2, murmură Luke apropiindu-se de scăriță și suind obosit în carlingă. Am venit să văd ce faceți tu și nava.

R2-D2 emise bip-uri, asigurându-l că totul era în regulă.

– Perfect, încuviință tânărul activând displayurile și tastând o verificare de stare. Ai găsit ceva în scanarea senzorială?

De data aceasta, răspunsul fu mai puțin optimist.

– Chiar așa prost? făcu Luke, când traducerea droidului se derulă pe ecran. Mda, cam așa se întâmplă în munți...

R2-D2 mormăi un sunet evident lipsit de entuziasm, apoi fluieră o întrebare.

– Nu știi, zise Luke. Cel puțin alte câteva zile. Poate și mai mult, dacă are nevoie de mine. Suspină: Nu știi, R2-D2... Se pare că lucrurile nu sunt niciodată așa cum mă așteptam... Am mers pe Dagobah, așteptându-mă să găsesc un mare războinic și m-am întâlnit cu maestrul Yoda. Am venit aici, așteptându-mă să găsesc pe cineva ca maestrul Yoda... și am dat de maestrul C'baoth.

Droidul comentă printr-un gâlgâit ușor negativ și Luke zâmbi, citind traducerea.

– Nu uita că și maestrul Yoda ți-a făcut o primire pe cinste în prima seară, îi reaminti el și simți un fior scurt.

Cu ocazia aceea, Yoda nu-l cruțase nici pe el. Fusese o testare a răbdării lui Luke și a felului în care îi trata pe străini.

Iar băiatul de atunci căzuse la test. Eșuase de-a dreptul jalnic.

R2-D2 fluieră o precizare.

– Ai dreptate, recunosc Luke. Chiar și atunci când ne-a testat, Yoda n-a avut niciodată duritatea lui C'baoth.

Se lăsă pe spate, rezemându-și capul de tetieră și privi dincolo de cupola deschisă a carlingii spre piscurile munților, și mai departe, către stelele distante. Se simțea obosit, mai obosit decât fusese, probabil, după apogeul acelei lupte teribile împotriva Împăratului. De abia reușise să se târască aici, pentru ca să-l vadă pe R2-D2.

– Nu știi, repetă el. Azi, a făcut rău cuiva. L-a făcut să sufere. A intrat într-o discuție fără să fi fost întrebat, apoi a impus o judecată arbitrară și... Pur și simplu, nu mi-i pot închipui pe Obi-Wan sau pe Yoda procedând în felul acela. Totuși, este un Jedi, la fel ca ei. Atunci, care exemplu ar trebui să-l urmez?

Droidul păru să cadă pe gânduri. După un timp, piui din nou, aproape sovăielnic.

– Asta-i întrebarea, aprobă Luke. Dar, într-un asemenea caz, de ce s-ar mai sinchisi un Jedi al Întunericului cu puterile lui C'baoth să mai piardă timpul în felul ăsta? De ce nu m-ar ucide imediat?

R2-D2 emise un mormăit electronic și pe ecran se derulă o listă de explicații posibile. O listă destul de lungă... era limpede că droidul acordase subiectului destul timp și gândire.

– Îți apreciez grija, îl liniști tânărul, totuși nu cred că-i un Jedi al Întunericului. Este schimbător și temperamental, dar nu are același tip de aură a răului pe care o percepeam la Vader și la Împărat.

Ezită, venindu-i greu să continue.

– Cred că-i mai probabil ca maestrul C'baoth să fie nebun.

Era probabil prima dată că Luke îl vedea pe R2-D2 practic redus la tăcere. Vreme de un minut, nu se auzi decât murmurul brizei montane jucându-se prin arborii scheletici ce înconjurau Castelul Înalt. Luke privea stelele și aștepta ca droidul să-și regăsească glasul.

În cele din urmă, acesta o făcu.

– Nu, nu știu cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva, recunosc Luke citind întrebarea de pe ecran. Deși am o idee...

Ridică brațele și-și încrucișă degetele înapoia cefei, simțind cum poziția îi diminuează apăsarea de pe piept. Oboseala mentală surdă părea să fie duplicată de o oboseală la fel de surdă a mușchilor, așa cum se întâmpla după un antrenament din cale-afară de epuizant. Un colțișor al minții sale se întrebă dacă nu cumva în aer exista ceva ce biosenzorii X-interceptorului nu putuseră detecta.

– Nu ți-am spus-o niciodată, dar imediat după ce Obi-Wan a fost ucis – în prima *Steaua a Morții* –, uneori îi puteam auzi vocea în străfundul minții. Pe vremea când Alianța a fost alungată de pe Hoth, ajunsesem să-l pot și vedea.

R2-D2 ciripi.

– Da, cu el vorbeam uneori pe Dagobah. Iar imediat după Bătălia pentru Endor, puteam să-l văd nu numai pe Obi-Wan, ci și pe Yoda și pe tata. Deși ceilalți doi nu vorbeau niciodată, și nici nu i-am mai revăzut de atunci. Bănuiala mea este că există o modalitate prin care un Jedi aflat pe moarte se poate... nu știu cum să zic... să se ancoreze cumva de alt Jedi aflat în apropiere.

După o gândire scurtă, R2-D2 sublinie o posibilă fisură a raționamentului.

– N-am afirmat că-i ipoteza cea mai fermă din galaxie, mormăi Luke și dincolo de oboseală se simți un licăr de iritare. Poate că exagerez, dar dacă nu, este posibil ca toți cei cinci maeștri Jedi din proiectul *Extinderea* să se fi ancorat în maestrul C'baoth.

Droidul fluieră gânditor.

– Exact, aprobă Luke mâhnit. Nu m-a deranjat să-l am pe Obi-Wan în preajmă – ba chiar îmi doream să-mi fi vorbit mai des. Dar maestrul C'baoth era mult mai puternic decât am fost eu. Poate că situația a fost diferită în cazul lui.

R2-D2 gemu încetișor și altă sugestie, mai degrabă îngrijorată, apărui pe ecran.

– Nu-l pot părăsi pur și simplu, clătină din cap Luke. În nici un caz în starea în care se găsește. În nici un caz atâta timp cât există o posibilitate de a-l ajuta.

Făcu o grimasă, auzind în cuvintele acelea un ecou dureros al trecutului. Și Darth Vader avusese nevoie de ajutor, iar Luke încercase de asemenea să-l salveze de partea întunecată a Forței, fiind pe punctul de a fi ucis în decursul tentativei. *Ce fac?* se întrebă el în gând. *Nu sunt un tămăduitor. De ce încerc întruna să mă comport ca atare?*

Luke?

Cu un efort, tânărul își târî gândurile înapoi în prezent.

– Trebuie să plec, spuse el ridicându-se din scaun. Mă cheamă maestrul C'baoth.

Dezactivă displayurile, dar nu înainte ca traducerea piuiturilor alarmate ale lui R2-D2 să se deruleze pe unul dintre ecrane.

– Relaxează-te, îi zise Luke și se întinse peste carlinga deschisă, ca să-l mângâie liniștitor. N-o să pățesc nimic. Sunt un Jedi, ai uitat? Tu fii atent pe-aici, da?

Droidul fluieră a jale, când Luke coborî scărița. Tânărul se opri jos, privind castelul întunecat, iluminat doar de reflecțiile luminilor de poziție ale X-interceptorului. Se întrebă dacă nu cumva R2-D2 avea dreptate și ar fi fost mai bine să părăsească planeta.

R2-D2 subliniase un lucru evident. Talentele lui Luke nu acționau în direcția aspectelor tămăduitoare ale Forței – în privința asta era cât se poate de sigur. Ajutarea lui C'baoth urma să fie un proces lung, devorator de timp și care nu oferea garanția succesului. Ținând seama de Marele Amiral care ajunsese la conducerea Imperiului, de conflictele politice interne din sânul Republicii și de faptul că întreaga galaxie atârna în balanță, modalitatea aceea era oare cea mai eficientă de a-și folosi timpul?

Ridică ochii de la castel, spre umbrele negre ale munților care înconjurau lacul de dedesubt. Cu piscuri înzăpezite, de abia vizibile sub razele slabe ale celor trei sateliți naturali micuți ai lui Jomark, ele îi reaminteau cumva de Munții Manarai din sudul Orașului Imperial de pe Coruscant. Amintirea aceea rechemă imediat alta: Luke, stând pe terasa Palatului Imperial și privind munții îndepărtați, explicându-i cu înțelepciune lui C-3PO că un Jedi nu poate fi atât de prins în chestiuni de importanță galactică încât acestea să-l abată de la grija sa față de oamenii individuali.

Când îl rostise, discursul acela sunase nobil și măreț. Acum se ivise ocazia de a dovedi că nu fuseseră simple vorbe.

Inspirând adânc, porni spre poartă.

Tangrene a însemnat realizarea noastră cea mai de seamă, rosti senatorul Bel Iblis, golindu-și paharul și ridicându-l deasupra capului. (Din cealaltă parte a salonului vast, dar aproape pustiu, al clădirii cartierului general, barmanul încuviință tăcut și-și întoarse atenția asupra distribuitorului de băuturi.) La momentul respectiv, îi hărțuiam pe imperiali de vreo trei ani. Atacam baze mici și convoaie de livrări militare, făcându-le cât puteam de multe neazuri. Totuși, până la Tangrene nu ne prea băgau în seamă.

– Ce s-a ntâmplat acolo? întrebă Han.

– Am făcut țândări un centru Ubictorat major, răspunse cu o satisfacție evidentă senatorul. Iar după aceea, am șters-o chiar de sub nasul a trei distrugătoare spațiale, care ar fi trebuit să-l păzească. Cred că atunci și-au dat seama că reprezentam mai mult decât un factor iritant minor. Eram un grup care trebuia privit cu toată seriozitatea.

– Îmi dau seama, încuviință admirativ Han. (Era foarte dificil până și să te apropii de o bază imperială Ubictorat a Contrainformațiilor, cu atât mai mult s-o distrugi și să scapi nevătămat.) Cât v-a costat?

– În mod uluitor, am scăpat cu toate cele cinci nave de război. Am avut multe avarii, bineînțeles, iar una dintre nave a stat în șantierul spațial aproape șapte luni, dar a meritat din plin.

– Mi s-a părut că ai spus că aveai șase cuirasate, interveni Lando.

– Acum avem șase. Pe atunci aveam numai cinci.

– Aha, încuviință Lando și redeveni tăcut.

– Așadar, după aceea ați început să vă mutați baza dintr-o parte în alta? întrebă Han.

Bel Iblis îl cercetă o clipă cu privirea pe Lando, apoi reveni la Han.

– Asta s-a întâmplat când mobilitatea a devenit o prioritate, preciza el. Deși nici înainte nu stătusem într-un singur loc. A câta bază este asta, Sena? A treisprezecea în șapte ani?

– A paisprezecea, răspunse femeia, dacă punem la socoteală și bazele de pe asteroizii Womrik și Mattri.

– Paisprezece, repetă Bel Iblis. Ați observat probabil că toate clădirile de aici sunt construite din material plastic cu memorie bistabilă. În felul ăsta, este relativ simplu să pliem totul și să încărcăm în transportoare. Chicoti și urmă: Deși, este o armă cu două tășuri. Odată, pe Lelmra, s-a dezlănțuit o furtună violentă, iar trăsnetele cădeau atât de aproape încât curenții marginali au declanșat circuitele basculante a două barăci și ale unui centru de urmărire. Le-a pliat perfect, ca pe niște cadouri, cu aproape cincizeci de oameni înăuntru.

– Grozavă distracție, comentă sec Sena. Din fericire, n-a fost ucis nimeni, dar am petrecut toată noaptea în mijlocul furtunii, tăind plasticul ca să-i eliberăm pe cei dinăuntru.

– Furtuna s-a potolit abia spre dimineață, completă Bel Iblis, și până seara am șters-o de acolo. Aha!

Barmanul sosise cu următorul rând de pahare. Bel Iblis numise cocteilul „Vârtej” – era o varietate de coniac corellian, cu un extract necunoscut, acrișor, de fructe. Nu tocmai ceva la care Han s-ar fi așteptat să găsească într-o tabără militară, dar deloc neplăcut. Senatorul luă două pahare de pe tavă și le întinse lui Han și Sena, apoi le luă pe celelalte două...

– Mai am, mulțumesc, rosti Lando înainte ca Bel Iblis să-i fi putut oferi și lui.

Han se încruntă spre prietenul său, aflat vizavi de el. Lando stătea încordat în fotoliu, cu chip inexpressiv și paharul pe jumătate plin. Era primul său pahar, își dădu seama Han... Lando nu-l terminase într-o oră și jumătate de când veniseră acolo. Îi prinse privirea și ridică imperceptibil sprâncenele. Lando se uită impasibil la el, apoi coborî ochii și sorbi o picătură.

– Cam la o lună după Tangrene, urmă Bel Iblis, l-am întâlnit prima dată pe Borsk Fey'lya.

Han reveni cu atenția spre el, simțind un fior de vinovăție. Fusese atât de absorbit de poveștile senatorului, încât uitase complet motivul pentru care el și Lando porniseră în misiunea aceea. Probabil că de aceea îl privea Lando atât de tăios.

– Ah, da, Fey'lya..., făcu el. Ce relație ai cu el?

– Una considerabil mai redusă decât și-ar dori, te asigur. Fey'lya ne-a făcut unele servicii în timpul războiului și pare să creadă că ar trebui să-i fim mai recunoscători.

– Ce fel de servicii? se interesă Lando.

– Mărunte. La început, ne-a ajutat să stabilim o linie de aprovizionare prin New Cov, apoi ne-a făcut rost de niște crucișătoare spațiale, într-un moment când imperialii începuseră să scocească sistemul la un moment

nepotrivit. El și alți bothani ne-au transferat de asemenea fonduri, care ne-au permis să achiziționăm mai devreme niște echipamente. Chestii de felul ăsta...

– Și cât de recunoscători le sunteți? insistă Lando.

Bel Iblis surâse subțire.

– Cu alte cuvinte, ce dorește Fey'lya de la mine?

– Pentru început.

– Lando, rosti Han pe un ton de avertizare.

– Nu-i nimic, făcu Bel Iblis însă surâsul îi dispăru de pe chip. Înainte de a-ți răspunde însă aș dori să-mi spunei niște amănunte despre ierarhia Noii Republici. Care-i poziția lui Mon Mothma în noul guvern, ce relație are Fey'lya cu ea – chestii de-astea.

– Sunt lucruri publice, ridică Han din umeri.

– Nu mă refer la versiunea oficială. Vreau să știu cum stau lucrurile în realitate.

– Nu-nțeleg, făcu Han trăgând cu ochiul spre Lando.

– În cazul acesta, voi fi mai direct, zise Bel Iblis examinându-și conținutul paharului. Ce intenționează de fapt Mon Mothma?

– Asta ți-a spus Breil'lya? se încruntă Han, simțindu-se cuprins de un val de furie. Că ea are intenții ascunse?

– Întrebarea n-are nici o legătură cu bothanii, rosti încet Bel Iblis privindu-l peste marginea paharului. Se referă doar la Mon Mothma. Punct!

Han îl cercetă atent, își alungă deruta și încercă să-și adune gândurile. Existau lucruri care nu-i plăceau la Mon Mothma – chiar multe, dacă se gândea mai bine. Începând cu felul în care se folosea de Leia pentru a soluționa misiunile diplomatice, în loc s-o lase să se concentreze asupra instruirii Jedi. Mai erau și altele, care-l enervau realmente. Pe alt plan însă...

– Din câte știu, răspunse el, singurul lucru pe care-ncearcă să-l facă este să formeze un guvern nou.

– Conduc de ea?

– N-ar fi normal?

Un soi de umbră păru că traversează chipul lui Bel Iblis, care-și plecă ochii din nou asupra lichidului din pahar.

– Bănuiesc că era inevitabil, murmură el.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi ridică fruntea, părând că-și alungase starea de nemulțumire.

– Prin urmare, ai zice că veți deveni o republică în fapt, nu doar cu numele?

– Da, așa aș zice. Ce legătură are asta cu Fey'lya?

– Fey'lya crede că Mon Mothma monopolizează prea multă putere. Bănuiesc că nu ești de acord cu afirmația asta...

Han șovăi, apoi recunoscă:

– Nu știu, dar în tot cazul ea nu conduce totul singură, așa cum a făcut în timpul războiului.

– Războiul nu s-a terminat, îi aminti senatorul.

– Așa-i...

– Și ce crede Fey'lya c-ar trebui făcut? interveni Lando.

– Oh, Fey'lya are niște idei proprii și deloc surprinzătoare despre realocarea puterii. Dar ăștia-s bothanii. Lasă-i să simtă mirosul supei și se vor bate între ei ca să pună mâna pe polonic.

– Mai ales, atunci când pot afirma că au fost aliați valoroși ai învingătorilor, sublinie Lando. Spre deosebire de alții, pe care i-aș putea aminti.

Sena se foi în fotoliu, dar Bel Iblis ridică mâna spre ea, înainte ca femeia să poată spune ceva.

– Te întrebi de ce nu m-am alăturat Alianței, zise el calm, și am preferat să port un război propriu împotriva Imperiului?

– Exact, rosti Lando pe același ton.

Senatorul îl privi lung și cercetător.

– Ți-aș putea oferi câteva motive pentru care am considerat că era mai bine ca noi să rămânem independenți, vorbi în cele din urmă. Unul dintre ele ar fi securitatea. Între diferitele unități ale Alianței se transmitea un volum mare de informații, existând un potențial corespondent la fel de mare de a fi interceptat de Imperiu. O vreme se părea că douăzeci la sută dintre bazele Rebelilor erau pierdute pur și simplu din cauza neglijențelor de securitate.

– Am avut unele probleme, încuviință Han, dar s-au rezolvat mulțumitor.

– Serios? Ce-i atunci cu scurgerile acestea de informații despre care am înțeles că își au sursa chiar în Palatul Imperial?

– Știm de ele, făcu Han simțindu-se ca un copil pus la colț fiindcă nu-și făcuse temele. Sunt investigate chiar acum.

– Habar n-am cât de bine sunt investigate, dar, dacă analiza noastră asupra transmisiunilor imperiale este corectă, sursa are un nume – sursa Delta – și-i raportează direct Marelui Amiral.

– Perfect, spuse Lando, așadar un motiv l-a constituit securitatea. Putem afla și altele?

– Ușurel, îl fulgeră Han cu privirea. Nu suntem la proces...

Se întrerupse la un gest din partea senatorului.

– Mulțumesc, Solo, dar sunt perfect capabil să-mi justific propriile acțiuni. Și voi fi doritor s-o fac... atunci când voi aprecia că este momentul convenit pentru o asemenea discuție.

Se uită spre Lando, apoi își consultă ceasul.

– Deocamdată însă am alte priorități. S-a făcut târziu și știu că n-ai avut timp să vă odihniți după asolizare. Irenez v-a dus bagajele într-o garsonieră vacantă pentru ofițeri, în apropierea pistei. Mă tem că-i nițel cam mică, dar sunt sigur că în privința confortului nu vă veți plânge. Se sculă în picioare și încheie: Poate că la cină vom continua această discuție.

Han trase cu ochiul spre Lando. *La fix venită întreruperea asta*, spunea expresia celuiilalt, însă bărbatul se abținu să spună ceva cu glas tare.

– Perfect, vorbi Han în numele amândurora.

– Bine, zâmbi Bel Iblis. Va trebui s-o iau pe Sena cu mine, dar la plecare vă vom indica direcția spre garsonieră. Desigur, dacă nu preferați să vă dau un însoțitor.

– O putem găsi.

– În regulă. La ora cinei, va veni cineva să vă conducă. Ne vedem mai târziu.

* * *

Parcurseră în tăcere aproximativ jumătate din distanța până la garsonieră, înainte ca Lando să vorbească în cele din urmă:

– N-ai de gând s-o faci o dată?

– Ce să fac? mârâi celălalt.

– Să mă faci ferfeniță pentru că nu m-am gudurat pe lângă amicul tău senator. Fă-o și să terminăm cu asta, fiindcă avem de discutat.

Han vorbi, continuând să privească drept înainte.

– Nu numai că nu te-ai gudurat! Chiar când este furios, Chewie e mai politicos decât ai fost tu.

– Ai dreptate. Vrei să mă mai muștruluiești, sau ești gata să-mi ascuți motivele?

– Chiar c-ar fi interesant, replică Han sarcastic. Ar trebui să ai niște motive al naibii de bune, ca să fii grosolan cu un fost senator imperial, nu?

– Nu ne-a spus adevărul, rosti deschis Lando. Cel puțin, nu tot adevărul.

– Și ce dacă? Cine zice c-ar trebui să le spună totul unor străini?

– El ne-a adus aici. De ce a făcut-o, pentru ca după aceea să ne mintă?

Han întoarse capul spre el, încruntându-se... și, dincolo de supărarea sa, zări pentru prima dată liniile de îngrijorare de pe chipul lui Lando. Indiferent care i-ar fi fost bănuielele, era cât se putea de serios.

– Bine, încuviință el ceva mai calm. Cu ce a mințit?

– În primul rând, în privința bazei asteia, arată Lando spre clădirea cea mai apropiată. A spus că se mută foarte des – de paisprezece ori în șapte ani, îți amintești? Totuși staționează aici de peste o jumătate de an.

Han examină clădirea, trecând pe lângă ea. Netezimea locurilor unde ar fi trebuit să se plieze plasticul bistabil... urmele de uzură ale fundației...

– Mai sunt și alte detalii, continuă Lando. Ai observat cum era împodobit salonul cartierului general? O duzină de sculpturi plasate între separeuri, plus o mulțime de piloni luminescenți. Ca să nu mai zic de toate chestiile de pe pereți... Deasupra barului era un panou display repetor antic, lângă intrare un crono naval...

– Le-am văzut, îl întrerupse Han, dar nu-nțeleg care-i problema?

– Nu este câtuși de puțin un loc care, în trei minute, să poată fi demontat și evacuat de pe planetă. Nici vorbă de așa ceva! Pe de altă parte, dacă te ocupi de lansarea unor atacuri majore împotriva bazelor imperiale, n-ajungi să te dedici confortului.

– Poate că au lăsat-o mai moale pentru o vreme, zise Han începând să se simtă stânjenit de faptul că trebuia să-l apere pe Bel Iblis.

– Posibil, dar atunci se pune altă întrebare: De ce? Care ar fi motivul pentru care-și păstrează navele și trupele?

Han își mușcă interiorul obrazului, înțelegând perfect unde bătea celălalt.

– Crezi c-a făcut o înțelegere cu Fey'lya?

– Ăsta-i răspunsul evident. Ai auzit cum vorbea despre Mon Mothma, ca și cum s-ar fi așteptat să se declare Împărăteasă dintr-o clipă în alta. Nu-i influența lui Fey'lya?

Han căzu pe gânduri. Continua să fie o nebunie, dar nu chiar atât de absurdă pe cât păruse la prima vedere. Deși dacă Fey'lya credea că putea da o lovitură de stat cu numai șase cuirasate private, îl aștepta o surpriză a naibii de neplăcută.

Pe de altă parte...

– Stai puțin, Lando! Dacă ar complota împotriva lui Mon Mothma, de ce ne-au adus aici?

– Ei bine, amice, ajungem la scenariul cel mai neplăcut. Mai exact, prietenul tău fostul senator este un impostor... și toată chestia asta este o înscenare a Imperiului.

– Acum *chiar* că m-ai băgat în ceață!

– Gândește-te, coborî Lando glasul când un grup de bărbați în uniformă apărură de după un colț, mergând în altă direcție. Garm Bel Iblis, despre care se știa că a fost ucis, reînvie brusc? Și nu numai că este viu, ci are o întreagă armată personală? O armată de care nici unul dintre noi n-a auzit până acum?

– Nu uita că Bel Iblis n-a fost tocmai o persoană izolată. Când eram copil, existau o mulțime de holograme și înregistrări cu el. Nu-i ușor să arăți și să vorbești ca el.

– Așa ar fi, dacă ai avea la îndemână înregistrările alea, dar te bizui doar pe niște amintiri. N-ar fi chiar atât de greu să aranjezi o imitație destul de plauzibilă. Și știm că baza asta există aici de peste un an. Poate c-a fost abandonată de alții... Iar asamblarea unei false armate n-ar necesita un efort prea mare. În nici un caz pentru Imperiu.

– Fantezia ți-a luat-o razna, clătină Han din cap. Imperiul n-ar depune atâtea eforturi doar pentru noi.

– Poate că nu le-a depus pentru noi. Poate că totul a fost regizat pentru Fey'lya, iar noi am nimerit aici din întâmplare.

– Pentru Fey'lya?

– Evident. Fii atent: totul începe cu banii transferați de Imperiu în contul lui Ackbar. Amiralul este suspectat și poate fi răsturnat din poziția pe care o deține. Atunci, apare Fey'lya, convins că are sprijinul legendarului Garm Bel Iblis și al armatei sale personale. Fey'lya încearcă să pună mâna pe putere, ierarhia Noii Republici se încâlcește și, în timp ce nimeni nu-i atent, Imperiul acționează și recâștigă un Sector sau două. Rapid, curat și simplu.

Han pufni sonor.

– Asta ți se pare simplu, da?

– Avem de-a face cu un Mare Amiral, ai uitat? Orice este posibil.

– De acord, totuși posibil nu-nseamnă probabil. Dacă-i vorba despre o înscenare, de ce ne-au adus *pe noi* aici?

– De ce nu? Prezența noastră nu le strică defel planul. Dimpotrivă, îl poate chiar susține. Ne arată totul, ne expediază înapoi, noi tragem un semnal de alarmă în privința lui Fey'lya, și Mon Mothma recheamă navele ca să apere Coruscantul de o tentativă de lovitură de stat care nu se va materializa niciodată. Urmează haosul și o mulțime de Sectoare rămân neprotejate gata să fie înhățate de imperiali.

Han clătină din cap.

– Cred că-i pur și simplu imaginația ta.

– Poate că ai dreptate. Sau poate că ai prea multă încredere în fantoma unui senator corellian.

Ajuseseră la garsoniera ce le fusese repartizată, una dintre căsuțele cubice, cu latura de cinci metri, dispuse în două șiruri paralele. Han tastă combinația zăvorului căpătată de la Sena și intrară.

Interiorul era pe cât de simplu putea fi, rămânând în același timp funcțional: o singură odaie, cu o chichinetă în lateral, vizavi de care o ușă ducea probabil spre baie. O combinație masă/consolă pliantă și două scaune automodelante, de modă veche, capitonate în cenușiu militar, ocupau majoritatea spațiului, alături de două dulăpioare-paturi, pliate și poziționate astfel încât să ia locul mesei pe timpul nopții.

– Superb, comentă Lando.

– Probabil că astea pot fi demontate și evacuate de pe planetă în trei minute.

– De acord. Exact așa este mobilierul care ar fi trebuit să existe în salon, atât doar că acolo era altceva.

– Poate că au dorit ca măcar una dintre clădirile de aici să nu pară desprinsă din Războiul Clonelor, sugerează Han.

– Poate, făcu Lando lăsându-se pe vine lângă un scaun și examinând marginea pernuței. Probabil că le-au demontat din cuirasat. Introduse degetele sub materialul cenușiu și pipăi. Se pare că nici nu le-au mai recapitonat, după ce le-au îmbrăcat în ...

Se opri și chipul i se încordă pe neașteptate.

– Ce-i? întrebă Han.

Lando se răsuci încet spre el.

– Scaunul ăsta, îi șopti, nu-i cenușiu dedesubt. Este albastru și auriu.

– Și ce dacă?

– Nu-nțelegi? Flota nu-și decorează interioarele navelor în albastru și auriu. N-a făcut-o niciodată. Nici pe timpul Imperiului, nici a Noii Republici, nici a Vechii Republici. Culorile astea au existat o singură dată.

– Când?

Lando trase aer adânc în piept.

– În flota *Katana*.

Han se holbă la el și un cuțit de gheață îi pătrunse încet în piept. Flota *Katana*...

– Nu se poate, zise el. Trebuie să fie o greșeală.

– Nu-i nici o greșeală, clătină Lando din cap și vârî degetele mai adânc, ridicând suficient de mult țesătura cenușie ca s-o arate pe cea de dedesubt. Odată, am petrecut două luni, strângând date despre Forța Întunecată. Asta-i!

Han privi materialul albastru și auriu, decolorat de vreme, și se simți cuprins de un sentiment de ireal. Flota *Katana*... Forța Întunecată... Dispărută de jumătate de veac... și acum apărută brusc.

Poate...

– Ne trebuie o dovadă mai bună, spuse el. Asta n-ajunge.

Lando încuviință, continuând să fie șocat.

– Asta ar explica de ce ne-au ținut tot timpul la bordul lui *Lady Luck*. Nu puteau camufla faptul că nava lor avea un echipaj de numai două mii de oameni, în loc de șaisprezece. Flota *Katana*...

– Ar trebui să aruncăm o privire într-una din navele alea, insistă Han. Ai înregistrat cumva codul de identificare expediat de Irenez?

Lando trase aer adânc în piept și păru că-și revine din stupoare.

– Probabil că-l putem reconstitui, dar, dacă-i duce mintea cât de cât, codul de intrare va fi diferit de cel pentru ieșire. Nu cred însă că va trebui să intrăm realmente în nave. Ajunge să mă uit bine, și de aproape, la displayul repetor din salon.

– S-a făcut, încuviință posac Han. Haidem să te uiți.

Avură nevoie de numai cinci minute, ca să revină în salonul cartierului general. Pe drum, Han cercetă traficul de pietoni și vehicule, sperând că era încă destul de devreme pentru ca salonul să fie gol. Examinarea de aproape a displayului repeter avea să fie dificilă și fără o mulțime de indivizi care-și omorau timpul înăuntru, neavând nimic mai bun de făcut decât să se uite spre bar.

– Mai exact, ce anume căutăm? întrebă el când clădirea apăru în raza lor vizuală.

– În spate ar trebui să existe niște fante speciale de input, pentru afișajele circuitelor complete de comandă secundară. Apoi, numerele de serie.

Han încuviință din cap. Prin urmare, trebuiau să ia obiectul de pe perete. Grozav!

– Cum de știi atâtea despre Flotă?

– Ți-am zis, am făcut niște cercetări extensive, pufni Lando. Pe când vindeam nave vechi, în urma unui târg m-am ales cu o hartă falsă a locației Flotei. M-am gândit că dacă aș putea să învăț destule chestii despre *Katana*, ca să vorbesc ca un expert, aș fi putut să plasez harta altcuiva și să-mi recuperez banii.

– I-ai recuperat?

– Chiar vrei să știi?

– Nu neapărat. Pregătește-te, intrăm în scenă.

Aveau noroc. Salonul era pustiu, cu excepția barmanului și a doi droizi de serviciu, momentan dezactivați.

– Bine ați revenit, domnilor, îi salută barmanul. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am vrea ceva să luăm cu noi în cameră, zise Han examinând rapid rafturile dinapoia tejehelei.

Aveau destule băuturi – probabil vreo sută de sticle cu forme și dimensiuni diferite. În lateral exista însă și o ușă, care comunica probabil cu magazia. Aceea părea șansa lor cea mai bună.

– Ai cumva conbere Vistulo?

– Cred că da, încuviință barmanul și, întorcându-se, cercetă sticlele. Da – aici este.

– Din ce an?

– Să văd... din '49.

– Din '46 n-ai? se strâmbă Han. Poate prin magazie, undeva?

– Nu cred, dar mă duc să mă uit, încuviință politicos barmanul pornind spre ușă.

– Te-nsoțesc, se oferi Han, strecurându-se pe sub tejghea. Dacă n-ai din '46, poate găsim altceva interesant.

Pentru o secundă, se păru că barmanul avea să obiecteze. Îi văzuse însă pe cei doi că băuseră chiar cu Bel Iblis și, oricum Han se afla deja aproape în fața ușii.

– Bine, încuviință el.

– Grozav, zise Han.

Deschise ușa și-l împinse în magazie.

Nu știa de cât timp avea Lando nevoie ca să coboare displayul repetoare pe perete, să-l verifice și apoi să-l pună la loc. Pornind de la premisa că era bine să-i ofere cât mai mult timp, izbuti să prelungească la cinci minute căutările unei Vistulo din '46. În cele din urmă, plin de o mulțumire voioasă, se mulțumi cu o Kibshae din '48. Barmanul ieși primul din magazie; ținându-i pumnii lui Lando, Han îl urmă.

Prietenul lui stătea la bar, în același loc unde-l lăsase, cu mâinile pe tejghea și chipul rigid. Motivul era cât se putea de limpede. La câțiva pași înapoi sa, cu mâna pe patul blasterului, se găsea Irenez.

– Ah, salut, Irenez! rosti Han, abordând expresia cea mai inocentă. Ciudat să te-nâltnesc aici.

Expresia de nevinovăție fusese irosită zadarnic.

– Nu-i deloc ciudat, replică ea acru. Sena m-a trimis să fiu cu ochii pe voi. Ați găsit ce căutați?

Han trase cu coada ochiului spre Lando și zări încuviințarea imperceptibilă.

– Cred că da.

– Mă bucur. Haideți afară.

Han întinse barmanului sticla de Kibshae.

– Ține-o bine, îi zise. Se pare că petrecerea a fost anulată.

* * *

În fața clădirii îi aștepta un speeder vechi de teren, cu cinci locuri.

– Suiți, rosti Irenez indicând portiera din spate a vehiculului.

Cei doi se supuseră. Pe banchetă, Sena Leikvold Midanyl stătea cu o rigiditate necaracteristică.

– Domnilor, rosti ea grav, luați loc, vă rog.

Han se așează și se răsuci către ea.

– A sosit deja momentul cinei?

– Irenez, treci la comandă, îl ignoră femeia. Du-ne prin jurul taberei – nu contează unde anume.

Irenez ocupă în tăcere scaunul pilotului și, cu un zguduit ușor, porniră.

– N-ați rămas prea mult în cameră, se adresează Sena lui Han.

– Nu-mi amintesc ca senatorul să fi zis că suntem consemnați înăuntru.

– Așa este. Pe de altă parte, orice musafir bine crescut știe că nu trebuie să se plimbe neînsoțit prin locuri secrete.

– Îmi cer scuze, făcu bărbatul străduindu-se să-și elimine tonul de sarcasm din voce. Nu știusem că rezervele voastre de băutură sunt secrete. Privi pe geam și remarcă: Dacă doreați să ne duceți în garsonieră, ați luat-o în direcția opusă.

Sena îl privi o clipă în tăcere.

– Vreau să-ți cer o favoare.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Han și avu nevoie de câteva secunde pentru a-și regăsi glasul.

– Ce fel de favoare?

– Să vorbești cu Mon Mothma în numele meu. Să-i ceri ei și Consiliului să-l invite pe senatorul Bel Iblis să se alăture Noii Republici.

Han strânse din umeri. *De aceea* îl aduseseră pe el și pe Lando până aici?

– Pentru a vă alătura, nu vă trebuie o invitație specială. Este suficient să contactați pe cineva din Consiliu și să vă oferiți serviciile.

Un mușchi zvâcni în obrazul femeii.

– Mă tem că în cazul senatorului nu va chiar așa ușor. Nu este vorba despre o alăturare la Noua Republică, cât despre o *re*-alăturare.

Han se încruntă spre Lando.

– Cum adică? mormăi el.

Sena suspină și se întoarse pe jumătate către fereastra laterală.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte ca diversele grupuri de rezistență ce luptau împotriva Imperiului să se fi reunit în mod oficial în Alianța Rebelă. Cunoști ceva despre perioada aceea?

– Doar ce există în arhivele oficiale, zise Han. Mon Mothma și Bail Organa de Alderaan au unit trei dintre grupurile cele mai mari și le-au convins să acționeze împreună. După aceea, bulgărele de zăpadă a pornit la vale.

– Ai auzit vreodată cum se numea acea primă organizație?

– Bineînțeles, Tratatul... Corellian. Tratatul *Corellian*?!

– Da, încuviință Sena. Senatorul Bel Iblis, nu Mon Mothma, a convins cele trei grupuri să accepte să se întâlnească. Și tot el le-a garantat protecția.

Vreme de un minut, în speeder nu se auzi decât bâzâitul elevatorilor repulsor.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Lando.

— Ca s-o spun direct, Mon Mothma a început să preia conducerea. Senatorul Bel Iblis se pricepea mult mai bine decât ea la strategie și tactică, chiar mai bine decât mulți dintre generali și amiralii Rebeliunii din primele zile. Ea avea însă darul inspirației, talentul de a face să conlucreze grupuri și specii diferite. Treptat, a devenit simbolul cel mai vizibil al Rebeliunii, iar Organa și senatorul au fost încet-încet împinși în planul doi.

— Trebuie să fi fost un hap greu de înghițit pentru cineva ca Bel Iblis, murmură Lando.

— Așa este, totuși trebuie să înțelegeți că nu numai mândria l-a determinat să-și retragă sprijinul. Bail Organa reprezentase o influență puternic moderatoare asupra lui Mon Mothma – era unul dintre puținele persoane pe care le respecta și în care se încredea îndeajuns pentru a le acorda atenție în mod serios. După ce el a fost ucis în decursul atacului *Stelei Morții* asupra lui Alderaan, practic n-a mai existat nimeni de statut egal care să se poată opune lui Mon Mothma. A continuat să-și atribuie tot mai multe puteri și senatorul a început să suspecteze că avea să-l răstoarne pe Împărat doar pentru a-i lua locul.

— De aceea a ieșit din Alianță și a pornit propriul său război împotriva Imperiului, zise Lando. Tu știi toate astea, Han?

— Habar n-avusesem.

— Nu mă surprinde, încuviință Sena. *Voi* ați fi făcut reclamă abandonului înregistrat de un senator? Mai ales în mijlocul războiului?

— Probabil că nu, fu de acord Han. Singura surpriză este că nu s-au retras mai multe grupuri, ca voi. Mon Mothma poate fi destul de dictatorială, dacă dorește.

— De altfel, adăugă sec Lando, nici în timpul războiului n-a existat vreo îndoială cine conduce totul. Am văzut-o, odată, făcându-i pe amiralul Ackbar și pe generalul Madine să-și desființeze propriul lor proiect, când a decis că nu-i place.

Han o privi pe Sena, fulgerat de un gând neașteptat.

— De aceea v-ați întrerupt raidurile împotriva Imperiului? Ca să fiți gata să acționați împotriva lui Mon Mothma, dacă va transforma Noua Republică într-o dictatură?

— Exact. Ne-am mutat aici, în Cuibul Pribeagului, acum mai puțin de trei ani, am suspendat toate operațiunile, cu excepția raidurilor pentru materiale, și am început să elaborăm planuri tactice de urgență. Și să așteptăm exonerarea triumfătoare a senatorului. Obrazul îi zvâcni din nou: Am tot așteptat...

Han privi pe fereastră spre tabără, cuprins de o senzație de gol. Legendarul senator Bel Iblis... așteptând revenirea la putere, care n-avea să vină niciodată.

— N-o să se întâmple, șopti el.

— Știu, aprobă femeia, apoi șovăi și adăugă: În adâncul sufletului, o știe și senatorul.

– Atât doar că el nu-și poate călca pe mândrie să se ducă la Mon Mothma și să-i ceară să-l primească înapoi. De aceea, te-a pus pe tine să-mi ceri să...

– Senatorul n-are nici o legătură cu mine, îl întrerupse Sena tăios. Nu știe nici măcar de discuția aceasta. Este exclusiv responsabilitatea mea.

Han se trase puțin înapoi.

– Sigur că da. În regulă.

– Scuză-mă, scutură ea din cap, n-am vrut să te reped.

– E-n regulă.

Bărbatul simțea el însuși o oarecare empatie cu Sena. Poate că era animată de logică și de bune intenții, totuși continua să considere că fusese o trădare. O amintire răzleață îi fulgeră prin minte: expresia de pe chipul lui Luke, înaintea bătăliei de lângă Yavin, cu prima *Stea a Morții*, când crezuse că Han avea să fugă și să-i abandoneze...

– Han, rosti încet Lando.

Își privi prietenul, alungându-și gândurile. Lando înălță ușor sprâncenele, într-un semn de aducere aminte.

– O să facem o înțelegere, vorbi Han întorcându-se către femeie. O să-i spun lui Mon Mothma despre senator, iar tu o să-mi spui despre flota *Katana*.

– Flota *Katana*? repetă Sena al cărei chip înlemnise.

– De unde provin cuirasatele voastre, interveni Lando. Nu te obosea să negi – m-am uitat atent la displayul repetor pe care-l aveți deasupra barului, în salonul cartierului general.

Sena expiră încet și prelung.

– Nu, nu vă pot spune nimic despre asta.

– De ce? întrebă Lando. Vom fi din nou aliați, ai uitat?

Un fior neplăcut sui pe spinarea lui Han.

– Sau i-ați promis cumva flota lui Fey'lya?

– Nu i-am promis nimic lui Fey'lya. Deși asta nu-nseamnă că el n-ar fi cerut...

– Așadar chiar se gândește la o lovitură militară, se strâmbă Han.

– Cătuși de puțin! Fey'lya n-ar ști cum să utilizeze o lovitură militară, nici dacă ar primi-o drept cadou. Trebuie să-nțelegeți că bothanii gândesc în termenii influenței politice și ai convingerii, nu ai puterii militare. Țelul tipic al unui bothan este de a convinge tot mai mulți oameni să-l asculte. Fey'lya crede că dacă-l va readuce pe senator în Noua Republică va face un pas important în direcția respectivă.

– Mai ales dacă Ackbar nu i se mai poate împotrivi?

– Da, din păcate asta este altă mișcare bothană tipică. Un conducător bothan care se împiedică este atacat invariabil de toți cei care vor să-i ia locul. În trecut, atacurile erau literale, cu cuțite, și, de obicei, însemnau moartea. Acum a devenit mai degrabă o asasinare verbală. Asta înseamnă progresul.

– Ackbar nu-i bothan, interveni Lando.

– Tehnica se aplică și altor rase.

– Ce grup grozav avem ca aliați, mârâi Han. Deci doar înjunghie, sau fac și alte șmecherii?

– Te referi la transferul bancar? Sena clătină din cap. Nu, mă-ndoiesc că ar fi fost mâna lui Fey'lya. Ca regulă generală, bothanii nu se expun într-atât încât să organizeze ei înșiși comploturi. Preferă să le folosească pe ale altora.

– Par mai degrabă similari unor animale care se hrănesc cu stârvuri, nu unor prădători, comentă acru Han. (Probabil că asta explica motivul pentru care îi dis plăcuseră dintotdeauna Fey'lya și bothanii lui.) Deci ce facem în privința asta?

Sena strânse din umeri.

– Practic, nu trebuie decât să-l absolviți pe Ackbar de acuzații. În clipa în care nu va mai fi vulnerabil atacurilor, Fey'lya ar trebui să bată în retragere.

– Grozav! Problema este că, din cauza Marelui Amiral aflat la conducerea Imperiului, s-ar putea să n-avem parte de atâta timp.

– Și dacă nu avem noi, nu aveți nici voi, completă Lando. Senatorul ar fi bine să dea piept cu realitatea, ignorându-și demnitatea rănită. Sunteți un grup mic și izolat, cu acces la flota *Katana*, iar Imperiul râvnește după alte nave de război. În clipa în care Marele Amiral descoperă ceea ce ați găsit voi, va pune toată Flota imperială pe urmele voastre, înainte de a clipi din ochi. Aduceți flota *Katana* în Noua Republică și veți fi eroi. Așteptați prea mult și veți pierde totul.

– Știu asta, vorbi Sena aproape neauzit, iar Han așteaptă încleștându-și pumnii fără să vrea. De fapt, nu știm unde-i flota. Cuirasatele noastre provin de la un individ care afirmă că le-a descoperit din întâmplare acum vreo cincisprezece ani. Un tip slăbuț, sub înălțimea medie, cu aspect de nevăstuică. Are păr alb scurt și chipul foarte ridat, deși bănuiesc că asta se datorează mai degrabă unei boli, decât vârstei.

– Cum îl cheamă? întrebă Han.

– Nu știu, nu ne-a spus niciodată. Femeia șovăi din nou, după care urmă: Îi plac însă jocurile de noroc. De câte ori ne-am întâlnit, am făcut-o la bordul lui *Coral Vanda*, de obicei la mesele de joc. Cei de acolo par să-l cunoască destul de bine, deși felul în care arunca banii poate să nu însemne nimic. Crupierii ajung să-i cunoască iute pe decavați.

– *Coral Vanda*..., repetă Han.

– Un cazinou de lux submarin, pe Pantolomin, interveni Lando. Întreprinde voiajuri de către trei și șapte zile prin rețelele imense de recife ale continentului nordic. Mi-am dorit mereu să ajung acolo, dar n-am avut ocazia.

– Ei bine, o ai acum, zise Han și se întoarse către Sena. Cred că următoarea întrebare este cum o să plecăm de aici.

– Asta nu va fi o problemă, răspuse femeia cu glas încordat. (Probabil că începuse deja să aibă îndoieli.) Pot trimite *Eretele* să vă ducă înapoi pe New Cov. Când vreți să plecați?

– Imediat, răspunse Han apoi văzu expresia lui Sena. Uite ce-i, indiferent unde am merge, va trebui să-i oferi niște explicații senatorului. Aici este vorba despre o întrecere contracronometru cu Imperiul – chiar numai câteva ore pot reprezenta o diferență decisivă.

– Cred că ai dreptate, încuviință ea șovăind. Irenez, du-ne la nava lor. O să aranjez lucrurile de acolo.

* * *

Se dovedi că nu era necesar s-o facă din *Lady Luck*. Lângă rampa navei, așteptându-i în mod clar, se afla Bel Iblis.

– Vă salut, le zâmbi el când îi văzu coborând din speeder. Nu erați în garsoniera voastră și m-am gândit că s-ar putea să fiți aici. Văd c-am ghicit.

Ochii i se ridicară peste umărul lui Han, o zăriră pe Sena coborând din vehicul, apoi reveniră asupra celor doi bărbați... și brusc surâsul dispăru.

– Sena? Ce se-ntâmplă?

– Ei știu despre flota *Katana*, domnule Comandor. Și... le-am spus despre omul nostru de legătură.

– Am înțeles, vorbi sec Bel Iblis. De aceea plecați, pentru a încerca să-l convingeți să aducă Forța Întunecată de partea Noii Republici.

– Exact, răspunse Han pe același ton. Avem nevoie de nave... avem mare nevoie. Dar și mai multă nevoie avem de luptători buni. Și de comandanți buni.

Bel Iblis îl privi câteva clipe în tăcere, apoi spuse:

– Nu mă voi duce la Mon Mothma ca un cerșetor, rugând-o să mă primească.

– Ai plecat din motive întemeiate. Te poți întoarce în același fel.

Senatorul se uită din nou scurt către Sena.

– Nu. Prea mulți știu ce s-a întâmplat între noi. Aș părea un prost bătrân. Sau un cerșetor.

Căutătura lui lunecă dincolo de Han, plimbându-se fără grabă peste clădirile din Cuibul Pribeagului.

– Nu am nimic de adus, Solo, zise el cu glasul încărcat de regrete. Cândva visam să am o flotă care să rivalizeze cu cea mai bună flotă din Noua Republică. O flotă și o suită de victorii decisive și cruciale asupra Imperiului. Având așa ceva, poate că m-aș fi putut întoarce cu demnitate și respect. Dar ceea ce am aici – scutură el din cap – cu greu se poate numi forță de atac.

– Poate că așa-i, dar nici șase cuirasate nu-s de lepădat, interveni Lando. Ca să nu mai amintesc de victoriile pe care le-ai înregistrat. Uită pentru un minut de Mon Mothma... orice soldat din Noua Republică ar fi încântat de venirea ta.

– Este posibil, arcui o sprânceană Bel Iblis. Bănuiesc c-o să mă gândesc la asta.

– Mai ales că la conducerea Imperiului se află un Mare Amiral, îi reaminti Han. Dacă te prinde singur aici, ai terminat-o.

Bel Iblis surâse strâmb.

– M-am gândit la asta, Solo. Mă gândesc întruna, de câteva ori pe zi... Ajunge însă! *Eretele* pleacă peste jumătate de oră, pentru a-l duce pe Breil'lya la New Cov. Voi ordona să vă ia și pe voi cu *Lady Luck*.

Han și Lando schimbă priviri.

– Crezi că o întoarcere pe New Cov va fi sigură? Este posibil să mai fi rămas imperiali pe acolo.

– În nici un caz, spuse cu siguranță Bel Iblis. I-am studiat mult timp pe imperiali și tactica lor. Pe lângă faptul că nu se așteaptă să revenim atât de devreme, nu-și pot permite să rămână prea mult timp într-un singur loc. În plus, *trebuie* să mergem acolo – Breil'lya are să-și ia nava înapoi.

Han încuviință din cap, întrebându-se ce fel de raport va furniza Breil'lya șefului său la întoarcerea pe Coruscant.

– Bine. În cazul ăsta... cred că ar fi momentul să ne pregătim nava.

– Da. Bel Iblis șovăi, apoi întinse mâna. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Solo. Sper să ne mai întâlnim.

– Sunt sigur că ne vom mai întâlni, îl asigură Han strângându-i mâna.

– La revedere, Calrissian, îl salută din cap senatorul.

Eliberă mâna lui Han, se întoarce și porni să traverseze pista. Han se uită după el, încercând să-și dea seama dacă îl admira mai mult decât îl compătimea, sau invers. Era un exercițiu inutil.

– Bagajele noastre au rămas în garsonieră, îi spuse lui Sena.

– Vi le voi trimite, până terminați de verificat nava, zise femeia și ochii ei sclipiră pe neașteptate cu un foc pârjolitor. Vreau însă să nu uitați un lucru. Puteți să plecați acum, cu binecuvântările noastre, dar dacă-l trădați pe senator – indiferent în ce mod –, veți muri! Dacă va fi nevoie, chiar de mâna mea.

Han îi întoarce privirea, gândindu-se ce să replice. Să-i fi reamintit, poate, că el fusese atacat de vânători de recompense, de criminali interstelari și de trupele de șoc, și că fusese torturat la indicațiile lui Darth Vader însuși? Să-i fi sugerat că, la urma urmelor, o amenințare din partea ei era prea amuzantă pentru ca s-o ia măcar în serios?

– Am înțeles, vorbi el grav. Nu vă voi trăda.

* * *

Dinspre conexiunea cu trapa dorsală dinapoia lor se auzi scârțâitul unei etanșări supuse stresului și, prin cupola cabinei lui *Lady Luck*, stelele vizibile în jurul formei masive a cuirasatului fulgerară brusc, transformându-se în linii stelare.

– Iar la drum, mormăi Lando resemnat. Cum naiba de te las mereu să mă convingi s-o fac?

– Pentru că tu ești tipul respectabil, replică Han aruncând o privire peste aparatura navei. (Nu avea multe de văzut, deoarece motoarele și majoritatea sistemelor erau în stand-by.) Și pentru că știi, la fel de bine ca mine, că trebuie s-o facem. Mai devreme sau mai târziu, Imperiul va

afla că flota *Katana* a fost descoperită și va începe s-o caute. Iar dacă imperialii dau peste ea înaintea noastră, o să avem serios de furcă.

Chiar acum, de pildă, aveau să petreacă încă două zile inutile în hiperspațiu, în vreme ce *Eretele* îi purta înapoi la New Cov. Nu fiindcă ei ar fi dorit să meargă acolo, ci pentru Bel Iblis nu avea încredere să le spună care era locația bazei sale, Cuibul Pribeagului...

– Îți faci griji pentru Leia, nu? întrebă Lando după câteva clipe de tăcere.

– N-ar fi trebuit s-o las să se ducă... Sunt absolut sigur că s-a întâmplat ceva rău. Extraterestrul ăla mincinos a dat-o pe mâna Imperiului, sau Marele Amiral ne-a luat-o înainte cu planurile. Nu știu ce a fost, dar sunt sigur c-a ieșit ceva prost.

– Leia se poate descurca și singură, rosti încet Lando. Și chiar Marii Amiralii fac uneori greșeli.

– Greșeala a făcut-o la Sluis Van, clătină din cap Han. Alta nu va mai face. Pun prinsoare pe *Șoimul*.

Lando îl bătu pe umăr.

– Gândurile rele n-ajută niciodată. Avem două zile de omorât. Hai să desfacem un pachet de sabacc.

* * *

Marele Amiral citi textul de două ori, înainte de a-și întoarce ochii strălucitori spre Pellaeon.

– Garantezi raportul acesta, căpitane?

– În măsura în care pot garanta orice raport care nu provine din partea unui agent imperial. Pe de altă parte, contrabandistul acesta ne-a furnizat cincizeci și două de rapoarte în ultimii zece ani, iar patruzeci și opt dintre ele s-au dovedit corecte. Aș zice că merită să-i dăm crezare.

Thrawn reveni asupra lectorului.

– Endor..., murmură pentru sine. De ce tocmai Endor?

– Nu știu, domnule amiral. Poate că-și căutau altă ascunzătoare.

– Printre ewoki? Ar fi cu adevărat un act de disperare. Însă nu contează. Dacă *Șoimul Mileniului* este acolo, ar trebui să fie și Leia Organa Solo. Alertează Navigația și Ingineria – plecăm imediat spre Endor.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon tastând ordinul. Să-l aduc pe Khabarakh din Nystao?

– Khabarakh..., rosti gânditor Thrawn. Interesantă sincronizarea asta, căpitane. Khabarakh se întoarce pe Honoghr după o lună de absență, tocmai când Solo și Organa Solo pleacă în misiuni secrete pe New Cov și Endor. Să fie o simplă coincidență?

– Nu vă înțeleg, domnule amiral.

– Părerea mea, căpitane, este că inamicii noștri dau dovadă de un grad nou de subtilitate. Ei știu că revenirea unui supraviețuitor din operațiunea eșuată pe Kashyyyk îmi va atrage atenția. De aceea, aranjează eliberarea noghriului simultan cu propriile lor misiuni, în speranța că

voi fi prea preocupat să-i observ. Neîndoios, când îl vom interoga pe Khabarakh vom afla de la el multe lucruri care ne vor costa nenumărate ore-om pentru a se dovedi finalmente neadevărate. Nu – pufni Thrawn –, lasă-l acolo. Informează-i pe dinaști că am decis să le acord toate cele șapte zile de umilință publică, după care își pot efectua în voie ritualurile cercetării. Indiferent cât de inutile i-ar fi informațiile, Khabarakh poate sluji Imperiul printr-o moarte dureroasă. Ca o lecție pentru rasa lui.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon, și continuă după o scurtă ezitare: Mi se pare totuși că o asemenea recondiționare psihologică drastică depășește cu mult procedurile de operare uzuale ale rebelilor.

– De acord, iar asta sugerează că Organa Solo caută pe Endor ceva care, pentru efortul de război al rebelilor, este mai vital decât simplul sanctuar.

Pellaeon căzu pe gânduri, încercând să-și dea seama ce ar fi putut cineva să-și dorească de pe Endor.

– Materiale rămase de la proiectul *Stelei Morții*? hazardă el o presupunere.

– Ceva mult mai valoros... Poate să fie vorba despre informații pe care le deținuse Împăratul în momentul morții. Informații pe care rebelii cred că le pot recupera.

În clipa aceea, Pellaeon înțelese.

– Locația tezaurului din Muntele Tantiss.

Thrawn aprobă din cap.

– Ar fi singurul lucru despre care cred că merită atâta efort din partea lor. Oricum, este un risc pe care nu ne putem permite să ni-l asumăm. Nu acum.

– De acord, zise Pellaeon și în aceeași clipă consola lui piui. Navigația și Ingineria anunță că sunt gata. Părăsim orbita?

– Când o dorești, căpitane.

Pellaeon semnală din cap spre pilot.

– Pornește pe cursul stabilit de Navigație.

Planeta de sub ei începu să se îndepărteze pe videocrane și tot atunci se auzi țuitul scurt al unui mesaj prioritar. Pellaeon îl accesează și citi antetul.

– Domnule amiral, raportează *Neînduplecatul*, din sistemul Abregado. Au capturat un cargobot al lui Talon Karrde și ne transmit interogarea preliminară.

Privi sfârșitul mesajului, apoi se încruntă.

– Este destul de scurtă.

– Mulțumesc, spuse Thrawn cu un surâs satisfăcut și preluă transmisiunea pe consola lui.

Continua să-l citească, atunci când *Himera* efectuează saltul în hiperspațiu. Citea cu foarte, foarte multă atenție.

Mara nu fusese niciodată în astroportul Abregado-rae, dar, pe când umbla pe străzile lui, decise că își merita reputația jalnică pe care se străduise într-atât s-o dobândească.

N-ar fi spus asta după aspectul exterior. Dimpotrivă, orașul era ordonat și aproape iritant de curat, deși deținea calitatea scârțâitor de septică asociată curățeniei impuse de sus, prin decrete, iar nu de jos, de dorințele reale ale locuitorilor. Părea de asemenea rezonabil de liniștit față de alte astroporturi, cu mulți indivizi în uniforme de securitate care patrulau în jurul ieșirilor din docurile de asolizare.

Putregaiul era însă evident sub paietele de la suprafață. Se distingea în maniera ușor furișată a localnicilor, în mersul doar pe jumătate țațoș al forțelor de securitate, în privirile insistente ale civililor care făceau parte, la fel de evident, din unitățile de pază. Întreaga așezare – poate întreaga planetă – era guvernată prin capcane și blastere.

Un regim totalitarist și o populație disperată să scape de el. Exact genul de loc în care oricine ar fi trădat pe oricine în schimbul unui bilet de evadare de pe planetă. Ceea ce însemna că dacă vreun localnic își dădea seama că o navă de contrabandă se afla chiar acolo, sub nasul securității, Mara ar mai fi făcut, cel mult, vreo zece pași înainte ca totul să se năruie peste ea...

Apropiindu-se de ușa decolorată a intrării numerotate cu un „21” la fel de decolorat, speră sardonice că nu era o capcană. Nu i-ar fi plăcut câtuși de puțin să moară într-un asemenea loc.

Ușa nu era încuiată. Inspirând adânc și pe deplin conștientă de două perechi de gărzi în uniformă aflate în raza ei vizuală, femeia intră în doc.

Era într-adevăr *Calea Eterului*, arătând la fel de jalnică și sărăcăcioasă ca atunci când Fynn Torve fusese nevoit s-o abandoneze în docul 63 al

aceluiși astroport. Mara îi aruncă doar o uitătură rapidă, cercetă din privire nișele și ascunzișurile în care s-ar fi putut piti o echipă de ambuscadă și, în cele din urmă, porni către tânărul brunet, tolănit într-un scaun lângă rampa coborâtă a cargobotului. Nici chiar postura aceea indiferentă nu-i putea alunga aerul milităresc ce-l înconjura.

– Salut, rosti el coborând datapadul de pe care citise. Frumoasă zi pentru zbor, nu? Te interesează să închiriezi o navă?

– Nu, zise Mara apropiindu-se și încercând să privească în toate direcțiile simultan. Mă interesează mai degrabă să cumpăr una. Hodoroaga asta ce tip este?

– Harkners-Balix 903, pufni bărbatul cu o încercare nu foarte reușită de mândrie jignită. Ce să-ți spun – hodoroagă!

Nu era un actor prea grozav, dar în mod evident îl încânta rolul acela desprins dintr-un show prost cu spioni. Strângând din dinți, femeia îl blestemă în gând pe Torve pentru stabilirea unei proceduri de identificare atât de ridicole.

– Mie mi se pare un 917, dădu ea parola convenită. Sau chiar un 922.

– Ba nu, insistă bărbatul, este un 903! Crede-mă, unchiul meu le-a construit echipamentele de asolizare. Vino înăuntru și o să-ți arăt diferența.

– Grozav, mormăi Mara urmându-l pe rampă.

– Mă bucur că ai sosit, în sfârșit, comentă bărbatul peste umăr, când ajunseră în vârful rampei. Începusem să cred că te-au prins.

– Asta se poate încă întâmpla, dacă nu-ți ții gura. Vorbește mai încet!

– E-n regulă, o liniști el. Am pus toți droizii MSE să zăngăne, făcând curățenie imediat lângă blindajul exterior. Asta va bruia orice audio-sonde.

Teoretic avea dreptate. Practic însă... oricum, dacă localnicii supravegheau locul, erau deja în bucluc.

– Ai avut probleme în scoaterea navei de sub sechestru?

– Nu tocmai. Administratorul astroportului a spus că totul este ilegal, dar n-a făcut mare gălăgie. Rânji și adăugă: Deși bănuiesc că dimensiunile mitei pe care i-am strecurat-o se poate să fi jucat vreun rol. Apropo, mă numesc Wedge Antilles. Sunt un amic al căpitanului Solo.

– Mă bucur de cunoștință. Solo n-a putut ajunge el însuși?

Antilles clătină din cap.

– A trebuit să plece de pe Coruscant într-o misiune specială și m-a rugat să am grijă de navă. Oricum fusesem programat pentru escortare la câteva sisteme din apropiere, așa că nu era o problemă

Mara îl examinează rapid. După fizic și maniera generală...

– Ești pilot de B-interceptor?

– X-interceptor, o corectă el. Trebuie să mă-ntorc înainte să descarc convoiul meu. Vrei să te escorteze la plecare?

– Nu, mulțumesc, clătină din cap femeia împotrivindu-se imboldului de a-i replica sarcastic. (Prima regulă a contrabandiștilor era să rămână cât mai nebagăți în seamă cu puțință, iar plecarea de pe un astroport de

mâna a treia însoțită de un X-interceptor de vânătoare strălucitor al Noii Republici n-ar fi fost deloc o dovadă de discreție.) Mulțumește-i lui Solo în numele meu.

– S-a făcut. Ah, încă ceva..., zise Antilles când Mara trecu pe lângă el. Han mi-a cerut să te întreb dacă oamenii voștri n-ar fi interesați să vândă informații despre amicul nostru ochios.

– „Amicul nostru ochios”? repetă Mara, privindu-l cu atenție.

– Așa a zis, strânse bărbatul din umeri. A mai spus c-o să-nțelegi.

– Înțeleg foarte bine, făcu ea simțind cum îi zvâcnea buza. Anunță-l c-o să transmit mesajul mai departe.

– Bine. Mi s-a părut c-ar fi fost destul de important...

– Ți-am spus: voi transmite mesajul mai departe.

El ridică iarăși din umeri.

– În regulă – eu mi-am făcut datoria. Drum bun!

Încuviințând prietenos din cap, porni să coboare rampa. Încă așteptându-se la o capcană, Mara etanșă trapa pentru zbor și intră în cabina de comandă.

Avu nevoie de un sfert de oră ca să treacă nava prin secvența pre-decolare, aproape tot atât cât le trebui controlorilor de trafic să-i aprobe plecarea. Activând elevatoarele repulsor, femeia se desprinse din doc și porni spre spațiu.

Ajunsese destul de departe ca să acționeze propulsia subluminică, când începu s-o furnice ceafa.

– Hopa, mormăi cu glas tare și examinează rapid displayurile.

Nu se zărea nimic, dar asta nu însemna mare lucru la o distanță așa redusă de masa planetei. Orice putea să pândească dincolo de orizont – de la o escadrilă de vânători TIE, până la un distrugător spațial imperial.

Totuși poate că ei nu erau chiar pregătiți...

Trimise energie maximă în propulsie, simțindu-se împinsă pentru câteva secunde în pernele scaunului, în timp ce compensatorii de accelerație se luptau să-și facă treaba. Un vuiet indignat răsună din controlerul difuzorului; ignorându-l, Mara accesă calculatorul, sperând că Torve urmase procedura standard a lui Karrde când coborâse prima dată pe Abregado.

Așa făcuse. Calculele pentru saltul de aici fuseseră deja efectuate și încărcate, așteptând inițializarea. Femeia rulă programul, efectuă ajustările minore ce aveau să țină seama de două luni de deplasare galactică generală și privi pe videcranul frontal.

Ivindu-se deasupra orizontului, drept în față, se vedea forma masivă a unui distrugător spațial din Clasa *Victory*.

Orientat spre ea.

Vreme de o bătaie de inimă cât o eternitate, Mara rămase nemișcată, analizând posibilitățile și în același timp știind perfect cât de zadarnică era încercarea respectivă. Comandantul distrugătorului spațial plănuise interceptia cu o iscusință deosebită; ținând seama de vectorii celor două nave și de apropierea dintre *Calea Eterului* și planetă, nu exista absolut

nici o modalitate prin care Mara să eludeze suficient timp armele și undele de tractare inamice, pentru ca să poată efectua saltul în hiperspațiu. Pentru o clipită, speră că imperialii n-o urmăreau de fapt pe ea, ci că-l așteptau pe individul acela, Antilles. Speranța respectivă se destramă însă iute. Un singur pilot de X-interceptor nu putea fi în nici un caz atât de important pentru mobilizarea unui distrugător spațial Clasa *Victory*. Iar dacă lucrurile ar fi stat totuși așa, nu putea fi atât de incompetent încât să declanșeze capcana prematur.

– Cargobotul *Calea Eterului*, bubui un glas rece din difuzor. Aici distrugătorul spațial *Neînduplecatul*. Oprește imediat motoarele și pregătește-te să fii adus la bord.

Deci asta fusese. Într-adevăr, o așteptaseră pe ea. Peste numai câteva minute, avea să fie prizoniera lor.

Doar dacă...

Se întinse și activă microfonul:

– Distrugătorul spațial *Neînduplecatul*, aici *Calea Eterului*. Vă felicit pentru vigilență. Mă temeam că voi fi nevoită să scanez următoarele cinci sisteme, ca să găsesc o navă imperială.

– Dezactivează toate sistemele deflectoare...

Glasul șovăi la jumătatea recitării standard, înțelegând cu întârziere că nu fusese răspunsul obișnuit al unui prizonier imperial comun.

– Doresc să vorbesc cu căpitanul vostru imediat ce sosesc la bord, interveni Mara în pauza conversațională. Trebuie să-mi stabilească o întâlnire cu Marele Amiral Thrawn și să-mi asigure transport, acolo unde se află el și *Himera*. Și pregătiți-mi o undă de tractare – nu vreau să pilotez singură monstrul ăsta în cala hangar.

Surprizele năvăleau prea repede asupra bietului transmisionist.

– A-ă-ă... cargobot *Calea Eterului*..., încercă încă o dată.

– Ba nu, îl întrerupse Mara, mai bine fă-mi legătura chiar acum cu căpitanul. (Căpătase inițiativa și era decisă s-o păstreze cât mai mult cu putință.) Convorbirea noastră nu poate fi interceptată.

Urmă un moment de tăcere. Mara continuă pe cursul de interceptție, dar o undă de îndoială începu să se strecoare în decizia ei. *Este singura modalitate*, își spuse cu severitate.

– Aici căpitanul distrugătorului spațial *Neînduplecatul*, se auzi un alt glas. Cine ești?

– Cineva cu informații importante pentru Marele Amiral Thrawn, răspunse Mara adoptând un ton ușor disprețuitor. Pentru moment, asta-i tot ce trebuie să știi.

Căpitanul nu era însă la fel de ușor de intimidat ca ofițerii săi inferiori.

– Serios? făcu el sec. Conform informațiilor noastre, faci parte din grupul de contrabandiști al lui Talon Karrde.

– Și nu crezi că o asemenea persoană i-ar putea spune ceva util Marelui Amiral? contraatacă femeia, lăsând o undă de gheață să i se furișeze în voce.

– Sunt perfect sigur că-i poți spune multe lucruri utile, dar nu văd motivul pentru care să-l deranjez pe el cu ceea ce va fi, la urma urmelor, un interogatoriu de rutină.

Mara înțeală pumnul stâng. Trebuia să evite cu orice preț genul de investigare mentală completă la care făcea aluzie evidentă căpitanul.

– Nu te-aș sfătui s-o faci, îi spuse, punând în glas tot ceea ce-și mai reamintea din demnitatea și puterea vechii Curți imperiale. Marele Amiral ar fi foarte nemulțumit de tine. *Foarte* nemulțumit.

Difuzorul amuți. În mod limpede, căpitanul începea să-și dea seama că se confrunta cu o situație ce-i depășea așteptările. La fel de limpede, însă, nu era deocamdată pregătit să cedeze.

– Am primit niște ordine, declară el sec, și ca să fac o excepție de la ele nu-mi sunt suficiente niște aluzii vagi.

Mara se încordă. Acesta era momentul. După atâția ani în care se ascunsese de Imperiu, ca și de toți ceilalți, acum n-o mai putea face.

– Poți trimite un mesaj Marelui Amiral, rosti ea. Spune-i că parola de identificare este Hapspir, Barrini, Corbolan, Triaxis.

După liniștea ce urmă, Mara își dădu seama că-l impresionase în sfârșit pe celălalt.

– Și numele dumneavoastră? întrebă de-a dreptul respectuos căpitanul.

Sub tălpile femeii, podeaua *Căii Eterului* vibra ușor, anunțând că raza de tractare a *Neînduplecatului* o prinsese. Acum nu mai avea cale de întoarcere. Singura posibilitate era să meargă înainte.

– Spune-i că m-a cunoscut ca Mâna Împăratului.

* * *

O aduseră pe ea și *Calea Eterului* la bord, o instalară cu oarecare deferență într-o cabină pentru ofițeri superiori... apoi țâșniră din Abregado ca un mynock cu coada în flăcări.

Mara rămase singură pentru restul zilei și al nopții, fără să vadă pe nimeni, fără să discute cu nimeni. Mesele erau aduse de un droid servant SE4; în rest, ușa cabinei era încuiată. Nu putea ști dacă izolarea fusese impusă de căpitan sau mai de sus, dar cel puțin îi oferea răgazul necesar definitivării unui plan.

De asemenea, nu știa încotro se îndreptau, deși după zumzetul permanent al motoarelor, bănuia că depășiseră neliniștitor de mult viteza normală de 0,45 a unui distrugător spațial *Victory*. Poate că atinseseră chiar 0,5, ceea ce ar fi însemnat că parcurgeau 127 ani-lumină pe oră. O vreme, femeia fu ocupată cu încercarea de a ghici care era sistemul țintă, dar, pe măsură ce orele trecură și numărul de posibilități crescuseră într-o măsură prea mare ca să fie analizat, abandonă ideea.

La douăzeci și două de ore după plecarea de pe Abregado, ajunseră în punctul de rendez-vous. Era ultimul loc la care s-ar fi așteptat Mara. Și ultimul loc din galaxie unde și-ar fi dorit să ajungă. Locul în care universul ei fusese distrus în mod brusc și violent.

Endor.

* * *

– Marele Amiral te așteaptă, spuse șeful trupelor de șoc.

Păși într-o parte și-i făcu semn spre ușa deschisă. Mara azvârli o privire spre bodyguardul noghri tăcut, aflat de cealaltă parte a ușii, apoi intra.

– Aha, rosti încet un glas pe care și-l amintea prea bine dinspre centrul de comandă aflat în mijlocul cabinei. (Marele Amiral Thrawn stătea în cercul dublu de displayuri, cu ochii roșii strălucind deasupra uniformei scilpitor de albe.) Apropie-te!

Mara rămase pe loc.

– De ce m-ai adus la Endor?

Ochii strălucitori se mijiră.

– Scuză-mă, poți să repeți?

– M-ai auzit. Endor... Locul unde a murit Împăratul... De ce ai ales tocmai locul acesta pentru rendez-vous?

Thrawn păru să cadă pe gânduri.

– Apropie-te, Mara Jade.

Glasul era profund și poruncitor, iar femeia se pomeni mergând spre el înainte să-și fi dat seama ce făcea.

– Dacă-i o glumă, este de prost gust, scrâșni ea. Iar dacă-i un test, atunci nu mai pierde timpul.

– Nu-i nici glumă, nici test, răspunse Marele Amiral când ea se opri la cercul exterior de displayuri. Opțiunea a fost impusă de alte chestiuni, fără legătură cu acestea.

O sprânceană negru-albăstruie se ridică ușor.

– Sau poate nu *complet* fără legătură. Asta rămâne de văzut. Spune-mi, poți simți realmente prezența Împăratului aici?

Mara inspiră profund, simțind cum aerul îi traversează plămânii cu o durere reală, de parcă ar fi fost tangibil. Se întrebă dacă Thrawn își putea da seama cât de rău îi făcea locul acela. Cât de ticsit de amintiri și senzații continua să fie întregul sistem Endor. Sau dacă măcar i-ar fi păsat de toate astea, în cazul în care-și dădea seama.

Își dădea seama... Înțelese asta din felul în care o privea. Ce gândea însă despre toate nu-i păsa prea mult lui Mara.

– Pot simți urma morții lui, rosti ea. Nu este plăcută. Haide să terminăm cu asta, ca să pot pleca de aici.

Buza lui se răsfrânse ușor, poate vizavi de presupunerea femeii că avea să părăsească *Himera*.

– Perfect. Să începem cu o dovadă a identității tale.

– I-am transmis căpitanului *Neînduplecatului* o parolă de identificare de nivel maxim, îi reaminti Mara.

– De aceea te și afli aici, iar nu într-o celulă de detenție. Parola nu este o dovadă în sine.

– Bine, atunci. Noi doi ne-am mai întâlnit, o singură dată, la inaugurarea publică a Aripilor Colecțiilor a Palatului Imperial de pe Coruscant. La

ceremonia aceea, Împăratul m-a prezentat, numindu-mă Lianna, una dintre dansatoarele lui favorite. Ulterior, în decursul ceremoniei intime care a urmat, ți-a dezvăluit adevărata mea identitate.

– În ce a constat ceremonia intimă?

– A fost promovarea ta secretă la rangul de Mare Amiral.

Thrawn țuguie buzele, fără s-o slăbească din ochi.

– La ambele ceremonii, spuse el, ai purtat o rochie albă. Cu excepția centurii, rochia mai avea o podoabă. Ți-o amintești?

Mara căzu pe gânduri.

– O minusculă sculptură de umăr. Pe umărul stâng. Dacă-mi aduc bine aminte, designul era xyquin.

– Așa a fost, încuviință Thrawn și atinse o tastă de pe consola sa. (Brusc, cabina fu umplută cu holograme de sculpturi de umăr, etalate pe pedestale ornate.) Cea pe care ai purtat-o se află printre ele. Găsește-o!

Mara înghiți un nod și se răsuci fără grabă, privind în jur. În rolul de membru al enturajului Împăratului, avusese realmente sute de veșminte excentrice. Să-și reamintească o anumită sculptură de umăr dintre toate acelea...

Scutură din cap, încercând să-și alunge senzația neplăcută de zumzet din străfundul minții. Cândva avusese o memorie excelentă, pe care instruirea Împăratului o perfecționase. Focalizându-și gândurile, silindu-se să răzbată prin aura tulburătoare a locului acela, se concentră...

– Aceasta este, indică un filigran delicat de aur și turcoaz.

Expresia lui Thrawn nu se modifică, dar el păru că se relaxează puțin în scaun.

– Bine ai revenit, Mâna Împăratului.

Atinse aceeași tastă și galeria de artă dispăru.

– A durat mult până te-ai întors.

Ochii arzători sfredeleau în chipul femeii, cu întrebarea nerostită, dar evidentă.

– Ce mă aștepta până acum? replică ea. Cine m-ar fi putut recunoaște, cu excepția unui Mare Amiral?

– Acesta a fost singurul motiv?

Mara șovăi, recunoscând cursa. Thrawn comanda Imperiul de mai bine de un an, totuși ea nu-l abordase până atunci.

– Au fost și alte motive, dar nu doresc să le discut acum.

Fața lui se înăspri.

– Tot așa cum, presupun, nu dorești să discuți de ce l-ai ajutat pe Skywalker să scape de Talon Karrde?

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

După o primă fracțiune de secundă de înlemnire, Mara tresări, nesigură dacă glasul fusese real sau numai în mintea ei. Zumzetul straniu se intensifică și, pentru o clipă, aproape că putu să vadă chipul mumificat al Împăratului privind-o. Imaginea deveni tot mai clară, iar restul încăperii porni să i se legene în fața ochilor...

Inspiră adânc, silindu-se să redevină calmă. Nu avea să-și piardă cumpătul. Nu aici, în fața Marelui Amiral.

– N-a fost ideea mea de a-l lăsa pe Skywalker să scape.

– Și n-ai putut modifica decizia? Înălță din nou Thrawn din sprâncene. Tu, Mâna Împăratului?

– Eram pe Myrkr, îi reaminti Mara, sub influența unei planete de ysalamiri. (Privi peste umăr, spre ysalamirul care atârna de pe rama nutritivă dinapoia scaunului Marelui Amiral.) Mă îndoiesc că ai uitat efectul lor asupra Forței.

– Nici vorbă. De fapt, tocmai faptul că ei pot anula Forța dovedește că Skywalker a fost ajutat să evadeze. Nu doresc să știu de la tine decât dacă Talon Karrde însuși a dat ordinul respectiv, sau alții din grupul lui, acționând independent?

Pentru ca să știe împotriva cui să-și abată răzbunarea. Mara privi în ochii arzători, începând să-și reamintească motivul pentru care Împăratul îl avansase Mare Amiral.

– Nu contează cine este responsabil, zise ea. Mă aflu aici ca să-ți propun un târg care să șteargă datoria aceea.

– Ascult, încuviință Thrawn cu chip impasibil.

– Vreau să încetezi hărțuirea lui Karrde și a organizației sale. Să anulezi recompensa pusă pe capetele noastre și să ne disculpi față de toate forțele imperiale și planetele pe care le controlezi.

Ezită, totuși nu era momentul să fie timidă.

– Doresc de asemenea un credit monetar de trei milioane care să fie depus în numele lui Karrde, în scopuri de achiziții de bunuri și servicii imperiale.

– Ah, surâse aproape amuzat Thrawn, dar mă tem că Skywalker nu merită chiar atât de mult pentru mine. Sau vrei să-mi oferi și Coruscantul în preț alăsta?

– Nu-ți ofer nici pe Skywalker, nici Coruscantul. Îți ofer flota *Katana*. Zâmbetul amuzat dispăru.

– Flota *Katana*?

– Exact, Forța Întunecată, dacă preferi titlatura mai dramatică. Bănuiesc că ai auzit de ea...

– Am auzit. Unde se află?

Tonul de comandă revenise, dar de data aceasta Mara fusese pregătită. Desigur, oricum n-ar fi ajutat-o cu nimic.

– Nu știu, recunosc eu, dar Karrde știe.

Marele Amiral rămase privind-o în tăcere.

– Cum i-a aflat locația? Întrebă el în cele din urmă.

– Se afla într-o misiune de contrabandă care eșuase. Au scăpat de niște santinele imperiale, dar n-au avut timp să calculeze corect saltul în hiperspațiu. Au dat peste flotă, au crezut că-i o ambuscadă și au făcut un alt salt în hiperspațiu, aproape distrugând nava. Karrde era pe atunci navigator și ulterior a înțeles peste ce dăduseră.

– Interesant, murmură el. Când s-a petrecut asta?

– Nu-ți spun nimic mai mult, până nu cădem la învoială, zise Mara și-i descifră corect expresia de pe față. Iar dacă te gândești să mă dai pe mâna Contrainformațiilor, nu te sinchisi. Realmente, *habar n-am* unde-i flota.

– Și chiar dacă ai fi știut, încuviință Thrawn privind-o, ți s-ar fi implementat blocaje în jurul informației. Bine. Spune-mi atunci unde-i Karrde.

– Pentru ca să-l interogheze pe el Contrainformațiile? Nici vorbă! Eu mă voi întoarce la el și voi obține locația flotei. După aceea, vom negocia. Presupunând că ești de acord cu oferta mea.

O umbră coborâse peste fața Marelui Amiral.

– Să nu crezi că-mi poți dicta ceva, Mara Jade, rosti el încet. Nici măcar să nu te gândești la așa ceva.

Un fior înghețat străbătu spinarea femeii. Da, își amintea prea bine motivul pentru care Thrawn fusese făcut Mare Amiral.

– Am fost Mâna Împăratului, îi reaminti ea străduindu-se să folosească un ton la fel de tăios, dar care i se păru jalnic. Am vorbit în numele lui... și chiar Marii Amirali erau obligați să mă asculte.

– Adevărat? surâse sardonice Thrawn. Memoria nu te prea ajută, Mâna Împăratului. Dacă tragem linie, erai doar cu puțin mai mult decât un curier foarte specializat.

– Poate că memoria ta trebuie reîmprospătată, Mare Amiral, replică Mara. Am străbătut întregul Imperiu în numele Împăratului, luând decizii politice care au modificat vieți la nivelurile cele mai înalte ale guvernării...

– I-ai dus la îndeplinire voința, o întrerupse Thrawn. Atât! Faptul că-i auzai ordinele mai clar decât celelalte Mâini ale lui este irelevant. Deciziile pe care le implementai erau ale lui.

– Ce vrei să spui prin „celelalte Mâini ale lui”? Am fost singura...

Se opri. Expresia de pe fața lui... și, brusc, toată furia i se destrămă.

– Nu, șopti ea. Te-nșeli.

– Poți să crezi orice dorești, dar nu-ncerca să-i orbești pe alții cu amintiri exagerate ale propriei tale importanțe.

Se întinse către consola de comandă și apăsă o tastă.

– Căpitane, ce raportează echipa de la bord?

Răspunsul nu se auzi, însă pe Mara n-o interesa oricum ce făceau oamenii lui Thrawn. Marele Amiral se înșela. *Trebuia* să se înșele. Nu-i conferise însuși Împăratul titlul de Mână a sa? N-o adusese chiar el pe Coruscant de pe planeta de baștină și o instruisese, învățându-o cum să-și utilizeze sensibilitatea rară față de Forță pentru a-l sluji?

N-ar fi mințit-o. N-ar fi făcut-o.

– Nu, n-are nici o logică, vorbi Thrawn și ridică ochii spre femeie. Știi cumva motivul pentru care Leia Organa Solo ar fi dorit să vină pe Endor?

Cu un efort evident, Mara își readuse gândurile din trecut.

– Organa Solo se află aici?

– Doar *Șoimul Mileniului*. A fost lăsat pe orbită, ceea ce, din păcate, nu ne spune nimic despre locul unde ar putea să fie Organa Solo. Evident, dacă este realmente aici. (Reveni cu atenția spre consolă.) Perfect, căpitane. Adu nava la bord. Poate că o examinare mai atentă ne va spune ceva.

Auzi confirmarea și decuplă circuitul.

– Prea bine, Mână Împăratului, se întoarce el spre Mara. Am căzut la o înțelegere. Forța Întunecată în schimbul ridicării recompensei puse pe capul lui Karrde. De cât timp vei avea nevoie să revii la baza actuală a lui Karrde?

Mara ezită, totuși informația respectivă nu-l putea ajuta prea mult pe Marele Amiral.

– Cu *Calea Eterului*, cam trei zile. Două și jumătate, dacă forțez.

– Îți sugerez s-o faci. Asta fiindcă ai la dispoziție exact opt zile ca să obții locația și să mi-o aduci aici.

– Opt zile? se încruntă ea. Asta...

– Opt zile. În caz contrar, îl găsesc eu și obțin locația în felul meu.

O duzină de replici posibile fulgerară prin mintea femeii, dar încă o privire aruncată spre ochii roșu-strălucitori i le amuțiră pe toate.

– O să fac tot ce pot.

Se întoarce și porni spre ușă.

– Sunt sigur, vorbi Thrawn în urma ei. Iar după aceea, ne vom așeza și vom purta o lungă discuție între patru ochi. Despre anii tăi petrecuți departe de serviciul imperial... și despre motivele pentru care ai întârziat atât de mult revenirea.

* * *

Pellaeon privi rigid spre comandantul său, cu inima bubuindu-i în urechi.

– Flota *Katana*? repetă el încet.

– Așa mi-a spus tânăra Mână a Împăratului, spuse Thrawn cu ochii focalizați asupra unui display din fața sa. Desigur, poate să fi mințit.

Pellaeon încuviință mecanic din cap și posibilitățile se derulează ca un covor în fața lui.

– Forța Întunecată, murmură el vechea poreclă și cuvintele răsunară sonor. Cândva, sperasem s-o găsesc eu însumi.

– O speranță nutrită de majoritatea celor de vârsta ta, căpitane. Dispozitivul de urmărire a fost instalat în nava ei?

– Da, domnule amiral.

Pellaeon lăasă privirea să-i rătăcească prin cabină, urmărind fără un interes real la sculpturile și bidimensionalele etalate azi de Thrawn. Forța Întunecată... Pierdută de aproape cincizeci și cinci de ani, iar acum aflată la îndemâna lor...

Se încruntă brusc spre sculpturi. Multe din ele păreau cumva familiare.

– Sunt opere de artă care au împodobit birourile departamentelor de design ale propulsiei spațiale Rendili și Flotei, pe vremea când s-a

conceput ideea de bază a lui *Katana*, răspunse Thrawn întrebării sale nerostite.

Căpitanul inspiră adânc și, fără chef, reveni la realitate.

– Domnule amiral, vă dați seama cât de improbabilă este de fapt afirmația lui Jade.

– Bineînțeles că este improbabilă, ridică ochii Thrawn spre el. În același timp însă este adevărată. (Apăsă o tastă și o parte a galeriei de artă dispăru.) Privește!

Pellaeon se întoarse în direcția indicată. Era aceeași scenă pe care Marele Amiral i-o arătase cu câteva zile în urmă: cele trei cuirasate renegate de la New Cov, care acoperiseră evadarea lui *Lady Luck* și a cargobotului neidentificat...

Trase brusc aer în piept, fulgerat de o bănuială.

– Navele *acelea*?

– Exact, încuviință satisfăcut Thrawn. Diferențele între cuirasatele obișnuite și cele cu circuite de comandă secundară sunt subtile, totuși vizibile atunci când știi ce să cauți.

Pellaeon se încruntă spre hologramă, străduindu-se să pună lucrurile cap la cap.

– Domnule amiral, nu mi se pare logic ca Talon Karrde să-i furnizeze nave acestui corellian renegat.

– De acord. În mod evident, în nava de contrabandă care a descoperit flota *Katana* a mai fost cineva care și-a dat seama ce găsiseră. Vom da de urma persoanei respective.

– Avem vreo pistă?

– Câteva. Conform spuselor lui Jade, scăpaseră de o ambuscadă imperială după o livrare ratată. Asemenea incidente ar trebui să existe în vreo arhivă – le vom corela cu ceea ce cunoaștem despre trecutul lui Karrde și vom vedea ce obținem. Jade a mai spus că nava a fost grav avariata în decursul celui de-al doilea salt în hyperspațiu. Dacă s-au dus pentru reparații la un astroport mare, lucrul acesta ar fi consemnat de asemenea în arhive.

– Voi pune imediat Contrainformațiile la treabă.

– Bine, încuviință Marele Amiral și privi pentru o clipă în gol. De asemenea, doresc să-l contactezi pe Niles Ferrier.

– Hoțul de nave pe care l-ați trimis să caute baza corellianului?

– Exact. Anunță-l să-l abandoneze pe corellian și să se concentreze asupra lui Solo și Calrissian. La urma urmelor, dacă într-adevăr corellianul plănuiește să se alăture Rebeliunii, ce zestre mai bună decât flota *Katana* ar putea aduce?

– Mare Amiral, raportă un glas dinspre consola de comunicații, ținută a efectuat saltul în hyperspațiu. Avem un semnal bun de la baliză și extrapolăm probabilitățile pe baza lui.

– Foarte bine, locotenente. Deocamdată însă nu vă chinuiți cu extrapolările – o să-și modifice cursul cel puțin încă o dată, înainte de a porni pe adevărata rută.

– Da, Mare Amiral.

– În același timp, nu vrem nici să se îndepărteze prea mult de noi, i se adresează Thrawn lui Pellaeon după ce închise consola. Ar fi bine, căpitane, să revii pe punte și să pornești *Himera* după ea.

– Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon, apoi șovăi. Crezusem că intenționam să-i lăsăm timp să ne aducă locația lui *Katana*.

Chipul lui Thrawn se înăspri.

– Jade nu mai face parte din Imperiu, căpitane. Poate că dorește ca noi să credem că se întoarce... poate că o crede ea însăși, dar nu se întoarce. Nu contează. Ne va conduce la Karrde și acesta este lucrul important. El și corellianul renegat sunt două fire spre flota *Katana*. Într-un fel sau altul, o vom găsi.

Pellaeon încuviință, simțind din nou fiorii de surescitare, în ciuda eforturilor sale de a-și păstra detașarea. Flota *Katana*... Două sute de cuirasate, așteptând pur și simplu să fie preluate de Imperiu...

– Domnule amiral, spuse el, am senzația că ofensiva noastră finală împotriva Rebeliunii poate fi lansată chiar înainte de termenul programat.

Thrawn zâmbi.

– Căpitane, s-ar putea să ai dreptate.

Stătuseră în jurul mesei din casa lui maitrakh încă din zori, studiind hărți, studii de clădiri și diagrame, căutând un plan de acțiune care să fie mai mult decât o modalitate complicată de a se preda inamicului. În cele din urmă, cu puțin înaintea amiezii, Leia anunță o pauză.

– Nu mă mai pot uita la astea, îi spuse lui Chewbacca, închizând ochii și masându-și tâmplile pe care le simțea zvâcnind. Haide să ne plimbăm puțin pe afară.

Chewbacca mârâi o obiecție.

– Da, aprobă ea obosită, îmi dau seama că-i riscant, însă tot satul știe că ne aflăm aici și nimeni n-a anunțat deocamdată autoritățile. Haide, n-o să se-ntâmplă nimic!

Se apropie de ușă, o deschise și ieși. Chewbacca mormăi nemulțumit, dar o urmă.

Soarele amiezii strălucea puternic și doar puțini nori îi mai filtrau, uneori, razele. Leia privi cerul aproape senin și se înfioră involuntar înaintea senzației neașteptate de vulnerabilitate ce se revărsă asupra ei. Un cer senin, până spre spațiul cosmic... totuși nu trebuia să-și facă griji. Cu puțin înainte de miezul nopții, maitrakh adusese vestea plecării iminente a distrugătorului spațial, o plecare pe care prințesa și Chewbacca o urmăriseră cu macro-binocurile din trusa wookieeului. Fusese primul lor moment de respiro după arestarea lui Khabarakh; tocmai când începuse să pară că ea și Chewbacca aveau să rămână blocați pe planetă până ce avea să fie prea târziu, Marele Amiral plecase brusc.

Fusese un cadou neașteptat... un cadou pe care Leia nu putea să-l privească decât cu suspiciune. Din felul în care Marele Amiral vorbise în *dukha*, se așteptase ca el să rămână aici până la încheierea perioadei de umilință a lui Khabarakh, când avea să înceapă interogarea la bordul

... navei. Poate că se răzgândise și-l luase pe Khabarakh mai devreme, cu un gest de dispreț față de tradiția noghri. Totuși maitrakh spusese că fiul ei terț continua să fie expus în mod public în centrul lui Nystao.

Desigur, se putea ca femeia să mintă, ori să fi fost mințită. Dar dacă Marele Amiral o suspecta pe maitrakh îndeajuns ca s-o mintă, de ce nu apăruseră deja trupele imperiale care să-i caute în sat?

El era însă un Mare Amiral, cu toată viclenia, subtilitatea și geniul tactic pe care le implica titlul respectiv. Totul putea să fie o cursă complicată și atent orchestrată... caz în care era perfect posibil ca Leia să nici n-o remarce până nu se închidea în jurul ei.

Termină! își ordonă cu fermitate. Dacă-și îngăduia să fie prinsă în mrejele de infailibilitate țesute în jurul Marilor Amiralii n-avea să obțină nimic, decât paralizia gândurilor. Chiar și Marii Amiralii puteau să greșească și existau destule motive pentru care el putuse fi nevoit să plece de pe Honoghr. Poate că o parte a campaniei sale împotriva Noii Republici se desfășura prost și-i solicitase atenția altundeva. Sau poate că plecase pur și simplu pe termen scurt, intenționând să revină după o zi sau două.

Oricum ar fi stat lucrurile, însemna că acum era momentul prielnic pentru un atac. Asta dacă puteau găsi un obiectiv pe care să-l atace...

Lângă ea, Chewbacca mârâi o sugestie.

– Nu putem face asta, clătină Leia din cap. N-ar fi cu nimic mai bun decât un atac total asupra astroportului. Trebuie ca Nystao și locuitorii săi să fie afectați cât mai puțin cu puțință.

Wookieeul pufni nemulțumit.

– *Nu știu* ce altceva să fac, se răsti ea. Știu că moartea și distrugerile masive nu vor face decât să ne readucă acolo unde am fost și înainte. În nici un caz nu-i vor convinge pe noghri că ar trebui să părăsească Imperiul și să treacă de partea noastră.

Privi peste pâlcul de colibe, către dealurile din depărtare și către iarba *kholm* brună, care unduia sub briză. Scânteind în soare, formele paralelipipedice scunde ale droizilor decon se zăreau muncind, ridicând cu fiecare mușcătură câte un sfert de metru cub de sol, rulându-l printr-un catalizator exotic și magic din interiorul lor și eliminând prin spate produsul purificat. Readucând, lent, dar constant, locuitorii de pe Honoghr la starea dinaintea dezastrului... și în același timp reamintindu-le vizibil, dacă mai era cazul, de bunătatea pe care Imperiul o manifesta față de ei.

– Lady Vader, toarse o voce gravă.

Fără să vrea, Leia tresări.

– Bună ziua, maitrakh, se întoarse ea și o salută solemn din cap. Te simți bine azi?

– Nu mă simt rău.

– Mă bucur, spuse Leia stingherită de dialogul jalnic.

Maitrakh nu fusese atât de nepoliticoasă încât să spună ceva deschis, dar era destul de clar că se considera într-o situație critică, cu dezonoarea

și poate chiar moartea amenințându-i familia de îndată ce Marele Amiral avea să descopere ce făcuse Khabarakh. Leia știa că era probabil doar o chestiune de timp până ce maitrakh avea să ajungă la concluzia că predarea musafirilor nepoftiți în mâinile Imperiului reprezenta calea cea mai puțin primejdioasă pentru ea.

– Cum merg planurile voastre? se interesă maitrakh.

Leia privi spre Chewbacca.

– Progresăm, îi răspunse și, cumva, era destul de adevărat. (Eliminarea tuturor ideilor pe care le avuseseră până atunci putea fi definită ca un progres.) Mai avem totuși un drum lung.

– Da, încuviință maitrakh și privi dincolo de clădiri. Droidul vostru a petrecut mult timp cu celelalte mașinării.

– Nu are chiar așa de multe de făcut pe cât crezusem inițial. Tu și mulți din poporul tău vorbiți bazica mai bine decât bănuisem.

– Marele Amiral ne-a dat o învățătură bună.

– Ca și tatăl meu, Lordul Darth Vader, înaintea lui, îi reaminti prințesa. Maitrakh rămase câteva clipe tăcute, apoi încuviință fără chef:

– Așa este.

Leia simți un fior rece pe șira spinării. Primul pas într-o trădare ar fi fost distanțarea emotivă între noghri și stăpânul lor anterior.

– Zona va fi terminată în curând, spuse maitrakh arătând spre droizii decon. Dacă o fac în următoarele zece zile, în anotimpul următor vom putea planta.

– Terenul acesta suplimentar va fi îndeajuns ca să vă creșteți singuri recoltele?

– Va fi de ajutor, dar nu îndeajuns.

Leia încuviință, simțind un alt val de frustrare. Pentru ea, tactica Imperiului era pe cât de evidentă, pe atât de cinică: printr-o planificare atentă a procesului de decontaminare, îi putea ține pe noghri la nesfârșit pe muchia independenței, fără să le îngăduie vreodată să treacă linia respectivă. Ea o știa, iar maitrakh o bănuia. Cât despre dovezi...

– Chewie, tu ești familiarizat cu droizii decon? întrebă brusc. (Ideea îi mai venise o dată, dar n-o dusesese niciodată până la capăt.) Măcar atât cât să-ți dai seama de timpul care ar fi necesar pentru droizii de pe Honoghr să decontamineze suprafața asta?

Wookieeul mârâi afirmativ și se lansă într-o expunere de numere – era limpede că se gândise și el la același lucru.

– Nu-mi trebuie o analiză completă, întrerupse Leia fluxul de estimări, extrapolări și principii generale. Ai o cifră finală?

Avea. Opt ani.

– Am înțeles, murmură femeia și scurta pâlpâire de speranță se stinse în crepusculul dezolant. Asta ar fi însemnat cam la apogeul războiului, nu?

– Continui să crezi că Marele Amiral ne-a înșelat? o acuză maitrakh.

– Știu că vă înșală. Atât doar că n-o pot dovedi.

Maitrakh rămase tăcută aproape un minut.

– Ce vei face atunci?

Leia inspiră profund și expiră lin.

– Trebuie să plecăm de pe Honoghr. Asta înseamnă să ne strecurăm pe astroportul Nystao și să furăm o navă.

– N-ar trebui să fie o greutate pentru fiica Lordului Darth Vader.

Prințesa făcu o grimasă, gândindu-se la ușurința cu care maitrakh se strecurase neuzită lângă ei. Paznicii astroportului aveau să fie mai tineri și mult mai bine antrenați. Noghrii trebuie să fi fost niște vânători extraordinari, înainte ca Împăratul să-i preschimbe în mașinile lui private de ucis.

– Furtul unei nave nu va fi prea greu, zise ea dându-și seama cât de mult deforma adevărul prin afirmația aceea. Dificultatea provine din faptul că va trebui să-l luăm pe Khabarakh cu noi.

Maitrakh se opri brusc.

– Ce spui? șuieră ea.

– Este unica modalitate. Dacă el rămâne în mâinile Imperiului, îl vor face să spună tot ce s-a petrecut aici. Iar atunci, atât el cât și tu veți muri. Poate și întreaga voastră familie. Nu putem îngădui asta.

– Atunci riscați voi înșivă moartea. Paznicii nu vor permite eliberarea lui.

– Știu, încuviință Leia extrem de conștientă de cele două vieți mici pe care le purta în propriul ei trup. Va trebui să ne asumăm riscul ăsta.

– Un asemenea sacrificiu nu are nici o onoare, pufni bătrâna. Clanul Kihm'bar nu-l va săpa în istorie. Nici poporul noghri nu-l va ține minte vreme îndelungată.

– Nu fac asta pentru ca să fiu lăudată de poporul noghri, oftă Leia simțindu-se brusc obosită de a se mai lovi de înțelegerea greșită a extratereștrilor. (I se părea că făcuse asta, într-o formă sau alta, toată viața ei.) O fac pentru că m-am săturat ca oamenii să moară din cauza greșelilor mele. I-am cerut lui Khabarakh să mă aducă pe Honoghr – cele întâmplare sunt responsabilitatea mea. Nu pot să fug pur și simplu și să vă las pradă răzbnării Marelui Amiral.

– Lordul nostru Mare Amiral nu va fi atât de aspru cu noi.

Leia se răsuci și o privi în ochi pe maitrakh.

– Odată, Imperiul a distrus o planetă întreagă din cauza mea, șopti ea. Nu vreau ca așa ceva să se mai repete vreodată.

Susținu privirea celeilalte încă o clipă, apoi îi întoarse spatele, cu mintea prinsă într-un vârtej de gânduri și sentimente. Făcea oare lucrul care se cuvenea? Până atunci își riscase viața de nenumărate ori, dar întotdeauna pentru camarazii ei din Rebeliune și pentru o cauză în care credea. Să facă același lucru pentru slujitorii Imperiului – chiar dacă aceștia fuseseră păcăliți ca să ajungă în rolul respectiv – era cu totul altceva. Lui Chewbacca nu-i plăcea ideea; își dădea seama din aura pe care o degaja și din postura lui rigidă. Avea totuși s-o urmeze, împins de propriul său simț al onoarei și de datoria de viață pe care i-o jurase lui Han.

Își stăvili lacrimile neașteptate și mâna i se ridică spre pântecul bombă. Han ar fi înțeles. S-ar fi împotrivit asumării unui asemenea risc, dar în adâncul sufletului ar fi înțeles. Altfel, nici măcar n-ar fi lăsat-o să vină aici.

Dacă ea n-avea să mai revină, aproape cu siguranță Han s-ar fi autoînvinuit.

– Perioada de umilință s-a prelungit cu patru zile, murmură maitrakh. Peste două zile, lunile vor lumina cel mai slab. Ar fi mai bine să așteptați până atunci.

Leia se încruntă spre ea. Maitrakh o privi deschis, dar fața sa era inexpressivă.

– Îmi oferi ajutor? întrebă prințesa.

– Lady Vader, în tine există onoare. Pentru viața și onoarea fiului meu terț, te voi însoți. Poate că vom muri împreună.

Leia încuviință din cap, simțind o durere în inimă.

– Poate că da.

Ea însă nu va muri. Maitrakh și Khabarakh puteau să moară, poate chiar și Chewbacca. Nu însă și Leia. Lady Vader avea să fie capturată vie și păstrată ca pe un cadou pentru stăpânul lor, Marele Amiral.

Care i-ar fi zămbit, i-ar fi vorbit politicos, apoi i-ar fi luat copiii.

Privi din nou spre câmp, regretând că Han nu era acolo. Se întreabă dacă el avea să afle vreodată ce i se întâmplase.

– Vino, zise maitrakh. Să ne întoarcem în casă. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le învățați despre Nystao.

* * *

– Mă bucur ai dat un semn de viață în cele din urmă, răsună glasul lui Winter din difuzorul lui *Lady Luck*, ușor distorsionat de un dispozitiv de codificare imperfect reglat. Începusem să intru la bănueli.

– N-am pățit nimic, dar a trebuit să rămânem tăcuți o vreme. Voi aștepta necazuri?

– Nu mai multe decât atunci când ați plecat. Imperialii continuă să ne atace livrările, ici și colo, și nimeni n-a găsit o soluție. Fey'lya încearcă să convingă Consiliul că ar putea asigura o defensivă mai bună decât oamenii lui Ackbar, dar deocamdată Mon Mothma nu i-a acceptat oferta. Am senzația că unii membri ai Consiliului încep să aibă și alte idei despre motivațiile lui.

– Ar fi bine, mârâi Han. Poate c-or să-i zică să-și țină gura și-or să-l readucă pe Ackbar la comandă.

– Din păcate, Fey'lya continuă să aibă prea mulți susținători pentru a fi complet ignorat. Mai ales printre militari.

– Mda, încuviință Han apoi își făcu curaj. Ceva vești de la Leia?

– Deocamdată, nici una, răspunse Winter și bărbatul îi simți îngrijorarea din glas. Am primit însă un mesaj de la Luke. De fapt, de aceea am dorit să discut cu tine.

- Probleme?
- Nu știu, mesajul nu pomenea de așa ceva. Vrea să te întâlnești cu el pe New Cov.
- Pe New Cov? se încruntă Han spre planeta presărată de nori care se roteau sub ei. De ce?
- Nu preciza nici un motiv. Doar că vă veți întâlni acolo unde – citez – se schimbă bani.
- Unde se schimbă...? Han își întoarse încruntătura către Lando. Ce-nseamnă asta?
- Se referă la cafeneaua Mishra din Ilic, unde m-am întâlnit cu el, în vreme ce tu-l urmăreai pe Breil'lya, explică Lando. O referință confidențială... o să-ți povestesc mai târziu.
- Așadar este clar că mesajul a fost trimis de Luke? întrebă Winter.
- Stai nițel, interveni Han înainte ca să poată răspunde celălalt. N-ai vorbit personal cu el?
- Nu, mesajul mi-a sosit scris. Nu era nici codificat.
- Parcă n-are codificator în X-interceptor, nu? făcu Lando.
- Nu, dar putea să codifice mesajul la orice misiune diplomatică a Noii Republici, răspunse încetișor Han. Referința asta confidențială este ceva ce știți numai voi doi?
- Au mai fost prezenți vreo sută de spectatori. Crezi că-i o cursă?
- S-ar putea. Bine, Winter, îți mulțumesc. De acum înainte, te voi apela mai des.
- Bine. Ai grijă de tine!
- Poți să fii sigură.
- Închise aparatul și se uită spre Lando.
- Este nava ta, amice. Vrei să cobori și s-arunci o privire, sau o dai naibii și mergem la cazinoul ăla submarin?
- Lando șuieră printre dinți.
- Nu cred că avem de ales. Dacă mesajul a fost într-adevăr de la Luke, este probabil important.
- Și dacă n-a fost?
- Ce naiba, surfăse strâmb Lando, am mai scăpat din cursele imperialilor. Asolizăm!
- După modul în care plecaseră din Ilic cu câteva zile în urmă, era îndoielnic că autoritățile locale vor fi nespuse de încântate să vadă revenirea lui *Lady Luck*. Din fericire, cele două zile libere petrecute în hiperspațiu nu fuseseră tocmai irosite, așa că atunci când coborâră în zona de asolizare acoperită de cupolă, calculatorul astroportului înregistrează conștiincios sosirea iahtului *Nebunia Tamarei*.
- E grozav să fiu înapoi, comentă sec Han când începură să coboare rampa. Probabil c-ar trebui să tragem nițel cu urechea prin jur, înainte de a porni spre Mishra.
- Lângă el, Lando se încordă.
- Nu cred că mai trebuie să ne deranjăm cu Mishra.

Han îl privi scurt, coborî mâna cu un gest neglijent spre blaster, apoi întoarse ochii în direcția în care se uita prietenul său. La cinci metri de capătul rampei lui *Lady Luck* se afla un bărbat voinic, purtând o tunică bogat împodobită, mestecând capătul unei țigări subțiri și rânjindu-le cu falsă inocență.

– Vreun amic de-al tău? murmură Han.

– Nu i-aș putea spune chiar așa. Îl cheamă Niles Ferrier. Hoț de nave și, ocazional, contrabandist.

– Bănuiesc c-a fost în Mishra, nu?

– A jucat chiar un rol important.

Han încuviință din cap și-și roti ochii prin astroport. Printre zecile de oameni care se deplasau grăbiți sau lucrau absorbiți, remarcă trei-patru care păreau să-și piardă timpul în apropiere.

– Hoț de nave, zici?

– Da, însă nu se va sinchisi pentru ceva atât de mic ca *Lady Luck*, îl liniști Lando.

– Oricum, fii cu ochii pe el.

– Bineînțeles.

Printr-un consens reciproc, deși nerostit, când ajunseră la piciorul rampei se opriră și așteptară. Zâmbetul lui Ferrier se mai lăți puțin și bărbatul avansă spre ei.

– Salut, Calrissian, îl întâmpină. În ultima vreme, ne tot întâlnim, nu?

– Salut, *Luke*, rosti Han înainte ca Lando să fi putut replica. Arăți mult schimbat.

Surâsul lui Ferrier deveni ușor vinovat.

– Da... îmi pare rău despre asta. M-am gândit că n-o să veniți, dacă semnez mesajul cu numele meu.

– Unde-i Luke? întrebă Han.

– Habar n-am, ridică din umeri celălalt. A plecat de-aici o dată cu voi. Atunci l-am văzut ultima dată.

Han îl privi cu atenție, căutând să vadă dacă mințea. Nu zări nimic.

– Ce dorești?

– Să-nchei un târg cu Noua Republică, coborî glasul Ferrier. Un târg pentru niște nave de luptă noi. Vă interesează?

– Poate că da, replică Han încercând să pară indiferent în ciuda furnicăturii pe care o simți pe ceafă. Despre ce fel de nave este vorba?

Ferrier arătă spre rampă.

– Ce-ar fi vorbim înăuntru?

– Ce-ar fi vorbim afară? făcu Lando.

– Ușurel, Calrissian, păru surprins hoțul. Ce crezi c-o să fac – o să-ți bag nava-n buzunar?

– Despre ce fel de nave este vorba? repetă Han.

Ferrier se uită la el, apoi roti deliberat ochii de jur împrejur.

– Despre niște nave mari, șopti el. Din Clasa Cuirasat. Reduse și mai mult tonul glasului: Flota *Katana*.

Cu un efort, Han își păstră chipul de jucător de sabacc.

– Flota *Katana*, sigur că da!

– Nu glumesc, insistă Ferrier. A fost găsită... și am o pistă spre găsitör.

– Mda?

Ceva din chipul hoțului de nave...

Han se răsuci fulgerător, pe jumătate așteptându-se să vadă pe cineva care ar fi încercat să se furișeze în *Lady Luck*. Nu zări însă decât umbrele obișnuite proiectate de luminile astroportului.

– Ai văzut ceva? se interesă Lando.

– Nu, reveni Han spre Ferrier.

Dacă hoțul avea într-adevăr o legătură cu furnizorul lui Bel Iblis, le-ar fi putut economisi o mulțime de timp. Dacă însă nu era vorba decât despre zvonuri... și spera doar să pună mâna pe ceva mai material...

– Ce te face să crezi că tipul despre care vorbești are ceva real? întrebă el.

– Informații gratuite, Solo? surăse viclean Ferrier. Fii serios, doar nu te-ai născut ieri!

– Bine, interveni Lando. Ce vrei de la noi, și ce oferi la schimb?

– Știu cum îl cheamă pe individ, dar nu știu unde se găsește. M-am gândit că ne-am putea reuni forțele, ca să încercăm să ajungem la el înaintea Imperiului.

– Ce te face să crezi că Imperiul ar fi implicat? întrebă Han simțind un nod în gât.

Ferrier îl privi disprețuitor.

– Poate nu știi cine conduce Imperiul. Marele Amiral Thrawn este implicat în toate.

Han surăse pieziș. Cel puțin acum știa cum îl chema pe amiralul în uniformă albă.

– Thrawn, da? Mulțumesc, Ferrier.

Chipul celui lalt încremeni, când înțelese brusc ce făcuse.

– Informația asta a fost gratis, mormăi el.

– Tot n-am auzit ce căpătăm noi din târgul ăsta, îi reaminti Lando.

– Știți unde-i tipul?

– Avem un fir. Tu ce oferi?

Ferrier își mută privirea de la unul la celălalt.

– Jumătate din navele pe care le luăm. Plus o opțiune pentru Noua Republică de a cumpăra pe restul la un preț rezonabil.

– Ce înseamnă „un preț rezonabil”? întrebă Han.

– Depinde de starea în care se află. Sunt convins că putem cădea la o înțelegere.

– Hm, făcu Han întorcându-se spre Lando. Tu ce crezi?

– Las-o baltă, rosti apăsător Lando. Dacă vrei să ne dai numele, bine – dacă se confirmă, vei fi plătit, după ce obținem navele. Altfel, adio!

– Cum doriți, rosti Ferrier părăd mai degrabă jignit decât supărat. Dacă vreți să căutați singuri navele, treaba voastră! Însă dacă noi vom

ajunge primii la ele, scumpa voastră Nouă Republică va plăti mai mult pentru ele. *Mult* mai mult.

Se răsuci și se îndepărtă.

– Haide să plecăm de-aici, mormăi Lando privind după el.

– Mda, făcu Han uitându-se după indivizii dubioși pe care-i observase mai devreme.

Și ei se îndepărtau. Nu păreau să aducă necazuri, totuși țină mâna pe blaster, până intrară în *Lady Luck* și închiseră trapa.

– Pregătesc decolarea, zise Lando pornind spre cabina de comandă. Cere controlului un culoar liber.

– Să știi că dacă ne mai târguiam puțin...

– N-am încredere în el, îl întrerupse Lando și trecu palma peste comutatoarele de pornire. În plus, rânjea prea mult. Și a renunțat prea ușor.

Erau niște observații greu de contrazis. Și, așa cum o spusese chiar Han mai devreme, nava îi aparținea lui Lando. Strângând din umeri, apelă controlul aeroportului.

Peste zece minute decolau, lăsând din nou în urmă un grup de controlori nemulțumiți.

– Sper că-i ultima dată că venim pe-aici, făcu o grimasă Han. Am senzația că nu vom mai fi primiți cu brațele deschise.

– Ca să vezi. De când a început să-ți pese ce cred alții despre tine?

– De când m-am însurat cu o prințesă și am un pașaport guvernamental. Oricum, crezusem că și tu ar trebui să fii o persoană respectabilă.

– Asta nu-i o calitate permanentă, făcu Lando apoi emise o exclamație înăbușită și rânji către Han. Se pare că-n timp ce discutam cu Ferrier, cineva s-a furișat și ne-a fixat ceva de blindaj. Fac prinsoare zece la unu că-i o baliză de semnalizare.

– Ce mai surpriză!

Han își activă displayul și comandă afișarea locației dispozitivului. Se afla în partea inferioară a pupei, lângă rampă, unde ar fi fost ferit de turbulențele decolării.

– Ce vrei să fac cu el?

– Sistemul Terrijo este pe drumul spre Pantolomin, observă Lando examinându-și afișajele. Îl traversăm și scăpăm acolo de baliză.

– Bine... Păcat că nu-l putem pune pe altă navă chiar aici. În felul ăsta, n-ar ști nici măcar în ce direcție am pornit.

– Dacă l-am lăsa tot în New Cov, își va da seama că l-am detectat. Sau poate vrei să-l desfaci acum și să-l azvârli spre altă navă cu care ne întâlnim. (Privi spre Han, apoi privi încă o dată și se încruntă.) N-o să-ncercăm asta, vorbi cu fermitate. Nu te mai gândi la așa ceva!

– Bine, bine, mormăi fără chef celălalt. Deși asta l-ar fi îndepărtat din spinarea noastră.

– Și te-ar fi putut ucide pe tine încercând s-o faci. Pentru ca după aceea, *eu* să fiu nevoit să-i explic totul lui Leia. Las-o moartă!

Han strânse din dinți. Leia...

– Mda, suspină el.

– Haide, relaxează-te, îl privi din nou Lando. Ferrier n-are nici o șansă să ne-o ia înaintea. Ai încredere în mine – vom învinge!

Han aprobă din cap. De fapt, nu se gândise la Ferrier. Și nici la flota *Katana*.

– Știu, zise el.

* * *

Lady Luck dispăru lin prin unul dintre tunelurile din domul de oțel transparent, iar Ferrier își mută țigara în colțul opus al gurii.

– Ești sigur că n-o să găsească a doua baliză? întrebă el.

Umbra stranie de lângă stiva de lăzi se foi.

– Nu, răspunse cu un glas ca o apă rece curgând.

– Ar fi bine să ai dreptate, continuă Ferrier pe un ton de avertisment. N-am stat acolo ca să le ascult prostiile, pentru nimic. Fixând umbra adăugă: Și așa era aproape gata să te trădezi. Solo s-a uitat drept spre tine.

– Nu era nici un pericol, declară sec năluca. Oamenii au nevoie de mișcare, ca să poată vedea. Umbrele staționare nu-i interesează.

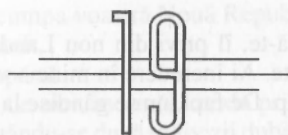
– Ei bine, de data asta, a mers, acceptă Ferrier. Ai avut totuși noroc că s-a uitat Solo, nu Calrissian – el te-a văzut o dată. Data viitoare, fii mai silențios.

Năluca nu comentă.

– Acum, întoarce-te la navă, ordonă Ferrier, și spune-i lui Abrik s-o pregătească de decolare. Avem de câștigat o avere.

Privi pentru ultima dată în sus.

– Și poate, adăugă cu o mulțumire răutăcioasă, să învingem un cartofor cu gura mare.

Calea Eterului era perfect vizibilă acum, coborând ca o piatră informă din cer spre pista de asolizare către care fusese îndrumată. În penumbra protectoare a tunelului de acces, Karrde îi privi apropierea, mângâind ușor tocul blasterului cu vârfurile degetelor și căutând să ignore senzația de neliniște care continua să-l sâcăie. Mara întârziase cu mai bine de trei zile aducerea cargobotului de pe Abregado – nu foarte mult, în condiții normale, totuși voiajul respectiv nu putea fi calificat ca normal. Nu fusese însă urmărită de alte nave la intrarea pe orbită și transmisese toate codurile de identificare corecte, după ce începuse coborârea. Iar cu excepția incompetenței controlorilor de zbor, care pierduseră exagerat de mult timp pentru a decide pista pe care să i-o atribuie, asolizarea în sine fusese de rutină.

Contrabandistul surâse ironic, privind nava. În ultimele trei zile, existaseră momente când se gândise la dușmănia lui Mara față de Luke Skywalker și se întrebase dacă nu cumva femeia decisese să iasă din viața lui tot atât de misterios pe cât intrase. Se părea totuși că o descifrase corect din capul locului. Mara Jade nu era genul de persoană care să-și dedice cu ușurință loialitatea, dar o dată ce lua o decizie, nu se abătea de la ea. Dacă avea să-l părăsească vreodată, n-avea s-o facă într-o navă furată. Oricum, nu furată de la el.

Calea Eterului se rotea acum pe elevatoarele repulsor, pentru a-și orienta trapa spre tunelul de acces. În mod evident, Karrde îl descifrase corect și pe Han Solo. Chiar dacă acesta nu fusese păcălit să-i trimită un crucișător spațial Mon Cal pe Myrkr, cel puțin își ținuse promisiunea de a scoate Calea Eterului de sub sechestru. Aparent, toate grijile secrete ale lui Karrde din ultimele trei zile fuseseră inutile.

Cu toate acestea, neliniștea dăinuia.

Cu șuier de gaze evacuate, *Calea Eterului* se așează pe suprafața zgâriată a docului de asolizare. Fixând cu privirea trapa închisă, Karrde scoase comunicatorul de la centură și-și apelă omul de sprijin ascuns în partea opusă a docului.

– Dankin? Ceva suspicios?

– Nimic, sosi imediat răspunsul. Totul pare în regulă.

– Bine, încuviință Karrde. Rămâi ascuns, dar fii cu ochii-n patru.

Strecură comunicatorul la loc. Rampa navei începu să coboare și contrabandistul strânse mai bine patul armei. Dacă era o cursă, acum ar fi fost momentul propice pentru declanșarea ei.

Trapa se deschise și Mara apăru. Coborî rampa, privind în jurul docului și-l zări aproape imediat în umbre.

– Karrde! strigă ea.

– Bine ai revenit, spuse bărbatul ieșind la lumină. Ai întârziat nițel.

– Am sfârșit prin a face un mic ocol, spuse ea sumbru.

– Se mai întâmplă, se încruntă Karrde. (Atenția femeii continua să fie distribuită asupra docului, iar fața îi era brăzdată de un soi de tensiune.) Necazuri? Întrebă încetișor.

– Nu știu... Simt...

Nu apucă să mai termine fraza. Comunicatorul de la centura lui Karrde învie brusc, țiuind scurt sub stresul electronic al unei bruieri masive, apoi amuți.

– Vino, zise contrabandistul scoțând blasterul și răsucindu-se spre ieșire.

Zări forme mișcându-se în capătul opus al tunelului; înălță arma și trase într-acolo...

Vuietul violent al unui bang sonic umplu aerul din jurul său, izbindu-l cu putere și aproape doborându-l pe sol. Karrde ridică ochii, simțindu-se asurzit, în vreme ce doi vânători TIE trecură lent pe deasupra, acoperind cu o țesătură de foc laser gura tunelului. Sub asaltul lor, suprafața docului erupse în blocuri aburinde de ceramică pe jumătate topită, blocând orice posibilitate de evadare rapidă în direcția aceea. Karrde trase instinctiv, chiar dacă inutil, spre vânătorii TIE, și tocmai pornise să întoarcă țeava blasterului către siluetele din tunel, când o duzină de soldați din trupele de șoc apăru brusc pe buza superioară a docului de asolizare, derulând cabluri de coborâre.

– Jos! se răsti contrabandistul spre Mara, de abia auzindu-și propria voce.

Se aruncă el însuși pe burtă, aterizând stângaci pe brațul stâng și îndreptă blasterul spre soldatul cel mai apropiat. Trase, ratând cu o jumătate de metru... și tocmai remarca faptul curios că imperialii nu răspundeau cu foc, când blasterul îi fu smuls cu iscusință din mână.

Se rostogoli cu fața în sus, privind-o pe Mara cu o neîncredere stupefiată.

– Ce...

Femeia stătea în picioare lângă el, cu fața atât de schimonosită de emoții, încât de abia o putea recunoaște, cu buzele mișcându-se în cuvinte pe care nu le putea auzi.

De fapt, Karrde nu avea nevoie de explicații. În mod straniu, nu era furios pe ea: nici pentru că-i ascunsese trecutul imperial, nici pentru că acum revenea la matcă. Simțea nemulțumire doar pentru că fusese păcălit atât de ușor și de complet... și un straniu regret că pierduse o asociață așa capabilă.

Trupele de șoc îl ridicară în picioare și-l împinseră brutal spre o navă de desant care cobora lângă *Calea Eterului*; împleticindu-se într-acolo, prin mintea bărbatului fulgeră un gând răătăcit.

Fusese trădat și capturat, și probabil că-l aștepta moartea... dar cel puțin acum avea un răspuns parțial asupra motivului pentru care Mara dorise să-l ucidă pe Luke Skywalker.

* * *

Cu pumnii încheștați și corpul tremurând de furie, Mara îl fulgeră cu privirea pe Marele Amiral.

– Opt zile, Thrawn, scrâșni ea și glasul îi răsună straniu prin zgomotele de fundal ale uriașei cale hangar din *Himera*. Ai spus opt zile! Mi-ai promis opt zile.

Thrawn o privi cu un calm politicos ce trezea în femeie pornirea de a-l face una cu pământul.

– M-am răzgândit, spuse el detașat. M-am gândit că este posibil ca Talon Karrde nu numai să refuze să-ți divulge locația flotei *Katana*, ci chiar să te abandoneze aici pentru că i-ai sugerat să facă un târg cu noi.

– Pe dracu'! se răsti Mara. Ai intenționat să mă folosești în felul ăsta din capul locului!

– Și am căpătat ceea ce doream, replică sec creatura cu ochi roșii. Asta-i tot ce contează.

Ceva din adâncul lui Mara cedă. Ignorând trupele de șoc înarmate care se aflau chiar în spatele ei, se repezi spre gâtul lui Thrawn, cu ghearele curbate ca ale unei păsări de pradă...

Și fu oprită brusc, zguduită din tot corpul, când bodyguardul noghri al Marelui Amiral lunecă de la doi metri depărtare, își trecu brațul peste beregata și umărul ei, și o răsuci, întorcând-o pe jumătate în jos.

Femeia prinse brațul dur ca fierul ce o sugruma și simultan își trimise umărul drept înapoi, spre trunchiul noghriului. Lovitura rată însă și, chiar pe când îi prindea brațul cu ambele mâini, punctulețe albe începură să-i joace în fața ochilor. Brațul bodyguardului îi apăsa puternic carotida, amenințând-o cu pierderea cunoștinței.

Nu avea să câștige nimic, dacă leșina. Se relaxă, înmuindu-se, și simți presiunea diminuându-se. Thrawn rămăsese nemișcat și o privea amuzat.

– Asta n-a fost deloc profesional, Măna Împăratului, o ironiză el.

Mara îl străpunse cu privirea și atacă din nou, de data aceasta cu Forța. Thrawn se încrunță ușor, iar degetele i se mișcară peste gât, parcă încercând să înlăture o plasă invizibilă de păianjen. Mara strânse și mai puternic, iar el își atinse încă o dată gâtul, înainte să-și dea seama.

– Gata, ajunge, vorbi cu glas evident modificat și pe un ton ce începuse să devină furios. Termină, altfel Rukh va fi nevoit să-ți facă rău.

Mara ignoră ordinul, apăsând cât putea de tare. Thrawn o privi fără să clipească, iar mușchii gâtului îi zvâcniră, în vreme ce se lupta cu strânsoarea. Femeia încleștă din dinți, așteptând ordinul sau gestul mâinii care să-i semnaleze noghiului s-o stranguleze, sau trupelor de șoc să deschidă focul.

Thrawn rămase însă tăcut și nemișcat... iar după un minut, gâfâind, Mara fu nevoită să admită înfrângerea.

– Bănuiesc că ai aflat care îți sunt limitele micilor puteri, observă Thrawn rece, pipăindu-și gâtul. (Cel puțin, tonul lui nu mai era amuzat.) Un mic truc învățat de la Împărat?

– M-a învățat multe, scrâșni Mara ignorând pulsul care-i zvâcnea asurzitor în temple. Printre altele, cum să-i tratezi pe trădători.

Ochii roșii ai lui Thrawn scânteiară.

– Ai grijă, Jade, rosti el încet. Eu conduc Imperiul acum. Nu un Împărat care a murit de mult, și în nici un caz tu. Singura trădare este sfidarea ordinelor mele. Sunt gata să te las să revii la poziția ce ți se cuvine în Imperiu – ca ofițer secund, poate chiar al unui cuirasat din *Katana*. Orice alte ieșiri de felul acesteia, și oferta mea va fi retrasă imediat.

– Și după aceea, bănuiesc că mă vei ucide.

– Imperiul meu nu are obiceiul de a irosi resurse valoroase. Vei fi predată maestrului C'baoth, drept bonificație. Bănuiesc că în scurt timp vei regreta că nu te-am executat.

Mara îl privi și un fior involuntar îi trecu pe șira spinării.

– Cine-i C'baoth?

– Joruu C'baoth este un maestru Jedi dement, rosti sumbru Thrawn, care a acceptat să se alăture efortului nostru militar, în schimbul unor cavaleri Jedi pe care să-i modeleze în orice imagine deformată dorește. Amicul tău Skywalker i-a căzut deja în plasă, iar pe sora lui, Organa Solo, sperăm să i-o furnizăm în scurt timp. Nu mi-ar plăcea realmente – se înăspri la chip – să te alături lor.

Mara inspiră adânc.

– Am înțeles, se sili ea să rostească. Este foarte clar. Nu se va mai repeta.

Thrawn o privi o clipă, apoi încuviință din cap.

– Îți accept scuzele. Dă-i drumul, Rukh. Acum! Să înțeleg că dorești să te alături din nou Imperiului?

Noghiul îi eliberă beregata – fără chef, i se păruse lui Mara – și se retrase un pas.

– Ce se va întâmpla cu oamenii lui Karrde? întrebă femeia.

– După cum am convenit, sunt liberi să-și vadă de treburile lor. Am anulat deja ordinele imperiale privind căutarea și înțemnițarea, iar căpitanul Pellaeon se ocupă chiar acum de retragerea vânătorilor de recompense.

– Și Karrde?

Marele Amiral o fixă gânditor.

– Va rămâne la bord, până îmi va spune unde se află flota *Katana*. Dacă o face cu minimum de timp și eforturi irosite din partea noastră, va primi compensația de trei milioane pe care am convenit-o pe Endor. Dacă nu... s-ar putea ca din el să nu mai rămână mare lucru pentru primirea unei compensații.

Mara simți cum îi tresare buza. Thrawn nu glumea. Ea știa ce putea face o interogare imperială completă.

– Pot să vorbesc cu el?

– De ce?

– L-aș putea convinge să coopereze.

Thrawn surâse subțire.

– Sau, cel puțin, l-ai putea asigura că, de fapt, nu l-ai trădat?

– Oricum, îi reaminti Mara silindu-se să-și păstreze glasul calm, ar rămâne închis în blocul vostru de detenție. Nu există nici un motiv pentru care să nu cunoască adevărul.

– Dimpotrivă, înălță Thrawn din sprâncene. Sentimentul unei abandonări totale este unul dintre cele mai utile instrumente psihologice care ne stă la îndemână. Numai câteva zile petrecute în tovărășia unor asemenea gânduri care alungă monotonia l-ar putea convinge să coopereze fără aplicarea unui tratament mai aspru.

– Thrawn...

Se opri, înăbușindu-și răbufnirea de mânie.

– Așa-i mai bine, încuviință Marele Amiral. Mai ales, ținând seama de faptul că, pentru mine, alternativa este de a-l preda direct unui droid interogator. Asta dorești?

– Nu, amirale, răspunse ea simțind cum se gârbovește în interior. Atât doar că... Karrde m-a ajutat când nu aveam încotro să pornesc.

– Îți înțeleg sentimentele, dar nu au ce căuta aici. Loialitățile combinate constituie un lux pe care nu și-l poate îngădui nici un ofițer al Flotei Imperiale. În nici un caz, dacă dorește ca, într-o bună zi, să poată comanda propria sa navă.

Mara își îndreptă ținuta.

– Da, domnule amiral. Nu se va repeta.

– Sper să fie așa.

Thrawn privi dincolo de ea și aprobă din cap. Din spate se auziră pașii trupelor de șoc care începură să se retragă.

– Consola ofițerului de punte se găsește sub turnul de control, rosti el arătând spre cupola mare de oțel transparent ce se ridica dintre vânătorii TIE înșiruiți, cam la trei sferturi din distanța până la perete. O să-ți dea o navetă și un pilot care să te ducă înapoi pe suprafață.

– Da, domnule amiral.

Mara trecu pe lângă el, spre ușa ce-i fusese indicată. Pentru o clipă, simți ochii Marelui Amiral asupra ei, apoi îi auzi sunetul slab al pașilor, când porni către bancul de ascensoare aflat dincolo de ușile blindate de la tribord.

Marele Amiral își făcuse clar punctul de vedere, dar nu era exact cel pe care-l intenționase. Prin acel unic act de trădare, îi distrusese lui Mara ultima speranță că noul Imperiu ar fi putut, într-o bună zi, să se ridice la nivelul celui pe care Luke Skywalker i-l distrusese.

Imperiul pe care, cândva, fusese mândră să-l slujească, dispăruse. Pentru totdeauna.

Era o revelație dureroasă... și costisitoare. Dintr-o singură lovitură putea să șteargă tot ceea ce se străduise din greu să-și construiască în ultimul an.

Putea de asemenea să-l coste viața pe Karrde. Iar în cazul acela, ar fi murit cu credința că ea îl trădase deliberat lui Thrawn.

Gândul i se răsuci în stomac aidoma unui cuțit încins, combinându-se cu furia amară față de Thrawn care o mințise și cu rușinea față de propria ei naivitate de a se încrede în el. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, situația se datora numai ei.

De aceea, tot ea ar fi trebuit s-o rezolve.

Lângă ușa de la biroul ofițerului de punte se afla arcada uriașă prin care se făcea accesul din cala hangar propriu-zisă în zonele de service și pregătire. Mara privi peste umăr în timp ce mergea și-l zări pe Thrawn intrând într-un turbo-lift, însoțit de noghri. Dispăruse și escorta ei din trupe de șoc, revenită probabil în secțiunea de la pupa pentru a face raportul despre misiunea tocmai încheiată. În cală se găseau alte douăzeci-treizeci de persoane, dar nici una nu părea să-i acorde vreo atenție.

Era probabil unica șansă pe care urma s-o aibă. Ciulind urechea în așteptarea strigătului – sau focului de blaster – care ar fi anunțat că fusese observată, Mara depăși biroul ofițerului de punte și trecu prin ușile blindate deschise, în zona de pregătire.

Imediat după arcadă exista un terminal de calculator încastrat în perete, accesibil atât mecanicilor de service, cât și piloților din hangar. Dispunerea lui îl făcea o țintă evidentă pentru acces neautorizat, de aceea era neîndoios protejat de un cod complicat. Din câte îl cunoștea pe Thrawn, codul se schimba din oră în oră, însă ceea ce nu putea ști nici chiar un Mare Amiral era că Împăratul instalase câte o ușă secretă privată în toate calculatoarele distrugătoarelor spațiale. Fusese garanția lui, prima în decursul consolidării puterii și apoi pe durata amplificării Rebeliunii, că nici un comandant n-avea vreodată să-i interzică accesul în propriile sale nave. Nici lui, dar nici agenților lui de vârf.

Mara tastă codul de acces al ușii secrete și-și îngădui un surâs răutăcios. Dacă dorea, Thrawn n-avea decât s-o considere un curier. Ea însă știa mai bine.

Codul fu acceptat și femeia pătrunse în sistemul de comandă.

Apelă un director, încercând să-și alunge conștiința neplăcută că era posibil să fi alertat deja trupele de șoc. Codul ușii secrete era introdus direct în sistem, fiind imposibil de eliminat, dar dacă Thrawn îi suspectase existența, putea să fi stabilit un marcaj care să declanșeze o alarmă în caz de activare. Iar într-un asemenea caz, un alt spectacol de loialitate umilă n-ar fi fost suficient ca s-o scape de necazuri.

Până ce directorul fu afișat, trupele de șoc nu apăruseră. Mara căută secțiunea detenție și parcurse listingul, dorindu-și în treacăt să fi avut un droid astromec R2, ca al lui Skywalker, care s-o ajute să fie mai rapidă. Chiar dacă Marele Amiral nu știa de existența codului ușii secrete, cu siguranță îl anunțase pe ofițerul de punte s-o aștepte. Dacă cineva din turnul de control sesiza că femeia întârzia și trimitea să fie căutată...

În sfârșit: lista actualizată a prizonierilor. O apelă în grabă, afișând și schema blocului de detenție. Urmă graficul paznicilor, acordând atenție schimbării carturilor, după care reveni la ordinele de zi și la cursul proiectat și destinația *Himerei* pentru următoarele șase zile. Thrawn insinuase că va aștepta câteva zile înainte de a începe interogatoriul oficial, lăsând plictiseala, tensiunea și propria imaginație a lui Karrde să-i erodeze rezistența. Mara nu putea decât să spera că ea se va întoarce înainte de încheierea acelei perioade.

Un firicel de transpirație i se prelinse pe spinare, când goli displayul. Acum venea partea cu adevărat dificilă. Când traversase hangarul, reluse raționamentul de o duzină de ori și, de fiecare dată, fusese silită la același răspuns odios. Cu siguranță, Karrde avusese un om de sprijin la asolizarea *Căii Eterului*, care asistase probabil din rândul întâi la ambuscada trupelor de șoc. Dacă Mara revenea acum liberă din *Himera*, nu i-ar fi putut convinge niciodată pe oamenii lui Karrde că nu ea îl trădase Imperiului. Ba chiar, avea să se considere norocoasă, dacă nu trăgeau imediat în ea.

Singură nu-l putea salva pe Karrde, iar din partea organizației lui nu se putea aștepta la nici un ajutor. Ca atare, se putea adresa unei singure persoane din galaxie. O singură persoană ar fi putut simți că-i datora ceva lui Karrde.

Strângând din dinți, tastă o interogare asupra locației curente a maestrului Jedi Joruu C'baoth.

Calculatorul păru că are nevoie de foarte mult timp ca să găsească informația respectivă și Mara se simțea cu nervii întinși la maximum, când primi finalmente răspunsul. Reținu numele planetei – Jomark – și se deconectă, făcând tot ce putea pentru a ascunde faptul că interacțiunea aceea avusese loc vreodată. Deja depășise cu mult limita de timp rezonabilă și dacă o prindeau aici, la un calculator pe care nici măcar n-ar fi trebuit să-l poată accesa, probabil că ar fi sfârșit în celula vecină lui Karrde.

De abia reuși s-o facă. Terminase ascunderea urmelor și pornea spre arcadă, când un ofițer tânăr și trei soldați din trupele de șoc apărură în

hangar, cu ochii alerți și armele evident pregătite. Unul dintre ei o observă și-i murmură ceva ofițerului...

– Scuzați-mă, strigă Mara când cei patru cotiră spre ea. Îmi puteți spune unde-l pot găsi pe ofițerul de punte?

– Eu sunt, răspunse acesta încruntându-se când grupul se opri în fața femeii. Te numești Mara Jade?

– Exact, răspunse ea abordând expresia cea mai nevinovată. Mi s-a spus că ai biroul pe aici pe undeva, dar nu l-am putut găsi.

– Este dincolo de perete, mârâi ofițerul. (Trecu pe lângă ea, apropiindu-se de terminalul pe care de abia îl părăsise.) Ai umblat pe aici? Întrebă el, apăsând câteva taste.

– Nu. De ce?

– Nu contează – oricum e blocat, mormăi tânărul.

Privi în jur, căutând parcă alt motiv pentru care Mara ar fi dorit să intre acolo. Nu zări însă nimic și, aproape ezitând, reveni cu atenția spre ea.

– Am primit ordin să-ți asigur transport pe planetă.

– Știu. Sunt gata.

* * *

Naveta se ridică, se întoarce și se ridică în cer. Stând lângă rampa *Căii Eterului*, unde izul de ceramică arsă continua să se simtă puternic, Mara privi aparatul imperial dispărând peste marginea docului.

– Aves? strigă ea. Haide, Aves, trebuie să fii pe-aici, pe undeva.

– Întoarce-te și ridică mâinile, se auzi glasul dinspre trapa navei. Sus de tot! Și nu uita că știi de arma aia micuță din mâneca ta.

– Este la imperiali acum, spuse Mara întorcându-se cu spatele și ridicând brațele. Oricum, n-am venit aici ca să mă lupt. Am venit după ajutor.

– Dacă vrei ajutor, du-te la noii tăi prieteni de pe orbită, replică Aves. Sau poate că ți-au fost dintotdeauna prieteni?

O provoca, Mara știa asta, căutând ocazia de a-și descărca mânia și frustrarea într-o dispută verbală sau într-un duel.

– Nu l-am trădat, clătină ea din cap. Am fost prinsă de imperiali și le-am aruncat praf în ochi, crezând că vom câștiga destul timp ca s-o ștergem de aici. N-a fost așa.

– Nu te cred, declară sec Aves.

Pașii lui răsunară înăbușit, coborând pe rampa metalică.

– Ba mă crezi, zise Mara. Altfel n-ai fi venit aici.

Îi simți răsuflarea pe ceafă.

– Nu clinti, îi porunci bărbatul.

Se apropie precaut de brațul ei stâng și-i trase mâneca în jos, dezvăluind tocul gol al armei. Îi controlează și cealaltă mână, apoi o percheziționează rapid.

– În regulă, întoarce-te, îi spuse și se retrase din nou.

Mara se conformă. Aves era la un metru depărtare, cu chipul încordat, țintindu-i abdomenul cu blasterul.

– Gândește și invers, Aves, rosti ea. Dacă l-aș fi trădat pe Karrde imperialilor, de ce m-aș mai fi întors aici? Mai ales de una singură?

– Poate că aveai de luat ceva din *Calea Eterului*, replică el tăios. Sau poate că-i doar un viclesug, ca să ne prindeți și pe noi.

Mara se pregăti pentru replica decisivă.

– Dacă crezi cu adevărat asta, poți să tragi. Fără ajutorul vostru, nu-l pot scoate pe Karrde de acolo.

Aves rămase tăcut aproape un minut. Mara îi privi chipul, încercând să ignore mâna care ținea blasterul, cu încheieturile degetelor înălbite.

– Să știi că ceilalți nu te vor ajuta, îi spuse în cele din urmă. Jumătate din ei crede că l-ai manipulat pe Karrde din clipa când ni te-ai alăturat. Marea parte a celorlalți te consideră oricum tipul de persoană care-și schimbă loialitățile de două ori pe an.

– Cândva, făcu femeia o grimasă, a fost adevărat. Acum lucrurile nu mai stau așa.

– O poți dovedi în vreun fel?

– Da, eliberându-l pe Karrde. Uite care-i treaba, n-am timp de palavre. Vrei să mă ajuți, sau să tragi?

Aves șovăi preț de câteva bătăi de inimă. Apoi, aproape fără chef, coborî blasterul spre pământ.

– Probabil că-mi scriu singur condamnarea la moarte, mârâi. Ce-ți trebuie?

– În primul rând, o navă, răspunse Mara suspinând silențios. Ceva mai mic și mai rapid decât *Calea Eterului*. Ar fi bună una dintre cele trei nave-detonator Skipray pe care le-am adus de la Vagran. Voi avea nevoie de asemenea de unul dintre ysalamirii pe care-i aveam în *Karrde Nesupusul*. Preferabil pe un cadru nutritiv portabil.

– Ce faci cu el? se încruntă Aves.

– Mă duc să vorbesc cu un Jedi. Am nevoie de o garanție că mă va asculta.

Bărbatul o studie o clipă, apoi strânse din umeri.

– Bănuiesc că, de fapt, nici nu vreau să știu. Altceva?

– Atât.

– Atât? miji el ochii.

– Da. Cât de repede îmi poți face rost de ele?

Aves își umezi buzele gânditor.

– Să zicem într-o oră. Știi mlaștina mare aflată la cincizeci de kilometri în nordul orașului?

– Cu un plaur lângă malul estic?

– Exact. Adu *Calea Eterului* la plaur și vom face schimbul acolo. Desigur, privi bărbatul spre cargobotul ce se înălța deasupra lui, dacă crezi că-i sigur să-l muți.

– De acum ar trebui să fie. Thrawn mi-a spus că a contramandat toate ordinele de căutare și arestare emise pe numele noastre. Oricum, ar fi bine s-o ștergeți după plecarea mea. Dacă-l voi elibera pe Karrde, întregă

Flotă va porni însetată de sânge pe urmele voastre. De asemenea, ar fi bine să rulezi și o scanare la nivel fin prin *Calea Eterului* înainte s-o duci undeva – după cum m-a prins din urmă Thrawn, este sigur că are pe undeva o baliză de semnalizare. Din câte îl cunosc pe Thrawn, urmă ea simțind cum îi zvâcnește buza, probabil c-a pus pe cineva pe urmele mele. Va trebui să scap de el înainte să părăsesc planeta.

– În privința asta, îți pot da o mână de ajutor. Dispărem oricum, nu?

– Exact, încuviință femeia gândindu-se dacă ar mai fi trebuit să-i spună și altceva. Cred că asta-i tot. Să-i dăm drumul.

– Bine, făcu Aves apoi continuă ezitând: Mara, tot nu știu de partea cui ești. Dacă ești de partea noastră... baftă!

Ea dădu aprobator din cap, simțind un nod în gât.

– Mulțumesc.

* * *

Peste două ore, era fixată cu centurile în carlinga Skiprayului, iar o senzație stranie și neplăcută de *déjà vu* o sfredelea, în vreme ce se îndrepta spre adâncurile spațiului. Tot într-o navă de acel tip, gonise pe cerurile de deasupra pădurii Myrkr, cu câteva săptămâni în urmă, urmărind cu disperare un prizonier evadat. Acum, aidoma unei repetări a istoriei, se trezea din nou pe urmele lui Luke Skywalker.

Atât doar că de data aceasta, nu încerca să-l ucidă sau să-l captureze. De data aceasta, avea să-i ceară ajutorul.

Ultima pereche de săteni se detașă de grupul care stătea în picioare lângă peretele din spate și se îndreaptă spre jilțul de judecată de pe podium. C'baoth se afla acolo, privindu-i, apoi, așa cum Luke știuse că va face, se sculă în picioare.

– Jedi Skywalker, rosti el făcându-i semn spre jilț, ultimul caz al serii îți aparține.

– Da, maestre C'baoth, încuviință tânărul.

Strânse din dinți, se apropie de jilț și se așează. I se păru un scaun cu totul neconfortabil: prea cald, prea mare și mult prea ornate. Chiar într-o măsură mai mare decât restul locuinței lui C'baoth, avea un miros străin și o aură straniu tulburătoare, despre care putea doar să presupună că era un efect remanent al orelor pe care maestrul Jedi le petrecuse acolo, judecându-și supușii.

Acum venise rândul lui Luke s-o facă.

Inspirând adânc și încercând să-și alunge oboseala care devenise o parte permanentă a ființei sale, înclină din cap spre cei doi săteni.

– Sunt gata, le spuse. Începeți, vă rog.

Era un caz relativ simplu față de altele. Vitele unui sătean trecuseră prin gardul celuilalt și-i mâncaseră fructele din șase arbuști, înainte să fie descoperite și alungate. Proprietarul animalelor dorea să plătească despăgubiri pentru arbuștii distruși, dar reclamantul insistă să-i reconstruiască și gardul. Pârâțul susținea că, în primul rând, un gard bine construit n-ar fi trebuit să cedeze, iar în al doilea rând animalele sale fuseseră rănite din cauza muchiilor ascuțite, atunci când îl traversaseră. Luke tăcu și-i ascultă, așteptând până ce argumentele și contraargumentele se încheiară în cele din urmă.

– Bine, spuse el. În privința arbuștilor fructiferi, judecata mea este că pârâțul va plăti distrugerea celor care nu mai pot fi salvați, plus compensarea

fructelor mâncate sau distruse de vitele sale. A doua sumă va fi stabilită de consiliul satului.

Lângă el, C'baoth se foi și Luke făcu o grimasă, simțind dezaprobarea maestrului Jedi. Pentru o secundă, șovăi, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să dea înapoi și să încerce altă soluție. Totuși schimbarea bruscă a deciziilor nu părea un lucru bun. Și, oricum, își dădu seama, nici nu avea alte idei mai bune.

Atunci ce căuta aici?

Privi în jurul încăperii, luptându-se cu un val neașteptat de nervozitate. Toți îl priveau: C'baoth, cei doi împricinați, restul sătenilor care venise în seara aceea să asiste la judecata Jedi. Toți se așteptau să ia decizia corectă.

– În privința gardului, îl voi examina mâine dimineață, continuă el. Înainte de a mă pronunța, vreau să văd cât de rău a fost deteriorat.

Cei doi făcură o plecăciune și se retraseră.

– Declar ședința închisă, anunță C'baoth.

Glasul său răsună măreț, în ciuda micimii relative a odăii. Fusese un efect interesant și Luke se pomeni întrebându-se dacă se datora acusticii camerei, sau dacă fusese altă tehnică Jedi pe care maestrul Yoda nu-l învățase niciodată. Deși nu-și putea imagina la ce i-ar fi folosit vreodată tehnica respectivă.

Ultimul sătean părăsi încăperea. C'baoth își dresе vocea și, în mod reflex, Luke adoptă o postură defensivă.

– Mă întreb uneori, Jedi Skywalker, vorbi grav bătrânul, dacă în ultimele zile ai fost sau nu atent la spusele mele.

– Îmi pare rău, maestre C'baoth, zise Luke și un nod prea familiar i se opri în gât.

Se părea că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit, nu putea niciodată să se ridice la înălțimea așteptărilor celuiilalt.

– Îți pare rău? Sprâncenele lui C'baoth se arcuiră sardonice. Îți pare rău? Jedi Skywalker, i-ai avut aici, în mâinile tale. Ar fi trebuit să le întrerupi flecărelile mult mai devreme decât ai făcut-o – timpul tău este mult prea prețios ca să-l irosești cu acuzații meschine. Ar fi trebuit să decizi tu însuși suma compensației, dar ai lăsat-o în seama celui absurd consiliu al satului. Cât despre gard...

Scutură din cap, cu un dezgust resemnat.

– N-ai avut absolut nici un motiv pentru ca să amâni judecata. Tot ceea ce trebuia să știi despre stricăciuni se găsea acolo, în mințile lor. N-ar fi trebuit să fie deloc greu, nici chiar pentru tine, să găsești tot ce-ți trebuia.

– Da, maestre C'baoth. Totuși citirea gândurilor altcuiva în felul acesta mi se pare greșită...

– Când folosești cunoașterea respectivă pentru a-l ajuta? Cum poate să fie greșită?

Tânărul flutură neajutorat din mână.

– Încerc să înțeleg, maestre C'baoth, dar totul este atât de nou pentru mine...

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se ridicară.

– Chiar așa, Jedi Skywalker? Chiar așa să fie oare? Vrei să spui că n-ai încălcat niciodată preferințele personale ale cuiva, pentru a-l ajuta? Sau că n-ai ignorat o minoră regulă birocratică a cărei existență te împiedica să faci un lucru necesar?

Luke simți că obrajii îi luară foc, amintindu-și de modul în care Lando se folosise de codul sintezor ilegal pentru a-i repara X-interceptorul la șantierele spațiale Sluis Van.

– Ba da, ocazional am făcut-o, recunosc el, dar asta-i cumva diferit. Mă simt... nu știu! Parcă îmi asum mai multă responsabilitate decât ar trebui pentru viețile acestor oameni.

– Îți înțeleg grijile, vorbi C'baoth mai puțin sever acum, însă aceasta este realmente esența problemei. Tocmai acceptarea și stăpânirea responsabilității îl deosebește pe Jedi de toate celelalte ființe din galaxie. Luke – suspină el adânc – nu trebuie să uiți niciodată că, în cele din urmă, oamenii aceștia sunt niște sălbatici. Doar sub călăuzirea noastră, pot ei spera că vor atinge o maturitate reală.

– Nu i-aș denumi sălbatici, maestre C'baoth, sugerează șovăielnic Luke. Au tehnologie modernă, un sistem de guvernare rezonabil de eficient...

– Capcanele unei civilizații lipsite de substanță, pufni celălalt disprețuitor. Mașinăriile și construcțiile sociale nu definesc maturitatea unei culturi, Jedi Skywalker. Maturitatea se definește exclusiv prin înțelegerea și folosirea Forței.

Privirea i se pierdu în gol, parcă examinând trecutul.

– Cândva a existat o societate. Un model vast și strălucitor al culmilor spre care am putea aspira cu toții. Pentru de o mie de generații, ne-am ridicat deasupra ființelor inferioare din galaxie, ca păzitori ai dreptății și ordinii. Creatori ai adevăratei civilizații. Senatul putea să dezbată și să adopte legi, dar cavalerii Jedi erau cei care transpuneau legile acelea în realitate.

Gura îi zvâcni.

– Iar drept mulțumire, galaxia ne-a distrus!

– Crezusem, se încruntă Luke, că Jedi au fost exterminați doar de Împărat și de câțiva Jedi ai Întunericului.

C'baoth surâse amar.

– Chiar crezi că până și Împăratul ar fi putut reuși într-o asemenea întreprindere fără să fi avut acordul întregii galaxii? Scutură din cap: Nu, Luke. Ei ne-au urât – toate ființele inferioare. Ne-au urât pentru puterea noastră, pentru cunoașterea și înțelepciunea noastră. Ne-au urât pentru maturitatea la care ajunseseam. Iar ura aceea continuă să existe. Ea așteaptă doar ca Jedi să reapară, pentru a izbucni din nou.

Luke clătină încet din cap. Nu părea să se conformeze cu puținele lucruri pe care le cunoștea despre distrugerea cavalerilor Jedi. Pe de altă parte, nici nu se născuse pe atunci, spre deosebire de C'baoth.

– Greu de crezut, murmură el.

– Crede, Jedi Skywalker! detună C'baoth și ochii lui străluciră brusc cu un foc rece. De aceea noi doi trebuie să rămânem laolaltă. De aceea nu trebuie să coborâm niciodată garda în fața unui Univers care ne-ar distruge. Înțelegeți?

– Bănuiesc că da, își frecă ochii tânărul.

Mintea i se simțea aproape amărâtă, în ansamblul general al oboselii care-l măcina. Fără să vrea totuși, chiar pe când încerca să se gândească la cuvintele lui C'baoth, imagini nechemate înfloriră din memoria sa. Imagini cu maestrul Yoda, aspru, dar netemător, lipsit de orice urmă de amărăciune sau mânie față de cineva pentru distrugerea tovarășilor săi Jedi. Imagini cu Obi-Wan Kenobi în localul din Mos Eisley, tratat cu respect distant, însă evident, după ce fusese silit să-i sfârtece pe cei doi scandalagii.

Și, cel mai clar dintre toate, imagini ale întâlnirii sale din cafeneaua de pe New Cov. Barabelul care ceruse medierea unui străin și care acceptase fără comentarii chiar și acele părți ale judecății lui Luke ce-l afectau pe el... Restul mulțimii, privind cu speranță, anticipare și ușurare spre un Jedi care se afla acolo pentru a stopa conflictul.

– Eu n-am simțit niciodată asemenea ură.

C'baoth îl fixă de sub sprâncenele stufoase.

– Vei simți, îi spuse morocănos. Așa cum va simți și sora ta. Și copiii ei.

Luke simți o gheară în piept.

– Pot să-i protejez.

– Dar poți și să-i înveți? Ai înțelepciunea și iscusința de a-i aduce la o cunoaștere totală a căilor Forței?

– Cred că da.

C'baoth pufni sonor.

– Dacă doar crezi, dar nu știi, atunci te joci cu viețile lor. Le riști viitorul pentru o toană egoistă.

– Nu este o toană, insistă Luke. Eu și Leia o putem face!

– Dacă încerci, riști să-i pierzi în favoarea părții întunecate, declară sec bătrânul. Suspină și ochii lui se desprinseseră de la Luke, rătăcind prin odaie. Nu putem să ne asumăm riscul ăsta, urmă el încetișor. Și așa am rămas prea puțini. Veșnicul război pentru putere continuă să facă ravagii... galaxia fierbe. Noi, cei rămași, trebuie să fim uniți împotriva celor care ar distruge totul.

Pe neașteptate, se răsuca spre tânăr.

– Nu putem risca să fim din nou divizați și distruși. Trebuie să-ți aduci sora și pe copiii ei la mine.

– Nu pot face asta, începu Luke și expresia lui C'baoth se modifică. Cel puțin, nu deocamdată... În clipa de față, ar fi riscant ca Leia să călătorească. Imperialii o vânează de luni de zile, iar Jomark este aproape de marginea teritoriului lor.

– Te îndoiești că o pot proteja?

– Eu... nu, nu mă-ndoiesc, zise Luke alegându-și cuvintele cu atenție. Atât doar că...

Se opri. Maestrul Jedi încremenise rigid, iar ochii îi priveau în gol.

– Maestre C'baoth? S-a întâmplat ceva?

Nici un răspuns. Luke se apropie de el, extinzându-și Forța și întrebându-se neliniștit dacă bătrânul nu era cumva bolnav. Ca întotdeauna însă mintea îi era închisă pentru el.

– Vino, maestre C'baoth, îl prinse de mână. Te conduc în camera ta.

C'baoth clipi de două ori și, cu un efort vizibil, reveni cu privirea spre fața lui Luke. Inspiră adânc, cutremurându-se, și reveni la starea sa normală.

– Ești obosit, rosti el. Lasă-mă și du-te la tine, să te odihnești.

Tânărul trebui să admită că se simțea *foarte* obosit.

– Ai pățit ceva?

– N-am nimic, îl asigură C'baoth cu un ton straniu.

– Dacă ai nevoie de ajutorul meu...

– Ți-am zis să mă lași! se răsti C'baoth. Sunt un maestru Jedi. N-am nevoie de ajutorul nimănui.

Luke se pomeni la doi pași depărtare de bătrân, fără să-și fi amintit când îi făcuse.

– Îmi cer iertare, maestre C'baoth, spuse el. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

Chipul celuiilalt se înmuie puțin.

– Știu. Adu-mi-o pe sora ta, Jedi Skywalker. O voi proteja de Imperiu și o voi învăța puteri pe care nici măcar nu ți le poți imagina.

Undeva în străfundul minții lui Luke răsună un clopoțel de alarmă. Ceva din cuvintele acelea... sau poate felul în care le rostise C'baoth...

– Acum, du-te la tine, îi porunci maestrul Jedi și privirea lui păru iarăși că-și pierde focalizarea. Culcă-te și vom relua discuția dimineață.

* * *

Stătea în fața ei, cu fața pe jumătate ascunsă de gluga mantiei, cu ochii galbeni sfredelind arzător în vreme ce priveau peste distanța infinită dintre ei. Buzele i se mișcară, dar cuvintele îi erau acoperite de urletele răgușite ale alarmelor ce sunau de jur-împrejur, transmițându-i lui Mara un sentiment de urgență care se transforma rapid în panică. Între ea și Împărat apărură două siluete: forma întunecată, impunătoare, a lui Darth Vader și cea mai mică, înveșmântată în negru, a lui Luke Skywalker. Se opriră amândoi în fața Împăratului și-și activară săbiile laser. Lamele se încrucișară, alb-roșu sclipitor peste alb-verde sclipitor, și se pregătiră de duel.

Iar apoi, fără avertisment, lamele se despărțiră... și cu răcnete gemene de ură ce se distingeau chiar peste vuietul alarmelor, amândoi se răsuciră și porniră spre Împărat.

Mara se auzi pe sine țipând, când se repezi în ajutorul stăpânului ei. Distanța era însă prea mare și picioarele ei prea greoaie. Zbieră o provocare, căutând cel puțin să le distragă atenția, dar nici Vader și nici Skywalker nu părură s-o audă. Se despărțeau unul de celălalt, ca să atace din două părți opuse... iar când își ridicară săbiile, ea văzu că Împăratul o privea.

Îi întoarse privirea, dorindu-și cu disperare să scape de dezastrul ce se apropia, dar incapabilă să se clintească. O mie de gânduri și de emoții se revărsară prin căutătura aceea, un caleidoscop scânteietor de durere, teamă și furie, rotindu-se mult prea rapid pentru ca femeia să-l poată absorbi. Împăratul ridică brațele, trimițând cascade de fulgere zimțate alb-albastre spre inamicii săi. Cei doi se clătinară și Mara privi cu o bruscă și agonizantă speranță că, de data aceasta, finalul va fi altul. Nu însă... Vader și Skywalker se îndreptară și, cu alte răcnete de mânie, ridicară sus săbiile...

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER!

Cu o smucitură care făcu să-i intre centurile de siguranță în carne, Mara se trezi din vis.

Rămase nemișcată aproape un minut, gâfâind și luptându-se să-și alunge imaginea tot mai îndepărtată a săbiilor laser ridicate pentru a lovi. Carlinga micuță a Skiprayului părea c-o strânge, declanșându-i pentru moment un val de claustrofobie. Spatele și gulerul salopetei de zbor erau umede de transpirație și i se lipiseră de piele. De undeva, parcă de la o distanță incomensurabilă, puiua o alarmă de proximitate.

Visul, din nou. Același vis care o urmărise de cinci ani prin galaxie. Aceeași situație, același sfârșit îngrozitor, aceeași ultimă rugămintă disperată. Acum însă lucrurile aveau să difere. Acum ea avea puterea să-l ucidă pe Luke Skywalker.

Privi pe videcran, spre împetrișarea hiperspațiului care se rotea în jurul cupolei Skiprayului și un ultim fragment al minții îi redeveni complet treaz. Nu, greșea. Nu-l va ucide pe Skywalker. Îi va...

Îi va cere ajutorul.

Gustul acru al bilei i se ridică în gât și se sili să-l înghită. *Fără discuții*, își spuse cu severitate. Dacă dorea să-l salveze pe Karrde, trebuia să treacă prin asta.

Skywalker îi era dator lui Karrde. Ulterior, după ce își va fi plătit datoria, aveau să existe destule ocazii pentru a-l ucide.

Alarma de proximitate își modifică tonul, indicând încă treizeci de secunde. Prinzând manetele de hiperspațiu, Mara privi indicatorul ajungând la zero și le trase ușor. Împetrișarea se transformă în linii stelare apoi în negrul spațiului. Spațiu... și sfera întuneată a unei planete drept în față.

Ajunsese la Jomark.

Urându-și noroc în gând, activă comunicațiile, tastând codul pe care-l programase în timpul călătoriei. Avea noroc: cel puțin aici oamenii lui Thrawn continuau să folosească transponderele de ghidare imperiale standard. Displayurile Skiprayului afișară locația – o insulă situată în centrul unui lac circular, aflat imediat dincolo de linia apusului. Declanșă din nou transponderul, pentru ca să fie sigură, apoi tastă propulsia subluminică și începu coborârea. Străduindu-se să ignore acea ultimă imagine a chipului Împăratului...

Urletul alarmei navei o readuse brusc la realitate.

– Ce-i? se răsti ea în carlinga pustie, cu ochii lipiți de somn alergând peste displayuri și căutând sursa problemei.

Nu-i fu greu s-o descopere: Skiprayul se răsucise pe jumătate pe o parte, cu suprafețele de control urlând sub stres, în vreme ce calculatorul se lupta să-i oprească prăbușirea. În mod inexplicabil, se afla deja adânc în atmosfera inferioară, cu mult dincolo de punctul în care ar fi trebuit să activeze elevatoarele repulsor.

Strângând din dinți, femeia le activă, apoi aruncă o privire scurtă spre harta scanată. Ațipise numai un minut sau două, dar la viteza Skiprayului, câteva secunde de neatenție puteau fi fatale. Își frecă ochii apăsător cu încheieturile degetelor, luptându-se cu oboseala care o măcina, și simți cum fruntea i se brobonește din nou de transpirație. Pilotarea pe jumătate adormit, o avertizase de multe ori vechiul ei instructor de zbor, era calea cea mai rapidă, chiar dacă printre cele mai scârboase, de a muri. Iar dacă s-ar fi prăbușit, singurul vinovat ar fi fost ea.

Sau nu?

Îndreptă nava pe orizontală, obținu confirmarea că nu avea nici un munte pe traiectorie și cuplă autopilotul. Ysalamirul și cadrul nutritiv portabil primite de la Aves se aflau în spate, lângă trapa pupa, fixate de panoul de acces al motoarelor. Mara își desfăcu centurile și se îndreptă într-acolo...

Parcă cineva aprinsese brusc lumina. Cu o secundă în urmă, se simțise de parcă abia ar fi terminat o bătălie lungă de patru zile, iar după o jumătate de pas, la un metru de ysalamir, oboseala îi dispăruse brusc.

Mara surâse în barbă. Prin urmare, bănuielile îi fuseseră corecte: dementul maestru Jedi al lui Thrawn nu dorea tovărășie.

– O-ncercare lăudabilă! strigă ea.

Detașă cadrul ysalamirului de panoul de acces, îl duse în carlingă și-l fixă lângă scaunul pilotului.

Inelul muntos care înconjura lacul era de acum vizibil pe electro-scanerul cu impulsuri, iar infraroșiile descoperiseră o structură locuită pe malul opus. Probabil că acolo locuiau Skywalker și maestrul Jedi nebun, decise femeia, o bănuială care fu confirmată peste o clipă, când senzorii detectară imediat lângă clădire o masă mică de metal specific navelor spațiale. Nu existau nicăieri amplasamente de arme sau câmpuri defensive, nici pe munți, nici pe insula de dedesubt. C'baoth poate că nu credea că avea nevoie de ceva atât de primitiv precum turbo-laserele ca să-l protejeze.

Poate că avea dreptate. Aplecându-se peste consola de comandă, atentă la cel mai mic semn de pericol, Mara coborî.

Ajunsese aproape de mijlocul craterului, când începu atacul – un impact neașteptat asupra intradosului Skiprayului, ce ridică aparatul câțiva centimetri. A doua lovitură îi urmă imediat, focalizată de data aceasta asupra aripilor ventrale, și dezechilibră nava mult spre tribord.

Skiprayul se zgudui pentru a treia oară înainte ca Mara să fi identificat, în sfârșit, arma – nici rachete, nici salve blaster, ci pietre mici care se deplasau cu viteză foarte mare, imposibil de detectat de majoritatea senzozilor sofisticăți ai navei.

Al patrulea impact avarie elevatoarele repulsor și doborî Skiprayul din cer.

Mara blestemă în șoaptă, trecând suprafețele de control ale navei în mod planare și apelând o scanare de contur a feței stâncoase de sub clădirea de pe buza craterului. Nu mai putea fi vorba acum despre o asolizare pe buza respectivă; poate că ar fi putut coborî pe suprafața aceea mică și fără elevatoarele repulsor, dar nu în timp ce era atacată de un maestru Jedi. O altă posibilitate ar fi fost să asolizeze pe insula întunecată, unde ar fi avut spațiu mai mult, dar care ar fi pus problema ajungerii la mal. De aceea, femeia încercă să găsească o zonă de coborâre suficient de mare, altundeva în munți.

O altă posibilitate ar fi fost să se recunoască învinsă, să activeze propulsia principală și să pornească înapoi spre spațiu, pentru a-l salva singură pe Karrde.

Strângând din dinți, Mara studie scanarea de contur. Ploaia de bolovani încetase după a patra lovitură ce-și nimerise ținta – fără îndoială, maestrul Jedi aștepta să vadă dacă se va prăbuși fără alt ajutor din partea sa. Cu puțin noroc, l-ar fi putut convinge că dăduse de bucluc, fără să avarieze nava în decursul procesului. Dacă ar fi descoperit o formațiune propice pe versantul acela...

O zări chiar atunci, cam la o treime din distanța până la bază: o concavitate aproximativ emisferică, unde eroziunea mănecase un strat de rocă moale din materialul mai dur ce-l înconjură. Platforma formată în urma indentației era relativ plată și suficient de mare ca să adăpostească în mod confortabil Skiprayul.

Tot ce-i rămânea de făcut era să ducă nava acolo. Urându-și noroc în gând, ridică botul navei și acționă propulsia principală subluminică.

Strălucirea jetului propulsiei iluminează versanții apropiați ai munților, proiectând un mozaic mișcător de lumini și umbre. Skiprayul se balansa

în sus și în jos, stabilizându-se puțin, atunci când Mara îi readuse botul spre orizontală. Amenință cu dezechilibrarea, își reveni când femeia reorientă suprafețele de control, se răsuci aproape prea mult în direcția opusă, apoi se potoli. Genul acela de echilibrare pe propulsie era o operațiune inerent instabilă și Mara simți transpirația pe frunte, luptându-se să păstreze controlul vehiculului care, pe neașteptate, devenise încăpățânat. Dacă C'baoth bănuia ce încerca ea, n-ar fi avut nevoie de mari eforturi ca s-o termine definitiv.

Înleștă dinții și, divizându-și atenția între displayul de coborâre, indicatorul vitezei aerului și accelerație, coborî nava.

Fu cât pe aici să nu reușească. Skiprayul mai avea zece metri până la platformă, când jetul propulsiei lovi fața stâncii de dedesubt și căldura incendie roca; într-o clipă, nava era învăluită în flăcări multicolore. Mara păstră cursul, căutând să ignore urletele alarmelor fuzelajului, și se strădui să vadă prin pălălăile ce o despărteau de țintă. Nu avea timp să se răzgândească – dacă șovăia fie și numai câteva secunde, jetul ar fi putut să ardă o suprafață prea mare din platformă pentru ca să mai asolizeze în siguranță. Mai avea doar cinci metri, și temperatura din cabină începuse să crească. Trei, unul...

Scrâșnetul oribil de metal pe piatră o anunță că aripa ventrală a Skiprayului atinsese marginea platformei. Mara dezactivează propulsia și se încordă; ridicându-i stomacul în gât, nava căzu cu coada pe platformă. Pentru o secundă, aproape că păru că va rămâne așa, balansându-se, dar apoi, cu o grație lentă, se înclină înainte și bubui pe pivoții de asolizare.

Ștergându-și sudoarea din ochi, femeia tastă afișarea statutului general. Manevra respectivă îi fusese predată ca alternativă absolut disperată în fața unei prăbușiri catastrofale. Acum știa motivul.

Totuși avusese noroc. Pivoții de asolizare și aripa ventrală fuseseră făcute praf, dar motoarele, hiperpropulsia, sistemul biogen și fuzelajul nu pățiseră nimic. Trecând sistemele pe stand-by, femeia își puse pe umeri cadrul cu ysalamirul și se îndreptă spre pupă.

Trapa principală de la babord nu putea fi utilizată, deoarece se deschidea deasupra hăului. Există însă o trapă secundară, plasată înapoia turelei dorsale a tunului laser. Nu-i fu ușor să urce pe scărița de acces și să iasă pe acolo cu cadrul în spate, dar, după două tentative nereușite, izbuti. Metalul fuzelajului superior frigea, când ieși pe el, totuși vântul rece care sufla dinspre lacul de jos era binevenit după aerul supraîncins din interior. Mara propti trapa deschisă, pentru a ajuta la răcirea Skiprayului și ridică ochii.

Spre uluirea ei, constată că apreciasse eronat situația. În loc să fie la zece-cincisprezece metri sub vârful craterului, așa cum estimase inițial, se afla cu vreo cincizeci de metri mai jos. Mărima deosebită a craterului, combinată cu nebunia asolizării în sine îi deformase percepțiile.

– Nimic mai bun ca nițică gimnastică după un drum lung, murmură ea.

Scoase bagheta luminescentă din trusa-centură și ilumina traseul pe care trebuia să-l escaladeze. Urcușul n-avea să fie floare la ureche, mai ales cu greutatea cadrului cu ysalamir, totuși părea posibil. Prinzând bagheta de umărul salopetei, identifică primele prize și începu cățărarea.

Străbătuse poate doi metri, când, pe neașteptate, stânca din fața ei străluci de lumină.

Șocul surprizei o făcu să lunece înapoi pe fața stâncii și ateriză stângaci pe Skipray, dar în poziție ghemuit, cu blasterul deja scos. Mijind ochii spre cele două lumini care o ținutau de sus, trase un foc care lovi lumina din stânga. Cealaltă se stinse prompt, iar apoi, chiar pe când clipea iute, încercând să scape de petele purpurii ce-i afectau vederea, femeia auzi un sunet slab, dar recognoscibil.

Fluieratul unui droid R2.

– Hei, strigă ea încet, droidule! Ești astromecul lui Skywalker? Dacă da, mă cunoști. Ne-am întâlnit pe Myrkr, mai ții minte?

Droidul n-o uitase, totuși tonul indignat al răspunsului nu trăda o amintire de care R2 să fie prea încântat.

– Bine, bine, făcu ea acră, treci peste toate astea. Stăpânul tău poate să dea de necazuri. Am venit să-l avertizez.

Alt fluierat electronic, de data aceasta încărcat de sarcasm.

– Vorbesc serios, insistă Mara.

Vederea începuse să-i revină și distingea forma întunecată a unui X-interceptor care plutea pe elevatoarele repulsor la cinci metri depărtare, cu cele două tunuri laser de la tribord îndreptate direct spre fața ei.

– Trebuie să vorbesc imediat cu el. Înainte ca maestrul ăla Jedi să-și dea seama că n-am murit și să-ncerce să rectifice situația.

Se așteptase la alte sarcasme sau chiar la o aprobare deschisă a planului. Droidul nu spuse însă nimic. Poate că fusese martor la scurta înfruntare între Skipray și bolovanii zburători ai lui C'baoth.

– Da, încuviință Mara, a-ncercat să mă omoare. Frumușel și discret, astfel ca stăpânul tău să nu observe nimic și să nu pună întrebări neplăcute.

Droidul emise un bip întrebător.

– Am venit aici fiindcă am nevoie de ajutorul lui Skywalker, rosti femeia sperând că înțelesese corect. Karrde a fost capturat de imperiali și singură nu-l pot salva. În caz că ai uitat, Karrde i-a ajutat pe amicii voștri să organizeze ambuscada trupelor de șoc care v-a salvat pe amândoi. Îi sunteți datori.

Droidul pufni.

– Bine, se răsti Mara, n-o face pentru Karrde și n-o face pentru mine. Ajută-mă să ajung sus, deoarece altfel scumpul tău stăpân nu va ști, decât prea târziu, că noul lui învățător, C'baoth, lucrează pentru Imperiu.

Droidul tăcu, căzând pe gânduri. După aceea, lent, X-interceptorul se roti, îndepărtând laserele de la femeie și se apropie de Skiprayul avariat. Mara strecură blasterul în toc și se pregăti, întrebându-se cum avea să intre în carlingă, având cadrul cu ysalamirul prins pe umeri.

Nu trebuia să-și facă griji. În loc să manevreze astfel încât să-i ofere acces în carlingă, droidul se apropie de ea cu unul dintre pivoții de asolizare.

– Mă iei peste picior? protestă Mara, examinând pivotul care se oprise în aer la înălțimea taliei ei și gândindu-se la căderea lungă până la lacul de dedesubt.

Era însă limpede că droidul nu glumea și, după o clipă, ea se sui fără chef pe pivot.

– Gata, anunță după ce se instalase cât putea mai sigur. Dă-i drumul! Și fii atent la bolovanii aruncați de jos.

X-interceptorul de îndepărtă de fața stâncii, apoi începu să urce. Mara se încordă, așteptându-se ca maestrul Jedi să reînceapă atacul, dar ajunseră sus fără incidente. Când droidul coborî naveta pe sol, Mara zări silueta întunecată a unui bărbat înveșmântat în mantie, care aștepta tăcut lângă gardul clădirii.

– Tu trebuie să fii C'baoth, spuse ea lunecând de pe pivot și punând mâna pe blaster. Așa-ți primești musafirii de fiecare dată?

Pentru o clipă, silueta tăcu. Femeia păși într-acolo, cuprinsă de o senzație stranie de *déjà vu*, străduindu-se să distingă ceva sub glugă. Împăratul arătase aproape la fel în noaptea aceea, când o alesese din casa ei...

– Nu am musafiri aici, cu excepția slugilor Marelui Amiral Thrawn, rosti în cele din urmă C'baoth. Prin definiție, toți ceilalți sunt intruși.

– Ce te face să crezi că nu sunt de partea Imperiului? replică Mara. În caz că n-ai observat, când m-ai doborât din cer, mă ghidam după radiobaliza imperială de pe insula de jos.

În lumina slabă proiectată de stele, avea impresia că bătrânul rânjea sub glugă.

– Și ce ar dovedi asta? întrebă el. Atât doar că și alții pot manipula jucărelele Marelui Amiral.

– Dar „alții” pot căpăta ysalamirii Marelui Amiral? ripostă femeia indicându-și cadrul de pe umeri. Ajunge cu vorbăria! Marele Amiral...

– Marele Amiral este dușmanul tău, se răsti brusc C'baoth. Nu mă insulta cu negații copilărești, Mara Jade. Am văzut totul în mintea ta, pe când te apropiai. Chiar ai crezut că mi l-ai putea lua pe Jedi?

Mara înghiți un nod, înfiorându-se sub vântul rece al nopții și sentimentul înghețat care o străbătu. Thrawn afirmase că C'baoth era nebun și ea putea într-adevăr să audă partea nesigură a demenței din glasul bătrânului. Cu toate acestea, maestrul Jedi nu se caracteriza exclusiv prin nebulie. Dinapoia vocii sale răzbătea oțelul dur, nemilos și calculat, dublat de sentimentul puterii și încrederii supreme.

Parcă îl auzea din nou pe Împărat vorbind.

– Am nevoie de ajutorul lui Skywalker, spuse ea silindu-se să-și păstreze glasul calm. Vreau doar să-l împrumut pentru scurt timp.

– Și după aceea îl aduci înapoi? spuse C'baoth sardonice.

Mara încleșta din dinți.

– Îl voi lua ca să mă ajute, C'baoth. Fie c-o vrei, fie că nu.

De data aceasta fu clar că maestrul Jedi rânjea. Un rânjel subțire, spectral.

– Ah, nu, Mara Jade, murmură el. Greșești. Crezi cu adevărat că, pentru simplul motiv că stai în mijlocul unui spațiu vid de Forță, nu am nici o putere împotriva ta?

– Nu sunt nici eu neajutorată, rosti femeia și, scoțând blasterul din toc, îl îndreptă spre pieptul lui.

C'baoth nu se clinti, dar, pe neașteptate, Mara simți un val de tensiune în aer.

– Nimeni nu mă amenință cu arma, vorbi maestrul Jedi cu glas încet și amenințător. Într-o bună zi, vei plăti scump pentru asta.

– Îmi asum riscurile, mârâi ea, retrăgându-se un pas, pentru a se rezema cu spatele de foliile-S de la tribordul X-interceptorului. (Deasupra și în stânga, îl auzea pe droidul R2 ciripind gânditor de unul singur.) Vrei să te dai la o parte și să mă lași să trec? Sau este necesar să recurgem la violență?

C'baoth păru c-o studiază.

– Știi că te-aș putea distruge? o întreabă în cele din urmă și amenințarea îi dispăruse complet din glasul care căpătase un ton aproape conversațional. Chiar acolo unde te afli, înainte de a-ți da măcar seama că ești atacată. Dar n-o voi face. Nu acum. Ți-am simțit prezența de-a lungul anilor, Mara Jade, ridicarea și coborârea puterii tale după ce moartea Împăratului ți-a răpit majoritatea ei. Apoi te-am zărit în meditațiile mele. Într-o bună zi, vei veni la mine de bunăvoie.

– Îmi asum riscurile și în privința asta.

– Nu mă crezi, rânji din nou spectral bătrânul, dar așa va fi. Viitorul este predestinat, tânăra mea viitoare Jedi, așa cum îți este și destinul. Într-o bună zi, vei îngeunchea în fața mea. Am văzut-o.

– În locul tău nu m-aș încrede în ceea ce pot Jedi să vadă, replică Mara riscând o privire pe lângă el spre clădirea scufundată în întuneric și întrebându-se ce ar fi făcut C'baoth dacă ar fi încercat să-l strige pe Skywalker. Împăratul privea și el mult în viitor. Nu l-a ajutat în cele din urmă.

– Poate că sunt mai înțelept decât a fost el, zise C'baoth și întoarse ușor capul într-o parte. Ți-am spus să te duci în camera ta, continuă cu glas apăsător.

– Așa ai spus, se auzi o voce familiară.

O siluetă se desprinsese din umbrele din fața clădirii și traversă curtea. Skywalker.

– Atunci ce cauți aici? se răsti C'baoth.

– Am simțit o perturbare în Forță, răspunse tânărul ieșind prin poartă și devenind mai vizibil în lumina palidă a stelelor. (Deasupra tunicii negre, chipul îi era inexpresiv, cu ochii fixați asupra femeii.) De parcă în apropiere ar fi avut loc o bătălie... Salut, Mara!

– Salut, Skywalker, reuși ea să murmure printre buzele uscate.

După toate cele care i se întâmplaseră de când sosise în sistemul Jomark, abia de acum începea să-și dea seama de enormitatea sarcinii la care se înhămasese. Ea, care-i declarase în mod deschis lui Skywalker că-l va uide într-o bună zi, urma să încerce să-l convingă că era mai demnă de încredere decât un maestru Jedi.

– Uite ce-i... Skywalker...

– Nu țiștești persoana greșită? întrebă el încetișor. Crezusem că pe mine mă vânai.

Mara aproape că uitase de blasterul pe care-l îndreptase spre C'baoth.

– N-am venit aici ca să teucid, zise ea deși propriile-i cuvinte îi sunau neconvingător și mincinos. Karrde are necazuri cu Imperiul. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l pot scăpa.

– Am înțeles. Skywalker privi spre bătrân. Ce s-a întâmplat aici, maestre C'baoth?

– Ce contează? În ciuda celor ce spune acum, a venit aici într-adevăr pentru ca să te distrugă. Ai fi preferat să n-o opresc?

– Skywalker..., începu Mara.

El ridică mâna oprind-o, fără să-și desprindă ochii de la C'baoth.

– Te-a atacat? îl întrebă. Sau te-a amenințat în vreun fel?

Femeia se uită la C'baoth... și-și simți răsuflarea înghețându-i în plămâni. Încrederea de mai devreme dispăruse de pe fața maestrului Jedi. În locul ei apăruse ceva rece și ucigaș. Îndreptat nu spre ea, ci spre Skywalker.

Și brusc Mara înțelese. Skywalker nu mai trebuia convins de trădarea lui C'baoth. Cumva, o știa deja.

– Ce contează care au fost acțiunile ei exacte? întrebă maestrul Jedi cu chip și mai înghețat decât vocea. Contează doar că ea este un exemplu viu al pericolului asupra căruia te-am avertizat din clipa în care ai sosit aici. Pericolul ce-i pândește pe toți Jedi din partea unei galaxii care ne urăște și se teme de noi.

– Nu, maestre C'baoth, zise Skywalker aproape cu blândețe. Cu siguranță, trebuie să înțelegi că mijloacele nu sunt mai puțin importante decât scopurile. Un Jedi folosește Forța pentru cunoaștere și apărare, niciodată pentru atac.

– O platitudine, pufni bătrânul, care se adresează minților simple. Sau celor care n-au suficientă înțelepciune pentru a decide singuri. Eu sunt mai presus de asemenea lucruri, Jedi Skywalker, așa cum vei fi și tu într-o bună zi. Dacă alegi să rămâi.

Skywalker clătină din cap.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu pot.

Se întoarse și porni spre Mara...

– Atunci înseamnă că întorci spatele galaxiei, declară C'baoth cu glas brusc sincer. Numai grație călăuzirii și puterii noastre, galaxia poate spera că va atinge vreodată adevărata maturitate. Știi asta la fel de bine ca și mine.

Skywalker se opri.

– Mai devreme spuneai că oamenii ne urăsc, îi reaminti el. Cum îi putem învăța pe cei care nu doresc călăuzirea noastră?

– Noi putem vindeca galaxia, Luke. Împreună, tu și cu mine, o putem face. Fără noi nu mai există speranță. Absolut deloc.

– Poate că s-ar putea descurca și fără tine, interveni Mara încercând să întrerupă vraja țesută de C'baoth.

Văzuse același tertip funcționând în cazul Împăratului, iar pleoapele lui Skywalker erau și așa destul de îngreunate.

Prea îngreunate, de fapt. Așa cum fuseseră ale ei, când se apropiase de Jomark...

Îndepărtându-se de X-interceptor, se apropie de Skywalker. C'baoth făcu un gest scurt, de parcă ar fi intenționat s-o oprească; femeia legănă ușor blasterul și el păru să abandoneze ideea.

Chiar și fără să-l privească pe Skywalker, Mara putu spune când îl atinse zona pustie de Forță din jurul ysalamirului ei. Tânărul inspiră brusc, umerii i se îndreptară de sub o gârbovire de care probabil că nici nu fusese conștient, și încuviință, parcă înțelegând finalmente un fragment de puzzle inexplicabil până atunci.

– Așa dorești să vindec galaxia, maestre C'baoth? întrebă el. Prin constrângere și înșelătorie?

Brusc, C'baoth dădu capul pe spate și izbucni în râs. Era ultima reacție la care Mara s-ar fi așteptat din partea lui și surpriza reală pe care o simți îi înlemni mușchii.

Iar în fracțiunea aceea de secundă, maestrul Jedi atacă.

Fusese doar o pietricică, nici măcar un bolovan, dar țâșni de nicăieri, izbindu-i cu o putere paralizantă mâna în care ținea blasterul. Arma dispăru, rotindu-se, în beznă, iar mâna îi fu străbătută de un cuțit dureros, apoi amorți.

– Atenție! strigă Mara spre Skywalker și se ghemui, bâjbâind după blaster, în vreme ce a doua piatră îi vâjâi pe lângă ureche.

Alături se auzi un bâzâit și brusc solul fu scăldat în lumina alb-verde a sabiei tânărului.

– Treci înapoia navei, ordonă el. Îl țin pe loc.

Amintirea lui Myrkr fulgeră prin mintea lui Mara, dar, chiar în clipa când deschise gura ca să-i reamintească faptul că era neajutorat fără Forță, Skywalker făcu un pas mare în față, ieșind de sub influența ysalamirului. Sabia scânteie în lateral și femeia auzi pocnitura dublă, când tăișul ei strălucitor opri alte două pietre.

Continuând să hohotească, C'baoth ridică mâna și trimise un trăsnet albastru spre ei.

Skywalker interceptă fulgerul cu sabia și, pentru o clipă, tăișul verzui fu înconjurat de o descărcare coronală alb-albastră. Al doilea trăsnet trecu pe lângă el, dispărând la limita zonei lipsite de Forță din jurul lui Mara; al treilea se răsuci în jurul lamei sabiei.

Degetele băjbâind ale femeii atinseră ceva metalic: blasterul. Ridicându-l, îl întoarse spre C'baoth...

Și cu o explozie luminoasă de foc laser, întregul peisaj păru că detonează sub ochii ei.

Uitase de droidul din X-interceptor. Se părea că și C'baoth uitase de el.

– Skywalker? întrebă Mara, clipind des pentru a-și alunga ceața purpurie de pe ochi și strâmbându-se din cauza izului înțepător al ozonului. Unde ești?

– Aici, lângă C'baoth. N-a murit.

– Asta se poate rezolva, mârâi ea.

Pășind cu atenție peste făgașele aburinde pe care tunul laser al X-interceptorului le săpase în sol, porni spre Jedi.

C'baoth zăcea pe spate, inconștient, dar respirând egal, cu Skywalker îngenuncheat lângă el.

– Nici măcar un fir de păr atins, murmură Mara. Impresionant!

– R2-D2 n-a tras ca să ucidă, zise Skywalker atingând cu blândețe fața bătrânului. Probabil că l-a amețit bangul sonic.

– Fie asta, fie unda de șoc propriu-zisă, încuviință Mara fără să îndepărteze blasterul de la forma neclintită. Dă-te la o parte! Îl termin eu.

Skywalker ridică ochii spre ea.

– N-o să-l omorâm. Nu în felul ăsta.

– Preferi să aștepți să-și recâștige cunoștința, ca să se poată lupta?

– Nu-i nevoie să-l ucidem, insistă Skywalker. Putem pleca de pe Jomark cu mult înainte ca el să-și revină.

– Nu-ți lași dușmanii în viață în urma ta, rosti ea apăsător. Asta dacă dorești să mai trăiești.

– El nu trebuie să fie dușman, spuse Skywalker cu onestitatea lui iritantă. Este bolnav. Poate că există un tratament.

– Nu l-ai auzit cum vorbea înainte să fi apărut tu. Este nebun, de acord, dar nu-i numai atât. Este puternic și periculos. Șovăi apoi adăugă: Vorbea exact așa cum o făceau Vader și Împăratul.

Un mușchi zvâcni pe obrazul lui Skywalker.

– Și Vader era afundat în partea întunecată a Forței, totuși a putut să-i înfrângă puterea și să se întoarcă de acolo. Poate că și C'baoth va reuși același lucru.

– Eu n-aș paria pe asta, bombăni femeia totuși puse blasterul în toc. (Nu era timp pentru controverse și, atâta vreme cât apela la ajutorul lui Skywalker, acesta avea drept efectiv de veto în asemenea privințe.) Nu uita însă că, dacă te înșeli, cuțitul se va înfige în spatele tău.

– Știu, zise Skywalker și privi de la C'baoth la ea. Ziceai că Talon Karrde are probleme?

– Da, încuviință Mara mulțumită să schimbe subiectul; pomenind de Împărat și de Vader, Skywalker îi reamintise prea clar de visul ei recurent. L-a capturat Marele Amiral. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l eliberăm.

Se pregăti pentru inevitabilul refuz și pentru negocierea ce avea să urmeze, dar, spre surprinderea ei, tânărul încuviință pur și simplu din cap și se ridică.

– Bine, spuse el. Să-i dăm drumul.

* * *

Cu un ultim bocet electronic, R2-D2 întrerupse transmisiunea și, cu obișnuita pâlpare de pseudomișcare, X-interceptorul dispăru.

– Nu-i foarte încântat, comentă Luke închizând transmiiătorul Skiprayului, totuși cred că l-am convins să meargă direct acasă.

– Aș prefera să fii realmente sigur, nu doar „să crezi”, îl avertiză Mara din scaunul pilotului, cu ochii fixați asupra displayului de navigație. Furișarea într-un depou de mărfuri imperial va fi destul de dificilă și fără să fim urmați de un X-interceptor al Noii Republici.

– Așa este, încuviință tânărul trăgând cu ochiul spre ea și întrebându-se dacă acceptul de a o însoți în Skipray fusese una dintre cele mai inteligente acțiuni ale lui din ultima vreme.

Mara depozitase ysalamirul în partea din spate a navei și el îi putea simți acum ura, clocotind imediat sub nivelul conștientului, aidoma unui foc pe jumătate consumat. Evoca amintiri neplăcute despre Împărat, cel care fusese învățătorul lui Mara, și, pentru o clipă, Luke se întreabă dacă nu cumva putea fi vorba despre o capcană complicată, menită să-l ucidă.

Dușmănia ei părea totuși ținută în frâu și nu putea să detecteze nici urmă de înșelătorie.

Pe de altă parte, nu putuse să detecteze nici înșelătoria lui C'baoth, decât când fusese aproape prea târziu.

Se foi în scaun, simțind cum se învăpăia la chip de rușine pentru ușurința cu care fusese păcălit de C'baoth. Deși, își reaminti, nu totul fusese o înscenare. Instabilitățile emoționale ale maestrului Jedi erau reale – cel puțin în privința asta era absolut sigur. Și chiar dacă instabilitățile acelea nu ajungeau la nivelul nebuniei la care făcuse aluzie Mara, cu siguranță erau îndeajuns de extinse pentru ca bătrânul să poată fi calificat ca bolnav.

Iar dacă și spusele ei despre colaborarea lui C'baoth cu Imperiul erau adevărate...

Luke se înfioră. *O voi învăța puteri pe care nici măcar nu ți le poți imagina*, spusese C'baoth despre Leia. Cuvintele diferiseră de cele pe care Vader i le spusese lui Luke pe Endor, dar sentimentul întunecat dinapoia lor fusese identic. Indiferent unde fusese cândva C'baoth, în mintea tânărului nu mai încăpea nici o îndoială că bătrânul mergea acum pe calea părții întunecate.

Cu toate acestea, Luke reușise să-l ajute pe Vader să se întoarcă de pe aceeași cale. Era o vanitate să creadă că putea face la fel pentru C'baoth?

Își alungă gândul. Indiferent de felul în care destinul maestrului Jedi putea fi împletit cu al său, asemenea întâlniri se găseau într-un viitor prea îndepărtat pentru ca să înceapă să se gândească la ele. Deocamdată, trebuia să se concentreze asupra sarcinii imediate și să lase viitorul să-i fie călăuzit de Forță.

– Cum l-a găsit Marele Amiral pe Karrde? o întreabă pe Mara.

Buzele ei se strânseseră pentru o clipă și Luke percepu o undă de autoreproș.

– Au pus o baliză de semnalizare la bordul navei mele. I-am condus direct la refugiul lui.

El încuviință din cap, reamintindu-și de salvarea lui Leia și de evadarea pe muchie de cuțit din prima *Steaua a Morții*, la bordul *Șoimului*.

– Și nouă ne-au făcut același șiretlic. Așa au descoperit baza Yavin.

– Ținând seama de ceea ce i-a costat, nu cred că te poți plânge, observă Mara sarcastic.

– Bănuiesc că Împăratul n-a fost încântat.

– Deloc, răspunse Mara sumbru, cu un ton încărcat de propriile ei amintiri. Vader a fost cât pe-aici să moară pentru eroarea aceea. (În mod deliberat, privi spre mâinile lui Luke.) De fapt, atunci și-a pierdut mâna dreaptă.

Luke flexă degetele mâinii drepte artificiale, simțind un ecou spectral al durerii pârjolitoare care-l sfredelise atunci când sabia de lumină a lui Vader îi retezase pielea, mușchiul și osul. Prin minte îi fulgeră un crâmpei dintr-un vechi aforism de pe Tatooine – ceva despre moștenirea răului de la o generație la următoarea...

– Care-i planul? întreabă el.

Mara inspiră adânc și Luke simți efortul emoțional prin care ea împinse trecutul cât mai departe.

– Karrde este prizonier la bordul navei Marelui Amiral, *Himera*. Conform graficului de zbor, imperialii se vor aproviziona peste patru zile în sistemul Wistril. Dacă tragem tare, ar trebui să putem ajunge acolo cu câteva ore înaintea lor. Ascundem Skiprayul, preluăm o navetă de aprovizionare și urmărim restul graficului de zbor.

Luke căzu pe gânduri. Părea riscant, totuși nu imposibil.

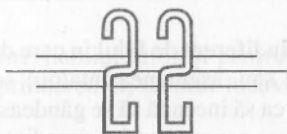
– Ce facem după ce ajungem la bord?

– Procedura imperială standard este ca echipajele navetelor să rămână la bordul aparatelor lor, cât timp echipele din *Himera* descarcă produsele. Cel puțin asta era procedura standard acum cinci ani. Înseamnă că vom avea nevoie de o diversiune pentru a coborî din navetă.

– Riscant, clătină din cap tânărul. Nu trebuie să atragem atenția asupra noastră.

– Ai alte idei mai bune?

– Deocamdată nu, ridică el din umeri. Dispunem însă de patru zile să ne mai gândim. Găsim noi ceva...

Mara închise elevatoarele repulsor și, cu un zăngănit metalic slab, naveta transportoare atinse podeaua calei hangar pupa din *Himera*.

– Naveta 37, anunță Luke în microfon. Am aterizat și așteptăm ordinele.

– Naveta 37, recepție, se auzi glasul dispecerului de trafic. Dezactivați toate sistemele și pregătiți-vă pentru descărcare.

– Am înțeles, spuse tânărul și întinse brațul să închidă consola de comunicații, dar Mara îl opri.

– Dispeceratul, rosti ea cu o voce având nuanța potrivită de curiozitate indiferentă, asta-i prima noastră livrare. Cât timp va trebui să staționăm?

– Vă sugerez să vă faceți confortabili, spuse sec dispecerul. Nu plecați până nu se descarcă toate navele. Cel puțin, două ore.

– Ah! exclamă Mara părând luată prin surprindere. Bine... mulțumesc. Am timp să trag și-un pui de somn.

Închise consola, apoi desfăcu centurile de siguranță și se sculă.

– Perfect! Ar trebui să avem timp să ajungem la blocul de detenție și să ne întoarcem.

– Asta cu condiția să nu-l fi transferat pe Karrde din navă, comentă Luke urmând-o spre partea din spate a punții de comandă și pe scara în spirală ce cobora spre spațiul de depozitare de dedesubt.

– N-au făcut-o. Singurul pericol ar fi să nu fi început deja tratamentul complet.

– Tratamentul complet? se încruntă el.

– Interogatoriul. Ajunsă în centrul incintei de depozitare, Mara privi în jur: Bun... cred că acolo ar fi cel mai bine, indică ea o secțiune a podelei. E la adăpost de ochi indiscreți și n-ar trebui să atingi nimic vital.

Luke activă sabia de lumină și începu cu atenție să decupeze podeaua. Tăiase mai mult de jumătate, când din orificiu fulgeră o scânteie orbitoare și luminile din incinta de depozitare se stinseră brusc.

– Nu-i nimic, se adresează el lui Mara care blestema în șoaptă. Lumina sabiei este suficientă ca să ne descurcăm.

– Mă tem mai degrabă ca nu cumva arcul electric să fi atins podeaua hangarului. În cazul ăsta, e greu să nu fi fost observați.

Luke se opri și-și extinse percepțiile Jedi.

– Aparent, nimeni din jur n-a văzut nimic.

– Să sperăm... Dă-i drumul, indică ea spre tăietură.

Peste încă un minut, folosind un vinci magnetic, ridicaseră în incintă secțiunea decupată din podea și fuzelaj. La câțiva centimetri dedesubt, luminată straniu de scânteierea verzuie a sabiei, se vedea podeaua hangarului din *Himera*. Mara coborî vinciul și-l prinse de ea. După aceea, întinzându-se pe burtă, Luke extinse sabia prin orificiu. Așteptă, până ce simți că în coridorul de sub puntea hangarului nu se afla nimeni.

– Nu uita s-o faci tronconică, îi reaminti Mara când sabia de lumină mușcă din metalul durificat. O gaură în plafon ar fi nițel cam evidentă chiar și pentru recruții neexperimentați.

Luke încuviință din cap și termină decuparea. Mara era pregătită și, chiar în clipa când tânărul dezactivează sabia, acționează vinciul, aducând placa groasă de metal în navetă. O ridică la un metru deasupra podelei lor, apoi opri motorul.

– Ajunge, zise ea.

Cu blasterul în mână, se așează ușor pe marginea încă fierbinte a găurii și se lăasă să cadă pe puntea de la nivelul inferior. O secundă de tăcere, cât privi în jur...

– Liber, șuieră femeia.

Luke se așează la rândul său pe marginea orificiului și privi comanda vinciului. Extinzând Forța, declanșează comutatorul și-și dădu drumul în gol.

Puntea de dedesubt era mai departe decât păruse, dar mușchii săi Jedi amortizară impactul fără probleme. Recăpătându-și echilibrul, ridică ochii, la timp pentru a vedea dopul metalic astupând perfect gaura.

– Arată bine, șopti Mara. Nu cred c-o s-o remarce cineva.

– Numai dacă nu se uită direct într-acolo. În ce direcție este centrul de detenție?

– Într-acolo, gesticulă Mara cu blasterul spre stânga. N-o să putem însă merge îmbrăcați în felul ăsta. Haide!

Porni spre capătul coridorului, apoi traversă o întretăiere, spre alt coridor, mai lat. Luke își păstră simțurile alerte, dar numai ocazional detectă pe câte cineva.

– Al naibii de tăcut e locul ăsta, comentă el.

– N-o să dureze mult. Este o zonă pentru servicii de aprovizionare și majoritatea celor care în mod normal lucrează aici au urcat acum la nivelul de sus, ajutând la descărcarea navetelor. Înainte de merge mai departe, avem totuși nevoie de niște uniforme sau combinezoane de zbor.

Tânărul își aminti de prima ocazie când încercase să se deghizeze în imperial.

– De acord, dar să-ncercăm să evităm armurile blindate ale trupelor de șoc. Prin căștile lor este foarte greu de văzut.

– Nu credeam că Jedi au nevoie de ochi, replică acru femeia. Uite, am ajuns. Acolo este o secțiune de cabine pentru echipaj.

Luke simțise deja creșterea populației de la nivelul respectiv.

– Nu cred că ne putem furișa printre atâția oameni, o preveni.

– Nici nu intenționam asta, rosti Mara și indică spre alt coridor ce ducea spre dreapta. Pe-acolo ar trebui să existe un grup de vestiare pentru echiparea piloților TIE. Să vedem dacă găsim unul neocupat, în care să existe și două costume de zbor suplimentare.

Dacă însă Imperiul era îndeajuns de nepăsător ca să nu asigure paza zonelor pentru serviciile de aprovizionare, nu același lucru se putea spune despre vestiarele pentru echiparea piloților. Erau șase, grupate în jurul bancului de turbo-lifturi, la capătul coridorului, iar după zgomotele de conversație ce răzbăteau slab dinapoia ușilor, era clar că în fiecare se găseau cel puțin două persoane.

– Ce facem acum? șopti Luke.

– Tu ce crezi? replică ea, strecurând blasterul în toc și flectându-și degetele. Spune-mi care vestiar are mai puțini ocupanți și după aceea dă-te la o parte. Eu o să fac restul.

– Stați puțin, o opri Luke gândind febril.

Nu dorea să-i ucidă cu sânge rece pe cei dinapoia acelor uși, dar nici să se pună în situația periculoasă cu care se confruntase în decursul raidului imperial asupra operațiunilor miniere ale lui Lando de pe Nkllon, cu câteva luni în urmă. Acolo întrebunțase cu succes Forța pentru a-i deruta pe vânătorii TIE, dar cu prețul unei apropieri periculoase de marginea forței întunecate. Nu era o experiență pe care ar fi dorit s-o repete.

Însă dacă ar fi putut atinge cu blândețe mințile imperialilor, în loc să le înșface și răsucescă...

– Vom încerca aici, arată spre un vestiar în care simțea numai trei bărbați. Dar nu vom da buzna, ca să ne luptăm. Cred că le pot anula curiozitatea într-atât încât eu să intru, să iau costumele de zbor și să ies.

– Și dacă nu poți? Vom pierde factorul surpriză pe care l-am fi deținut.

– Nu te teme. Pregătește-te.

– Skywalker...

– În plus, mă-ndoiesc că, chiar beneficiind de factorul surpriză, i-ai fi putut rezolva pe toți trei fără zgomot. Ce părere ai?

Mara îi aruncă o privire la fel de pătrunzătoare ca o rază laser, dar îi făcu semn spre ușă. Ordonându-și mintea în direcția fluxului Forței, Luke porni într-acolo. Panoul de metal masiv glisă în lateral la apropierea sa și tânărul pătrunse.

Într-adevăr, în jurul mesei de monitorizare din centrul vestiarului se aflau trei bărbați – doi în uniforme de cafenii imperiale ale echipelor obișnuite de lucru, iar al treilea purtând uniformă neagră și casca evazată a unui soldat din trupele de șoc. Toți trei ridicară ochii la deschiderea

ușii, iar Luke le percepu interesul leneș vizavi de un nou venit. Întinzându-se prin Forță, le atinse blând mințile, șuntând curiozitatea. Cei doi lucrători îl cântăriră din ochi, apoi îl ignorară; soldatul continuă să-l privească, dar numai ca alternativă la a-și privi tovarășii. Încercând să pară cât mai degajat și nepăsător, Luke se apropie de rackul cu costume de zbor de lângă perete și luă trei combinezoane. Conversația din jurul mesei de monitorizare continuă, în timp ce tânărul le puse pe braț și ieși din vestiar. Ușa glisă, închizându-se în urma sa...

– Ei bine? șuieră Mara.

Luke încuviință din cap și expiră silențios.

– Dă-i drumul și îmbracă-te, îi spuse. Vreau să încerc să le mai anulez curiozitatea pentru două minute. Până vor uita că am fost vreodată înăuntru.

Femeia aprobă și începu să-și tragă costumul de zbor peste salopetă.

– Utilă șmecheria asta, comentă ea.

– Cel puțin acum a funcționat, fu de acord Luke.

Precaut, își îndepărtă atingerea de la mințile imperialilor și așteptă încordat valul de emoție care ar fi dovedit că schema fusese dibuită. Nu exista însă nimic, doar fluxul leneș al unei conversații plictisite.

Șmecheria funcționase. Cel puțin de data aceasta.

Când se întoarse cu spatele spre vestiar, Mara îl aștepta deja cu o cabină de turbo-lift oprită.

– Haide! îl chemă grăbită. (Purta deja costumul de zbor, iar celelalte două îi atârnavă pe umăr.) O să te schimbi pe drum.

– Sper să n-apară nimeni în timp ce-o fac, mormăi el strecurându-se în cabină. O să-mi fie cam greu să explic.

– N-o să apară nimeni, zise Mara când ușa cabinei se închise înapoia lor și turbo-liftul porni să urce. L-am programat fără oprire. Ești sigur că așa vrei să procedezi în continuare?

– Nu cred că avem de-ales, pufni Luke trăgându-și peste haine costumul de zbor care era teribil de strâmt. Odată, în *Steaua Morții*, Han și cu mine am încercat abordarea frontală. N-a fost tocmai un succes fără pereche.

– Da, însă n-ați avut acces la calculatorul central. Dacă pot aranja înregistrările și ordinele de transfer, ar trebui să-l putem scoate de acolo înainte ca cineva să-și dea seama ce s-a petrecut.

– Totuși ai lăsa martori care ar ști că a plecat. Dacă vreunul dintre ei ar decide să confirme ordinele verbal, totul s-ar duce de răpă. Și nu cred că șmecheria din vestiarul pentru echiparea piloților va mai ține cu paznicii din centrul de detenție – ei sunt mult mai alerți.

– Bine, încuviință femeia și se întoarse către panoul de comandă al turbo-liftului. Mie nu mi se pare deloc plăcut, dar dacă asta vrei – nu te contrazic.

Centrul de detenție se afla în capătul îndepărtat al secțiunii pupa, la câteva niveluri sub secțiunile de comandă și control al sistemelor, chiar deasupra Ingineriei și a giganticilor duze ale propulsiei subluminece. Cabina turbo-liftului își modifică direcția de câteva ori pe parcurs,

alternând între deplasarea pe orizontală și pe verticală. Lui Luke i se păru un traseu excesiv de complicat și se trezi întrebându-se, chiar și acum, dacă nu cumva Mara juca un rol dublu. Aura ei nu indica însă vreo urmă de trădare și tânărul se gândi că poate ea încâlcise în mod deliberat ruta, pentru a-și pierde urma de sistemele de securitate internă ale *Himerei*.

În cele din urmă, cabina se opri și ușa glisă, deschizându-se. Ieșiră pe un coridor lung, prin care mergeau lucrători în salopete de întreținere.

– Ușa de acces este pe-acolo, șopti Mara arătând spre coridor. Îți las trei minute.

El aprobă din cap și porni, străduindu-se să lase impresia că ar fi fost familiarizat cu împrejurimile. Pașii îi răsunau pe podeaua metalică, readucând amintirile incursiunii aceleia aproape dezastruoase din prima *Stea a Morții*.

Pe atunci nu era însă decât un puști uluit, amețit de vise de glorie și eroism, și prea naiv ca să înțeleagă pericolele mortale care însoțeau asemenea acțiuni. Acum era mai vârstnic și cu mai multă experiență, și știa cu exactitate în ce intra.

Cu toate acestea, nu se oprea. Într-un colțișor îndepărtat al minții se întrebă dacă asta însemna că era mai mult sau mai puțin nesăbuit decât fusese ultima dată.

Ajunse la ușă și se opri, prefăcându-se că studiază datapadul găsit într-unul dintre buzunarele costumului de zbor, până ce coridorul fu pustiu. Apoi, inspirând pentru ultima dată aer curat, deschise ușa și intră.

Chiar și ținându-și răsuflarea, duhoarea îl lovi aproape fizic. Indiferent cât ar fi progresat Imperiul în ultimii ani, ghețele sale de gunoi continuau să duhnească la fel de oribil ca întotdeauna.

Lăsa ușa să se închidă în urma sa și în aceeași clipă auzi sunetul slab al declanșării unui releu intern. Își lăsase o marjă de timp prea mică; probabil că Mara activase deja ciclul de comprimare. Respirând pe gură, tânărul așteptă... și peste o clipă, cu un bufnet înăbușit de aparatură hidraulică masivă, pereții începură să se apropie încetișor unul de celălalt.

Luke înghiți un nod, strânse mai bine sabia și se strădui să rămână deasupra mormanelor de gunoaie și echipamente defecte care porniseră să onduleze și să se deformeze în jurul picioarelor sale. Modalitatea aceea de pătrundere în centrul de detenție fusese ideea lui și trebuise să vorbească mult și insistent ca s-o convingă pe Mara. Acum însă, când era realmente aici, și pereții se apropiau, brusc nu i se mai părea o idee chiar atât de bună. Dacă femeia nu putea să controleze corespunzător deplasarea pereților... sau dacă era întreruptă din ceea ce făcea...

Sau dacă, pentru numai câteva clipe, se lăsa pradă dușmăniei pe care o nutrea față de el...

Pereții se apropiau tot mai mult, concasând totul în cale. Luke se luptă să-și mențină poziția, perfect conștient de faptul că dacă Mara plănuia o trădare, el n-ar fi știut-o decât când ar fi fost prea târziu ca să se mai salveze. Pereții compresori erau prea groși pentru a-și tăia o ieșire cu

sabia și, deja, masa mișcătoare de sub tălpi îl purtase prea departe de ușă, ca să poată scăpa pe acolo. Ascultând scrâșnetele metalului și plasticului torturat, Luke privi cum distanța dintre pereți ajunse la doi metri... la un metru și jumătate... la un metru...

Și pereții se opriră, vibrând violent, la mai puțin de un metru depărtare unul de celălalt.

Tânărul inspiră adânc, aproape fără să mai remarce mirosul. Mara nu-l trădase și-și executase misiunea perfect. Acum venise rândul lui. Apropiindu-se de capătul opus al incintei, îndoi picioarele sub el și se propulsă în sus.

Terenul era instabil și pereții compactorului de gunoarie impresionant de înalți, așa încât, chiar cu amplificarea Jedi, ajunse abia la jumătatea înălțimii lor. Dar chiar în clipa în care atinse punctul de vârf al traiectoriei, strânse genunchii la piept și desfăcu picioarele în lateral; cu o zguduitură puternică, pe care o resimți în picioare și în șale, se propti ferm între pereți. Rămase așa câteva secunde, pentru a-și trage răsuflarea și a se orienta, apoi porni să suie.

Nu era chiar așa de rău pe cât se temuse. Pe Tatooine, în copilărie, se cățăraseră destul de mult și de cel puțin șase ori atacase hornuri muntoase, deși niciodată cu entuziasm real. Acum, pereții netezi ai compactorului ofereau posibilitatea unei tracțiuni mult mai mici decât piatra, totuși interstițiul perfect egal și absența asperităților sau muchiilor tăioase compensau celălalt dezavantaj. Peste două minute, ajunsesese sub plafonul concasorului, la toboganul de întreținere care ducea – spera el – la nivelul de detenție. Dacă Mara reținuse corect graficul de pază, avea la dispoziție cam cinci minute înainte de schimbarea carturilor. Strângând din dinți, se împinse prin câmpul magnetic de la capătul de jos al toboganului și, revenit la aer curat, porni în sus.

Avu nevoie de cinci minute ca să descopere că femeia ținuse minte perfect programul. Prin grilajul care acoperea deschiderea toboganului, putea să audă zgomote de conversații și mișcări din direcția camerei de gardă, întrerupte de șuierăturile regulate ale ușilor turbo-lifturilor. Paznicii se schimbau și pentru următoarele două minute, ambele carturi aveau să fie în camera de gardă. Momentul ideal, dacă acționa rapid, de a scoate un prizonier pe sub nasul lor.

Agățându-se cu o mână de grilaj, luă sabia și o activă. Având grijă să nu scoată vârful tăișului în coridor, reteză o secțiune a grilajului și o trase în puț, lângă el. Folosind o carabinieră a costumului de zbor, o agăță de ceea ce mai rămăsese din grilaj și ieși prin deschidere.

Coridorul era pustiu. Luke privi numărul celei mai apropiate celule, ca să se orienteze, și porni spre cea indicată de Mara. În camera de gardă, conversația părea să se apropie de sfârșit și în curând, noii paznici aveau să iasă și să-și ocupe posturile pe coridoarele blocului de detenție. Cu percepțiile alerte, Luke se furișă spre celula indicată și, urându-și noroc în gând, apăsă tasta de deschidere.

Când auzi ușa, Karrde ridică ochii de pe cușeta pe care stătea întins, purtând pe chip binecunoscutul său surâs sardonice. Ochii i se focalizară asupra purtătorului de costum de zbor și zâmbetul dispăru instantaneu.

– Nu pot să cred, murmură el.

– Nici eu, replică Luke examinând rapid celula. Poți să umbli?

– Pot și sunt gata, rosti Karrde sărind în picioare și apropiindu-se de ușa. Din fericire, mă țin încă în etapa de distrugere psihică. Fără hrană și somn – cunoști rutina.

– Am auzit de ea. Luke privi într-o direcție și în cealaltă a coridorului încă pustiu. Ieșirea e pe aici. Haide!

Ajunseră la grilaj fără nici un incident.

– Cred că glumești, făcu Karrde când Luke se strecură prin gaură, proptindu-se cu spatele și tălpile în pereții toboganului.

– Cealaltă ieșire are paznici la capăt, îi reaminti tânărul.

– Corect, încuviință Karrde privind fără chef în gol. Ar fi prea mult să sper la o frânghie?

– Scuze! Singurul loc de care aș putea s-o leg este grilajul, și ar fi observată imediat. Sper că n-ai rău de înălțime?

– Nu înălțimea mă sperie, ci căderea de la înălțime, replică sec contrabandistul.

Începuse însă deja să urce, deși încheieturile degetelor i se vedeau înălțate de forța cu care strângea grilajul.

– O să coborâm în concasorul de deșeuri, explică Luke. Ai mai făcut asta vreodată?

– Nu, dar învăț repede. (Privind peste umăr la Luke, Karrde adoptă o poziție similară, proptindu-se în pereții toboganului.) Bănuiesc că vrei să acoperim gaura, adăugă el, ridicând secțiunea decupată și potrivind-o la loc în deschizătură. Deși n-o să păcălească pe nimeni care se uită atent.

– Cu nițel noroc, îl asigură Luke, vom fi în hangar înainte să se întâmple asta. Haide acum. Încet și atent – asta-i!

Ajunseră la concasor fără probleme deosebite.

– Partea Imperiului pe care turiștii n-o văd niciodată, comentă sec Karrde, când Luke îl conduse peste maldărele de gunoaie. Cum ieșim de aici?

– Ușa-i acolo, arată tânărul în jos sub nivelul masei pe care pășeau. Mara ar trebui s-o deschidă peste două minute.

– Ah... Mara este aici?

– Pe drum, mi-a spus cum ai fost capturat, explică Luke încercând să perceapă sentimentele celuiilalt. (Dacă și le ascundea, o făcea foarte bine.) A zis că ea n-a făcut parte din capcana aceea.

– Oh, sunt sigur în privința asta. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că anchetatorii mei s-au străduit din greu să strecoare aluzii tocmai în direcția respectivă. Privi gânditor spre Jedi: Ce ți-a promis în schimbul ajutorului?

– Nimic. Mi-a reamintit doar că-ți eram dator pentru că nu m-ai predat imperialilor pe Myrkr.

Umbra unui surâs ironic flutură peste buzele lui Karrde.

– Într-adevăr. Nu ți-a spus nici motivul pentru care mă dorea Marele Amiral?

Luke se încruntă. Contrabandistul îl privea îndeaproape... și acum, când era atent, tânărul își putea da seama că Talon Karrde îi ascundea ceva.

– Am bănuir că drept răzbunare pentru că m-ai ajutat să scap. Mai există și altceva?

Privirea lui Karrde se îndepărta de la el.

– Să zicem doar că, dacă scăpăm de aici, Noua Republică are șanse de a reuși o lovitură de proporții.

Ultimul său cuvânt fu întrerupt de un zăngănit înfundat; cu o vibrație masivă, pereții compactorului începură să se îndepărteze lent. Luke îl ajută pe Karrde să-și mențină echilibrul, în vreme ce așteptau degajarea ușii, și-și extinse percepțiile pe coridorul de afară. Destui membri de echipaj treceau pe acolo, dar nu simțea în nici unul suspiciuni sau o alertă aparte.

– Mara face toate astea? întrebă Karrde.

– Da, încuviință Luke, are un cod de acces la calculatorul navei.

– Interesant... Dedusesem că, în trecut, a avut o legătură cu Imperiul. În mod evident, a fost situată mult mai sus decât bănuiam.

Luke aprobă din cap, reamintindu-și dezvăluirile făcute de femeie în pădurea Myrkr. Mara Jade, Mâna Împăratului...

– Da, așa este.

Pereții ajunseră la capătul cursei și se opriră. După încă o clipă, se auzi clicul releului. Luke așteaptă până ce în exteriorul imediat al ușii nu era nimeni, apoi o deschise și păși afară. Doi tehnicieni de întreținere, care lucrau la un panou deschis, la vreo doisprezece metri mai departe, aruncară o privire pe jumătate curioasă spre nou-sosiți; uitându-se la fel de nepăsător înspre ei, Luke scoase datapadul din buzunar și se prefăcu că operează o intrare. Karrde îi cântă în strună, oprindu-se lângă el și revărsând un torent de jargon pe când Luke își completa raportul imaginar. Lăsând ușa să se închidă, tânărul introduse datapadul în buzunar și porni pe coridor.

Mara îi aștepta la bancul de tubo-lifturi, ținând pe braț al treilea costum de zbor.

– Cabina sosește, murmură ea.

Pentru o clipă, ochii i se întâlniră cu ai lui Karrde și chipul păru că i se încordează.

– Știe că nu l-ai trădat, îi șopti Luke.

– Nu te-am întrebat nimic, mârâi ea, însă tânărul simți că o parte din încordare îi dispare. Ia-l, îi întinse costumul lui Karrde. Un mic camuflaj.

– Mulțumesc. Unde mergem acum?

– Am venit cu o navetă de aprovizionare, explică femeia. Ca să ieșim din ea, am decupat o gaură în fuzelajul inferior, dar ar trebui să avem timp destul ca s-o etanșăm la loc, înainte de a căpața permisiunea decolării.

Cabina turbo-liftului sosi pe când Karrde își termina de prins ultimele încheietori ale costumului. Înăuntru se mai găseau doi bărbați având între ei un rețeu cu miez activ strălucitor, pe o măsuță flotantă, care ocupa aproape toată cabina.

– Încotro? întrebă unul dintre ei cu politețea absentă a cuiva care are probleme mai importante pe cap.

– Vestiarul de echipare 33-129-T, răspuse Mara pe același ton.

Tehnicianul introduse destinația pe panou și ușa glisă, închizându-se, iar Luke răsuflă ușurat pentru prima dată de când Mara coborâse Skiprayul pe Wistril cu cinci ore în urmă. Alte zece-cincisprezece minute și aveau să se găsească în siguranță în naveta lor.

În ciuda tuturor probabilităților, reușiseră.

* * *

Raportul de cart din hangar sosi și Pellaeon se opri din monitorizarea reviziei comenzii deflectorului punții, pentru a-l parcurge rapid cu privirea. Excelent: descărcarea se efectua cu aproape opt minute mai repede decât fusese programat. În felul acela, *Himera* putea să facă rendez-vous cu *Șoimul Furtunii* la timp pentru a pregăti ambuscada convoiului rebel care se forma în vecinătatea lui Corfai. Marcă raportul ca fiind citit și-l trimise în fișiere; revenise cu atenția asupra reviziei, când auzi pași ușori înapoia sa.

– Bună seara, căpitane, îl salută Thrawn din cap.

Se apropie de scaunul lui Pellaeon și examina lent puntea.

– Bună seara, domnule amiral, roți Pellaeon scaunul spre el. Am crezut că v-ați retras să vă culcați.

– Am fost în cabina mea de comandă, răspuse Thrawn cercetând displayurile, și, înainte de culcare, am vrut să mai văd o dată statutul navei. Ce se revizuieste – deflectorul punții?

– Da, domnule amiral, spuse căpitanul întrebându-se ce opere de artă aparținând cărei specii privise Marele Amiral în seara aceea. Nici o problemă deocamdată. Descărcarea transportoarelor din Cala 2 decurge chiar înaintea graficului.

– Este bine. Noutăți de la patrula Endor?

– Doar o completare la unicul raport de până acum. Au confirmat că nava pe care au interceptat-o pătrunzând în sistem aparține unui contrabandist care intenționa să scotocească prin rămășițele bazei imperiale de acolo. Continuă să verifice echipajul.

– Reamintește-le să facă o treabă amănunțită înainte de a elibera nava, rosti încruntat Thrawn. Organa Solo n-ar fi abandonat pur și simplu *Șoimul Mileniului* acolo, pe orbită. Mai devreme sau mai târziu, va reveni după navă... iar atunci, vreau să pună mâna pe ea.

– Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon știind prea bine că nu mai trebuia să-i reamintească asta comandantului patrului Endor. Apropo de *Șoimul Mileniului*, ați decis dacă mai scanăm nava?

– Măndoiesc că ne va aduce noutăți. Echipa de scanare ar fi mai utilă la întreținerea sistemelor *Himerei*. Transferă *Șoimul Mileniului* pentru stocare în calele inferioare, până-i găsim o utilizare.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon revenind spre consolă și înregistrând ordinul. Ah, acum câteva minute, a sosit un raport mai bizar. O patrulă de rutină prin perimetrul bazei de aprovizionare a descoperit o navă-detonatoare Skipray care a asolizat forțat acolo.

– O asolizare forțată? se încruntă Thrawn.

– Da, domnule amiral, zise căpitanul apelând raportul. Intradosul i-a fost serios avariat și întregul fuzelaj era ars.

Imaginea apăru pe display și Marele Amiral se aplecă peste umărul lui Pellaeon, examinând-o.

– Cadavre?

– Nu. Singura ființă de la bord – și aici rezidă aspectul bizar – era un ysalamir.

Îl simți pe Thrawn încordându-se.

– Arată-mi.

Pellaeon tastă următoarea imagine: prim-planul ysalamirului pe cadrul său biogen.

– Cadrul nu este dintre ale noastre, indică el. Nu se poate ști de unde a provenit.

– Ba da, îl asigură Thrawn și, îndreptându-se, inspiră adânc. Declanșează alarma de intruși, căpitane. Avem musafiri la bord.

Pellaeon se holbă la el uluit, dar degetele băjbăiră, găsind și răsucind comutatorul alarmei.

– Musafiri? repetă el în clipa în care sirenele începură să urle gros.

– Da, încuviință Thrawn și ochii lui roșii străluciră cu un foc neașteptat. Ordonă verificarea imediată a celulei lui Karrde. Dacă mai este acolo, să fie mutat imediat și pus sub paza directă a trupelor de șoc. Vreau dublarea paznicilor din jurul navetelor de aprovizionare și verificarea imediat a identităților echipajelor acestora. După aceea... dezactivați calculatorul principal al *Himerei*.

Degetele lui Pellaeon încremeniră pe tastatură.

– Dezactivarea...

– Am ordonat ceva, căpitane!

– Da, domnule amiral, murmură Pellaeon printre buzele pe care le simțea amortite.

În toți anii săi de serviciu imperial, nu asistase niciodată la dezactivarea deliberată a calculatorului principal al unei nave de luptă, decât în docurile șantierelor spațiale. Operațiunea însemna orbirea și incapacitarea navei. Dacă la bord existau intruși, așa ceva putea să fie fatal.

– Recunosc că ne va împiedica într-o măsură eforturile, zise Marele Amiral parcă citindu-i temerile, dar îi va împiedica într-o măsură și mai mare pe dușmanii noștri. Singura modalitate prin care ei puteau să știe

cursul și destinația *Himerei* era ca Mara Jade să fi accesat calculatorul navei când am adus-o, împreună cu Karrde, la bord.

– Imposibil, insistă Pellaeon făcând o grimasă pe măsură ce displayurile acționate de calculator începură să se stingă. Știa prea bine că orice coduri de acces au fost schimbate de ani buni.

– Doar dacă nu există coduri permanente, introduse direct în sistem. Plasate acolo de Împărat, pentru el și pentru agenții lui. Fără îndoială, Jade se bazează pe accesul respectiv în tentativa ei de eliberare a lui Karrde și de aceea o vom lipsi de el.

Un soldat din trupele de șoc se apropie de ei.

– Da, comandante?

– Mesaj prin comunicator de la detenție, anunță vocea deformată electronic. Prizonierul Talon Karrde nu se mai află în celula sa.

– Perfect, zise sumbru Thrawn. Alertează toate unitățile să înceapă cercetarea zonei dintre detenție și calele hangar de la pupa. Karrde trebuie recapturat viu... nu neapărat întreg, dar viu. Cât despre probabilitățile lui salvatori, îi doresc de asemenea vii, dacă este posibil. Dacă nu este... Dacă nu este, voi înțelege situația.

Tânguitul alarmei răsună din difuzorul de deasupra lor și, peste câteva clipe, cabina turbo-liftului se opri brusc.

– Fir-ar al naibii, mormăi unul dintre cei doi artileriști care luaseră locul tehnicienilor și scoase un card micuț de identificare de sub catarama centurii. Nu s-au mai plictisit ăia de pe punte să facă atâtea exerciții de alarmă?

– Dacă mai vorbești așa, poți s-ajungi direct în fața plutonului de trupe de șoc, îl avertiză celălalt trăgând cu ochiul în direcția lui Luke și a tovarășilor săi.

Trecând pe lângă el, își introduse cardul în fantă și tastă un cod de confirmare.

– Înainte de a veni Marele Amiral, era mult mai rău. Oricum, ce vrei să faci: să anunțe exercițiile de alarmă din timp?

– După mine, totu-i complet inutil, mârâi primul validându-și cardul în același fel. De fapt, cine se așteaptă să suie la bord? O bandă de piraiți, sau ce?

Luke privi întrebător spre Karrde, neștiind ce să facă. Mara însă înainta deja spre artileriști, ținând în mână cardul din costumul de zbor împrumutat. Pășii între ei, întinse cardul spre fantă...

Și lovi cu muchia palmei, puternic, în partea laterală a gâtului primului imperial.

Capul îi zvâcni în lateral, iar bărbatul se năruí fără sunet la podea. Al doilea artilerist de abia avu timp să bolborosească ceva neinteligibil, înainte ca Mara să-l trimită alături de colegul său.

– Haideți, să ieșim de aici, se răsti ea pipăind în lungul liniei de joncțiune dintre ușă și peretele cilindric al cabinei. E blocată ferm... Haide, Skywalker, fă-ți meseria.

Luke activă sabia.

– Cât timp avem? întrebă el, decupând o ieșire îngustă printr-o parte a ușii.

– Nu prea mult, răspunse încruntată femeia. Cabinele turbo-lifturilor au senzori care raportează numărul persoanelor dinăuntru. Ne va lăsa probabil încă un minut, pentru a ne introduce cardurile, apoi raportează calculatorului de sistem. Trebuie să ajung la un terminal înainte ca mesajul să ajungă de acolo la calculatorul principal și să ne aducă trupele de șoc pe cap.

Tânărul termină tăietura și dezactivează sabia, iar Mara și Karrde ridicară bucata decupată, îndepărtând-o. Înapoia ei se afla peretele tunelului, nu tocmai aliniat cu deschiderea.

– Perfect, rosti Mara strecurându-se prin interstițiu. Începusem să ne rotim, când s-a oprit sistemul. Avem loc să intrăm în tunel.

Ceilalți o urmară. Tunelul turbo-liftului avea secțiunea aproximativ dreptunghiulară, cu șine strălucitoare de ghidare în lungul pereților, plafonului și podelei. Luke simți furnicătura câmpurilor electrice, când trecu aproape de șine, și ținu seama să nu le atingă.

– Încotro? șopti spre Mara.

– Chiar aici, răspunse ea în același fel, oprindu-se în dreptul unei plăci cu laturi roșii, încastrate în perete, între șinele de ghidare. Tunelul de acces, care ar trebui să ne ducă la o magazie de stocare a droizilor de serviciu, unde să fie un terminal de calculator.

Sabia de lumină distruse rapid zăvorul de siguranță al panoului de acces. Mara se strecură înăuntru, cu blasterul în mână, și dispăru în tunelul întunecat. Luke și Karrde o urmară, trecând pe lângă un șir dublu de droizi de întreținere dezactivați, fiecare ținând un set impresionant de scule deschise în evantai, parcă prezentându-le pentru inspecție. Dincolo de ei, tunelul se lărgea într-o încăpere micuță, unde, așa cum prevăzuse femeia, printre conducte și cabluri, se zărea un terminal. Mara se aplecase deja peste el, dar, când Luke păși în incintă, simți șocul neașteptat degajat de femeie.

– Ce s-a întâmplat?

– Au închis calculatorul principal, răspunse ea cu o expresie uluită pe chip. Nu s-au mulțumit să-l șunteze, ori să-l pună pe stand-by, ci l-au închis complet.

– Marele Amiral și-a dat probabil seama că poți să-l accesezi, se apropie Karrde. Ar fi bine s-o ștergem de-aici. Ai habar unde ne aflăm?

– Undeva deasupra hangarelor pupa. Tehnicienii din lift au coborât imediat înainte de secțiunea centrală a echipajului și n-am mai coborât prea mult de acolo.

– Deasupra hangarelor..., repetă contrabandistul gânditor. Cu alte cuvinte, în apropiere de calele inferioare de stocare?

– Vrei să furăm o navă de acolo? îl privi femeia.

– De ce nu? Probabil că se așteaptă să mergem direct la hangar. Este posibil să nu se uite după un vehicul care iese din calele inferioare.

– Dar dacă le trece prin minte, vom fi ca niște mynocki prinși în cursă, când trupele de șoc vor veni după noi, replică Mara. Să ieșim din calele inferioare, trăgând în stânga și-n dreapta...

– Tăceți, o opri Luke ale cărui percepții Jedi furnicaseră, trimițându-i un avertisment. Vine cineva!

Mara bolborosi o înjurătură și se ghemui îndărătul terminalului, cu blasterul îndreptat spre ușă. Lipsit de armă, Karrde se retrase în tunelul de serviciu printre droizii de întreținere înșiruiți acolo. Luke se lipi de perete, lângă ușă, cu sabia pregătită, dar nu activată. Lăsa Forța să curgă prin el și se încordă pentru acțiune, ascultând aurele sumbre și decise ale trupelor de șoc ce se apropiau și recunoscând, spre regretul său, că aici nu avea să reușească nimic prin manipulările subtile ale minților. Strângând puternic mânerul sabiei, aștepta...

Brusc, doar cu o licărire de avertisment, ușa se deschise și doi soldați din trupele de șoc apărură în prag, cu carabinele blaster pregătite. Luke ridică sabia, cu degetul mare pe comutatorul de activare...

Pe neașteptate, tunelul în care dispăruse Karrde fu inundat de o lumină orbitoare, însoțită de scrâșnete metalice puternice.

Soldații pătrunseră în incintă, pășind fulgerător de o parte și de cealaltă a ușii, iar armele se îndreptară automat către sursa de lumină și zgomot, în timp ce alți doi soldați, purtând uniforme negre navale, îi urmară, înghesuindu-se peste ei. Trupele de șoc o zăriră pe Mara, ghemuită după terminal și carabinele se întoarseră într-acolo.

Femeia fu mai rapidă. Blasterul ei scui pă de patru ori, câte două focuri pentru fiecare, și ambii imperiali căzură pe podea, cu o carabină trăgând inutil, declanșată de un ultim reflex. Pușcașii navali din spate își căutară instantaneu adăpost, deschizând focul asupra atacatoarei.

O singură mișcare a sabiei îi ucise pe amândoi.

Luke dezactivează arma, scoase capul pe ușă și privi rapid într-o parte și alta.

– Liber, îi spuse lui Mara, revenind în incintă.

– Deocamdată, preciză ea strecurând blasterul în toc și ridicând carabinele. Să-i dăm drumul!

Karrde îi aștepta lângă panoul de acces prin care intraseră.

– Se pare că turbo-lifturile încă n-au fost reactivate, îi anunță. Ar fi mai sigur ca, deocamdată, să rămânem la adăpostul tunelurilor. Probleme cu echipa de cercetare?

– Nu, răspunse Mara întinzându-i o carabină. Apropo, a fost utilă diversivunea aceea.

– Droizii de întreținere sunt minunați, încuviință Karrde. Spre calele inferioare de stocare?

– Da, aprobă Mara. Sper că știi ce vom face acolo.

– Îmi cer scuze de pe-acum, dacă nu va merge așa cum am gândit. Haidem!

* * *

Treptat, prin comunicatoare și intercom, începură să sosească rapoartele. Nu erau încurajatoare.

– Nici un semn al suspectilor pe nivelul zonei de detenție, îi raportă lui Pellaeon un comandant al trupelor de șoc care avea aerul distras al cuiva care încearcă să poarte o conversație și în același timp să primească informații în cască. Unul dintre grilajele toboganului de deșeuri din zona detenție a fost găsit tăiat – probabil că așa l-au scos pe Karrde.

– Nu contează cum l-au scos, mârâi Pellaeon. Acuzațiile pot să aștepte pentru mai târziu. Acum este important să-i găsim.

– Echipel de securitate investighează zona din care a provenit alarma turbo-liftului, urmă celălalt implicând prin tonul folosit că orice cuvânt al unui comandant al trupelor de șoc era, prin definiție, important. Deocamdată nu s-a realizat nici un contact.

Thrawn reveni cu atenția de la cei doi ofițeri care-i asigurau legătura cu hangarele.

– Cum a fost tăiat grilajul? întrebă el.

– Nu am informații în această privință.

– Obține-le, rosti Thrawn pe un ton de gheață. De asemenea, anunță echipele de căutare că doi tehnicieni de întreținere au raportat prezența unui bărbat în costum de zbor TIE în vecinătatea colectorului de deșeuri. Avertizează-i și pe paznicii din hangarele pupa.

– Am înțeles, Mare Amiral.

Pellaeon privi spre Thrawn.

– Domnule amiral, în clipa de față este mai puțin important felul în care l-au eliberat pe Karrde. N-ar fi mai bine să ne concentrăm toate forțele pentru găsirea lor?

– Propui să ne trimitem toți soldații spre calele hangar? Să presupunem, așadar, că intrușii nu vor încerca să facă pagube în alte părți înainte de căuta să evadeze?

– Nu, domnule amiral, răspunse căpitanul simțind că se înroșește la față. Îmi dau seama că trebuie să protejăm întreaga navă. Atât doar că mi se pare o direcție de cercetare de prioritate redusă.

– Fă-mi hatârul acesta, căpitane. Nu-i decât o intuiție, dar...

– Mare Amiral, interveni din nou comandantul trupelor de șoc. Raport de la echipa 207, puntea 98, nodul 326-KK.

Degetele lui Pellaeon zvâcniră automat spre tastatură, apoi se opriră, amintindu-și că nu mai existau hărți digitale disponibile, pe care să găsească locația respectivă.

– Au găsit echipa 102 – toți sunt morți. Doi uciși de blastere, iar ceilalți doi... Șovăi, apoi urmă: Se pare că există o confuzie în privința celorlalți doi.

– Nu este nici o confuzie, comandante, interveni Thrawn cu o voce brusc letală. Instruiește-i să caute pe trupuri tăieturi cvasi-microscopice cu cauterizare parțială.

Pellaeon se holbă la el. În ochii Marelui Amiral exista un foc rece pe care nu-l mai văzuse vreodată.

– Cauterizare parțială? repetă el prostește.

– Apoi anunță-i, continuă Thrawn, că unul dintre intruși este cavalerul Jedi Luke Skywalker.

Căpitanul simți că rămâne cu gura căscată.

– *Skywalker*? icni el. Imposibil! Este pe Jomark, cu C'baoth.

– *A fost*, căpitane, îl corectă Thrawn rece. Acum este aici. (Inspiră adânc și controlat, iar când expiră, furia de moment păru că-i dispăre.) În mod evident, fanfaronul nostru maestru Jedi n-a fost în stare să-l țină acolo, așa cum s-a lăudat. Și aș putea spune că acum avem dovada că evadarea lui Skywalker de pe Myrkr n-a fost o decizie luată în urma unui imbold de moment.

– Credeți că Talon Karrde și Rebeliunea au acționat de la început împreună?

– Vom afla în curând, zise Thrawn și privi peste umăr. Rukh!

Silueta cenușie și tăcută apăru imediat lângă el.

– Da, stăpâne.

– Ia o grupă de personal civil. Strângeți toți ysalamirii din Inginerie și Controlul Sistemelor, și transportați-i în calele hangar. Nu sunt chiar destui ca să acoperiți toată suprafața, așa că bazează-te pe instinctele tale de vânător în plasarea lor. Cu cât împiedicăm mai mult vicleșugurile Jedi ale lui Skywalker, cu atât vom avea mai puține dificultăți în prinderea sa.

Noghriul încuviință din cap și se îndreaptă spre ieșire.

– Putem folosi și ysalamirii de pe punte..., începu Pellaeon.

– O clipă, căpitane, îl opri Marele Amiral și ochii lui sclipitori rămaseră privind în gol dincolo de videcran și de planeta care se rotea dedesubt. Trebuie să mă gândesc... Da! Cred că vor încerca să se deplaseze pe cât posibil în secret și, pentru moment, asta înseamnă tunelurile turbo-lifturilor.

Făcu un semn spre cei doi ofițeri de transmisiuni care nu plecaseră de lângă el.

– Anunțați controlul turbo-lifturilor să repună sistemul în funcțiune normală, cu excepția nodului 326-KK, între puntea 98 și hangarele pupa. Toate cabinele din zona respectivă să fie deplasate spre cel mai apropiat banc, unde vor rămâne blocate până la noi instrucțiuni.

Unul dintre ofițeri încuviință din cap și începu să vorbească în comunicator.

– Încercați să-i împingeți spre hangare? presupuse Pellaeon.

Thrawn continua să fie încruntat și să privească în gol.

– Da, spuse el, însă întrebarea este ce vor face ei când își vor da seama de intenția noastră? Probabil că vor căuta să iasă din nod – dar în ce direcție?

– Mă îndoiesc că ar face prostia să revină la naveta de aprovizionare. Cred că vor evita complet hangarele și vor căuta să fure o navetă de asalt din hangarele prova.

– Poate că da... Dacă Skywalker ar conduce evadarea, aş fi sigur că aşa ar proceda. Dar dacă Talon Karrde dă ordinele...

Amuţi din nou, cufundat în gânduri.

Oricum, era un punct de plecare.

– Dublează gărzile în jurul navetelor de asalt, ordonă Pellaeon comandantului trupelor de şoc. Pune oameni şi înăuntru, în caz că intruşi reuşesc să ajungă până acolo.

– Nu, murmură Marele Amiral, dacă Talon Karrde este conducătorul, nu se vor îndrepta spre navete. El este genul care va încerca lucruri mai puţin evidente. Poate vânătorii TIE... sau poate va reveni la naveta de aprovizionare, socotind că nu ne vom aştepta la una ca asta. Sau poate...

Întoarse brusc capul, privindu-l pe Pellaeon.

– Unde este *Şoimul Mileniului*?

– Ă-ă-ă... Mâna căpitanului se întinse iarăşi, inutil, spre consola de comandă. Am ordonat să fie trimis în calele inferioare de stocare, domnule amiral. Nu ştiu dacă ordinul a fost îndeplinit.

Thrawn împunse cu degetul în direcţia comandantului trupelor de şoc.

– Trimite pe cineva la calculatorul hangarelor şi găseşte nava asta. După aceea, trimite o grupă acolo!

Îl privi apoi pe Pellaeon şi... pentru prima dată de când ordonase alarma generală, Marele Amiral zâmbi.

– I-am prins, căpitane!

* * *

Karrde îndepărtă secţiunea de conductă pentru cabluri pe care o decupase Luke şi privi precaut afară.

– Pare a fi pustiu, murmură el peste umăr, de abia auzit pe fundalul sonor al maşinărilor. Cred că le-am luat-o înainte.

– Dacă or să vină-ncoace, zise Luke.

– Or să vină, fii sigur, mârâi femeia. Dacă Thrawn avea vreo calitate în plus faţă de toţi ceilalţi Mari Amirali, atunci aceea era instinctul în prezicerea strategiei inamicilor.

– Sunt şase nave, continuă Karrde. Fără însemne, aparţinând probabil Contrainformaţiilor. Cred că oricare dintre ele va fi la fel de bună.

– Aveţi idee unde suntem? Întrebă Luke, străduindu-se să privească pe lângă el.

Cala fiind mare, navele erau situate la intervale considerabile una de alta; în podea exista o deschidere, cu perimetrul luminat, probabil puţul unui ascensor de vehicule grele. Spre deosebire de cel pe care şi-l reamintea tânărul din hangarul *Stelei Morţii*, acesta avea însă un orificiu corespondent în plafon, care permitea navelor să fie suite spre mijlocul distrugătorului spaţial.

– Cred că ne aflăm aproape de nivelul cel mai de jos al calelor inferioare de stocare, răspunse Karrde. La unul sau două nivele deasupra

hangarelor pupa. Principala dificultate ar fi dacă ascensorul se află cu un nivel mai jos, blocându-ne accesul spre cală și ieșirea din navă.

– Păi, să intrăm și să vedem cum stă treaba, spuse Mara mișcându-și degetele pe carabină. Nu câștigăm nimic dacă stăm locului.

– De acord, facu Karrde lăsând capul pe un umăr. Mi se pare că aud ascensorul suind. Este totuși lent, iar navele asigură destulă acoperire. Skywalker?

Luke activă din nou sabia și decupă un orificiu suficient de mare ca să poată ieși în cală. Karrde sări primul, urmat de tânăr și apoi de Mara.

– Legătura cu calculatorul hangarelor este acolo, zise femeia arătând spre consola din dreapta lor când se ghemuiră lângă un cargobot ușor cu blindajul destul de uzat. Imediat ce trece ascensorul, voi vedea dacă pot căpăta acces la el.

– Bine, însă nu pierde prea mult timp, rosti Karrde. Un ordin fals de transfer nu ne va asigura suficientă surpriză ca să merite să mai întârziem.

Partea de sus a navei deveni vizibilă, pe măsură ce ascensorul o aducea din hangarul de dedesubt. O navă foarte familiară...

Luke simți că gura îi rămâne căscată de surpriză.

– Asta-i... nu! Nu, nu se poate!

– Ba da, încuviință Mara. Uitasem de ea... Marele Amiral a spus că o luau la bord, atunci când am vorbit cu el pe Endor.

Tânărul privi și simți un nod rece în gât, în vreme ce *Șoimul Mileniului* se înalță încet prin deschidere. Leia și Chewbacca fuseseră la bordul navei...

– A menționat ceva despre prizonieri?

– Nu în fața mea. Am rămas cu impresia că o găsisse pustie.

Ceea ce însemna că, indiferent unde s-ar fi dus Leia și Chewbacca, acum erau naufragiați. Nu avea însă vreme de speculații.

– O luăm înapoi, le spuse celorlalți și strecură sabia sub tunică. Acoperiți-mă!

– Skywalker..., șuieră Mara, dar Luke pornise deja în fugă spre navă.

Platforma ascensorului apărură și ea, în cele din urmă, purtând doi bărbați alături de *Șoim*: un soldat din forțele navale și un tehnician care examina o combinație de datapad și unitate de comandă. Il zăriră pe Luke...

– Hei! strigă tânărul, agitând din brațe și alergând spre ei. Stați așa!

Tehnicianul acționează ceva de pe datapad și ascensorul se opri; Luke percepu suspiciunea bruscă a soldatului.

– Am primit ordine noi despre asta, zise el apropiindu-se. Marele Amiral vrea să fie dusă înapoi. Vrea s-o utilizeze drept momeală.

Tehnicianul se încruntă spre ecranul datapadului. Era tânăr, probabil de abia ieșit din adolescență.

– Aici nu scrie nimic despre ordine noi, protestă el.

– Nici eu n-am auzit ceva, mârâi soldatul și scoase blasterul în vreme ce examina rapid incinta.

– Am primit ordinul acum un minut, insistă Jedi indicând spre consola calculatorului. Nu știu ce se-ntâmplă, dar ordinele se transmit mai lent azi.

– Oricum tentativa e ingenioasă, replică soldatul al cărui blaster îl ținea acum evident pe Luke. Pot să văd un card de identificare?

Luke strânse din umeri și, extinzându-se prin intermediul Forței, îi smulse arma din mână.

Bărbatul nu încremeni nici măcar o fracțiune de secundă pentru pierderea neașteptată a blasterului. Se năpusti înainte, cu mâinile întinse spre gâtul lui Luke...

Blasterul, care se îndrepta către tânăr, își inversă brusc direcția. Soldatul primi patul armei direct în stomac, icni înăbușit și se prăbuși pe podea.

– Iau eu asta, se adresa Luke tehnicianului, făcându-le semn lui Karrde și Mara să i se alăture.

Palid la față, tehnicianul îi întinse datapadul, fără un cuvânt.

– Bună treabă, încuviință Karrde. Stai liniștit, n-o să-ți facem nici un rău, îi spuse după aceea tehnicianului și, aplecându-se, scoase comunicatorul de la soldatul care gemea. Bineînțeles, dac-o să te porți așa cum trebuie. Du-ți amicul în dulapul de acolo și intrați înăuntru.

Tehnicianul privi de la el la Luke, apoi aprobă iute din cap. Prinse soldatul de subsuori și începu să-l tragă.

– Ai grijă să-i încui, continuă contrabandistul spre Luke, și după aceea vino în navă. Eu pornesc secvența de pre-lansare. Există coduri de securitate pe care trebuie să le introduc?

– Nu cred. Privind în jur, tânărul o zări pe Mara tastând grăbită la consola calculatorului. *Șoimul* este și așa greu de menținut în funcțiune.

– Bine. Reamintește-i lui Mara să nu piardă prea mult timp cu calculatorul ăla.

Se strecură pe sub navă și dispăru pe rampă. Luke așteptă până ce tehnicianul intră împreună cu soldatul în dulapul cu circuite electrice, îi încuie, apoi sui în *Șoim*.

– Are o secvență de pornire remarcabil de rapidă, comentă Karrde văzându-l. Două minute, poate trei, și vom fi gata de decolare. Unde-i controlerul ăla?

– Ia-l, i-l întinse tânărul. Eu mă duc după Mara.

Privi pe geamul carlingii...

În clipa în care de cealaltă parte a incintei se deschise o ușă largă, dincolo de care se zări o grupă de soldați aparținând trupelor de șoc.

– Hopa, murmură Karrde când cele opt armuri albe porniră decise spre *Șoim*. Știu că suntem aici?

Luke își extinse percepțiile, încercând să detecteze starea mentală a imperialilor.

– Nu cred, șopti el. Par să gândească mai degrabă din postura de paznici, decât din cea de războinici.

– Probabil că aici este prea zgomot ca să audă motoarele în modul de pre-lansare, comentă Karrde și se lăsă să lunece în scaun, pentru a ieși din raza vizuală a celor de afară. Mara a avut dreptate în privința Marelui Amiral, totuși se pare că suntem cu un pas înaintea lui.

Un gând îl fulgeră brusc pe Luke, care privi în lateral prin cupolă. Mara era ghemuită înapoia consolei calculatorului, temporar ascunsă de trupele de șoc.

Nu avea să rămână însă nevăzută multă vreme... și, după cum o cunoștea pe femeie, nu era genul care să stea locului, așteptând s-o descopere imperialii. Dacă ar fi existat vreo modalitate prin care s-o anunțe să nu deschidă deocamdată focul asupra lor...

Dar poate că exista. *Mara*, vorbea el în gând, străduindu-se să și-o imagineze în minte. *Nu ataca, așteaptă până-ți dau semnalul.*

Nu căpătă nici un răspuns, însă o zări aruncând o privire scurtă spre *Șoim*, pentru ca apoi să se ghemuiască și mai mult în spatele consolei.

– Mă duc la trapă, îi spuse Luke lui Karrde. Voi încerca să-i prind între focul meu și al lui Mara. Rămâi aici.

– Bine.

Aplecându-se mult, tânărul se grăbi pe coridorul scurt ce lega cabina de comandă cu trapa de ieșire. Ajunse aproape în ultima clipă; când se opri lângă trapă, simți vibrația cizmelor blindate pe rampă. Percepu patru soldați care urmau să intre în navă, în timp ce ceilalți se desfăceau în evantai sub *Șoim*, ca să supravegheze direcțiile posibile de apropiere ale intrușilor. Încă o secundă și aveau să-l zărească... altă secundă și cineva o va vedea pe Mara... *Mara, acum!*

Fulgerul de blaster care țâșni dinspre poziția femeii urmă atât de rapid comenzii sale, încât Luke avu impresia distinctă că ea plănuise să atace în clipa aceea, indiferent dacă ar fi avut sau nu permisiunea lui. Activându-și sabia, tânărul sări pe rampă, atacându-i pe soldați în momentul în care aceștia se răsuceau spre amenințarea dinapoia lor. Prima lui lovitură reteză țeava celei mai apropiate carabine blaster; extinzându-și Forța, îl împinse cu violență pe purtătorul ei, trimițându-l în tovarășii săi și răsturnându-i pe toți, neajutorați, pe platforma ascensorului. Luke sări de pe rampă în lateral, devie salva altui soldat și-l tăie cu sabia, apoi respinse o duzină de focuri, înainte ca blasterul lui Mara să-l doboare pe următorul imperial. O privire scurtă îi dovedi că femeia îi rezolvase și pe ceilalți doi.

Creșterea bruscă a Forței îl făcu să se întoarcă iute și constată că grupul pe care-l răsturnase de pe rampă se ridicase în picioare. Scoase un răcnet și se năpusti spre ei, rotind sabia în cercuri largi și așteptând ca Mara să profite de distragerea oferită de asaltul său și să deschidă focul asupra lor. Femeia n-o făcu însă și, când fulgerele blasterelor porniră să țâșnească spre el, nu mai avu la îndemână multe opțiuni. Sabia lovi de patru ori și totul se termină.

Gâfâind, Luke dezactivă sabia... și, aproape șocat, descoperi motivul pentru care Mara nu mai trăsesese. Platforma-ascensor pe care se afla *Șoimul* cobora lent sub nivelul punții, astfel că trupele de șoc se aflaseră în afara liniei ei de tragere.

– Mara! o strigă, ridicând privirea.

– Ce este? răspunse ea, apărând la marginea platformei, care se afla deja la cinci metri deasupra lui Jedi. Ce face Karrde?

– Cred că plecăm. Sări – te prind eu.

O expresie iritată traversă chipul femeii, dar *Șoimul* se îndepărta rapid și se conformă fără șovăială. Extinzând Forța, Luke o prinse cu brațe invizibile în aer, încetinindu-i coborârea și lăsând-o pe rampa navei. Ea porni imediat la fugă și din trei pași intră prin trapă.

Se afla deja pe scaunul copilotului, până ce Luke etanșă trapa și ajunse el însuși în cabină.

– Prinde-ți centurile, i se adresă peste umăr.

Luke se așează înapoia ei, înfrânându-și pornirea de a-i cere să plece din scaunul copilotului. Cunoștea *Șoimul* mult mai bine decât ea sau Karrde, totuși probabil că ambii contrabandiști aveau mai multă experiență în pilotarea acelei clase de navă.

Și, după cum se părea, aveau să-i aștepte clipe dificile. Prin cupola carlingii, Luke văzu că nu coborau într-o cală hangar, așa cum sperase, ci într-un coridor larg pentru vehicule, a cărui podea era întreruptă de suporturi pentru elevatoare repulsor, dispuse transversal.

– Ce s-a-ntâmplat cu calculatorul? o întrebă pe Mara.

– Nu l-am putut accesa. Deși nu cred c-aș fi putut face mare lucru. Trupele de șoc au avut destul timp la dispoziție ca să raporteze situația. Doar dacă nu te-ai gândit să le bruiezi comunicatoarele, adăugă ea privind spre Karrde.

– Haide, Mara, chicoti bărbatul, bineînțeles c-am făcut-o. Din nefericire, deoarece au avut probabil ordin să raporteze imediat ce ajungeau pe poziție, vom dispune doar de câteva minute. Poate nici atât.

– Pe aici este ieșirea? se încruntă Luke privind coridorul. Crezusem c-o să coborâm direct în hangare.

– Se pare că liftul ăsta nu ajunge până acolo. Nu face parte din traseul puțului de acces în hangare, care cred că-i orificiul acela luminat de pe podea, drept înainte.

– Ce facem atunci?

– O să vedem dacă asta poate controla liftul, arătă Karrde spre datapadul luat de la tehnician, deși mă-ndoiesc. Fie numai și din considerente de securitate, probabil că au...

– Uite! îl întrerupse Mara, arătând pe coridor.

Departa în fața lor se zărea altă platformă-lift, care se îndrepta spre deschiderea luminată indicată de contrabandist. Dacă aceea era într-adevăr comunicarea cu hangarul... și dacă platforma se oprea acolo, blocându-le drumul...

Se părea că și Karrde se gândise la același lucru. Pe neașteptate, Luke fu izbit cu spatele de spătarul scaunului, iar *Șoimul* tâșni înainte, trecând peste marginea platformei lor purtătoare și năpustindu-se prin coridor ca un tauntaun opărit. Vreme de câteva clipe, se legănă într-o parte și în cealaltă, apropiindu-se periculos de mult de pereții coridorului, eleva-

toarele repulsor ale navei interferând cu cele încorporate în podea. Strângând din dinți, Luke privi cum platforma ascensor din fața lor se apropia inexorabil de deschizătură și simți aceeași neajutorare pe care și-o reamintea din groapa lui Rancor de sub sala tronului lui Jabba Huttul. Forța era alături de el acum, așa cum fusese și atunci, dar pe moment nu se putea gândi la o cale prin care să-i utilizeze puterea. *Șoimul* se năpusti spre platforma aflată în coborâre... și tânărul se încordă în vederea coliziunii inevitabile...

Doar cu un scrâșnet scurt de metal, trecură prin interstițiu. *Șoimul* se rostogoli o dată, când pică în cala uriașă de dedesubt, evită ghidajele elevatorilor repulsor verticale...

Acolo, drept în față, după ce Karrde readuse nava la poziția normală, se zărea ieșirea cea mare a hangarului, dincolo de care exista numai întunecimea spațiului cosmic.

O jumătate de duzină de blaster deschiseră tirul asupra lor, când traversară hangarul peste navele parcate. Focurile erau totuși trase reflex, fără țintă, și ratară aproape toate. Unul trecu prin apropierea cupolei carlingii, după care *Șoimul* fu afară, străbătând bariera atmosferică și picând spre planeta de dedesubt.

În clipa aceea, Luke întrezări vânătorii TIE din hangarul prova, pregătindu-se de interceptare.

– Haide, Mara, rosti el desfăcându-și centurile. Știi să tragi cu o baterie de lasere cu cuarte?

– Nu, am nevoie de ea aici, răspunse Karrde care coborâse *Șoimul* pe sub intradosul distrugătorului spațial și se îndrepta către marginea babord a navei. Dă-i drumul! Du-te-n turela dorsală – cred că pot face astfel încât să-și concentreze atacul din direcția respectivă.

Luke habar n-avea cum intenționa să realizeze așa ceva, dar nu era timp de discuții acum. *Șoimul* începuse deja să vibreze sub loviturile laserelor și, din proprie experiență, tânărul știa că ecranele deflectoare ale navei nu puteau să reziste la infinit. Ieși din cabina de comandă și alergă spre scara tunelului turelei; sări direct până la jumătatea ei, apoi se cățăără iute până sus. Își prinse centurile, activă cuartele... și când privi în jur, înțelese ce avea de gând Karrde. *Șoimul* trecuse pe sub marginea babord a *Himerei* și se ridica, virând spre pupa în lungul fuzelajului superior, îndreptându-se direct spre spațiu, pe un vector aflat imediat deasupra evacuării masivelor duze ale propulsiei sublumineice a distrugătorului spațial. Gonind destul de aproape de evacuare, în opinia lui Luke, dar în modul acela era sigur că nici un vânător TIE n-avea să-i atace de dedesubt.

Intercomul îi piui în ureche.

– Skywalker, se auzi glasul lui Karrde, aproape ne-au ajuns. Ești gata?

– Gata, îl anunță Luke.

Atinse ușor comenzile de declanșare a focului, se concentră și lăsă Forța să curgă prin el.

Bătălia fu violentă, dar scurtă, amintindu-i cumva de evadarea Șoimului din *Steaua Morții*, cu atâta timp în urmă. Atunci, Leia recunoscuse că scăpaseră mult prea ușor și, în vreme ce vânătorii TIE roiau, explodau și luau foc în jurul lor, Luke se întrebă neliniștit dacă nu cumva imperialii se gândiseră și de data aceasta la ceva tot atât de viclean.

Iar apoi cerul se umplu de linii stelare, se împestriță, iar ei scăpară în hiperspațiu.

Luke inspiră adânc și dezactivează cuartele.

– Felicitări pilotului, rosti el în intercom.

– Mulțumesc, se auzi glasul inexpressiv al lui Karrde. Se pare că nu avem probleme – doar o avarie a sistemului convertor de putere tribord. Mara s-a dus să-l verifice.

– Ne putem descurca și fără el, zise Luke. Han a cablat toată nava în așa fel încât poate zbura și fără jumătate din sisteme. Încotro ne-ndreptăm?

– Coruscant. Te lăsăm acolo și-mi țin promisiunea pe care ți-am făcut-o mai devreme.

Luke fu nevoit să-și scotocească amintirile.

– Te referi la faptul că Noua Republică va avea de câștigat de pe urma evadării tale?

– Exact. Din câte îmi reamintesc oferta pe care mi-a făcut-o Solo pe Myrkr, aveți nevoie de nave de transport. Așa-i?

– Mare nevoie, încuviință tânărul. Ai o flotă ascunsă pe undeva?

– Nu tocmai ascunsă, totuși nu va fi greu să pun mâna pe ea. Ce crezi că va spune Noua Republică despre aproximativ două sute de crucișătoare grele din Clasa cuirasat nou-nouțe, modelul dinaintea Războiului Clonelor?

Luke simți că rămâne cu gura căscată. Crescuse pe Tatooine, unde nu răzbăteau multe informații, totuși mai auzise câte ceva.

– Doar nu te referi la... Forța Întunecată?

– Coboară și o să discutăm despre asta. Încă ceva – deocamdată, eu unul nu i-aș spune lui Mara nimic despre asta.

– Vin imediat.

Luke închise intercomul, puse căștile cu laringofon la locul lor și coborî scara... și, pentru prima dată, nu mai simți discontinuitatea, când câmpul gravitațional își schimbă direcția la jumătatea treptelor.

* * *

Șoimul Mileniului se îndepărtase de *Himera*, păcălindu-și sau doborându-și urmăritorii TIE, și gonia spre adăpostul hiperspațiului. Pellaeon stătea la consola sa, cu pumnii încheștați, privind tăcut și neajutorat. Neajutorat, deoarece calculatorul principal continua să fie doar parțial operațional, iar armele sofisticate și sistemele razelor de tractare ale *Himerei* erau inutile împotriva unei nave atât de mici, atât de rapide și atât de îndepărtate. Tăcut, fiindcă dezastrul depășea cu mult oricare dintre seriile lui de înjurături.

Nava pâlpâi și dispăru... iar Pellaeon se pregăti pentru tot ce putea să fie mai rău.

Nimic din ceea ce așteptase nu se întâmplă.

– Recheamă vânătorii TIE, căpitane, rosti Thrawn cu un glas ce nu dovedea furie sau tensiune. Anulează alarma pentru intruziune, iar Controlul Sistemelor să continue punerea în funcțiune a calculatorului principal. Ah, da, poate fi continuată și descărcarea navetelor de aprovizionare.

– Da, domnule amiral, se încruntă nesigur Pellaeon.

Oare Thrawn nu înțelesese semnificația celor petrecute? Ochii roșii scânteiară, când Marele Amiral îl examinează.

– Am pierdut o repriză, căpitane, vorbi el. Nimic mai mult.

– Părerea mea este că am pierdut mult mai mult. Este clar că Talon Karrde va da acum Noii Republici flota *Katana*.

– Însă n-o va *dăru*i, preciză aproape leneș Thrawn. Karrde n-a oferit niciodată nimic pe gratis. Va încerca să se târguiască, ori va pune condiții pe care rebelii nu le vor găsi satisfăcătoare. Negocierile vor dura, ținând mai ales seama de atmosfera politică suspicioasă pe care ne-am străduit într-atât s-o creăm pe Coruscant. Iar noi avem nevoie doar de nișel timp.

Pellaeon clătină din cap.

– Presupuneti că hoțul acela de nave, Ferrier, va găsi furnizorul de nave al grupului corellian înainte ca Talon Karrde și Rebeliunea să fi ajuns la o înțelegere?

– Nu presupun nimic. Ferrier se află chiar acum pe urmele lui Solo și i-a extrapolat destinația pentru noi... iar grație activității excelente făcute de Contrainformații în cercetarea trecutului lui Karrde, știu exact cu cine ne vom întâlni la capătul pistei aceleia.

Privi pe videcran spre vânătorii TIE care reveneau.

– Ordonă Navigației să pregătească un curs spre sistemul Pantolomin, căpitane, rosti el gânditor. Plecăm imediat ce se termină descărcarea navetelor de aprovizionare.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon spre ofițerul navigator și efectuează un calcul mental rapid.

Era timp ca *Șoimul Mileniului* să ajungă la Coruscant... și timp ca *Himera* să ajungă la Pantolomin...

– Da, îi citi Thrawn gândurile. Acum este vorba despre o întrecere directă.

Soarele coborâse înapoia dealurilor cafenii de pe Honoghr, lăsând tonuri roșu-violacee în norii de deasupra orizontului. Din pragul *dukhei*, Leia privea culorile disipându-se și simțea mult prea familiara spaimă nervoasă ce apărea întotdeauna înaintea pericolelor și bătăliilor. Peste câteva minute, ea, Chewbacca și C-3PO aveau să pornească spre Nystao, ca să-l elibereze pe Khabarakh și să evadeze de pe planetă. Sau să moară, în decursul tentativei.

Suspină și reveni în *dukha*, întrebându-se într-o doară unde greșise în toată aventura aceea. Părase perfect rezonabil să vină pe Honoghr, perfect *corect*, cumva, să facă gestul îndrăzneț de a se încrede în noghri. Chiar înainte de a pleca de pe Kashyyyk, fusese convinsă că propunerea nu fusese pe de-a întregul ideea ei, ci călăuzirea subtilă a Forței.

Și poate că așa fusese. Dar poate că nu din partea Forței la care se gândise ea...

O briză ușoară pătrunse pe ușă și Leia se înfioră. *Forța este puternică în toată familia mea*, îi spusese Luke în ajunul Bătăliei pentru Endor. La început nu-l crezuse, ci abia mult mai târziu, când instruirea lui răbdătoare începuse să-i deștepte urmele acelor aptitudini. Tatăl ei avusese însă parte de aceeași instruire și deținuse aceleași aptitudini... totuși în cele din urmă se prăbușise în partea întunecată a Forței.

Unul dintre gemeni lovi cu piciorul. Leia se opri, extinzându-și percepția, pentru a atinge ușor cele două ființe mici dinlăuntru, și, în clipa aceea, o năpădiră fragmente de amintiri. Chipul mamei, încordat și blând, ridicând-o din întunericul scorburi unde o ascunsese de ochi iscoditori. Fețe nefamiliare aplecându-se deasupra ei, în timp ce mama le vorbea pe un ton care o speriasse și o făcuse să plângă. Plânsese din nou, când mama murise, strângându-se cu putere de bărbatul pe care învățase să-l numească tată.

Durere, mizerie și teamă... toate din cauza adevăratului ei tată, cel care renunțase la numele Anakin Skywalker, pentru a-și spune Darth Vader.

Dinspre ușă se auzi un târșăit de pași.

– Ce este, C-3PO? se întoarce ea către droid.

– Înălțimea Ta, Chewbacca m-a informat că vei pleca în curând de aici, vorbi nițel neliniștit C-3PO. Pot presupune că te voi însoți?

– Bineînțeles. Indiferent ce s-ar întâmpla în Nystao, nu cred că după aceea ai dori să rămâi aici.

– Înțeleg. (Droidul șovăi și Leia înțelese din postura sa că neliniștea nu-i dispăruse pe deplin.) Cred însă că trebuie să știi altceva, continuă el. Unul dintre droizii decon s-a comportat foarte straniu.

– Serios? În ce anume a constatat această straniețate?

– Este mult prea curios. A pus multe întrebări, nu numai despre tine și Chewbacca, ci și despre mine. L-am văzut umblând prin sat, după ce ar fi trebuit să fie dezactivat peste noapte.

– Probabil că-i vorba doar despre o ștergere de memorie făcută necorespunzător, replică Leia fără să aibă chef de o discuție despre bizareriile de personalitate ale droizilor. Pot numi alți doi droizi care au o curiozitate ce o depășește pe cea programată inițial.

– Înălțimea Ta, protestă C-3PO pe un ton jignit, R2-D2 este cu totul alt caz.

– Nu mă refeream numai la el, zise prințesa și ridică mâna pentru a opri continuarea discuției. Îți înțeleg totuși grijile și te rog să fii atent asupra droidului acela. Este bine?

– Da, Înălțimea Ta.

C-3PO făcu o plecăciune și ieși în amurg.

Oftând, femeia privi în jur. Plimbându-se agitată prin *dukha*, ajunsese la peretele cu arborele genealogic și rămase privind-l. În lemnul cioplit exista un sentiment profund de istorie, peste care se suprapunea mândria discretă, dar la fel de profundă, legată de familie. Urmări legăturile dintre nume, întrebându-se ce gândeau și simțeau noghrii înșiși, când le studiau. Își vedeau triumfurile și eșecurile deopotrivă, sau doar triumfurile? Probabil, ambele. Noghrii i se păreau un popor care nu se autoamăgea în mod deliberat cu realitatea.

– Citești în lemn sfârșitul familiei noastre, Lady Vader?

Leia tresări.

– Câteodată, îmi doresc să nu fiți atât de pricepuți la arta furișării, bombăni ea regăsindu-și echilibrul.

– Îmi cer iertare, zise maitrakh pe un ton destul de sec. N-am dorit să te sperii. Zărești sfârșitul nostru acolo? arată spre arborele genealogic.

– Nu pot vedea viitorul, maitrakh, scutură din cap Leia. Nici pe al vostru, nici măcar pe al meu. Mă gândeam pur și simplu la copii. Încercam să-mi imaginez cum este să-ncerci să-i crești. Mă întrebam cât anume din caracterul lor poate să modeleze o familie, și cât este înăscut în copii.

Șovăi, apoi urmă:

– Mă întrebam dacă răul din trecutul unei familii poate fi șters, sau dacă este întotdeauna transmis următoarelor generații.

Maitrakh își aplecă ușor capul pe un umăr și ochii ei uriași o studiară pe Leia.

– Vorbești ca și cum nu ai fi cunoscut până acum creșterea copiilor.

– Așa este, încuviință prințesa și-și mângâie pântecul. Nu știu dacă ți-a spus Khabarakh, dar voi da naștere primilor mei doi copii.

– Și te temi pentru ei.

Leia simți cum îi zvâcnește un mușchi din obraz.

– Am motive. Imperiul dorește să mi-i ia.

Maitrakh șuieră încetisor.

– De ce?

– Nu sunt sigură, dar intenția nu poate să fie bună.

– Îmi pare rău, Lady Vader, coborî privirea maitrakh. Te-aș ajuta dacă mi-ar sta în putință.

– Știu, o atinse Leia pe umăr.

Maitrakh privi arborele genealogic.

– Mi-am trimis toți cei patru fii în pericol, Lady Vader. În bătlăliile Împăratului. De fiecare dată mi-a fost la fel de greu să-i privesc plecând spre război și moarte.

Leia se gândi la toți aliații și tovarășii ei care muriseră în războiul cel lung.

– Și eu am trimis oameni să-și găsească moartea, șopti ea. A fost destul de greu. Nu-mi pot imagina făcând același lucru cu copiii mei.

– Trei dintre ei au murit, continuă maitrakh, parcă vorbind pentru sine. Departe de casă, jeliți doar de camarazii lor. Al patrulea a devenit olog și a revenit acasă pentru a-și trăi viața scurtată în disperarea tăcută a dezonoarei, înainte ca moartea să-l elibereze.

Leia făcu o grimasă. Acum, deoarece o ajutase, Khabarakh se confrunta atât cu dezonoarea, cât și cu moartea...

– Stai puțin! Ai spus că toți cei patru fii ai tăi au plecat la război? Și că toți patru au murit de atunci?

– Așa este, încuviință maitrakh.

– Atunci Khabarakh nu este fiul tău?

– Este fiul meu terț. Fiul fiului primului meu născut.

Leia o privi, fulgerată de o înțelegere oribilă. Dacă Khabarakh nu era fiul, ci strănepotul ei, iar dacă maitrakh asistase personal la bătlălia spațială ce determinase pustiirea Honoghrului...

– Maitrakh, de cât timp a fost așa planeta voastră? șopti ea. De câți ani?

Bătrâna o privi, simțind modificarea bruscă din starea ei de spirit.

– Lady Vader, ce am spus...?

– De câți ani?

Maitrakh se retrase ușor din fața ei.

– Patruzeci și opt de ani noghri, rosti ea. Patruzeci și patru din anii Împăratului.

Leia puse mâna pe lemnul neted al arborelui genealogic, simțind cum genunchii i se înmuiaseră de șoc. Patruzeci și patru de ani... Nu cei cinci, opt sau chiar zece ani pe care-i bănuise. Patruzeci și patru...

– Nu s-a întâmplat în timpul Rebeliunii, spuse ea, ci în timpul Războiului Clonelor.

Iar șocul lăsa brusc loc unei avalanșe de furie orbitoare.

– Patruzeci și patru de ani, mârâi ea. Vă țin așa de *patruzeci și patru* de ani?

Se răsuci spre ușă.

– Chewie! strigă, fără să-i pese pentru moment dacă o putea auzi cineva. Chewie, vino-ncoace!

O mână o prinse de umăr și, când se răsuci, o văzu pe maitrakh fixând-o, cu o expresie impenetrabilă pe fața sa extraterestră.

– Lady Vader, spune-mi despre ce-i vorba.

– Patruzeci și patru de ani, maitrakh, despre asta-i vorba, zise Leia și pârjolul arzător al furiei se stinse lăsând în urmă o determinare de gheață. V-au ținut în sclavie de aproape o jumătate de secol. V-au mințit pe față, v-au înșelat, v-au ucis fiii.

Îndreptă un deget spre solul de sub picioare.

– Asta nu este muncă de decontaminare de patruzeci și patru de ani. Și dacă fac altceva decât doar să curețe solul...

Pași grei se auziră la ușă și Chewbacca se năpusti înăuntru, cu proiectorul pregătit. O zări pe Leia, mugi o întrebare și roti arma spre maitrakh.

– Nu sunt în pericol, rosti prințesa, ci doar foarte furioasă. Vreau să-mi aduci mai multe eșantioane din zona contaminată. Dar nu sol de data aceasta, ci iarbă *kholm*.

Văzu surpriza de pe chipul wookieeului, însă acesta mârâi doar o încuviințare și ieși.

– De ce vrei să examinezi iarbă *kholm*? întrebă maitrakh.

– Chiar tu ai spus că miroase altfel decât înainte de venirea ploilor. Cred că poate fi vorba despre o legătură pe care am trecut-o cu vederea.

– Care anume?

– Nu vreau să mai spun nimic, maitrakh, clătină Leia din cap. Mai întâi, să fiu sigură.

– Mai dorești să mergi în Nystao?

– Mai mult ca oricând. Dar nu numai pentru ceea ce doream la început. Dacă eșantioanele aduse de Chewie dovedesc ceea ce cred eu, mă voi duce direct la dinastia.

– Și dacă vor refuza să te asculte?

Leia inspiră adânc.

– Nu pot să mă refuzez. Ați pierdut deja trei generații din fiii voștri. Nu vă puteți permite să pierdeți mai mulți copii.

Bătrâna rămase privind-o în tăcere timp îndelungat.

– Spui adevărul, şuieră ea încetişor printre dinţii aciculari şi porni spre uşă cu graţia ei fluidă. Mă voi întoarce peste o oră. Până atunci vei fi gata de plecare?

– Da. Unde te duci?

Maitrakh se opri în prag şi ochii ei negri o priviră cu tristeţe.

– Spui adevărul, Lady Vader, ei trebuie să te asculte. Mă voi întoarce.

* * *

Maitrakh reveni după douăzeci de minute, cu cinci minute înaintea lui Chewbacca. Wookieeul rupsesse doi pumni de iarbă *khohm* din diferite locuri şi scosese analizorul din ascunzătoarea aflată în magazia droizilor decon. Leia declanşa analiza a două dintre plantele cafenii, urâte, şi porniră spre Nystao.

Nu erau însă singuri. Spre surpriza prinţesei, o tânără noghri se afla deja pe scaunul pilotului speederului de teren decapotabil de care le făcuse rost maitrakh; când traversară satul cu viteza unui mers rapid, altă duzină de noghri li se alătură, flancând vehiculul, ca o gardă de onoare. Maitrakh însăşi mergea printre ei, cu chipul indescifrabil în lumina slabă reflectată de cadranele bordului. Pe locul din spate, alături de analizor, Chewbacca îşi pipăia proiectorul şi mormăia gros şi neîncrezător. Înapoia lui, înghesuit în compartimentul pentru bagaje, C-3PO menţinea o tăcere deloc caracteristică.

Ieşiră din sat, pe terenul cultivat din jur, cu farurile stinse; sub lumina stelelor ce se strecura printre fuioarele de nori, grupul mic de noghri era practic invizibil. Ajunseră la alt sat, greu de zărit noaptea, când toate ferestrele îi erau întunecate, şi-l traversară fără incidente. Alte ogoare, alt sat, alte ogoare. Ocazional, Leia întrezărea în depărtare luminile din Nystao şi se întrebă nesigură dacă într-adevăr confruntarea cu dinaştii era acţiunea cea mai inteligentă în momentul acela. Aceştia conduceau cu ajutorul sau cel puţin cu consimţământul tacit al Imperiului, iar acuzarea lor de acoperirea unei minciuni n-ar fi fost uşor acceptată de poporul acela mândru şi devotat onoarei.

Apoi, cel mai mare dintre cei trei sateliţi naturali ai lui Honoghr se ivi dinapoia unui nor gigantic, spre nord-est... şi, tresărind uluită, Leia văzu că nu mai era însoţită doar de escorta originală. De jur împrejur se afla o mare de siluete întunecate, curgând aidoma unui flux tăcut o dată cu speederul.

Înapoia ei, Chewbacca scoase un mârâit la fel de surprins. Cu simţurile sale de vânător, ştiuse deja că escorta le sporise cu fiecare sat prin care trecuseră, dar nici el nu-şi dăduse seama de dimensiunile reale ale acesteia şi nu era deloc sigur că situaţia îi plăcea.

Leia constată totuşi că o parte a cleştelui ce-i strângea inima se destinse, când se lăsă înapoi, pe spătarul scaunului. Indiferent ce avea să întâmple în Nystao, numărul celor adunaţi avea să-i pună în imposibilitate pe dinaşti s-o aresteze pur şi simplu şi să ascundă faptul că ea trecuse vreodată pe acolo.

Maitrakh îi garantase că avea să aibă ocazia de a le vorbi. Restul depindea numai de ea.

* * *

Ajunseră la marginea lui Nystao cu puțin înainte de răsărit... și fură întâmpinați de altă mulțime de noghri.

– Vestea a ajuns înaintea noastră, îi spuse maitrakh când speederul și escorta se apropiară. Au venit s-o vadă pe fiica Lordului Vader și să-i audă mesajul.

– La ce mesaj le-ai spus să se aștepte? privi Leia mulțimea.

– Că datoria de onoare față de Imperiu a fost plătită cu vârf și îndesat. Că ai venit să le oferi noghriilor o viață nouă.

Ochii negri ai lui maitrakh îi sfredeliră chipul într-o întrebare nerostită. Leia privi peste umăr spre Chewbacca și ridică sprâncenele. Wookieeul mârâi afirmativ și înclină analizorul spre ea, arătându-i displayul.

În decursul călătoriei nocturne, aparatul își încheiase procesarea... și când citi rezultatele, Leia simți cum îi renaște furia față de ceea ce făcuse Imperiul acestui popor.

– Da, încuviință ea. Pot într-adevăr să dovedesc că datoria a fost plătită.

Ajunsa acum mai aproape de mulțimea care aștepta, putea distinge în lumina slabă a zorilor că majoritatea noghriilor erau femei. Relativ puținii bărbați pe care-i vedea aveau fie nuanța cenușiu-palid a pielii caracteristică copiilor și adolescenților, ori cea întunecată, specifică bătrânilor. Drept în calea speederului era însă un grup de zece bărbați cu pielea oțelie a adulților tineri.

– Văd că și dinaștii au aflat vestea, comentă Leia.

– Este escorta oficială, explică maitrakh. Ei ne vor însoți la Marea *Dukha*, unde te așteaptă dinaștii.

Escorta oficială – paznici sau soldați, Leia nu era sigură cum să-i considere – rămase tăcută, în vreme ce se desfășură în formație triunghiulară în fața vehiculului. Restul mulțimii fremăta de conversații murmurate, majoritatea fiind purtate între locuitorii din Nystao și săteni. Leia nu știa ce vorbeau, dar, indiferent în ce direcție i s-ar fi întors ochii, noghrii amuțeau și o priveau cu o fascinație evidentă.

Orașul era mai mic decât se așteptase ea, ținând seama mai ales de teritoriul limitat pe care-l aveau la dispoziție noghrii. După numai câteva minute, ajunseră la Marea *Dukha*.

După numele ei, Leia se așteptase să fie vorba pur și simplu despre o versiune la scară mai mare a *dukhei* din sat. Era într-adevăr mai mare, dar în ciuda similitudinii designului, structura aceasta degaja o senzație cu totul diferită. Pereții și acoperișul ei nu erau din lemn, ci dintr-un metal albastru-argintiu, lipsit de ornamente sau încrustații. Stâlpii de susținere erau negri – din metal, ori piatră prelucrată. Trepte late din marmură neagră și roșie suiau spre terasa din mozaic gri care se întindea în fața ușilor duble. Clădirea părea rece și distantă, mult diferită de tabloul

mental al etosului noghri, pe care femeia îl concepute în ultimele zile. Într-o doară, se întrebă dacă nu cumva Marea *Dukha* fusese construită de Imperiu, nu de noghri.

În vârful scării se aflau treisprezece bărbați noghri de vârstă mijlocie, fiecare purtând un veșmânt lucrat cu măiestrie, care părea o combinație între vestă și șal. Înapoia lor, cu brațele și picioarele înlanțuite de doi stâlpi verticali, în mijlocul terasei, se afla Khabarakh.

Leia privi spre el, dincolo de șirul dinaștilor, și se simți înfiorată de un val de durere empatică. Maitrakh îi descrisese mecanismul umilinței publice noghri, dar de abia când îl văzu realmente începu să priceapă profunzimea rușinii pe care o implica ritualul. Chipul lui Khabarakh era supt și palid, și noghriul atârna, istovit, trăgând de lanțurile ce-i legau încheieturile și brațele. Ținea totuși capul drept, iar ochii negri priveau cu atenție.

Mulțimea se desfăcu, lăsând speederul să se apropie de *dukha*. Escorta oficială sui scara, dispunându-se în linie în fața dinaștilor.

– Nu uita, nu suntem aici ca să ne luptăm, murmură Leia lui Chewbacca și, adunându-și toată maiestruozitatea regală disponibilă, coborî din vehicul și porni pe trepte.

Până ajunse sus, rumoarea discuțiilor din mulțime se stinsese.

– Vă salut, dinaști ai poporului noghri, rosti ea cu glas tare. Sunt Leia Organa Solo, fiica Lordului vostru, Darth Vader. Cel care a venit la voi în clipele de disperare și v-a adus ajutor.

Ridică brațul, întinzând dosul palmei spre noghriul din mijlocul liniei.

Dinastul o privi o clipă nemișcat, apoi, fără tragere de inimă, înainte și-i mirosi ușor mâna. Repetă testul de două ori, înainte de a se îndrepta.

– Lordul Vader este mort, spuse el. Noul nostru stăpân, Marele Amiral, ne-a poruncit să i te aducem, Leia Organa Solo. Ne vei urma, până vom pregăti transportul.

De la piciorul treptelor, Chewbacca mârâi amenințător. Leia îi făcu semn să tacă, apoi clătină din cap.

– Nu am venit aici ca să mă predau Marelui tău Amiral.

– O vei face însă!

La un gest al dinastului, doi paznici se apropiară de Leia.

Femeia nu se clinti, semnalându-i din nou lui Chewbacca să rămână nemișcat.

– Slujești așadar Imperiul, sau poporul de pe Honoghr?

– Toți noghrii cu onoare le slujesc pe amândouă, răspunse dinastul.

– Așa să fie oare? Atunci slujirea poporului înseamnă să trimiți generație după generație de tineri să moară în războaiele Imperiului?

– Ești străină de planetă, pufni disprețuitor noghriul. Nu știi nimic despre onoarea noghri. Duceți-o în *dukha*, se adresă el gărzilor.

– Atunci îți este atât de frică de cuvintele unei femei singure și străine de planetă? Întrebă Leia, când paznicii o prinseră strâns de brațe. Sau te temi mai degrabă că propria ta putere va fi diminuată de sosirea mea?

– Nu vei rosti vorbe care să semene discordie și otravă!

Chewbacca mârâi din nou și Leia îl simți pregătindu-se să se năpustească pe trepte, în ajutorul ei.

– Vorbele mele nu sunt despre discordie, ridică ea glasul ca să fie auzită de toată mulțimea. Vorbele mele sunt despre trădare.

Brusc, mulțimea se foi.

– Vei tăcea, rosti dinastul, dacă nu voi pune să fii redusă la tăcere.

– Eu vreau s-o aud vorbind! strigă maitrakh de jos.

– Vei tăcea și tu! lătră dinastul, și mulțimea murmură aprobator față de cererea lui maitrakh. Tu n-ai ce căuta sau vorbi aici, maitrakh a clanului Kihm'bar. Nu am chemat poporul noghri la întrunire.

– Totuși poporul a venit, replică maitrakh. Lady Vader a venit. Vrem să-i auzim vorbele.

– Atunci i le vei auzi în temniță.

Dinastul gesticulă și alte două gărzi oficiale porniră hotărât spre scară.

Leia aprecie că sosise momentul potrivit. Coborî ochii spre centură și extinse Forța cu toată puterea și controlul pe care le putea apela...

Sabia Jedi îi sări de la centură și se opri în fața ei. Ochii și mintea prințesei găsiră comutatorul și lama alb-verzuie apăru cu un pocnet urmat de un bâzâit, retezând o linie verticală între ea și dinaști.

Dinspre mulțime se auzi un șuierat colectiv. Cei doi noghri care porniseră spre maitrakh încremeniră... și când șuieratul se preschimbă în tăcere adâncă, Leia știu că reușise în sfârșit să le capteze atenția.

– Nu sunt doar fiica Lordului Vader, spuse ea strecurând în voce o undă de mânie controlată. Sunt urmașa *Mal'ary'ush* a autorității și puterii lui. Am înfruntat multe pericole, ca să dezvălui cum a fost trădat poporul noghri.

Retrase atâta concentrare cât îndrăzni de la sabia plutitoare, pentru a-și plimba lent privirea peste șirul dinaștilor.

– Vreți să mă ascultați? Sau veți alege mai degrabă moartea?

Timp de un minut tăcerea se prelungi deplină. Leia își ascultă bubuiturile inimii și bâzâitul grav al sabiei, întrebându-se cât mai putea menține sabia nemișcată în văzduh, înainte de a-i pierde controlul. Apoi, din jumătatea stângă a liniei, unul dintre dinaști făcu un pas în față.

– Eu vreau să aud vorbele lui *Mal'ary'ush*, rosti acesta.

Primul dinast scui pă.

– Nu adăuga propria ta nemulțumire, Ir'khaim, îl avertiză el. Nu vezi aici decât ocazia de a salva onoarea clanului Kihm'bar.

– Poate că văd ocazia de a salva onoarea poporului noghri, Vor'corkh, replică Ir'khaim. Vreau s-o aud pe *Mal'ary'ush* vorbind. Sunt singur?

În tăcere, alt dinast păși în față și i se alătură. Apoi altul, încă unul și încă unul, până ce nouă din treisprezece ieșiră din linie. Vor'corkh șuieră printre dinți, dar reveni la locul său.

– Dinaștii de Honoghr au ales, mârâi el. Poți vorbi!

Cei doi paznici îi eliberară brațele. Leia mai așteptă două secunde, apoi întinse mâna, luă sabia din aer și o dezactivă.

– Voi spune două istorii, se întoarse ea spre mulțime, prinzând sabia la centură. Prima este cea pe care v-a spus-o Imperiul, iar a doua este așa cum s-au petrecut de fapt lucrurile. După aceea, puteți decide singuri, dacă datoria noghri a fost sau nu achitată. Știți cu toții cum a fost pustiită planeta voastră de bătlălia spațială. Știți câți noghri au fost uciși de vulcani, de cutremure și de potopurile ce au urmat, până ce foarte puțini au ajuns în locul acesta. Știți cum Lordul Darth Vader a venit la voi și v-a oferit ajutorul său. Știți cum, după ce au căzut ploile urât mirositoare, toate plantele, mai puțin iarba *kholm*, s-au veștejit și au murit. Știți cum Imperiul v-a spus că solul a fost otrăvit cu chimicale din nava distrusă și v-a oferit mașinării care să-l curețe pentru voi. Și știți cu toții prea bine care a fost prețul pe care l-a cerut pentru mașinăriile acelea.

– Solul este într-adevăr otrăvit, vorbi unul dintre dinaști. Eu și mulți alții am încercat, de-a lungul anilor, să cultivăm recolte în locuri pe unde n-au trecut mașinile, dar sămânța a fost irosită și n-a crescut nimic.

– Da, încuviință Leia. Însă nu solul a fost otrăvit. Sau mai exact, nu în mod direct.

Îi făcu semn lui Chewbacca. Aplecându-se peste bancheta din spate a speederului, wookieeul luă analizorul și o plantă *kholm*, și i le aduse.

– Vă voi spune acum istoria adevărată, continuă Leia când Chewbacca reveni la piciorul scării. După plecarea Lordului Vader, au venit alte nave, care au zburat în lung și în lat peste planeta voastră. Tuturor celor care au întrebat ce caută, li s-a spus probabil că cercetau uscatul, poate în căutare de supraviețuitori sau de alte zone locuibile. Era însă o minciună. Adevăratul lor scop a fost să însămânțeze pe planeta voastră un alt tip de plantă.

Ridică iarba *kholm* și o roti prin aer.

– Aceasta!

– Adevărul vorbelor tale este țesut din vise, scuipă Vor'corkh. Iarba *kholm* crește pe Honoghr de la începutul cunoașterii.

– Nu am spus că aceasta este iarbă *kholm*, replică Leia. Seamănă cu iarba *kholm* pe care v-o reamintiți, ba chiar are mirosul destul de asemănător. Dar nu la fel... De fapt, este o creație subtilă a Imperiului... trimisă de Împărat, ca să vă otrăvească planeta.

Tăcerea mulțimii se sparse într-un murmur de conversații uluite. Leia le lăsă timp, privind încet peste chipurile lor. În jurul Marii *Dukha* se aflau probabil aproape o mie de noghri, și numărul lor continua să sporească mereu. Era clar că vestea despre sosirea ei se răspândise, și încercă să vadă dincotro soseau.

Când privi spre stânga, îi atrase atenția o scânteiere metalică. Departe de Marea *Dukha*, pe jumătate ascunsă în umbrele lungi ale dimineții, lângă altă clădire, se întrezărea forma paralelipipedică a unui droid decon.

Leia privi și simți o undă de groază. Un droid decon cu o curiozitate neobișnuită... C-3PO i-l amintise, dar în momentul acela ea fusese prea preocupată ca să acorde atenție grijilor sale. Însă prezența unui droid

decon în Nystao, la peste cincizeci de kilometri de zona lui de acțiune, dovedea mai mult decât o curiozitate supradezvoltată. Trebuia să fie...

Se lăsă pe vine, blestemându-se în gând pentru neglijența de care dăduse dovadă. Bineînțeles că Marele Amiral n-ar fi plecat mânat de un impuls de moment. În nici un caz fără să lase pe cineva – sau ceva – care să supravegheze.

– Chewie, șuieră ea, în dreapta ta! Pare a fi un droid decon, dar eu cred că-i un droid de spionaj.

Chewbacca mârâi ceva sălbatic și porni într-acolo, croindu-și drum prin mulțime. Deși noghrii îi făceau loc, Leia știu că n-avea să ajungă la el. Droizii de spionaj nu erau scilipitori, totuși aveau destulă inteligență ca să nu rămână pe loc după ce fuseseră detectați. Avea să dispară cu mult înainte ca wookieeul să fi ajuns aproape de el. Dacă avea un transmițător... și dacă în preajmă exista vreo navă imperială...

– Popor de pe Honoghr! strigă ea, acoperind rumoarea. Vă voi dovedi chiar acum adevărul vorbelor mele. Unul dintre droizii decon ai Împăratului este acolo, îl indică. Aduceți-mi-l!

Mulțimea se întoarse la unison și Leia îi simți nesiguranța. Totuși înainte ca măcar un noghri să fi schițat o mișcare, droidul dispăru brusc după colțul clădirii lângă care staționase. Peste o secundă, prințesa îl întrezări printre alte două case, pierzându-se în depărtare.

Tactic vorbind, fusese decizia cea mai proastă pe care putuse s-o ia. Fuga însemna pur și simplu recunoașterea vinovăției în fața unor ființe care crescuseră cu droizii și le cunoșteau perfect domeniul de reacții. Mulțimea mugi și, din spate, vreo cincizeci de adolescenți porniră în goană după el.

În aceeași clipă, una dintre gărzile aflate alături de Leia pe terasă duse palmele pâlnie în jurul gurii și răcni asurzitor.

Leia tresări, cu urechile țiuind. Paznicul răcni încă o dată, iar acum din depărtare se auzi un răspuns. Noghriul emise un tril îndelungat și complicat, aducând, cumva, cu fluierăturile suprapuse ale unor păsări; primi un răspuns scurt, și amuți.

– I-a chemat și pe alții la vânătoare, zise maitrakh.

Prințesa încuviință din cap și încheșta pumnii, privindu-i pe cei care dispărușeră după colț în urmărirea droidului. Dacă acesta avea un transmițător, ar fi fost momentul să descarce cu disperare datele...

Apoi, aproape imediat, urmăritorii reveniră, însoțiți de șase adulți. Ținut la depărtare, ca un vânat, și zbătându-se inutil în strânsoarea lor, se afla droidul.

Leia trase adânc aer în piept.

– Aduceți-mi-l, porunci ea.

Șase adolescenți îl târâră pe trepte și-l răsturnară pe spate, pe terasă. Leia activă sabia și cercetă din priviri droidul, căutând portul unei antene ascunse. Nu zări nici unul, dar asta, în sine, nu însemna nimic. Pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău, făcu o tăietură verticală prin carcasa

droidului. Alte două tăieturi transversale și mecanismele sale interioare puteau fi văzute de oricine.

Chewbacca îngenunche lângă droid, imediat ce Leia dezactivează sabia, iar degetele sale uriașe iscodiră delicat prin labirintul de tuburi, cabluri și fibre optice. În partea de sus a cavității, exista o cutiută cenușie. Wookieeul privi semnificativ spre prințesă și smulse cutia din legăturile ei.

O așează apoi lângă droid și Leia înghiți un nod. O recunoscuse imediat, dintr-o experiență îndelungată și amară: unitatea alimentator/recorder a unui droid spion imperial. Totuși jacul conector al antenei era liber. Luke, sau Forța, continua să fie alături de ei.

Chewbacca examina acum partea inferioară a cavității. Leia îl privi, extrăgând câțiva cilindri dinăuntru, examinându-le însemnele și punându-le la loc. Mulțimea reîncepuse să murmure, când, cu un mormăit mulțumit, wookieeul scoase un cilindru mare cu un ac subțire, din apropierea prizei de admisie.

Femeia luă cu grijă cilindrul din mâinile lui. N-ar fi trebuit să fie periculos pentru ea, dar nu avea rost să riște inutil.

– Le cer dinaștilor să fie martori că acest cilindru a fost într-adevăr scos din interiorul droidului! strigă ea spre mulțime.

– Aceasta este dovada ta? privi Ir'khaim nesigur spre cilindru.

– Da, încuviință femeia. Am spus că plantele acestea nu sunt iarba *kholm* pe care o cunoașteți dinainte de catastrofă. N-am spus însă ce anume diferă la ele.

Ridică o plantă și o arată tuturor.

– Savanții Împăratului v-au luat iarba *kholm* și au modificat-o. Au introdus diferențe ce se vor repeta și transmite de la o generație la următoarea. Mirosul diferit pe care l-ați remarcat este provocat de o substanță secretată de rădăcină, tulpină și frunze. O substanță care are un singur scop: să inhibe creșterea oricăror alte plante. Mașinăriile despre care Marele Amiral pretinde că ar curăța solul nu fac altceva decât să distrugă această iarbă *kholm* specială pe care a plantat-o Împăratul.

– Din nou, adevărul vorbelor tale este ținut din vise, pufni Vor'cork. Mașinile droide au nevoie de aproape de două ori câte zece zile ca să curețe o singură *pirkha* de teren. Fiicele mele ar putea distruge într-o singură zi iarba *kholm* de acolo.

Leia surâse trist.

– Poate că mașinile nu au nevoie de chiar atât de mult timp pe cât se pare. Să aflăm!

Întinzând brațul în care ținea iarba *kholm*, făcu să apară o singură picătură de fluid lăptos în vârful acului și o atinse de tulpină.

Demonstrația fu atât de spectaculoasă pe cât ar fi putut spera. Fluidul penetra în suprafața cafenie mată a plantei și timp de câteva secunde nimic nu păru să se întâmple. Se auzi doar un sfârșit slab, iar apoi, parcă dintr-o dată, planta începu să se înnegrească și veștejească. Un icnet-șuierat colectiv răzbătu dinspre mulțime, pe măsură ce pata de distrugere

catalitică se răspândi pe tulpină, spre frunze și rădăcină. Leia o mai ținu în mână o clipă, apoi o lăsă să cadă pe terasă. Rămase acolo, chircindu-se aidoma unei crenguțe uscate aruncate în foc, până nu mai rămase decât un filament scurt și de nerecunoscut, negru și contorsionat. Leia îl atinse ușor cu vârful cizmei și filamentul se dezintebra într-o pulbere fină.

Se așteptase la altă exclamație de surpriză sau de furie din partea mulțimii. Liniștea absolută era, în felul ei, mult mai tulburătoare decât orice formă de manifestare sonoră. Într-adevăr, noghrii înțeleseseră implicațiile demonstrației.

Și când le privi fețele, știu că obținuse victoria.

Lăsă cilindrul pe terasă lângă planta distrusă și se răsuci spre dinaști.

– V-am arătat dovada mea, rosti ea. Acum trebuie să decideți dacă noghrii și-au achitat datoria.

Se uită spre Vor'cork și, sub imperiul unui impuls pe care nu l-ar fi putut explica, desfăcu sabia laser de la centură și i-o puse în mână. Trecând pe lângă el, se apropie de Khabarakh.

– Îmi pare rău, vorbi încetșor. Nu bănuisem că vei fi nevoit să treci prin așa ceva din cauza mea.

Khabarakh deschise gura, în surâsul plin de dinți ascuțiți al noghriilor.

– Imperiul ne-a învățat de mult că mândria și datoria războinicului este să înfrunte durerea pentru stăpânul său. Ar trebui eu să fac mai puțin pentru *Mal'ary'ush* a Lordului Vader?

– Eu nu sunt stăpâna ta, clătină femeia din cap, și nu voi fi niciodată. Noghrii sunt un popor liber. Am venit doar să încerc să vă readuc libertatea aceea.

– Și ca să ne aduci de partea ta, împotriva Imperiului, vorbi caustic Vor'cork.

Leia se întoarse spre el.

– Mi-aș dori lucrul acesta, dar nu vi-l cer.

Vor'cork o privi o clipă. După aceea, șovăitor, îi restitui sabia.

– Dinaștii de Honoghr nu pot să ia o decizie atât de importantă într-o singură zi și nici n-o vor face, zise el. Sunt multe aspecte care trebuie evaluate și întregul popor noghri trebuie chemat la adunare.

– Atunci, cheamă-l, îl îndemnă Khabarakh. *Mal'ary'ush* a Lordului Vader este aici.

– Și poate *Mal'ary'ush* să ne apere de puterea Imperiului, dacă vom alege să-l înfruntăm? replică Vor'cork.

– Dar...

– Nu, Khabarakh, are dreptate, aprobă femeia. Imperiul ar prefera mai degrabă să vă ucidă pe toți, decât să vă lase să treceți de partea noastră, sau chiar să deveniți neutri.

– Au uitat noghri cum să lupte? pufni Khabarakh.

– Și a uitat Khabarakh, clan Kihm'bar, ce s-a întâmplat cu Honoghr acum patruzeci și opt de ani? Dacă ne opunem Imperiului acum, nu vom avea de ales decât să ne părăsim planeta și să ne ascundem.

– Iar făcând asta, veți atrage masacrarea instantanee a echipelor comando ce slujesc Imperiul, aminti Leia. Ai vrea să moară, fără să știe măcar motivul? Ar fi o moarte lipsită de orice onoare.

– Vorbești cu înțelepciune, Lady Vader, rosti Vor'corkh și, pentru prima dată, Leia observă o urmă de respect nemulțumit în ochii lui. Adevărații războinici înțeleg valoarea răbdării. Ne vei părăsi acum?

– Da, încuviință prințesa. Prezența mea aici continuă să reprezinte un pericol pentru voi. Îți cer o singură favoare: să-i permiți lui Khabarakh să mă ducă înapoi la nava mea.

– Familia lui Khabarakh, spuse Vor'corkh, a complotat ca să-l elibereze. A reușit, iar el a evadat în spațiu. Trei echipe comando care se aflau aici în permisie au pornit în urmărirea lui. Întregul clan Kihm'bar va fi în dizgrație, până ce îi vor numi pe responsabili.

Leia dădu din cap. Era o minciună la fel de bună ca oricare alta.

– Asigură-te însă să avertizezi comandourile pe care le trimiți să fie precaute atunci când vor lua legătura cu celelalte echipe. Dacă la urechile Imperiului va ajunge măcar un zvon, vă vor distruge.

– Nu trebuie să le spui războinicilor ce au de făcut, replică dinastul, apoi, după o scurtă ezitare, arătă spre cilindru și întrebă: Ne poți obține mai mult lichid?

– Da, însă mai întâi trebuie să merg pe Endor și să-mi recuperez nava. După aceea, Khabarakh mă poate însoți pe Coruscant, de unde să-i fac rost de o cantitate mare.

– Mai devreme nu poate fi adus?

Un fragment de conversație apărui la suprafață din memoria lui Leia: maitrakh menționase că intervalul pentru plantarea recoltelor din acel anotimp era pe sfârșite.

– S-ar putea, răspunse ea. Khabarakh, cât timp am câștiga, dacă n-am merge la Endor, ci direct spre Coruscant?

– Aproximativ patru zile, Lady Vader.

Leia aprobă din cap. Han avea s-o omoare că-i părăsise nava iubită pe orbita lui Endor, dar n-avea de ales.

– Bine, atunci așa vom proceda. Aveți totuși grijă cum îl folosiți – navele imperiale pot sesiza recoltele noi.

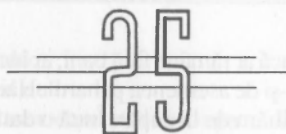
– Nu trebuie să le spui nici fermierilor ce au de făcut, zise Vor'corkh dar de data aceasta în glasul lui existase o undă de umor. Îi vom aștepta sosirea cu nerăbdare.

– Atunci ar fi bine să plecăm imediat, spuse Leia.

Privi spre maitrakh și plecă ușor capul, în semn de mulțumire. În sfârșit – în sfârșit –, totul începea să se întoarcă în favoarea lor. În ciuda îndoielilor ei anterioare, Forța o însoțea în mod evident.

Revenind spre Khabarakh, activă sabia și-i tăie lanțurile.

– Haide, îl îndemnă. E timpul să plecăm.

Coral Vanda se autointitula cazinoul cel mai impresionant din galaxie... și, privind în jurul giganticei și luxoasei Săli Tralla, Han putea înțelege de ce nu auzise pe nimeni care să pună vreodată la îndoială afirmația aceea.

Sala avea cel puțin o duzină de mese sabacc risipite pe cele trei niveluri, plus o mulțime de tejgele pentru lugjack, nișe pentru tregald, mese de holo-șah, ba chiar și câteva dintre tradiționalele potcoave cu suprafețe deformate apreciate de împătimiții de crinbid. Barul care diviza sala conținea aproape orice și-ar fi dorit un client, fie pentru a sărbători o victorie, fie pentru a-și îneca amarul unu'reșec, iar în peretele îndepărtat exista un ghișeu de comandă pentru cei care nu doreau să se oprească din joc nici măcar pentru a mânca.

Iar când te plictiseai să-ți privești cărțile de joc sau conținutul paharului, puteai oricând să admiri peisajul care se zărea prin peretele integral transparent ce se deschidea spre exterior. Apă verde-albăstruie, sute de pești viu colorați și mamifere marine micuțe; iar împrejurul tuturor, volutele întortocheate și evantaiele celebrele recife de corali de pe Pantolomin.

Pe scurt, Sala Tralla era cel mai spectaculos cazino văzut de Han vreodată... și Coral Vanda avea alte șapte săli la fel de grandioase.

Așezat lângă el la bar, Lando își termină paharul și-l împinse în lături.

– Acum ce facem? întrebă el.

– Este aici, spuse Han desprinzându-și ochii de la reciful din exterior și uitându-se din nou în jurul sălii. Undeva...

– Cred c-a șuntat voiajul ăsta, clătină celălalt din cap. Probabil că nu mai are bani. Amintește-ți ce zicea Sena – individul este mână spartă.

– De acord, totuși dacă ar rămâne fără bani, ar încerca să vândă altă navă, îi reaminti Han golindu-și de asemenea paharul. Haide – mai avem o sală...

– Și după-aia, o s-o luăm de la capăt. Încă o dată, și încă o dată. Este o pierdere de timp.

– Ai alte idei?

– Să fiu sincer, da, zise Lando în vreme ce ocoleau un herglic uriaș care se balansa nesigur pe două scaune. În loc să rătăcim de colo-colo, așa cum facem de șase ore, ar trebui să ne proptim la o masă de sabacc pe undeva și să-ncepem să pierdem bani grei. O să meargă vestea c-au apărut doi fraieri buni de mulș și dacă individul nostru este atât de cheltuitor pe cât zicea Sena, va fi interesat să recupereze câte ceva.

Han își privi prietenul cu o surprindere neascunsă. Cu două ore în urmă, avusese el însuși aceeași idee, dar se gândise că Lando n-ar fi fost de acord.

– Mândria ta profesională de jucător ar accepta asemenea pierderi?

Lando îl privi deschis.

– Mândria mea poate să accepte orice, dacă asta mă va scoate de-aici, ca să-mi văd de minerit.

Han făcu o grimasă; uneori uita că el își vârase prietenul în toată afacerea asta.

– Mda... scuze... Bine, uite ce-ți propun. Dăm un tur și-n Sala Saffkin. Dacă nu-i nici acolo, ne-ntoarcem și...

Se opri brusc. La bar, în fața unui scaun gol se vedea o scrumieră în care ardea o țigară pe jumătate consumată. O țigară cu un iz neobișnuit, dar foarte familiar...

– Hopa, mormăi Lando dinapoia sa.

– Nu-mi vine să cred, zise Han ducându-și mâna spre blaster și privind iute prin sala ticsită.

– Ba să crezi, amice, zise Lando atingând pernuța scaunului gol. Locul este cald încă. Trebuie să fie... uite-l!

Era, într-adevăr, Niles Ferrier, aflat sub arcada din sticlă pâlpâitoare a ieșirii, strângând între dinți alta dintre omniprezentele lui țigări. Rânji spre ei, schiță un fel de salut batjocoritor și dispăru pe ușă.

– Grozav, pufni Lando. Și-acum?

– Vrea să-l urmărim, îl opri Han uitându-se în jur. (Nu zărea nici un chip cunoscut, dar asta nu însemna nimic. Probabil că oamenii lui Ferrier erau peste tot.) Ia să vedem ce are de gând.

– Poate să fie o capcană!

– Sau poate să fie gata să negocieze. Pregătește blasterul.

– I-auzi, i-auzi!

Străbătuseră jumătate din distanța până la arcadă, când se auzi un bubuit scurt și gros, ca un tunet îndepărtat de furtună. Fu urmat de altul, mai puternic, apoi de al treilea. Rumoarea conversațiilor din cazino se diminuea pe măsură ce alți jucători se opriră să asculte; aproape imediat, *Coral Vanda* păru să vibreze.

Han privi spre Lando.

– Crezi și tu ce cred eu?

– Salve de turbo-laser care au lovit apa... Este clar că-i mâna lui Ferrier, dar n-are legătură cu noi.

Han încuviință din cap, simțind un nod în stomac. Ferrier încheiase o înțelegere cu Imperiul... și dacă imperialii puneau mâna pe flota *Katana*, balanța puterilor în războiul actual avea să se încline brusc în favoarea lor.

Iar sub comanda unui Mare Amiral...

– Trebuie să-l găsim imediat pe dealerul ăla de nave, se rezezi el spre ieșire. Poate că-l putem scoate într-o capsulă de salvare înainte de abordaj.

– Și asta înainte ca restul pasagerilor să intre în panică. Haidem!

Ajunseră doar la arcadă. Un tunet răsună pe neașteptate, nu în depărtare, ci chiar deasupra lor și, pentru o secundă, reciful de corali din exteriorul peretelui transparent fu iluminat de o scânteiere verde, furioasă. *Coral Vanda* se zgudui ca un animal rănit și Han se apucă de marginea arcadei, căutând să-și mențină echilibrul...

Ceva îl prinse de braț și-l smuci cu putere spre dreapta, desprinzându-l de arcadă. Duse mâna reflex spre blaster, dar, înainte de a-l putea scoate din toc, niște brațe puternice și îmblânite îi cuprinseseră pieptul și fața, lipindu-i mâna înarmată de corp și blocându-i vederea spre panica bruscă iscată pe coridor. Han încercă să strige, dar brațul îi acoperea și gura, nu numai ochii. Zbătându-se zadarnic și blestemând violent, fu purtat cu spatele înainte pe coridor. Auzi alte două bubuituri, cea de-a doua aproape răsturnându-l pe el și pe atacatorul său. Urmă apoi o modificare de direcție, în lateral – cotul i se lovi de o ușă...

Fu îmbrâncit cu violență și se simți din nou liber, gâfâind și încercând să-și recapete răsuflarea. Se afla într-o magazie micuță de băuturi; trei pereți erau acoperiți de jos până sus cu lăzi de sticle. Câteva fuseseră deja răsturnate de înclinarea lui *Coral Vanda* și dintr-una se prelingea un lichid roșu-întunecat.

Lângă ușă, rânjea Ferrier.

– Salut, Solo, rosti hoțul de nave. Drăguț din partea ta să-mi faci o vizită.

– Nu puteam refuza o invitație atât de amabilă, mormăi acru Han privind în jur.

La vreo doi metri depărtare, în fața unei stive de lăzi, blasterul lui plutea în aer în mijlocul unei umbre dese și cu o soliditate stranie.

– Cred că-ți amintești de năluca mea, arătă Ferrier spre umbră. Ea s-a furișat pe rampa lui *Lady Luck*, ca să ne fixeze baliza de semnalizare. Cea din interiorul navei.

Așa se explica rapiditatea cu care ajunsese hoțul aici. Un alt tunet zgudui cazinoul submarin și încă o ladă căzu pe podea, spărgându-se. Han sări din calea ei și privi cu mai multă atenție spre umbră. De data aceasta, reuși să distingă ochii și o sclipire de colți albi. Dintotdeauna

crezuse că nălucile spațiale erau o simplă legendă. Se părea că lucrurile stăteau altfel.

– Nu-i prea târziu să facem un târg, i se adresa lui Ferrier.

Celălalt îl privi surprins.

– *Ăsta* este târgul tău, Solo. De ce crezi că te afli aici, și nu afară, unde vor începe împușcăturile? Te vom ține aici, cuminte și la adăpost, până se vor domoli lucrurile. Calrissian însă – arcui o sprânceană – este altă poveste.

– Ce vrei să spui? se încruntă Han.

– A început să mă enerveze să-mi apară mereu în cale. Așa încât, atunci când *Coral Vanda* va ceda în cele din urmă și va ieși la suprafață, o să mă asigur că el va fi în rândul întâi, încercând curajos să-l apere pe bietul căpitan Hoffner de răutatea trupelor de șoc. Cu puțin noroc...

Deschise brațele și zâmbi.

– Hoffner îl cheamă deci, rosti Han înăbușindu-și mânia. (Enervarea n-avea să-l ajute pe Lando.) Și dacă nu-i la bord? Imperialii nu vor fi deloc încântați.

– Oh, este la bord, îl asigură Ferrier. Atât doar că-i nițel agitat. Cam la o oră după începerea voiajului, a rămas închis în cabina lui.

– Ești sigur că el este individul căutat?

– Dacă-i o greșeală, strânse Ferrier din umeri, Marele Amiral nu se poate învinui decât pe sine. El mi-a furnizat numele.

Încă o explozie zgudui nava.

– Ei bine, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Solo, dar trebuie să-nchei afacerea, rosti Ferrier regăsindu-și echilibrul și apăsând tasta de deschidere a ușii. Ne mai vedem noi.

– Îți plătim de două ori mai mult decât oferă Imperiul, încercă Han pentru ultima dată.

Ferrier nu se sinchisi să-i răspundă. Rânjind pentru ultima dată, ieși pe ușă, trăgând-o în urma sa.

Han privi spre umbra nălucii.

– Dar tu? o întrebă. Tu nu vrei să fii bogat?

Năluca își arătă dinții, dar nu scoase un cuvânt. Răsună altă detunătură și fură smuciți violent într-o parte. *Coral Vanda* era o navă extrem de solidă, dar Han știa că nu va putea rezista mult timp unui asemenea atac. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să cedeze și să iasă la suprafață... iar atunci aveau să pătrundă trupele de șoc.

Nu mai avea la dispoziție mult timp pentru a găsi o soluție de evadare.

* * *

Bateriile de turbo-lasere ale *Himerei* traseră din nou și pe holo-displayul punții o linie scurtă și roșie întră fulgerător în mare, în apropierea cilindrului negru cu capete conice, care marca poziția lui *Coral Vanda*. Pentru o clipă, linia roșie fu învăluită în verdele palid al apei brusc transformate în abur supraîncălzit; după aceea, verdele pal se

împrăștie spre exterior în toate direcțiile și *Coral Vanda* se zgâlțâi vizibil sub unda de șoc.

– Sunt încăpățânați, asta nu li se poate contesta, comentă Pellaeon.

– Au la bord mulți bogătași, îi reaminti Thrawn. Mulți dintre ei ar prefera să se înece, decât să-și predea banii sub amenințarea cu forța.

Căpitanul își examinează afișajele.

– Nu va trece mult, până vor ajunge la această opțiune. Propulsia principală a fost scoasă din funcțiune și în îmbinările carcasei au apărut microfisuri. Extrapolările calculatorului afirmă că dacă nu vor ieși la suprafață în zece minute, sunt pierduți.

– Este o navă plină de experți în jocurile de noroc, căpitane. Vor miza pe rezistența navei, în timp ce caută alternativa.

Pellaeon se încruntă la holo-display.

– Care ar fi alternativa?

– Privește. Thrawn își atinse consola și un cerculeț alb apăru pe hologramă în fața lui *Coral Vanda*, extinzându-se aidoma traseului unui vierme nebun. Aici, sub secțiunea aceasta de recif, pare să existe o rută care le-ar permite să scape de noi, cel puțin temporar. Cred că-ntr-acolo se îndreaptă.

– Nu vor avea timp. În nici un caz, după cum se mișcă acum. Totuși, voi lua măsuri – o salvă chiar la intrarea în labirint, ar trebui să rezolve problema.

– Mda, încuviință Thrawn meditativ. Păcat însă că va trebui să stricăm recifele... Sunt realmente niște opere de artă. Unice, poate, deoarece au fost create de ființe vii, totuși lipsite de conștiință. Mi-ar fi plăcut să le pot studia mai amănunțit.

Se întoarse către Pellaeon și încuviință scurt din cap.

– Lansează salva, căpitane.

* * *

Un alt tunet, când nava imperială de pe orbită vaporiză apa din jurul lor... și când *Coral Vanda* se înclină pe o parte, Han acționează.

Lăsându-se purtat de mișcarea navei, se împletici prin magazie, prefăcându-se gata să cadă peste lăzile cu sticle, dar se răsuca în ultima clipă cu spatele la ele. Ridicând brațele deasupra capului, de parcă ar fi căutat să-și regăsească echilibrul, prinse colțurile inferioare ale lăzii aflate cel mai sus; când forța impactului său zgudui stiva, trase lada ușor în față. O lăsă să descrie un sfert de rotație spre capul lui, după care, deplasându-și priza, o propulsă cu toată puterea spre năluca.

Extraterestrul fu lovit în partea superioară a trunchiului, se dezechilibră și căzu pe spate, pe podea.

Han sări peste el în aceeași secundă, lovi cu piciorul în blasterul nălucii, i-l zvârli din mână și-l prinse din zbor. Năluca reușise să se elibereze de sub ladă și se străduia să se ridice pe podeaua devenită alunecoasă sub whiskyul Menkooor care curgea din sticle.

– Nu clinti! se răsti Han, gesticulând cu arma.

La fel de bine s-ar fi putut adresa pereților. Năluca îl ignoră și continuă să se ridice...

Neavând alternativă decât să-l ucidă, Han plecă țeava blasterului și trase în băltoaca de whisky. Se auzi un fâșăit ușor și, brusc, centrul încăperii izbucni într-o flacără tivită în albastru.

Extraterestrul sări înapoi din foc, urlând în graiul său ceva ce Han fu mulțumit că nu putea pricepe. Inerția nălucii o purtă într-o stivă de lăzi, pe care fu cât pe aici s-o răstoarne. Han trase încă de două ori în lada de deasupra extraterestrului, declanșând cascade gemene de alcool pe umerii și capul său. Extraterestrul răcni din nou, își regăsi echilibrul...

Și, cu un ultim foc, Han incendie cascada.

Răcnetul nălucii se preschimbă într-un zbieret ascuțit, când se răsuci din fața pălălăii, cu umerii și capul învăluite în flăcări. Han știa că urletele se datorau mai degrabă furiei decât durerii – arsurile provocate de alcool nu erau chiar atât de grave. Dacă beneficia de timp, năluca avea să stingă focul și, probabil, avea să-i frângă gâtul.

Nu mai avu parte însă de timpul respectiv. După numai câteva clipe, sistemul anti-incendii al magaziei se activă brusc și senzorii săi direcționară jeturi de spumă drept în chipul nălucii.

Han nu așteptă să vadă finalul. Strecurându-se pe sub extraterestrul temporar orbit, ieși din magazie.

Coridorul, care fusese ticsit cu oameni panicați în momentul răpirii lui Han, era acum pustiu; pasagerii plecaseră spre capsulele de salvare, ori spre imaginata siguranță a cabinelor personale. Han trase un foc în zăvorul ușii, pentru a împiedica ieșirea nălucii, și porni în fugă spre trapa principală a navei. Spera să-l găsească în timp util pe Lando.

* * *

De undeva foarte de jos, aproape acoperit de țipetele și zbieretele pasagerilor înspăimântați, Lando putea auzi zumzetul înăbușit al pompelor. *Coral Vanda* se preda mai repede decât crezuse.

Înjură în șoaptă, aruncând o privire peste umăr. Unde naiba dispăruse Han? Probabil că-l urmărea pe Ferrier, dorind să vadă ce facea hoțul viclean. Tipic pentru el să plece în vânarea unei intuiții, atunci când era treabă de făcut.

O duzină de membri ai echipajului navei ocupa poziții defensive în jurul trapei principale de ieșire, atunci când ajunse acolo.

– Trebuie să vorbesc imediat cu căpitanul sau cu alt ofițer, zise Lando.

– Întoarce-te în cabina ta, se răsti un bărbat fără să-l privească. Vom fi abordați.

– Știu asta, dar în plus știu ce caută imperialii.

Celălalt îi aruncă o căutătură scurtă.

– Chiar așa? Ce anume?

– Un pasager care are ceva ce-și dorește Impe...

– Cum îl cheamă?
– Nu cunosc decât descrierea lui.
– Minunat, mârâi bărbatul verificându-și nivelul energetic al blasterului. Uite ce poți face – ia-o spre pupa și bate la toate ușile. Anunță-ne dacă-l găsești.

Lando strânse din dinți.

– Vorbesc serios.

– Și eu. Haide, șterge-o de-aici!

– Dar...

– Am zis s-o ștergi! Îndreptă celălalt blasterul spre Lando. Dacă pasagerul tău are un dram de minte, probabil c-a fugit deja într-o capsulă de salvare.

Lando se retrase pe coridor, înțelegând prea târziu situația. Nu, dealerul de nave nu avea să fie într-o capsulă de salvare. Probabil că nu era nici în cabina sa. Ferrier se afla în cazinou și, după cum îl cunoștea, nu s-ar fi arătat în mod premeditat, așa cum o făcuse, decât dacă ar fi câștigat deja cursa.

Puntea i se zgudui ușor sub tălpi; *Coral Vanda* ajunsese la suprafață. Răsucindu-se, Lando porni din nou spre pupa. Cu două coridoare mai departe exista un terminal de calculator pentru acces public. Dacă obținea lista pasagerilor și numărul cabinei lui Ferrier, ar fi putut ajunge acolo înainte ca imperialii să preia controlul navei. Luând-o la fugă, coti pe un coridor lateral...

Patru bărbați voinici, cu blasterele pregătite, aproape ascunzând în mijlocul lor un individ slăbuț, cu păr alb, veneau hotărâți spre el. Conducătorul grupului îl zări pe Lando, ridică blasterul și trase.

Prima salvă rată cu foarte puțin. A doua arse colțul peretelui înapoia căruia se azvârlise Lando.

– S-a cam zis cu căutarea cabinei lui Ferrier, bombăni el.

Cinci-șase salve trecură pe lângă adăpostul său, apoi, surprinzător, focurile încetară. Lipindu-se cât mai mult de perete, cu blasterul pregătit, Lando riscă o privire rapidă pe după colț.

Atacatorii dispăruseră.

– Grozav, mormăi el și se uită cu mai multă atenție.

Necunoscuții dispăruseră într-adevăr, probabil într-una dintre secțiunile destinate exclusiv echipajului, localizate în centrul navei. Urmărirea cuiva pe un teren necunoscut nu era de obicei o idee prea bună, dar lipseau alte opțiuni. Strămbându-se nemulțumit, Lando ieși de după colț...

Scoase un țipăt de surpriză, când o salvă blaster venită din dreapta îi arse mâneca. Plonjă în coridorul transversal și, în clipa când ateriză pe podea, întrezări alți trei indivizi care veneau spre el pe coridorul principal. Se lovi de mocheta groasă îndeajuns de tare ca să vadă stele verzi, se rostogoli pe o parte și-și trase picioarele din linia de foc, pe deplin conștient că dacă cineva din primul grup rămăsese într-o

ascunzătoare, era ca și mort. Un baraj de salve blaster provenite dinspre nou-sosiți mușcă din perete, semnalând că era folosit ca foc de acoperire, pentru ca să permită avansarea. Gâfâind – saltul și căzătura îl zdruncinaseră serios –, Lando se ridică în picioare și alergă spre arcada unei uși aflate la jumătatea coridorului. Nu avea să-i ofere o ascunzătoare grozavă, dar n-avea la îndemână ceva mai bun. Tocmai ajunsese acolo, când auzi o înjurătură sonoră din direcția atacatorilor, apoi mai multe împușcături ce păreau să provină din alt model de blaster...

După aceea, tăcere.

Lando se încruntă, întrebându-se ce șiretlic se întrebuița. Auzea clar pașii ce alergau în direcția lui; lipindu-se cât mai mult de perete, în interiorul arcadei, îndreptă blasterul spre intersecția coridoarelor.

Pașii ajunseră la intersecție, dar se opri ră.

– Lando?

Bărbatul coborî arma, cu un suspin ușurat.

– Aici, Han! îl strigă. Haide, băieții lui Ferrier au pus mâna pe omul nostru.

Han dădu colțul și sprintă spre el, gâfâind.

– Asta nu-i tot, amice! Ferrier te vânează și pe tine.

Lando făcu o grimasă. Scăpase ca prin urechile acului.

– Asta-i mai puțin important acum. Cred c-au luat-o prin centrul navei. Trebuie să-i prindem înainte să ajungă la trapa principală.

– Putem încerca, se strâmbă Han privind în jur. Uite acolo – pare o ușă de acces pentru echipaj.

Ușa era încuiată.

– Cred că pe-aici au intrat oamenii lui Ferrier, mârâi Lando și se aplecă să examineze panoul de control pe jumătate deschis. Aha... uite, au spart zăvorul electronic. Ia să vedem...

Împunse precaut prin mecanism cu vârful degetului mic și, cu un clic, zăvorul se deschise și ușa începu să gliseze.

– Haide, zise el ridicându-se...

Sări înapoi, când prin deschidere răzbătură salve de blaster.

– Așa-i, pe aici e drumul, încuviință Han.

Se lipi de perete, de partea opusă a ușii, cu blasterul în mână, dar fără posibilitatea de a trage, din cauza focului susținut dinăuntru.

– De fapt, câți oameni are Ferrier în nava asta?

– Mulți, bombăni Lando. (Fără nimeni care să-i treacă pragul, ușa se închise automat.) Cred că pe-aici este cel mai greu. Să ne-ntoarcem la trapa principală și să-ncercăm să-i prindem acolo.

– Prea târziu, zise Han și-l prinse de umăr. Ascultă!

Celălalt se încruntă, ciulind urechile. În depărtare, peste rumoarea obișnuită a zgomotelor din navă, se putea distinge focul automat al carabinelor laser al trupelor de șoc.

– Sunt la bord, murmură el.

– Exact.

Puntea vibra scurt sub tălpi și, brusc, focurile laser se diminuează.

– Grenadă subsonică, concluzionă Han. Asta-i. Vino!

– Încotro? întrebă Lando, când prietenul său porni pe coridorul transversal.

– La pupa, spre rackurile de capsule de salvare. O ștergem de-aici.

Lando simți că rămâne cu gura căscată. Apoi îl privi și obiecțiile rămăseră neformulate. Chipul lui Han era rigid, cu ochii arzând de mânie și frustrare. Se părea că, într-adevăr, știa despre ce era vorba. Poate chiar într-o măsură mai mare decât Lando.

* * *

Capsula de salvare se legănă pe suprafața mării, înconjurată de o sută de alte capsule și sfărâmături din recif. Prin hubloul micuț, Han privea cum, în depărtare, ultima navetă de asalt imperială se ridica din *Coral Vanda*, revenind spre spațiul cosmic.

– S-a terminat? cuteză Lando de pe scaunul dinapoia lui.

– S-a terminat, spuse Han și-și auzi amărăciunea din glas. În curând, probabil că vor recupera capsulele.

– Am făcut tot ce-am putut... Și s-ar fi putut încheia mult mai prost. Ar fi putut detona cazinoul sub apă și atunci ar fi trecut zile întregi până ajungeau să ne salveze.

Iar în felul acela, avansul Imperiului ar fi fost și mai mare.

– Așa-i, grozav! mormăi Han. Așa însă suntem stăpâni pe situație, nu?

– Ce altceva am fi putut să facem? Să fi scufundat nava, ca să nu pună mâna pe el... chiar dacă ar fi însemnat să ucidem câteva sute de pasageri nevinovați? Sau poate să murim noi înșine, luptându-ne cu trei nave de asalt ticsite cu trupe de șoc? Cel puțin în felul ăsta Coruscantul are posibilitatea de a se pregăti înainte ca să-nceapă să apară navele din Forța Întunecată.

Lando încerca, asta nu putea fi contestat, însă Han nu avea chef să se lase îmbărbătat.

– Cum te pregătești, când te atacă două sute de cuirasate? Și așa suntem puțini!

– Haide, haide, zise Lando pe un ton ușor iritat. Chiar dacă navele ar fi în stare perfectă și gata de zbor, tot va fi nevoie de echipaje de câte două mii de oameni pentru fiecare. Vor trece câțiva ani până ce imperialii pot aduna atâtea recruți și să-i învețe cum să le manevreze.

– Atât doar, îi reaminti Han, că Imperiul a lansat deja o ofertă pentru nave noi. Asta înseamnă că au deja echipaje pregătite.

– Nu știu dacă au chiar patru sute de mii de oameni. Nu mai fi atât de pesimist și-ncearcă să vezi și latura bună a lucrurilor.

– Nu cred că există așa ceva.

– Ba cum să nu! Grație acțiunii tale prompte, Noua Republică mai are încă o șansă.

– Ce vrei să spui? se încruntă Han.

– Mi-ai salvat viața, ai uitat? I-ai alungat pe asasinii lui Ferrier de pe urmele mele.

– Da, îmi amintesc. Și ce legătură are asta cu șansele Noii Republici?

– Han! păru scandalizat Lando. Știi bine cât de rapid s-ar prăbuși Noua Republică fără mine.

Han se strădui, dar nu-și putu înăbuși surâsul.

– Bine, renunț, bombăni el, cu condiția să taci din gură.

– S-a făcut, aprobă Lando.

Han reveni spre hublou, iar zâmbetul i se șterse de pe chip. Prietenul lui putea să spună orice, dar pierderea flotei *Katana* avea să fie un dezastru real, și o știau amândoi. Cumva, trebuiau să oprească Imperiul să pună mâna pe navele acelea. Cumva...

Mon Mothma clătină uluită din cap.

– Flota *Katana*, șopti ea. După atâția ani... Incredibil!

– Unii ar putea folosi cuvinte mai tari, observă Fey'lya.

Blana îi undui, când privi chipul inexpressiv al lui Karrde. Leia observase că reacția se repetase de mai multe ori în decursul întrunirii convocate în grabă – când îl privise pe Karrde, pe Luke și pe ea însăși. Nici Mon Mothma nu scăpase.

– Unii, continuă bothanul, ar putea chiar să aibă îndoieli serioase că ne spui adevărul.

Lângă Karrde, Luke se foi în scaun, iar Leia îi percepu eforturile de a-și stăpâni iritarea. Karrde se mulțumi să arcuiască o sprânceană.

– Sugeați cumva că v-aș minți?

– Un contrabandist să mintă? replică Fey'lya. Cine și-ar putea imagina așa ceva?

– Nu minte, interveni Han pe un ton apăsător. Flota a fost găsită – am văzut unele dintre nave.

– Poate că așa este, rosti Fey'lya coborând ochii spre tăblia lustruită a mesei. (Până atunci, dintre toți cei prezenți la întrunire, Han fusese singurul care scăpase privirilor ucigătoare ale bothanului. Dintr-un motiv necunoscut, acesta evitase până să și se uite în direcția lui.) Sau poate că nu. În galaxie există mai multe crucișătoare Cuirasat, nu numai cele din flota *Katana*.

– Nu-mi pot crede urechilor, izbucni Luke uitându-se de la Fey'lya la Mon Mothma. Flota *Katana* a fost găsită, Imperiul a pornit în recuperarea ei, iar noi stăm aici și ne contrazicem?

– Poate că problema este că *tu* crezi prea multe, sau prea ușor, zise Fey'lya. Căpitanul Solo ne spune că imperialii au pus mâna pe o persoană

care-i poate duce la aceste presupuse nave. Pe de altă parte, Karrde a afirmat că doar el le cunoaște locația.

– Așa cum am mai spus, chiar azi, vorbi acru Karrde, ipoteza că nimeni nu mai știa ce găsisem era chiar asta – o simplă ipoteză. Căpitanul Hoffner era un individ foarte viclean în felul lui și nu-mi vine greu să cred că și-ar fi făcut o copie după coordonate, înainte ca eu să le fi șters.

– Mă bucur că ai atâta încredere în foștii tăi camarazi, comentă Fey'lya. Mie însă îmi vine mai ușor să cred că acela care se înșală este căpitanul Solo. Sau poate că a fost indus în eroare, în mod deliberat.

Leia îl simți pe Han posomorându-se.

– Vreți să fiți mai explicit, domnule consilier?

– Cred că ai fost mințit, rosti direct Fey'lya, dar tot fără să-l privească. Cred că această persoană de contact a dumitale – pe care eviți s-o identifici – ți-a spus o poveste, pe care a împănat-o cu dovezi false. Aparatul acela, despre care spui că a fost examinat de Calrissian, putea proveni de oriunde. În plus, dumneata însuși ai recunoscut că, de fapt, n-ai suit la bordul nici uneia dintre navele respective.

– Dar raidul imperial asupra lui *Coral Vanda*? În mod clar, Imperiul credea că acolo exista cineva pentru care merita să facă orice eforturi.

– Sau, zâmbi subțire Fey'lya, dorea să ne lase nouă impresia respectivă. Ceea ce ar fi perfect posibil... dacă misterioasa persoană de contact ar lucra, de fapt, pentru imperiali.

Leia privi către Han. Dedesubtul sentimentelor sale, percepea un vârtej de emoții pe care nu-l putea identifica.

– Han? șopti ea.

– Nu, răspunse bărbatul fără să-și dezlipească ochii de la bothan. Nu lucrează pentru imperiali.

– Asta este opinia dumitale. În privința asta, nu ne oferi prea multe dovezi.

– Perfect, interveni Karrde. Să presupunem, pentru moment, că totul nu este decât un gigantic balon de săpun. Ce ar avea de câștigat Marele Amiral de pe urma lui?

Blana lui Fey'lya undui într-o reacție pe care Leia o asimila enervării. Ea și Karrde făcuseră praf teoria bothanului conform căreia Thrawn nu era, de fapt, un Mare Amiral, iar lui Fey'lya nu-i căzuse bine nici înfrângerea aceea minoră.

– Cred că asta este evident, răspunse el rigid. Câte sisteme crezi că ar trebui să lăsăm neprotejate, pentru a redistribui suficient personal instruit în vederea reactivării și transportării a două sute de cuirasate? Nu, Imperiul are mult de câștigat de pe urma unei acțiuni pripite din partea noastră.

– Are de asemenea mult de câștigat de pe urma totalei voastre lipse de reacție, atrase atenția Karrde cu glas înghețat. Am lucrat cu Hoffner mai bine de doi ani și pot spune că imperialilor nu le va trebui mult timp să obțină de la el locația flotei. Dacă nu acționați rapid, riscați să pierdeți totul.

– Dacă există ceva care poate fi pierdut, completă Fey'lya.

Leia puse o mână liniștitoare pe brațul soțului ei.

– Asta ar trebui să fie destul de simplu de verificat, interveni ea iute. Putem trimite o navă cu tehnicieni, care să investigheze. Dacă flota se află acolo și este operațională, putem declanșa o operațiune de recuperare pe scară extinsă.

Din privirea de pe chipul contrabandistului, înțelese că acesta considera acțiunea altă pierdere de timp. Totuși, Karrde încuviință din cap.

– Mi se pare rezonabil.

– De acord, aprobă și Mon Mothma. Consilier Fey'lya, vei lua legătura imediat cu amiralul Drayson ca să aloce pentru această misiune o fregată tip Escort și două escadrile de X-interceptori. Preferabil o navă aflată deja pe Coruscant – n-ar fi bine ca altcineva din exteriorul sistemului să bănuiască ce facem.

Fey'lya înclină imperceptibil din cap.

– Cum doriți. Măine dimineată va fi destul de devreme?

– Da, zise Mon Mothma și se întoarse spre Karrde. Avem nevoie de coordonatele flotei.

– Bineînțeles. Vi le voi da mâine dimineată.

Bothanul pufni.

– Vreau să-ți reamintesc, căpitane Karrde...

– Pe de altă parte, domnule consilier, continuă politicoș Karrde, poate că doriți să plec de pe Coruscant chiar în seara asta și să scot locația la licitație.

Fey'lya îl fulgeră cu privirea și blana i se turti. Nu putea însă face nimic și o știa prea bine.

– Pe dimineată atunci, mormăi el.

– Bine, aprobă Karrde. Dacă asta-i tot, voi reveni atunci în camera mea, ca să mă odihnesc până la cină.

Se uită spre Leia... și, deodată, pe fața sau în aura lui se citi ceva diferit. Femeia încuviință scurt din cap, iar căutătura lui lunecă indiferentă mai departe, în vreme ce se scula în picioare și-i salută pe fiecare, pe rând.

– A fost o discuție interesantă, aprecie el.

– Ne vedem dimineată, rosti posac Fey'lya.

– Desigur, zâmbi sardonice contrabandistul.

– În cazul acesta, declar întâlnirea încheiată, concluzionă Mon Mothma.

– Haide, murmură Leia spre Han pe când ceilalți își strâneau datacardurile.

– Ce se-ntâmplă? șopti el.

– Cred că Talon Karrde vrea să ne spună ceva. Haide, nu vreau să mă rețină Mon Mothma.

– Bine, du-te tu, zise Han cu un ton straniu preocupat.

– Sigur? se încruntă prințesa.

– Da. (Ochii lui Han priviră peste umărul ei și, întorcându-se, Leia îl văzu pe Fey'lya părăsind sala.) Du-te. O să vin și eu.

- Bine, spuse ea examinându-l nesigură.
- Totu-i în regulă, o liniști Han strângând-o de mână, dar trebuie să discut ceva cu Fey'lya.
- Ce anume?
- Chestii personale. Încercă unul dintre surâsurile lui piezișe, pe care Leia le considera de obicei fermecătoare, dar care acum nu părea tocmai inocent. Totu-i în regulă. Nu fac altceva decât să stau de vorbă cu el. Ai încredere în mine.
- Am mai auzit *asta* de multe ori, oftă Leia. (Luke părăsise însă deja sala, Karrde era pe punctul de a o face... iar pe chipul lui Mon Mothma apăruse expresia aceea care semnala că era pe punctul de a se apropia pentru a-i cere o favoare.) Te rog doar să-ncerci să fii diplomat.
- Ochii bărbatului nu erau atenți la ea.
- Sigur că da. Ai încredere în mine.

* * *

Fey'lya pornise pe Marele Coridor, spre auditoriul Adunării Generale, cu legănatul caracteristic cuiva care este foarte grăbit, dar nu vrea ca alții să-și dea seama.

- Domnule consilier! strigă Han.
- Singurul răspuns fu o undă fugară de roșu palid peste cel mai apropiat dintre arbuștii ch'hala. Fulgerând cu privirea spre ceafa bothanului, Han se grăbi și, dintr-o duzină de pași, îl prinse din urmă.
- Aș dori să stăm puțin de vorbă, spuse el.
- Fey'lya nu-l privi.
- Nu avem nimic de vorbit.
- Eu cred că da, replică Han potrivindu-și pasul după al său. Poate să-ncercăm să găsim o cale de ieșire din impasul în care ați ajuns.
- Crezusem că femeia dumitale este diplomatul familiei, pufni Fey'lya privind-i cu coada ochiului tunica.
- Facem cu rândul, replică Han străduindu-se din răspuțeri să nu-l deteste. Ceea ce v-a adus necazuri aici a fost faptul că ați încercat să acționați după regulile din politica bothană. Afacerea cu banca a proiectat un con de neîncredere asupra lui Ackbar și, ca un adevărat bothan, ați profitat de ocazie să săriți pe el. Necazul a fost că nu v-a urmat nimeni, așa că ați rămas singur, expus și cu reputația politică pusă sub semnul îndoielii. Nu știți cum să bateți în retragere elegant și v-ați gândit că singura modalitate de a vă salva prestigiul este să vă asigurați de prăbușirea lui Ackbar.
- Serios? Te-ai gândit vreodată că m-am expus, așa cum te-ai exprimat, deoarece am crezut cu adevărat că Ackbar era vinovat de trădare?
- Să fiu sincer, nu. Mulți însă cred asta și de aceea vă riscați reputația. Ei nu-și pot imagina cum poate cineva să facă atâta război fără să aibă dovezi.
- Dar ce te face să crezi că n-am dovezi?

– În primul rând, faptul că nu le-ai arătat, răspunse deschis Han. După aceea, faptul că l-ai trimis pe Breil'lya în goana mare pe New Cov, ca să încerce o aliere cu senatorul Bel Iblis, care v-ar fi sporit mult reputația. *Asta făcea Breil'lya acolo, nu?*

– Nu știi despre ce vorbești, mormăi Fey'lya.

– Exact! Și, în sfârșit, faptul că acum cinci minute erați gata să-l sacrificați pe Bel Iblis, dacă asta v-ar fi câștigat timpul necesar pentru a obține flota *Katana*.

Fey'lya se opri pe neașteptate.

– Căpitane Solo, spuse el evitându-i în continuare ochii, o să-ți vorbesc deschis. Indiferent dacă-mi înțelegi sau nu motivațiile, eu cu siguranță le înțeleg pe ale dumitale. Speri să aduci dumneata însuși flota *Katana* la Coruscant, pentru ca apoi, profitând de gloria respectivă, să mă înlături pe mine și să-l reinstalezi pe Ackbar.

– Nu, clătină Han obosit din cap. Domnule consilier, Leia și toți ceilalți nu joacă după regulile bothane. Ei decid, bazându-se pe dovezi, nu pe prestigiu. Dacă Ackbar este vinovat, va fi pedepsit – dacă este nevinovat, va fi eliberat. Nimic mai simplu.

– Ascultă-mi sfatul, căpitane Solo, surâse amar Fey'lya, și rămâi în lumea contrabandiștilor, bățăliilor și, în general, a lucrurilor pe care le înțelegi. Regulile politicii te depășesc cu mult.

– Greșiți, domnule consilier, încercă pentru ultima dată Han. Vă puteți retrage acum, fără să pierdeți nimic – realmente o puteți face. Dar dacă veți continua, riscați să antrenați în prăbușirea dumneavoastră întreaga Nouă Republică.

Fey'lya își îndreptă semeț statura.

– Nu intenționez să mă prăbușesc, căpitane Solo. Militarii Noii Republici care mă susțin vor avea grijă de asta. Ackbar se va prăbuși, iar eu mă voi ridica în locul lui. Scuză-mă acum, trebuie să vorbesc cu amiralul Drayson.

Se întoarce și se îndepărtă. Han îl privi plecând și simți gustul amar al înfrângerii. Fey'lya chiar nu înțelegea ce făcea? Nu înțelegea că risca totul pe o singură carte cu bătaie lungă?

Poate că nu putea să înțeleagă. Poate că era nevoie de un jucător experimentat ca să vadă care erau aici șansele de câștig.

Sau de un politician care să nu fie atât de încastrat în propriul său sistem pe care nu-l putea modifica.

Fey'lya ajunsese în capătul Marelui Coridor și coti la stânga, spre centrul Amiralității. Clătinând din cap, Han porni în direcția opusă, către apartamentul în care fusese găzduit Karrde. Mai întâi *Coral Vanda*, apoi asta. Spera că nu era începutul unei tendințe generale.

* * *

Mara stătea lângă fereastra camerei ei, privind spre îndepărtatii Munți Manarai și simțind cum povara apăsătoare a amintirilor negre i se agrega

în jurul minții. Palatul Imperial... După cinci ani, revenise în Palatul Imperial... Scena întrunirilor guvernamentale importante, a funcțiilor sociale, a intrigilor întunecate și secrete... Locul unde începuse practic viața ei.

Locul unde fusese când luase sfârșit.

Unghiile ei scârbâiră peste volutele sculptate ale ramei ferestrei, pe măsură ce chipuri binecunoscute îi apăreau în fața ochilor: Marele Amiral Thrawn, Lordul Vader, Grand Moff Tarkin, sute de consilieri, politicieni și sicofanți. Dar peste toate se suprapunea fața Împăratului. Femeia îl putea zări atât de clar în minte, de parcă ar fi fost de cealaltă parte a geamului, cu chipul ridat încruntându-se, cu ochii tiviți cu galben scânteind de mânie și dezaprobare.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

– Încerc, șopti ea și cuvântul îi răsună prin minte.

În clipa când îl rosti, se întrebă însă dacă era realmente adevărat. Pe Myrkr, ajutase la salvarea vieții lui Skywalker; venise apoi pe Jomark, ca să-i implore ajutorul, iar acum îl urmase pe Coruscant fără să protesteze.

Ea nu se afla în pericol. Nici Karrde. Nu se putea gândi la nici o cale prin care Skywalker să fi fost util fie ei, fie oricăruia dintre oamenii lui Karrde.

Pe scurt, nu mai avea nici o scuză.

Din odaia vecină se auzi sunetul ușor al unei uși care se deschise, apoi se închise. Karrde revenise de la întrunire. Întorcându-se de la fereastră, fericită că avea un pretext pentru a nu se mai gândi în direcția respectivă, Mara porni spre ușa de legătură dintre cele două odăi.

Karrde ajunsese acolo primul.

– Mara? rosti el, strecurând capul pe ușă. Vino aici, te rog!

Când ea intră în cealaltă cameră, bărbatul stătea la terminalul calculatorului. O singură privire spre fața lui fu suficientă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt tocmai sigur, răspunse Karrde scoțând un datacard din fanta de copiere. Bothanul ăla din Consiliu a opus o rezistență surprinzătoare ofertei noastre. Practic, a silit-o pe Mon Mothma să amâne orice misiune serioasă de recuperare până la verificarea locației. În clipa de față, pregătește o navă care să plece într-acolo mâine dimineață.

– Să facă joc dublu? se încruntă Mara.

– Posibil, dar n-aș vedea rostul. Thrawn îl are deja pe Hoffner și va ajunge destul de rapid la flotă. Nu, cred că mai degrabă Fey'lya joacă o carte politică, poate asociată campaniei lui împotriva amiralului Ackbar. Totuși, aș prefera să nu risc.

– Am auzit destule istorii despre politica bothană, încuviință femeia cu o grimasă. Ce vrei să fac?

– Să pleci diseară spre sistemul Trogan, îi întinse el datacardul. Bănuiesc că acolo s-a adăpostit Aves. Contactează-l și spune-i că vreau să mobilizeze tot ce poate zbura și lupta, și să facem joncțiunea la flota *Katana* cât mai repede.

Mara luă cardul cu grijă, simțind cum degetele îi furnică la atingerea plasticului rece. Acolo, în mâinile ei, se găsea flota *Katana*. Un card care putea aduce bogăție sau putere pentru tot restul vieții...

– S-ar putea să am greutate în a-l convinge pe Aves să aibă încredere în mine, îl avertiză ea.

– Nu cred. De acum, probabil că imperialii au reinstaurat vânătoarea noastră... asta ar trebui să fie suficient să-l convingă că am evadat. Pe datacard există de asemenea un cod special de identificare pe care-l va recunoaște – un cod pe care Marele Amiral nu l-ar fi putut smulge așa rapid de la mine.

– Să sperăm că n-are o părere mai bună despre metodele imperiale de interogare. Altceva?

– Nimic... ah, ba da. Spune-i lui Ghent că vreau ca el să vină pe Coruscant, nu la flota *Katana*. O să ne întâlnim acolo, după ce se termină totul.

– De ce tocmai Ghent? se încruntă Mara.

– Vreau să văd ce poate face un sintezor expert cu suma aceea dubioasă din contul lui Ackbar. Skywalker a amintit de o ipoteză potrivit căreia spargerea și depozitul au fost simultane, dar a precizat că până acum n-a putut s-o demonstreze nimeni. Fac prinsoare că Ghent va reuși.

– Crezusem că implicarea în politica Noii Republici se limitează la târgul cu flota *Katana*...

– Așa-i, dar nu vreau să las în urma mea un bothan ambițios.

– Aici ai dreptate, încuviință Mara. Bine. Ai o navă pentru mine?

La ușă răsună o ciocănitură.

– O s-o am într-un minut, răspunse Karrde și deschise ușa.

Era sora lui Skywalker.

– Doreai să discutăm? întrebă ea.

– Da. Bănuiesc că o cunoști pe asociata mea, Mara Jade.

– Ne-am întâlnit, când ai sosit pe Coruscant, încuviință Organa Solo.

Pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Mara și aceasta se întrebă, neliniștită, câte amănunte îi spusese Skywalker.

– Am nevoie ca Mara să plece să-mi facă un comision, zise Karrde după ce privise în ambele direcții ale coridorului înainte de a închide ușa. Va avea nevoie de o navă rapidă, cu autonomie mare.

– Îi pot face rost de una, încuviință Organa Solo. Un Y-interceptor de recunoaștere este bun, Mara?

– Este perfect.

– O să anunț atunci astroportul. Altceva?

– Da, spuse Karrde. Vreau să știu dacă poți mobiliza o echipă de tehnicieni, care să plece diseară.

– Consilierul Fey'lya trimite deja o echipă, îi reaminti ea.

– Știu asta. Vreau ca a ta să ajungă prima.

Ea îl privi o clipă.

– Cât de numeroasă ar trebui să fie?

– Nu foarte numeroasă. Ajunge un transportor mic, sau un cargobot, plus o escadrilă de vânători, dacă poți găsi una căreia să nu-i pese de furia oficialităților. Ideea este ca acolo să nu fie doar echipa aleasă om cu om de Fey'lya.

Mara deschise gura, apoi o închise fără un cuvânt. Dacă într-adevăr Karrde ar fi dorit ca Organa Solo să știe că aveau să vină și oamenii lui, i-ar fi spus-o singur. Karrde se uită la ea, apoi reveni spre sora lui Skywalker.

– Poți asta?

– Cred că da. Fey'lya și-a atras de partea lui mulți militari, totuși au rămas destui care ar prefera revenirea amiralului Ackbar la conducere.

– Astea sunt coordonatele, îi întinse Karrde un datacard. Cu cât echipa pleacă mai devreme, cu atât mai bine.

– Va pleca în două ore.

– Perfect. A mai rămas un lucru, atunci... Vreau să înțelegi că există exact două motive pentru care fac chestia asta. În primul rând, din recunoștință pentru fratele tău, care și-a riscat viața ca s-o ajute pe Mara să mă salveze, și-n al doilea rând ca să scap de urmărirea imperialilor, eliminând motivul principal pentru care mă vânează. Atât! În privința războiului vostru și al intrigilor politice interne, organizația mea dorește să rămână complet neutră. Este clar?

Organa Solo aprobă din cap.

– Foarte clar.

– Bine. În cazul ăsta, dă-i drumul. Flota este departe și e bine să ai un avans cât mai mare față de Fey'lya.

– De acord. Organa Solo se întoarse către Mara: Haide, să aranjăm pentru nava ta.

* * *

Consola de comunicații de lângă cușeta lui Wedge bâzâi semnalul iritant de apel. Mormăind pe întuneric, bărbatul bâjbâi cu mâna și lovi în direcția generală a comutatorului.

– Mai scutiți-mă, bombăni el. Sunt încă obișnuit cu ora Ando.

– Sunt eu, Luke, se auzi un glas familiar. Îmi pare rău că te-am sculat, dar am nevoie de un serviciu. Ce zici, ești gata să-ți bagi oamenii în niște buclucuri?

– Când *nu* suntem în buclucuri? replică Wedge trezindu-se complet. Care-i treaba?

– Ia-ți piloții și așteaptă-mă peste o oră la astroport. Docul 15. Avem un transportor vechi în care cred c-o să intre toți X-interceptorii voștri.

– E un drum lung, va să zică?

– Câteva zile. Deocamdată, nu-ți pot spune mai multe.

– Tu ești șeful. Ne vedem peste o oră.

– Mulțumesc!

Wedge închise consola și coborî din pat, simțind un fior al vechii surescitări. În cei zece ani de când se alăturase Rebeliunii, avusese parte

de multă acțiune – atât de zboruri, cât și de lupte. Cumva însă misiunile pe care și le reamintea ca fiind cele mai interesante păreau întotdeauna acelea în care era implicat și Luke Skywalker. Nu era sigur care ar fi fost explicația... poate că Jedi aveau chemare în direcția respectivă.

El așa spera. Prins între intrigile de pe Coruscant și reparațiile de după raidurile imperialilor prin Noua Republică, începuse să se simtă tot mai frustrat. O schimbare i-ar fi făcut bine.

Aprinse lumina, scoase o tunică nouă din dulap și începu să se îmbrace.

* * *

Nu întâmpinără dificultăți în a pleca noaptea de pe Coruscant; autorizarea lui Leia le deschisese toate ușile. Cu toate acestea, un cargobot cu încărcătura constând dintr-o duzină de X-interceptori era lucru destul de neobișnuit pentru a declanșa comentarii și speculații... și în mod inevitabil, finalmente, speculațiile ajunseră la urechile unui susținător al lui Fey'lya.

Până dimineată, bothanul știa totul.

– Asta depășește cu mult conflictele politice interne, mârâi el spre Leia cu blana unduindu-i înainte și înapoi aidoma unor spice scurte sub vânt. A fost o ilegalitate fățișă. Dacă nu chiar trădătoare.

– Nu sunt sigură dacă aș merge chiar *atât* de departe, spuse Mon Mothma totuși vădit tulburată. De ce ai făcut-o, Leia?

– Pentru că am rugat-o eu. interveni Karrde cu calm. Flota *Katana* nu se găsește deocamdată sub jurisdicția Noii Republici, așa că nu văd motivul pentru care o activitate asociată ei poate fi considerată ilegală.

– Îți vom explica procedurile legale corecte mai târziu, contrabandistule, rosti Fey'lya acid. În clipa de față, avem de soluționat o încălcare gravă a securității. Mon Mothma, solicit emiterea unui mandat pentru arestarea lui Solo și Skywalker.

Până și Mon Mothma păru surprinsă de cerere.

– Un mandat de arestare?

– Ei știu unde este flota *Katana*, lătră Fey'lya, dar nu au nivelul de securitate pentru accesul la asemenea informații. Trebuie sechestrați, până ce flota devine proprietatea Noii Republici.

– Nu cred că va fi necesar, zise Leia privind spre Karrde. În trecut, Han și Luke au mai avut acces la informații confidentiale...

– Acum nu suntem în trecut, o întrerupse bothanul. Suntem în prezent și ei nu dețin statutul respectiv. Ținând seama de circumstanțe, cred că ar fi cel mai bine să preiau personal comanda misiunii.

Leia se uită din nou la Karrde și-și dădu seama că și el se gândea la același lucru. Dacă Fey'lya ar fi adus personal flota *Katana*...

– Desigur, domnule consilier, sunteți binevenit să vă alăturați nouă, încuviință Karrde. Consilierul Organa Solo și cu mine vă vom aprecia compania.

– Despre ce vorbești? pufni Fey'lya. Nimeni n-a autorizat participarea voastră.

– Eu o autorizez, domnule consilier, replică tăios Karrde. Flota *Katana* este încă a mea și va rămâne a mea până va fi preluată de Noua Republică. Până atunci însă, eu fac regulile.

Blana lui Fey'lya se turti și, pentru o clipă, Leia crezu că bothanul avea să sară realmente la gâtul celuiilalt.

– Nu vom uita asta, contrabandistule, se mulțumi el să șuiere. Va veni și clipa ta.

– Poate că da, surăse ironic Karrde. Pornim?

Alarma de proximitate piui și Luke se îndreaptă în scaun. După cinci zile, ajunseseră.

– Asta-i, rosti el. Ești gata?

– Mă cunoști doar, vorbi Han de pe scaunul pilotului de lângă el. Sunt gata întotdeauna.

Luke trase cu coada ochiului spre prietenul său. Din exterior, Han părea perfect normal, sau cel puțin cât de aproape de normal ajungea vreodată. În ultimele zile, Luke percepusese însă și altceva înapoia nepăsării: o senzație mai sumbră, aproape morbidă, care-l însoțise de la plecarea de pe Coruscant. O simțea și acum, și, privind chipul lui Han, întrezărea cute de încordare.

– Te simți bine? Întrebă el încetșor.

– Sigur că da. Grozav! (Cutele se adânciră puțin.) Atât doar că, de data asta, mi-aș fi dorit să găsească pe altcineva care să alerge prin galaxie. Știai că Leia și cu mine n-am reușit să fim doar noi doi, singuri, nici măcar o zi? Nu ne văzusem de o lună – și când ne întâlnim, n-avem parte nici măcar de o zi.

– Știu, oftă Luke. Uneori am senzația că n-am mai redus viteza de când am fugit de pe Tatooine, cu droizii și cu Obi-Wan...

Han clătină din cap.

– N-o văzusem de o lună, repetă el. Sarcina i s-a mărit de două ori, față de momentul plecării. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu ea și cu Chewie – a izbutit doar să-mi spună că noghrii sunt acum de partea noastră. Indiferent ce ar însemna *asta*... Nici de la Chewie n-am putut afla nimic. Zice că-i povestea ei și că trebuie s-o spună ea. Îmi vine să-l strâng de gât!

– Trebuie să te resemnezi, ridică Luke din umeri. Pur și simplu, suntem prea buni în ceea ce facem.

– Așa-i, pufni Han, totuși o parte din tensiune i se risipise de pe chip.

– În plus, continuă Luke mai serios acum, figurăm pe lista persoanelor în care Leia știe că se poate încrede. Până nu detectăm sursa de informații pe care Imperiul o are în Palat, lista aceea va rămâne destul de scurtă.

– Mda. Cineva mi-a spus că imperialii o numesc sursa Delta. Ai vreo bănuială cine ar putea fi?

– Nu prea, totuși trebuie să fie o persoană apropiată Adunării Generale. Poate chiar Consiliului... Un lucru este sigur – ar fi bine să ne străduim s-o găsim.

– Așa-i. Pregătește-te, se întinse Han către manetele hiperpropulsiei. Peste o clipă, reveniseră în bezna spațiului cosmic.

– Am ajuns!

Luke privi împrejur și se înfioră involuntar.

– În mijlocul neantului.

– Senzația ar trebui să-ți fie familiară, chicoti Han tastând scanarea senzorială.

– Mulțumesc, dar nu doresc să mă familiarizez cu naufragierea între sisteme stelare, având hiperpropulsia defectă.

– Nu mă referisem la episodul acela, replică Han nevinovat activând consola de transmisiuni, ci la Tatooine. Wedge?

– Prezent, se auzi dinspre difuzor.

– Se pare că avem o țintă la 0-4-7 cu 1-6-6. Sunteți gata de zbor?

– De abia așteptăm.

– În regulă. Han mai privi o dată videcranul, apoi comandă deschiderea trapei. Dați-i drumul!

Luke răsuci gâtul, ca să privească în direcția indicată de Han. La început, nu zări decât pulberea obișnuită de stele, sclipind orbitor pe fundalul complet negru. Abia după aceea distinse luminile de poziție, mai slabe, ale unei nave. Ochii săi trecură de la o lumină la alta, străduindu-se să descopere un șablon, și, brusc, imaginea i se încheagă în minte.

– Așa-i, un cuirasat!

– Imediat după el mai este unul, spuse Han. Alte trei la babord, ceva mai jos.

Luke încuviință, localizându-le, și se simți străbătut de un fior. Flota *Katana*. De abia acum își dădea seama cât de puțin crezuse cu adevărat în existența ei.

– Pe care-l verificăm?

– Eu zic că pe cel mai apropiat.

– Nu, zise Luke încetșor încercând să se focalizeze asupra impresiei vagi care-l furnica. Nu. Să-l verificăm... pe cel de-acolo.

Indică o configurație luminoasă aflată la câțiva kilometri depărtare.

– Ai vreun motiv anume?

– Nu știu exact...

Han îl privi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Bine, de ce nu? Îl verificăm pe acela. Wedge, ai auzit?

– Recepționat, confirmă vocea lui Wedge. Ne dispunem în formație de escortă în jurul vostru. Deocamdată, locul pare curat.

– Rămâneți cu ochii în patru, ordonă Han apoi deschise intercomul transportorului și privi spre crono. Lando, unde ești?

– Lângă trapă. Sania e-nărcată și gata de ieșire.

– În regulă. I-am dat drumul.

Se apropiaseră îndeajuns de cuirasatul țintă pentru ca Luke să poată distinge conturul vag format de reflectarea luminii stelare de pe fuzelaj. Aproximativ cilindrică, cu șase cupole de armament dispuse în jurul părții mediane și cu o provă despre care auzise cândva că fusese comparată cu o scoică gigantică având valvele deschise, nava părea straniu de arhaică. Impresia era însă falsă. Crucişătorul greu din clasa Cuirasat fusese coloana vertebrală a flotei Vechii Republici și, chiar dacă nu arăta la fel de scilpitor ca distrugătorul spațial imperial care-l înlocuise, bateriile turbo-laser masive continuau să ascundă o forță de foc respectabilă.

– Cum suim la bord? îl întrebă pe Han.

– Acolo-i cala principală de andocare, indică Han un dreptunghi vag de lumini. Ducem nava înăuntru.

Luke privi bănuitor.

– Dacă intrarea este destul de mare.

Temerile i se dovediră neîntemeiate. Intrarea era mai mare decât părea, iar cala de andocare în sine se dovedea imensă. Han aduse transportorul înăuntru cu iscusință, îl întoarse, orientându-l cu fața spre intrare, și-l coborî pe punte.

– Gata, anunță el trecând sistemele pe stand-by și deschindeu-și centurile. Hai să ne-apucăm de treabă!

Lando, Chewbacca și cei patru tehnicieni îi așteptau deja lângă trapă; tehnicienii păreau oarecum stingheriți de blasterile cu care nu erau obișnuiți și pe care le purtau stângaci la centură.

– Ai verificat aerul, Anselm? întrebă Han.

– Pare-n regulă, raportă șeful tehnicienilor și-i întinse un datapad. Chiar mai bine decât ar fi trebuit, după atâția ani. Probabil că mai există câțiva droizi de întreținere.

Han examinează analiza, restitui datapadul și încuviință din cap spre Chewbacca.

– Deschide trapa, Chewie. Tomrus, tu pilotezi sania. Atenție la petele albe din plăcile gravitaționale – nu vreau să lipești sania de plafon.

Aerul din cală avea un miros straniu; o combinație de ulei de mecanisme și praf, decise Luke, la care se adăuga un iz ușor metalic. Altfel era destul de proaspăt.

– Impresionant, comentă el în vreme ce grupul urma sania repulsor spre sasul principal. Mai ales după atâta timp.

– Sistemele acelea complet controlate de calculator au fost proiectate să dureze mult, încuviință Lando. Care-i planul, Han?

– Aș zice să ne divizăm. Tu și Chewie, luați-i pe Anselm, Tomrus și sania, și verificați motoarele. Noi ne ducem pe puntea de comandă.

Pentru Luke urmă unuia dintre cele mai ciudate drumuri din viața lui, tocmai pentru că totul părea atât de normal. Luminile din coridoarele largi funcționau perfect, ca și plăcile gravitaționale și restul sistemului ambiental. Ușile înșiruite în lungul coridorului se deschideau automat, ori de câte ori vreunul dintre ei se apropia îndeajuns pentru a le declanșa mecanismele, dezvăluind ateliere de reparații, vestiare de echipament și săli pentru echipaje perfect întreținute. Sunetele slabe ale sistemelor aflate în repaus se auzeau ca un murmur înapoia zgomotelor propriilor lor pași și, ocazional, zăreau câte un droid vechi, care-și vedea de treabă. Cuirasatul putea să fi fost abandonat chiar ieri.

Nu fusese însă așa. Navele plutiseră aici, în beznă, pentru o jumătate de secol... iar echipajele lor nu le abandonaseră, ci muriseră, în agonie și nebulie. Privind coridoarele pustii, Luke se întreabă ce crezuseră droizii de întreținere, când înlăturaseră cadavrele.

Puntea de comandă se afla departe de cala de andocare, dar în cele din urmă o găsiră.

– Am ajuns, anunță Han în comunicator când ușile blindate dintre punte și anticamera de monitorizare se deschiseră cu numai câteva scrâșnituri minore. Nu par să existe defecțiuni evidente. Voi ce-ați găsit la motoarele subluminece?

– Lucrurile nu stau prea grozav, raportă Lando. Tomrus zice că șase dintre cele opt convertizoare principale de energie nu mai sunt aliniate. Rulează chiar acum o verificare, dar bănuiesc că hârbul ăsta nu se poate clinti, decât remorcat.

– Nimic surprinzător, replică sec Han. Și hiperpropulsia? Sunt șanse s-o putem duce măcar în zona de remorcă a unui șantier spațial?

– Anselm se ocupă acum de ea, dar nu sunt foarte optimist.

– Mda... Ei bine, am venit aici, ca să examinăm nava, nu s-o punem în mișcare. O să vedem ce sisteme de comandă au mai rămas întregi... și asta e!

Luke ridică privirea spre spațiul de deasupra ușilor blindate ale punții, apoi se uită din nou la numele scris cu înfloritură pe placa fixată acolo.

– Este chiar *Katana*, murmură el.

– Ce? Han lăsa capul pe spate, ca să se uite mai bine. Hm-m..., murmură și-l privi straniu pe tânăr. De aceea ai vrut să intrăm tocmai în nava asta?

– Probabil... A fost o manifestare a intuiției prin Forță.

– Han, Luke! se auzi pe neașteptate glasul lui Wedge. Avem musafiri!

– Unde? întrebă Luke, simțind că-i tresaltă inima.

– Vector 2-10 cu 21. Configurația... este o fregată Escort.

Luke expiră încet.

– Mai bine să-i apelăm, propuse el. Să știe unde ne aflăm.

– De fapt, ne-au și apelat, preciză Wedge. Stați așa, comut transmisiunea.

– ...tane Solo, sunt căpitanul Virgilio, fregata *Quenfis*, se auzi un glas necunoscut din comunicatorul lui Han. Mă auzi?

– Sunt Solo, rosti Han. Mă aflu la bordul navei *Katana* a Vechiei Republici...

– Căpitane Solo, regret să te informez, dar ești arestat împreună cu tot grupul tău, îl întrerupsese Virgilio. Întoarceți-vă imediat în nava voastră și pregătiți-vă să vă predați.

* * *

Cuvintele lui Virgilio și tăcerea uluită care le urmă fură receptate perfect pe pasarella de observație, dispusă în jurul și deasupra punții de comandă din *Quenfis*. Așezat în fața consolei principale, Fey'lya surâse batjocoritor către Leia, ceva mai puțin insolent spre Karrde, apoi reveni cu atenția către jeturile îndepărtate ale X-interceptorilor.

– Nu par să te ia în serios, căpitane, rosti el în intercom. Poate că dacă ai lansa escadrilele de X-interceptori, i-ai convinge mai bine.

– Am înțeles, domnule consilier, aprobă energic Virgilio și Leia ciuli zadarnic urechile, sperând să depisteze o urmă de ranchiună în glasul acela.

Cei mai mulți căpitani de nave de luptă pe care-i cunoștea ar fi fost extrem de nemulțumiți să asculte ordinele unui civil, mai ales ale unuia aproape lipsit de experiență militară proprie. Pe de altă parte, Fey'lya n-ar fi ales *Quenfis* pentru această misiune, dacă Virgilio n-ar fi fost unul dintre susținătorii săi cei mai înfocați. O altă indicație, de parcă femeia ar mai fi avut nevoie de vreuna, asupra celui care comanda aici.

– Atenție, X-interceptori – lansarea!

Urmară mai multe bufnituri seci, când cele două escadrile părăsiră nava.

– Căpitane Solo, sunt căpitanul Virgilio. Răspunde, te rog!

– Căpitane, sunt Wedge Antilles, comandantul escadrilei Vagabond, interveni vocea lui Wedge. Doresc să știu cine a autorizat arestarea noastră.

– Dă-mi voie, căpitane, spuse Fey'lya atingând comutatorul transmisiunilor de pe consola din fața sa. Comandante Antilles, sunt consilierul Borsk Fey'lya. Deși mă îndoiesc că știi acest lucru, căpitanul Solo operează ilegal.

– Îmi pare rău, domnule consilier, replică Wedge, dar nu înțeleg cum se poate așa ceva. Ordinele noastre provin de la consilierul Leia Organa Solo.

– Iar noile ordine provin direct de la Mon Mothma, vorbi apăsător Fey'lya. Asta este autorizarea pe care ai...

– O puteți dovedi?

Fey'lya păru uluit.

– Am ordinul aici, chiar în fața mea, comandante Antilles. Ești binevenit să-l examinezi, după ce vii la bord.

– Comandante, interveni Virgilio pe un ton deja iritat, pentru moment sursa ordinului de arestare este irelevantă. În calitate de ofițer superior, eu îți ordon să te predai și să aduci escadrila în nava mea.

Urmă o tăcere prelungită. Leia trase cu ochiul spre Karrde, aflat aproape de cealaltă parte a punții. Contrabandistul era însă concentrat spre exterior, privind impasibil prin cupola de oțel transparent. Poate că își reamintea ultima dată când fusese aici.

– Și dacă refuz? întrebă Wedge în cele din urmă.

– Las-o baltă, Wedge, se auzi vocea lui Han. Nu merită să riști Curtea Marțială pentru așa ceva. Du-te, nu mai avem nevoie de tine. Mi-a făcut plăcere să te aud, Fey'lya.

În difuzor răsună clicul slab al unui comunicator deconectat...

– Solo! Iatră Fey'lya, aplecându-se deasupra consolei, de parcă gestul l-ar fi putut ajuta cumva. Solo! Se întoarce și o fulgeră pe Leia cu privirea. Vino aici! ordonă el, împungând cu degetul spre consolă. Vreau să se-ntoarcă.

Femeia clătină din cap.

– Îmi pare rău, consiliere. Han nu ascultă de nimeni, când este furios.

Blana lui Fey'lya se turti.

– Ți-o mai cer o singură dată, consiliere. Dacă refuzi...

Nu apucă să-și mai termine amenințarea. Ceva pâlpâi în vederea periferică a lui Leia și, chiar în clipa când se întoarce, ca să vadă despre ce era vorba, alarmele din *Quenfis* începură să urle.

– Ce...? schelălăi Fey'lya, tresărind și privind neliniștit în jur.

– Un distrugător spațial imperial, vorbi Karrde acoperind zgomotul alarmelor. Se pare că vine spre noi.

* * *

– Avem musafiri, Lider Vagabond, anunță unul dintre piloții lui Wedge imediat ce alarmele din *Quenfis* începură să răsună în difuzoare. Un distrugător spațial, curs 1-7-8 cu 80-6.

– L-am văzut, încuviință Wedge virând aparatul cu 180 de grade din fața confruntării cu vânătorii din *Quenfis* care se apropiau de el. (Era într-adevăr un distrugător spațial, care apăruse aproape vizavi de fregată, cu *Katana* aflată exact între cele două nave.) Luke?

– Îl vedem, se auzi glasul încordat al tânărului. Ne-ndreptăm spre hangar chiar acum.

– Perfect – stai așa! Pe fundalul întunecat și masiv al flancului distrugătorului spațial se ivise brusc un grup de jeturi. Au lansat, continuă Wedge. Douăsprezece jeturi – nave de desant, probabil, după aspectul jeturilor.

– Ne grăbim, vorbi și Han. Mulțumim pentru avertizare, și acum du-te la *Quenfis*.

Comunicatorul clicăi și amuți.

– Vezi să nu, mormăi Wedge în barbă. Escadrila Vagabond, fi dăm drumul!

Căpitanul Virgilio încerca să anunțe ceva pe canalul deschis. Comutând pe frecvența privată a escadrilei sale, Wedge accelerează la maximum, îndreptându-se către *Katana*.

* * *

Relativ aproape, imediat dincolo de jeturile X-interceptorilor lui *Quenfis*, escadrila Vagabond viră și porni în direcția distrugătorului spațial.

– Vor să atace, icni Fey'lya. Trebuie să fie nebuni!

– Nu atacă, ci asigură acoperire, explică Leia privind desfășurarea din exterior și încercând să estimeze punctele de interceptie. (Avea să fie extrem de riscant.) Trebuie să-i susținem. Căpitane Virgilio...

– Căpitane Virgilio, recheamă imediat X-interceptorii, o întrerupse Fey'lya. Navigația să pregătească saltul în hiperspațiu.

– Domnule consilier, vorbi Virgilio cu glas stupefiat, sugerați să-i abandonăm?

– Datoria noastră, căpitane, este să scăpăm cu viață și să dăm alarma, replică aspru Fey'lya. Dacă escadrila Vagabond insistă să ne sfideze ordinele, n-o putem ajuta cu nimic.

Leia se ridicase.

– Căpitane...

Fey'lya acționează mai rapid, decuplând intercomul înainte ca femeia să poată vorbi.

– Eu comand aici, consiliere, rosti el când femeia porni spre consolă. Sunt autorizat direct de Mon Mothma.

– Puțin mă interesează autoritatea dămitale, se răsti Leia.

Pentru două secunde, simți imboldul aproape copleșitor de a smulge sabia Jedi de la centură și de a sfărteca fața aceea inexpressivă... Cu un efort, își înăbuși impulsul. Ura violentă era calea părții întunecate a Forței.

– Mon Mothma n-a anticipat că se va întâmpla așa ceva, se strădui ea să-și mențină tonul cât mai calm. Fey'lya, acolo sunt soțul și fratele meu. Dacă nu-i ajutăm, vor muri!

– Iar dacă-i ajutăm, probabil că *tot* vor muri, spuse rece Fey'lya. Și pruncii tăi încă nenăscuți o dată cu ei.

Un cuțit de gheață se răsuci în inima femeii.

– Nu-i corect..., șopti ea.

– Adevărul nu este întotdeauna corect. Iar în cazul de față, adevărul este că nu voi irosi oameni și nave pentru o cauză pierdută.

– Nu-i pierdută! insistă Leia, iar glasul i se frânse disperat când privi afară.

Nu, nu se putea încheia în felul acesta! Nu după atâtea prin câte trecuseră ea și cu Han. Pășii spre Fey'lya...

– *Quenfis* se va retrage, vorbi încet bothanul și scoase pe neașteptate un blaster, de undeva din blana lui crem. Și nici tu, nici altcineva n-o va împiedica.

* * *

– Raport senzorial, domnule căpitan, anunță ofițerul de la consola de scanare a *Judecătorului* spre pasarela de comandă. Celelalte cuirasate din zonă nu au forme de viață la bord.

– Așadar se concentrează exclusiv asupra acestuia, încuviințată căpitanul Brandei. Acolo vom lovi. Rebelii nu se vor grăbi să deschidă focul asupra unei nave la bordul căreia se găsesc propriii lor oameni. O singură escadrilă de X-interceptori este pe curs?

– Da, domnule căpitan. Fregata Escort și celelalte două escadrile n-au reacționat deocamdată. Probabil c-au fost luate prin surprindere.

– Probabil.

Brandei își îngădui un surâs. Așa se întâmpla întotdeauna cu rebelii. Luptau ca niște animale înnebunite, atunci când erau încolțiți, dar, dacă le ofereai ocazia de a simți gustul victoriei și de a se bucura de prăzile războiului, brusc nu mai erau chiar atât de doritori să-și riște viața. Unul dintre multe motive pentru care Imperiul avea să-i înfrângă în cele din urmă.

– Ordonă navele desant în formație defensivă, îl anunță pe transmissionist. Vânătorii TIE să lanseze două escadrile spre X-interceptori.

Zâmbi din nou și continuă:

– Și trimite un mesaj spre *Himera*. Anunță-l pe Marele Amiral că ne-am angajat în luptă cu inamicul.

* * *

Aproape un minut, Han privi prin cupola punții spre navele imperiale ce se apropiau și estimă rapid distanțele și timpii, ignorând tehnicienii care se foiau nervoși în ușă.

– N-ar trebui să plecăm? întrebă Luke.

– Nu plecăm, decise Han și activă comunicatorul. Dacă scoatem transportorul din hangar, intrăm direct în navele de desant și vânătorii TIE. Lando?

– Te aud, se auzi vocea încordată a prietenului său. Ce se-ntâmplă acolo?

– Vin imperiali, răspunse Han apropiindu-se de consola de declanșare a focului și făcându-le semn tehnicienilor să i se alăture. Escadrila Vagabond a pornit să-i intercepteze, dar se pare că oamenii lui Fey'lya o șterg.

Lando blestemă încetișor.

– Nu putem sta pur și simplu locului, lăsându-l pe Wedge să lupte singur.

– Nici n-o s-o facem, îl asigură Han încruntat. Pune mâna și vezi în ce stare este cuplajul energetic al bateriilor turbo-laser. Noi o să verificăm comenzile de declanșare a focului de pe punte. Și grăbește-te – după ce vor părăsi formația, n-o să-i mai putem lovi.

– Am înțeles.

Han strecură comunicatorul înapoi în centură.

– Ce zici, Shen?

– Pare-n regulă, se auzi glasul înăbușit al tehnicianului de sub consolă. Kline?

– Conexiunile sunt bune și aici, raportă colegul său de la altă consolă. Dacă reușim să inițializăm calculatorul ca să activeze sistemul... gata! Privi spre Han: Poți să-ncepi.

Han se așează în fața consolei pentru armament, privi disponerea nefamiliară a comenzilor și se întrebă dacă toate eforturile nu erau, în cele din urmă, inutile. Chiar și cuirasatele acestea, echipate cu circuite complete de comenzi secundare și conduse centralizat prin calculator, necesitau echipaje de două mii de oameni pentru a fi funcționale.

Pe de altă parte, imperialii nu se așteptau ca o navă abandonată de atâta vreme să mai poată deschide focul. Cel puțin așa spera el...

– Îi dăm drumul, murmură și tastă țintirea manuală.

Navele de desant continuau să zboare în formație strânsă, suprapunându-și câmpurile deflectoare, astfel încât să fie protejate de orice lovituri norocoase din partea X-interceptorilor ce se apropiau. Vânătorii TIE, mai rapizi, le ajunseseră acum din urmă, se desfăcuseră în jurul lor și le depășeau.

– N-ai decât o singură ocazie, murmură Luke.

– Mulțumesc, mârâi Han. Chiar că simțeam nevoia să-mi aduci aminte.

Inspiră adânc, își ținu răsuflarea și apăsă ușor trăgaciurile de declanșare a focului.

Katana se zgudui și, când nenumăratele fulgere ale turbo-laserelor tășniră spre exterior, Han simți prin podeaua punții bubuitura dublă a unei baterii de condensatoare care se dezintegrase. Luke avusese dreptate – prima salvă a navei fusese și ultima. Dar meritase! Razele laser loviră formația navelor de desant exact în centru și, brusc, întreaga forță de luptă imperială păru că dispare sub exploziile multiple. Pentru câteva clipe, totul fu ascuns înapoia detonărilor secundare și a norilor de sfărâmături. Apoi, din dezastru apărură câteva nave. Altele li se alăturară, dar grupul se deplasa cu ezitarea caracteristică unor aparate atinse.

– Se pare c-ai distrus cinci nave de desant, raportă Kline care privea prin macro-binoclu. Și câțiva vânători TIE.

– Efectuează manevre de evitare, adăugă Luke.

– Perfect, zise Han sculându-se din scaun și scoțând comunicatorul. Din partea noastră, am terminat. Lando?

– Nu știu ce-ai reușit tu, dar aici e jale, se auzi glasul celuiualt. A explodat cuplajul energetic al bateriilor și cel puțin un generator. Ce facem acum?

– Ne pregătim să fim abordați. Ne-ntâlnim în coridorul principal de la babord, în fața calei hangar. Să vedem ce apărare putem organiza...

– Am înțeles.

– Haideți, zise Han închizând comunicatorul.

– Va trebui să fie o apărare realmente bună, observă Luke pe când părăsise puntea. Raportul de forțe va fi, probabil, unul contra patruzeci.

– Să nu-mi zici niciodată raportul de forțe, îl admonestă Han privind spre crono. (De acum, se putea întâmpla în orice clipă.) În plus, nu știi niciodată când se va schimba raportul...

* * *

– Nu-i putem abandona pur și simplu, repetă Leia vag conștientă că-i vorbea lui Fey'lya ca și cum ar fi fost un copil. Sunt soțul și fratele meu, plus o duzină de piloți de vârf. Nu-i putem lăsa pe mâna imperialilor.

– Consiliere, problemele personale nu trebuie puse mai presus de datoria față de Noua Republică, replică Fey'lya și blana îi undui, poate ca semn de apreciere a propriei sale inteligențe, dar blasterul nu se clintii. Sunt sigură că înțelegi asta.

– Nu sunt numai probleme personale, insistă femeia luptându-se să nu-și piardă din nou cumpătul. Este vorba...

– Un moment, o întrerupse Fey'lya atingând comutatorul intercomului. Căpitane? Cât mai durează până la efectuarea saltului?

– Un minut, se auzi vocea lui Virgilio. Poate două.

– Cât poți de repede, încuviință Fey'lya. Închise intercomul și reveni spre Leia. Ce spuneai, consiliere?

Leia descleștă în mod conștient dinții. Dacă bothanul ar fi clintit blasterul, doar puțin, ar fi riscat să sară asupra lui. Așa însă, era neajutorată. Capacitățile ei rudimentare de manipulare a Forței nu erau îndeajuns de puternice ca să preia blasterul sau să-i devieze salva, iar Fey'lya se afla la aproape un metru dincolo de raza de acțiune a sabiei laser.

– Han și Luke au o importanță vitală pentru Noua Republică, rosti ea. Dacă mor, sau dacă sunt capturați...

– *Katana* a deschis focul, anunță calm Karrde și se ridică în picioare, pentru a vedea mai bine.

Leia privi prin cupolă spre navele imperiale îndepărtate care fură cuprinse de flăcări.

– Ei cunosc multe despre organizarea Noii Republici, Fey'lya. Vrei ca Imperiul să aibă acces la toate informațiile acelea?

– Leia, mă tem că nu înțelegi punctul de vedere al consilierului, spuse Karrde pornind spre Fey'lya. (Trecu prin fața femeii și, cu un gest neobservat de bothan, îi lăsă un datapad pe consolă.) Tu ești îngrijorată în privința familiei tale, pe când consilierul Fey'lya are alte priorități.

– Sunt sigură, încuviință Leia cu buze uscate și trase cu coada ochiului spre datapad.

Pe ecranul acestuia era un mesaj scurt. *Activează intercomul și consola de transmisiuni.*

Ridică din nou privirea. Blasterul lui Fey'lya continua să fie ațintit spre ea, dar ochii violeți ai bothanului se întorseseră după Karrde. Strângând din dinți, Leia se concentrează asupra consolei din spatele lui,

extinzând Forța... și activă intercomul fără să se audă nici măcar un clic. Un alt efort și consola de transmisiuni fu de asemenea deschisă.

– Nu-nțeleg, zise ea spre Karrde. Ce alte priorități ar putea avea consilierul Fey'lya?

– Foarte simplu! Consilierul Fey'lya este motivat exclusiv de supraviețuirea sa politică. Fuge din fața bătăliei, deoarece în nava aceasta se găsesc susținătorii lui cei mai însemnați și nu-și poate permite să-i piardă.

– Cum? clipi Leia. Crezusem că...

– Că acesta este echipajul obișnuit al lui *Quenfis*? Nici vorbă! clătină din cap Karrde. Căpitanul și ofițerii superiori au rămas aceiași, dar ei erau oricum de partea lui din capul locului. De aceea Fey'lya a avut nevoie de câteva ore înainte de plecarea de pe Coruscant – pentru ca să poată aranja ordine de transfer temporar, asigurându-se că toți cei de la bord îi sunt complet devotați. Evident – surâse el subțire –, nici unul dintre ei n-a știut asta. Li s-a dat impresia că este vorba despre o dispoziție specială de securitate.

Leia încuviință, simțind cum îngheța. Deci nu era vorba numai despre căpitan. Toată nava era de partea lui Fey'lya.

Asta însemna că totul se terminase și că ea pierduse. Chiar dacă ar fi reușit, cine știe cum, să-l dezarmeze pe bothan, pierduse...

– Îți poți imagina astfel, continuă Karrde degajat, că Fey'lya nu dorește să riște să-l piardă pe nici unul pentru ceva atât de demodat precum loialitatea față de camarazi. Mai ales după ce s-a străduit într-atât să-i convingă cât de mult îi pasă de luptătorul simplu, obișnuit.

Leia îl privi cu atenție, înțelegând brusc ce intenționa.

– Este adevărat, consiliere? întrebă ea cu un glas încărcat de neîncredere. Toate vorbele dumitale despre susținerea militarilor n-au avut decât scopul obținerii de putere politică?

– Termină cu prostiile, consiliere, replică Fey'lya și blana îi undui disprețuitor. Ce alt folos pot avea soldații pentru un politician?

– De aceea nu-ți pasă dacă oamenii din escadrila Vagabond vor muri? reluă Karrde. Fiindcă ei preferă să nu se amestece în politică?

– Nimănui nu-i pasă dacă-i mor dușmanii, vorbi rece Fey'lya. Iar cei care nu sunt de partea mea îmi sunt dușmani. Făcu un gest cu blasterul: Căpitane Karrde, bănuiesc că nu trebuie să spun mai multe.

Contrabandistul își desprinsе ochii de la el, uitându-se afară.

– Nu, domnule consilier, cred c-ai spus destule.

Leia îi urmări privirea. Între *Quenfis* și *Katana*, câte două și câte trei, X-interceptorii lui Fey'lya se îndreptau în sprijinul lui Wedge. Părăsindu-l pe politicianul care tocmai își definise limitele aprecierii pentru binele lor.

– Da, murmură ea, ai spus destule.

Fey'lya se încruntă, dar, chiar în clipa când deschise gura să vorbească, ușa punții se deschise. În prag apără căpitanul Virgilio, flancat de doi soldați.

-- Domnule consilier Fey'lya, rosti el rigid, vă rog în mod respectuos să reveniți în cabina dumneavoastră. Oamenii aceștia vă vor însoți.

Blana bothanului se turti.

-- Nu te-nțeleg, căpitane.

-- Închidem încăperea aceasta, domnule consilier, continuă Virgilio politicoș, dar distant. Aplecându-se peste scaunul bothanului, vorbi în intercom: Sunt căpitanul! Toată lumea la posturile de luptă!

Alarma se declanșă brusc... și Leia zări în ochii lui Fey'lya șocul brusc al înțelegerii.

-- Căpitane...

-- Domnule consilier, unii dintre noi nu consideră loialitatea chiar atât de demodată, îl întrerupse sec Virgilio și se răsuca spre Leia. Consilier Organa Solo, când doriți, vă aștept pe punte. Am cerut ajutorul unui crucișător spațial, dar va mai dura până ajunge aici.

-- Până atunci va trebui să-i ținem în șah, se sculă Leia și încuviință din cap spre Karrde. Mulțumesc!

-- N-a fost pentru tine sau pentru războiul vostru, o avertiză bărbatul. Mara și oamenii mei pot să apară dintr-o clipă în alta. Prefer să nu fie singuri în confruntarea cu un distrugător spațial.

-- Nu vor fi singuri, zise Virgilio. Domnule consilier?

-- Este o cauză pierdută, încercă pentru ultima dată Fey'lya predând blasterul unui soldat.

-- Perfect, zâmbi încordat căpitanul. Întreaga Rebeliune a fost considerată o cauză pierdută. Scuză-mă, domnule consilier, am de purtat o bătălie.

* * *

Când sosi raportul *Judecătorului*, *Himera* tocmai inspecta regiunea pe care Pellaeon o poreclise în sinea sa Depoul.

-- Interesant, comentă Thrawn. Au reacționat mai rapid decât m-aș fi așteptat.

-- Probabil că Talon Karrde a decis să fie generos.

Pellaeon examină iute raportul. Cinci nave de desant și trei vânători TIE fuseseră distruși, iar un cuirasat aflat aparent sub controlul Rebeliunii intrase în luptă. Se contura o înfrângere de proporții.

-- Recomand trimiterea altui distrugător spațial pentru susținere, domnule amiral. Este posibil ca Rebeliunea să fi trimis deja nave mai mari.

-- Vom merge noi înșine, căpitane. Navigația: stabiliți un curs spre flota *Katana*.

Ofițerul navigator nu se clinti. Stătea la consolă, cu spatele spre ei, anormal de rigid.

-- Navigația! repetă Thrawn.

-- Mare Amiral, raportă brusc ofițerul transmisionist, mesaj de la linia santinelor. O fregată de Clasa *Lancer* neidentificată a pătruns în sistem și se apropie de noi. Solicită convorbire imediată și personală cu dumneavoastră.

Ochii strălucitori ai lui Thrawn mijiră, când atinse comutatorul consolei... și, brusc, Pellaeon înțelese cine trebuia să se afle la bordul acelei nave.

– Sunt Thrawn, spuse Marele Amiral. Maestrul C'baoth, presupun?

– Presupui corect, bubui din difuzor vocea maestrului Jedi. Doresc să vorbesc cu dumneata, Mare Amiral. Acum!

– Pornim pentru a da ajutor *Judecătorului*, replică Thrawn și ochii i se îndreptară spre navigatorul care continua să fie încremenit. Așa cum, probabil, știi deja. Când ne vom întoarce...

– Acum, Mare Amiral!

Mișcându-se silențios în liniștea înghețată, Pellaeon apelă proiecția cursului pentru nava lui C'baoth.

– Va dura cel puțin cincisprezece minute ca să-l aducem la bord, murmură el.

Thrawn șuieră încetișor printre dinți și Pellaeon știe la ce se gândea. În fluiditatea unei băătăii spontane, o întârziere de cincisprezece minute ar fi putut cu ușurință să reprezinte diferența între victorie și înfrângere.

– Căpitane, ordonă *Irevocabilului* să plece pentru a susține *Judecătorul*, vorbi în cele din urmă Marele Amiral. Noi vom rămâne aici să discutăm cu aliatul nostru.

– Mulțumesc, Mare Amiral, spuse C'baoth și, brusc, navigatorul icni și se destinse în scaun. Îți apreciez generozitatea.

Thrawn se întinse spre consolă și, cu un gest scurt și iritat, întrerupse legătura. Coborî ochii spre fosa echipajului și semnală spre două garzi.

– Infirmeria, le spuse arătând spre navigatorul care tremura.

– Unde credeți c-a găsit C'baoth fregata? murmură Pellaeon în timp ce garzile îl ajutau pe ofițer să se scoale.

– Probabil că a deturnat-o, răspunse Thrawn cu glas încordat. Trimite mesaje pentru noi pe distanțe de câțiva ani-lumină și cu siguranță știe cum să preia controlul asupra oamenilor. Se pare că a învățat să contopească aceste două abilități.

Pellaeon privi spre fosa echipajului și simți un fior pe spate.

– Nu-mi prea place, domnule amiral.

– Nici mie, căpitane, încuviință Thrawn răsucindu-se ca să se uite pe videcran. Ar putea fi momentul, adăugă el gânditor, să reconsiderăm înțelegerile noastre cu maestrul C'baoth. Să le reconsiderăm cu multă atenție.

Turbo-laserele lui *Katana* fulgerară, dezintegrând centrul formației navelor de desant imperiale și unul dintre piloții lui Wedge scoase un chiuit războinic.

– la priviți!

– N-avem timp de flecăreală, Vagabond 7, îl admonestă Wedge, străduindu-se să vadă prin norul de sfărâməturi ce ardeau. (Imperialii încasaseră o lovitură dureroasă, dar nimic mai mult.) Au mai mulți vânători TIE în rezervă.

– Wedge? se auzi alt glas.

– Sunt aici, Luke.

– Am decis să nu părăsim nava. Am intra direct în imperiali, și știi cât de bine se luptă transportoarele. Mai bine retrage-ți oamenii de-acolo și du-te după ajutoare.

Wedge văzu că navele de desant supraviețuitoare se reconfigurau în model de evaziune, cu vânătorii TIE în avangardă, curățind terenul.

– N-o să poți rezista, îi zise fără menajamente lui Luke. La bordul navelor ăloră pot fi trei sute de soldați din trupele de șoc.

– Vom avea mai multe șanse împotriva lor decât ați avea voi împotriva unui distrugător spațial, replică Luke. Haide, dați-i drumul!

Wedge strânse din dinți. Luke avea dreptate și o știa amândoi. Totuși să-și abandoneze prietenii aici...

– Lider Vagabond, aici Lider Aur, se auzi pe neașteptate o voce necunoscută. Solicită permisiunea să ne alăturăm.

Încruntându-se, Wedge privi înapoi, prin cupolă. Înapoia grupului său apăruseră cele două escadrile de X-interceptori din *Quen'fis*.

– Permisie acordată, rosti el. Nu credeam că domnul consilier Fey'lya o să vă lase la joacă.

– Fey'lya nu mai are vreun cuvânt de spus în privința asta, rosti sobru Lider Aur. O să discutăm despre asta mai târziu. Căpitanul a predat comanda Organei Solo.

– Primele vești bune pe care le-am auzit azi, mormăi Wedge. În regulă, uite care-i planul. Patru din grupul vostru atacă navele de desant, iar restul ne vom concentra asupra vânătorilor TIE. Cu nițel noroc, îi putem lichida înainte să apară valul următor. Bănuiesc că pentru noi nu sosesc întăriri, așa-i?

– Căpitanul a spus că un crucișător spațial a pornit încoace, dar nu știe când va ajunge.

Probabil nu prea repede, își spuse Wedge.

– Bine, zise el cu glas tare. Să-i dăm drumul!

Alt grup de jeturi apăruse lângă cala hangar a distrugătorului spațial: fusese lansat al doilea val de vânători TIE. Situația avea să se înrăutățească, dar deocamdată X-interceptorii îi întreceau numeric pe imperiali, iar aceștia o știau. Se îndepărtau unii de ceilalți, încercând să-și atragă atacatorii, astfel încât să nu se mai poată acoperi reciproc. Wedge evaluează rapid situația...

– Către toți X-interceptorii: intrăm în dueluri individuale. Alegeți-vă ținta și dați-i drumul!

Mai de aproape, putea să vadă acum că doi vânători imperiali erau cei mai rapizi și mai avansați dintre navele TIE. Își alege unul, părăsi formația și porni spre el.

Indiferent de problemele avute de Imperiu în privința navelor și personalului instruit în ultimii cinci ani, deveni iute destul de clar că programul lor de antrenare a piloților nu avusese de suferit. Aparatul pe care-l țintise Wedge evită abil atacul său inițial, alunecând pe o aripă în lateral, manevră care, simultan, îl scoase din calea X-interceptorului și-i roti laserele spre vectorul de deplasare al acestuia. Wedge pică într-un luping, făcând o grimasă când salva inamicului trecu îndeajuns de aproape ca să declanșeze senzorii termici tribord și viră violent spre dreapta. Se încordă, pregătindu-se pentru a doua salvă, dar aceasta nu mai sosit. Ieșind din combinația luping/viraj, privi în jur după adversar.

– Atenție în spate, Lider Vagabond! răsună glasul lui Vagabond 3 și Wedge execută din nou un luping, iar după o clipă altă salvă laser sfârâi pe lângă cupolă.

Nu numai că imperialul nu fusese păcălit de manevra în spirală a lui Wedge, ci izbutise chiar să-l urmeze.

– N-ai scăpat, confirmă Vagabond 3. Manevre de eschivare – ajung într-un minut.

– Nu te deranja, zise Wedge.

Prin cerul care se rotea în afara cupolei, zări alt imperial trecând pe lângă el la babord. Trase puternic de manșă, întrerupând lupingul, și se îndreptă direct spre el. Vânătorul TIE tresări ușor când pilotul său observă amenințarea ce se apropia și încercă să vireze.

Adică exact ceea ce sperase Wedge. Trecând pe sub TIE, sui X-interceptorul pe o curbă ascendentă, apropiindu-se periculos de mult de cupola imperialului, și reveni cu botul în direcția din care venise.

Vânătorul, care virase instinctiv din calea jetului lui Wedge ca să nu se lovească de unul dintre propriii săi colegi, fu prins descoperit. O singură salvă directă din laserele X-interceptorului îl doborî din cer.

– Bravo, Lider Vagabond, comentă Lider Aur. E rândul meu.

Wedge înțelese. Accelerând, se îndepărtă de vânătorul TIE pe care-l folosisese drept acoperire, exact când acesta fu lovit de laserele Liderului Aur.

– Cum ne descurcăm? întrebă Wedge, când cupola îi fu luminată pentru o clipită de lumina reflectată a exploziei.

– Am terminat! anunță Lider Aur.

– Oare? se încruntă Wedge, virând larg.

Într-adevăr, singurele obiecte vizibile în apropiere erau X-interceptorii. Desigur, cu excepția sfărâăturilor strălucitoare.

– Ce-i cu navele de desant?

– Nu știu, recunosc celălalt. Aur 3, Aur 4, raportați!

– Am distrus șase, Lider Aur, se auzi alt glas. Nu știu ce s-a întâmplat cu a șaptea.

Wedge blestemă în gând și, comutând canalele de transmisiuni, privi spre distrugătorul spațial. Noul grup de vânători TIE se apropia rapid. Nu mai avea timp să facă nimic pentru *Katana*, decât s-o avertizeze.

– Luke? Aveți musafiri.

– Știm, se auzi glasul încordat al tânărului. Sunt deja aici.

* * *

Părăsiră navele de desant, trăgând cu laserele și asigurând foc de acoperire, pe când avansau spre ușile blindate ale ieșirii din cala de andocare. Din locul în care se afla, Luke nu-i putea zări, tot așa cum nu putea zări nici grupul lui Han, care-i aștepta în tăcere în afara ușilor babord. Auzea însă blasterile imperialilor și le putea percepe apropierea.

Iar în percepția aceea exista ceva care-i dădea furnicăture pe ceafă. Ceva nu părea în regulă...

Comunicatorul îi piui.

– Luke, se auzi șoptind glasul lui Lando, se apropie. Ești gata?

Luke dezactivează sabia de lumină și-și examinează pentru ultima dată lucrarea. O secțiune mare din plafonul coridorului atârna acum în numai câteva sârme, gata să se prăbușească la cea mai ușoară atingere. Mai departe, alte două secțiuni ale peretelui fuseseră pregătite cu capcane similare.

– Gata.

– Bine. Se apropie...

Brusc, tonurile unei clase diferite de armament se alătură cacofoniei, când apărătorii deschiseră focul. Pentru câteva secunde, cele două grupuri de arme se înfruntară, apoi, cu un scrâșnet de metal torsionat, sunetele nu se mai auziră.

Cei patru tehnicieni ajunseră primii înapoia colțului unde aștepta Luke, cu chipurile dovedind obișnuitul amestec de teamă, nervozitate și surescitare, al unor bărbați care tocmai supraviețuiseră primei bătălii. Urmară apoi Lando, Han și Chewbacca.

– Gata? întrebă Han.

– Da, încuviință Luke indicând secțiunile din plafon și pereți, totuși n-o să-i întârzie prea mult.

– Nici nu trebuie, mormăi Han. Este suficient să scăpăm măcar de câțiva. Haidem!

– Stați, zise tânărul extinzând Forța. (Mințile acelea îl nelinișteau în mod straniu...) Se despart. Jumătate sunt tot la ușile babord, dar ceilalți au pornit spre secțiunea Operațiunii de la tribord.

– Încearcă să ne prindă la mijloc, încuviință Han. Lando, cât de bine sigilată este zona?

– Nu prea grozav. Ușile blindate ale calei de andocare ar trebui să reziste o vreme, dar în secțiunea Operațiunii există un labirint întreg de magazii și ateliere de întreținere prin care se poate ajunge probabil în coridorul tribord principal. N-am putut sigila toate ușile.

Dinspre ușile prin care tocmai ieșiseră se auzi bufnetul surd al unei încercături de explozibil.

– Prin urmare,ăștia ne țin ocupați, lăsându-ne să credem că sunt toți aici, iar ceilalți caută să ajungă înapoia noastră, reflectă Han. Ei bine, oricum, n-am vrut să ocupăm tot coridorul. Chewie, tu și Lando luați-i pe ceilalți și retrageți-vă spre puntea de comandă. Doborâți cât puteți de mulți, în drum. Luke și cu mine trebem spre tribord, să-nțercăm să-i încetinim pe cei de acolo.

Chewbacca mormăi o încuviințare și porni după cei patru tehnicieni care plecaseră deja.

– Baftă, zise Lando și-i urmă.

– Sunt tot în două grupuri? îl întrebă Han pe Luke.

– Da, încuviință tânărul, continuând să perceapă senzația stranie.

– Perfect, să-i dăm drumul!

Porniră, cu Han în față, pe un coridor transversal îngust, pe pereții căruia se înșiruiau ușile dese care indicau cabinele pentru echipaj.

– Încotro? întrebă Luke.

– Cupola 2 de armament de la tribord. Trebuie să găsim pe-acolo ceva cu care să inundăm coridorul principal – refrigerent de turbo-laser, sau altceva.

– Cu condiția ca soldații să nu aibă echipamente biogen.

– Nu au. Cel puțin, nu aveau atunci când ne-au atacat. Au filtre standard pentru trupele de șoc, dar astea n-or să-i ajute cu nimic dacă umplem coridorul cu refrigerent. Nu se știe... S-ar putea ca refrigerentul să fie și inflamabil.

– Păcat că flota *Katana* n-a fost alcătuită din galioane spațiale, comentă Luke extinzându-și din nou percepția spre inamici. (Din câte

își dădea seama, se găseau în labirintul de încăperi menționat de Lando, îndreptându-se spre coridorul principal de la tribord.) Am fi putut folosi defensivele anti-intruziune cu care sunt echipate.

– Dacă ar fi fost un galion spațial, Imperiul n-ar fi fost atât de doritor să pună mâna pe el. L-ar fi distrus și gata!

– Așa-i, se strâmbă Luke.

Ajunseseră la coridorul tribord principal și parcurseseră jumătate din el, când Han se opri brusc.

– Ce nai...?

La zece metri depărtare, într-o zonă neluminată de sub niște panouri luminescente arse se afla un paralelipiped metalic masiv, stând înclinat pe un morman doar pe jumătate vizibil de traverse și cabluri. Țevi duble de tun blaster ieșeau de sub videcranul îngust; pereții coridorului din imediata apropiere erau deformați și înnegriți, perforați de șase găuri destul de mari.

– Ce este? întrebă Luke.

– Pare versiunea la scară mică a unui cercetaș pășitor, răspunse Han. Să ne apropiem.

– Mă-ntreb ce caută aici...

Podeaua era de asemenea deformată. Cei care trăseseră în pășitor făcuseră o treabă meticuloasă.

– Probabil că cineva l-a scos din magazie în timpul virusului stup care i-a omorât pe toți, sugerează Han. Fie că încerca să protejeze puntea de comandă, fie că înnebunise el însuși.

Luke încuviință din cap, înfiorându-se la gândul respectiv.

– Trebuie să fi fost al naibii de greu să-l aducă aici...

– În nici un caz n-o să-l putem scoate, zise Han privind maldărul de piese contorsionate care constituiseră piciorul drept al pășitorului. Ridică apoi o sprânceană spre tânăr: Sau cumva...?

Luke înghiți un nod. Maestrul Yoda îi ridicase cândva X-interceptorul dintr-o mlaștină de pe Dagobah... dar Yoda fusese mult mai puternic cu Forța decât el.

– Să-ncercăm...

Inspiră adânc, își goli mintea de orice gânduri, ridică mâna și extinse Forța.

Pășitorul nici măcar nu se clinti. Luke încercă din nou, apoi din nou. Zadarnic. Fie că mașinăria era înțepenită prea puternic între pereți și plafon, fie că Luke pur și simplu nu avea puterea necesară ridicării ei.

– Nu contează, îl opri Han și privi înapoi pe coridor. Ar fi fost bine dacă i-am fi redat mobilitatea – l-am fi putut pune în anticamera de monitorizare a punții, de unde să tragă asupra oricărui intrus. Îl putem însă folosi și aici. Ia să vedem dacă putem intra în el...

Vârî blasterul în toc și sui pe singurul picior rămas intact al pășitorului.

– Se apropie, îl avertiză Luke privind neliniștit pe coridor. Încă două minute și avem contact vizual.

– Mai bine, treci înapoia mea.

Han ajunsese la ușa laterală a pășitorului și, cu un icnet, trase de ea, deschizând-o...

– Ce este? Întrebă Luke simțind modificarea bruscă a aerei celuiilalt.

– Mai bine să nu știi, mormăi bărbatul posomorât.

Cu un efort evident, se aplecă și se strecură în cabina de comandă.

– Mai are energie, anunță el și glasul îi răsună metalic reverberând din pereții incintei. Ia să vedem...

Deasupra lui Luke, țeava blaster se deplasă câteva grade.

– Manevrabilitatea există, adăugă Han satisfăcut. Grozav!

Luke ajunsese și el în partea de sus a piciorului, trecând cu grijă peste muchiile ascuțite. Adversarul pășitorului opusese o rezistență acerbă. Simți în adâncul minții o furnicătură...

– Se apropie, șuieră spre Han, desprinzându-se de pe picior și aterizând silențios pe postamentul cabinei.

Se ghemui și privi prin interstițiul dintre piciorul pieziș și corpul principal al pășitorului, sperând că întunericul era suficient ca să-l ascundă.

Se pitise la timp. Imperialii avansau rapid pe coridor, depliați într-o formațiune clasică de cercetare a unui teren necunoscut. Cei doi soldați din față se opriră când văzură pășitorul avariat, încercând probabil să decidă dacă era cazul să riște și să avanseze direct sau să renunțe la elementul de surpriză, deschizând foc de acoperire. În cele din urmă, cei doi din față înaintară, pe când ceilalți se lipiră de pereții coridorului ori se lăsară într-un genunchi.

Han îi lăsă să ajungă până la baza pășitorului. Apoi, rotind țeava blaster peste capetele lor, deschise foc asupra grupului principal.

Focul de răspuns sosi imediat, dar nu se putea vorbi despre un duel egal. Han mitralie sistematic pereții și podeaua, alungându-i pe norocoșii care se putuseră rezeși în pragul unei uși apropiate și ucigându-i pe ceilalți. Cei doi soldați din avangardă reacționară instantaneu: unul dintre ei trase în sus, spre videcran, iar celălalt escaladă piciorul spre ușa laterală.

Ajunse sus pentru a fi întâmpinat de Luke. Tovarășul său de jos trase trei focuri – toate deviate –, înainte ca sabia laser să-l găsească și pe el.

Brusc, tunul blaster se opri. Luke privi pe coridor, extinzând Forța.

– Au mai rămas trei, îl avertiză pe Han care deschise ușa pășitorului și se strecură afară.

– Lasă-i, zise bărbatul coborând cu atenție pe partea din spate a piciorului avariat și consultând crono-ul. Trebuie s-ajungem la Chewie și Lando. Îi aruncă o privire și rânji: În plus, cristalele de alimentare s-au prăjit. S-o ștergem înainte ca ei să-și dea seama.

* * *

Primul val de vânători TIE fusese distrus, iar dintre navele de desant nu mai rămăsese decât una. Fregata Escort a rebelilor și X-interceptorii ei erau angajați acum cu escadrițele 1 și 3, și se părea că se descurcă excelent.

Iar căpitanul Brandei își pierduse zâmbetul.

– Escadrila 4 s-a lansat, anunță Comanda TIE. Escadrilele 5 și 6 vă așteaptă ordinele.

– Să rămână în stare de alertă.

Oricum, Brandei nu avea alternativă. 5 și 6 erau escadrile de recunoaștere și bombardament – utile în domeniile lor de activitate, dar nu în duelurile cu X-interceptorii rebelilor.

– Ce vești avem despre *Irevocabil*?

– Nimic, domnule căpitan. Ultimul raport de la *Himera* – înainte de ne a activa ecranele deflectoare – estima că va sosi la 15:19.

Ar mai fi fost doar șapte minute. Destule bătălii fuseseră însă pierdute în mai puține minute și, după cum stătea situația, aceasta se putea număra printre ele.

Lui Brandei îi rămânea o singură opțiune. Oricât de mult i-ar fi displicut ideea de a intra în bătaia turbo-laserelor cuirasatului, trebuia să ducă *Judecătorul* în luptă.

– Curs drept înainte, îi ordonă pilotului. Ecranele la putere maximă, bateriile tubo-laser gata de tragere. Anunțați-l pe șeful echipei de abordaj că vreau cuirasatul acela în mâini imperiale *imediat*!

– Am înțeles, domnule căpitan.

Puntea lui înfundat, o dată cu activarea propulsiei subluminate...

Și, pe neașteptate, vuietul fu dublat de țipetele alarmelor navei.

– Agresori apăruiți din hiperspațiu la pupa, anunță ofițerul răspunzător de senzori. Optsprezece nave, Clasa cargobot și mai mici. Ne atacă!

Brandei înjură obscen și tastă afișajul respectiv. Nu erau nave rebele și se întrebă cine putea să fie. Răspunsul era însă mai puțin important.

– Virează la 2-7-1, ordonă el pilotului. Turbo-laserele pupa să deschidă focul asupra agresorilor. Lansați escadrila 6.

Indiferent cine ar fi fost, avea să-i învețe în scurt timp să nu-și mai bage nasul în afacerile imperiale. Cât despre identitatea lor... Contraintformațiile o puteau deduce și ulterior, din rămășițe.

* * *

– Atenție, Mara, se auzi glasul lui Aves din comunicator. A schimbat cursul. Și suntem atacați de vânători TIE.

– Exact, își permise femeia un surâs sardonice.

Nu putea fi mare lucru de capul vânătorilor acelora. Grosul navetelor TIE ale distrugătorului spațial erau deja angajate în luptă cu forțele Noii Republici, ceea ce însemna că oamenii lui Karrde aveau să se confrunte cu aparate de recunoaștere și bombardament. Nimic care să le ridice probleme însemnate.

– Dankin, Torve – interceptați-i!

Cei doi piloți confirmară ordinul și ea reveni cu atenția asupra punctului de sub duza centrală a propulsiei subluminate a distrugătorului spațial, asupra căreia deschisese focul cu laserele Z-95-ului ei. Sub

ecranele deflectoare de acolo se găsea o parte critică a sistemului de senzori pentru întradosul pupei. Dacă izbutea s-o distrugă, ea și ceilalți ar fi putut ataca fără opoziție zona aceea practic neapărată a navei.

* Cu un norișor brusc de metal și plastic vaporizat, laserele o străpunseră.
– Asta a fost, îl anunță pe Aves. Sectorul intrados pupa central este acum orb.

– Felicitări! Către toate navele: atacați!

Mara îndepărtă Z-95-ul, fericită să scape de căldura și radiațiile emisiilor propulsiei. *Karrde Nesupusul* și celelalte cargoboturi puteau acum să sfărtece blindajul exterior al distrugătorului spațial; micul ei vânător spațial putea să joace un rol mai important, ținând la distanță navele TIE.

Mai întâi însă avea timp să raporteze.

– Jade către *Karrde*, rosti în comunicator. Ești acolo?

– Aici sunt, Mara, mulțumesc, rosti glasul familiar și femeia simți că o parte a încordării i se risipește.

Aici sunt, Mara, mulțumesc însemna că totul era în regulă la bordul navei Noii Republici.

Sau pe cât de în regulă putea să fie în duelul cu un distrugător spațial imperial.

– Care-i situația?

– Am încasat câteva lovituri, dar ne menținem pe poziție, răspunse *Karrde*. La bordul lui *Katana* se află o echipă de tehnicieni care i-au pus turbo-laserele în funcțiune și asta explică de ce distrugătorul spațial ezită să se apropie. Fără îndoială însă că-și va învinge sfiala.

– A și făcut-o, anunță Mara. Când am sosit noi, activase propulsiile și n-o să-l putem distrage prea mult timp.

– Mara, se auzi alt glas din difuzor, sunt *Leia Organa Solo*. Un crucișător spațial al Noii Republici a pornit încoace.

– Imperialii vor primi și ei ajutoare, comentă Mara sec. Să lăsăm eroismele stupide, da? Scoateți oamenii din *Katana* și să plecăm de-aici.

– Nu putem, zise *Organa Solo*. Imperialii au abordat nava. Oamenii noștri nu pot ajunge în cala de andocare.

Mara privi silueta întunecată a cuirasatului, vizibilă numai grație luminilor de poziție și a fulgerelor reflectate de la bătălia care se dădea în jurul lui.

– Atunci, vă puteți lua adio de la ei. Imperialii nu sunt departe – întâririle lor vor ajunge aici cu mult înaintea alor voastre.

Parcă auzindu-i cuvintele, în stânga ei licări o pseudo-mișcare și apărură brusc o formație triunghiulară alcătuită din trei cuirasate.

– Mara! strigă *Aves*.

– Le văd, încuviință femeia și a doua triadă se materializă înapoia și deasupra primeia. Asta-i, *Karrde*! Șterge-o de-acolo...

– Atenție, forțe ale Noii Republici, bubui altă voce în difuzoare. Sunt senatorul *Garm Bel Iblis*, la bordul navei *Pribeagul*. Vă pot oferi ajutor?

Leia privi difuzorul și se simți copleșită de o combinație stranie de surprindere, speranță și neîncredere. Ridică ochii spre Karrde, care strânse din umeri și clătină din cap.

– Auzisem că murise, șopti el.

Prințesa înghiți un nod. Așa auzise și ea... dar era într-adevăr glasul lui Bel Iblis. Sau o imitație excelentă.

– Garm, vorbi ea, sunt Leia Organa Solo.

– Leia! exclamă Bel Iblis. A trecut mult timp, așa-i? Nu crezusem că te voi găsi și pe tine aici. Deși poate că era de așteptat. Ideea asta ți-a aparținut?

Femeia se încruntă spre videcran.

– Nu înțeleg ce vrei să spui prin *asta*? De fapt, tu ce cauți aici?

– Căpitanul Solo i-a trimis asistentei mele coordonatele și ne-a rugat să venim ca întăriri, răspunse Bel Iblis și o notă de precauție i se strecură în voce. Am presupus că a făcut-o în urma solicitării tale.

Leia surâse scurt. Trebuia să fi ghicit.

– Câteodată, zise ea, Han mai uită unele chestii... Deși, ca să fiu cinstită, în ultima vreme nu ne-am prea găsit timp să ne comparăm notițele.

– Am înțeles, rosti încetitor Bel Iblis. Prin urmare, n-a fost o solicitare oficială din partea Noii Republici?

– N-a fost la momentul respectiv, dar este acum. În numele Noii Republici, îți solicit în clipa aceasta ajutorul! Privi spre Virgilio: Consemnează solicitarea în jurnalul de bord, căpitane.

– Da, doamnă consilier, încuviință Virgilio, apoi urmă: Vorbind în numele meu, domnule senator, sunt încântat să vă avem alături de noi.

– Mulțumesc, căpitane, răspunse Bel Iblis și Leia își imaginează zâmbetul faimos al senatorului. Atunci să trecem la treabă, nu? *Pribeagul*, terminat.

Cele șase cuirasate se dispuseră în formație de încercuire în jurul distrugătorului spațial, revărsând asupra lui un potop de salve ionice și ignorând sporadicele reacții ale bateriilor de turbo-lasere.

– Mara are totuși dreptate, se apropie Karrde de Leia. Ar fi bine s-o ștergem, imediat ce-i scoatem pe tehnicieni din navă.

– Nu putem lăsa flota *Katana* pe mâna Imperiului, clătină femeia din cap.

– Înțeleg că n-ai avut ocazia să numeri câte cuirasate au mai rămas acolo, pufni Karrde.

– Nu. De ce?

– Am efectuat o scanare ceva mai devreme, în timp ce discutai cu Fey'lya. Din cele două sute de nave cât a avut inițial flota *Katana*... au mai rămas cincisprezece.

– Cincisprezece? se holbă ea uluită.

– Mă tem că l-am subestimat pe Marele Amiral, încuviință Karrde din cap și în tonul lui de politețe studiată se strecură o undă de amărăciune. Știam că, o dată ce va ști locația flotei, va începe să evacueze navele de aici, dar nu mă așteptasem să obțină locația atât de rapid de la Hoffner.

Leia se înfiora. Ea însăși fusese supusă, cândva, unui interogatoriu imperial. Deși trecuseră atâția ani, amintirea respectivă era încă vie.

– Mă-ntreb dacă a mai rămas ceva din el.

– N-are rost să-l compătimești, o sfătui bărbatul. Privind retrospectiv, pare improbabil ca Thrawn să se fi deranjat cu ceva așa de necivilizat cum este aplicarea forței. Pentru ca Hoffner să fi vorbit atât de repede, este clar că Marele Amiral i-a oferit pur și simplu o sumă importantă de bani.

Leia privi câmpul de bătălie din exteriorul navei și sentimentul întunecat al eșecului coborî peste ea. Pierduseră... În ciuda tuturor eforturilor facute, pierduseră.

Inspiră adânc, parcurgând exercițiile Jedi de relaxare. Da, pierduseră. Fusese însă doar o bătălie, nu războiul. Imperiul pusese mâna pe Forța Întunecată, totuși recrutarea și instruirea echipajelor necesare pilotării cuirasatelor aveau să dureze ani de zile. Între timp, se puteau întâmpla multe.

– Ai dreptate, încuviință ea. Ar fi mai bine să reducem pierderile. Căpitane Virgilio, imediat după neutralizarea vânătorilor TIE, trimite o echipă la *Katana*, ca să-i ajute pe cei dinăuntru.

Nu primi nici un răspuns.

– Căpitane?

Virgilio privea pe videcranul punții, iar chipul îi era împietrit.

– Prea târziu, doamnă consilier, rosti el încet.

Leia se răsuci și privi afară. Un al doilea distrugător spațial se materializase din hiperspațiu și pornise către nava asediată.

Întăririle imperiale sosiseră.

* * *

– Retragerea! urlă răgușit Aves. Către toate navele, retragerea! Al doilea distrugător spațial în sistem!

Ultimul cuvânt fu pe jumătate acoperit de țipătul alarmei de proximitate a lui Z-95, fiindcă ceva se apropiase prea mult. Mara trase brusc de manșă, lunecând pe o aripă, la timp pentru a ieși din linia de foc a unui vânător TIE.

– Retragerea, unde? întrebă ea.

Preschimbă lunecarea într-o rotație de abia controlată care-i anulă viteza de deplasare spre înainte. Atacatorul, devenit poate exagerat de încrezător după apariția întăririlor, vui pe lângă ea prea rapid ca să mai poată ochi cu precizie și Mara îl doborî cu sânge rece.

– În caz c-ai uitat, unii dintre noi n-au destulă putere de calcul la bord pentru a determina un salt sigur în hiperspațiu.

– Vă transmit eu parametrii, zise Aves. Karrde...

– De acord, vorbi Karrde din fregată. Plecați de-aici.

Mara strânse din dinți, privind spre al doilea distrugător spațial. Detesta să dea bir cu fugiții, dar știa că era unica soluție. Bel Iblis deplasase trei cuirasate ca să se confrunte cu noua amenințare, dar, deși echipate

cu tunuri ionice, navele lui nu puteau opri multă vreme un distrugător spațial. Dacă nu degajau în scurt timp, era posibil să nu mai aibă altă ocazie...

Brusc, simți furnicătura caracteristică intuirii primejdiilor. Lunecă din nou pe o aripă, dar de data aceasta o făcu cu întârziere. Z-95-ul fu zguduit puternic și dinapoia ei se auzi șuieratul ascutit al metalului supraîncălzit care se vaporiza în spațiu.

– M-au lovit! anunță ea.

O mână îi atinse în mod reflex comutatoarele de putere, iar cealaltă etanșă conexiunile căștii costumului de zbor. Acționase la timp – un al doilea șuierat, care dispăru aproape imediat, anunță distrugerea integrității cabinei.

– Nu mai am energie și nici aer. Ejectez!

Întinse mâna spre butonul de ejectare... și se opri. Întâmplător, sau poate printr-un instinct de ultimă clipă, îndreptase naveta avariata direct spre intrarea în hangarul primului distrugător spațial. Dacă ar mai fi putut extrage nițică energie din sistemul auxiliar de manevră...

Nu fu chiar așa ușor, dar când, în cele din urmă, atinse din nou butonul de ejectare avu satisfacția să știe că, distrugându-se, Z-95-ul avea să contribuie într-un fel la avariarea mașinării de război a Imperiului. Nu prea mult, totuși era ceva.

Apăsă butonul și peste o clipă fu izbită violent în scaun, când bolțurile explozive detonară cupola carlingii și o catapultară din navetă. Cu coada ochiului, văzu marginea babordului distrugătorului spațial și fulgerarea unui vânător TIE...

Apoi însă aparatura electronică a scaunului ejectabil își agonizant, un arc de lumină pârâi violent între circuite... și, cu un fior care o cutremură, Mara își dădu seama că făcuse probabil ultima greșală din viața ei. Concentrată să-și îndrepte naveta avariata spre hangarul distrugătorului spațial, se apropiase prea mult de nava gigantică și ejectase direct în calea bombardamentului cu unde ionice al cuirasatelor.

O dată cu pârâitul de circuite electronice distruse, pierdu totul. Transmisiunile, luminile, jeturile limitate de direcționare, regulatorul sistemului biogen, balizele de salvare.

Totul.

Pentru o clipă, gândurile i se îndreptară spre Skywalker. Și el naufragiase în spațiu, cu câteva luni în urmă. Mara avusese însă un motiv să-l găsească. Nimeni n-avea un motiv similar ca s-o găsească pe ea.

Un vânător TIE în flăcări mugi pe lângă ea și explodează. O schijă mare ricoșă din blindajul ceramic care acoperea parțial umerii femeii, izbindu-i tâmpla de tetieră cu putere.

Când se cufundă în beznă, Mara zări în fața ei chipul Împăratului. Și știu că-i înșelase din nou așteptările.

* * *

Se apropiau de anticamera de monitorizare aflată imediat înapoia punții lui *Katana*, când Luke tresări brusc.

– Ce-i? întrebă Han, răsucindu-se fulgător ca să privească pe coridorul dinapoia lor.

– Mara, rosti tânărul crispându-se la chip. Are probleme.

– Au lovit-o?

– Au lovit-o și... și s-a pierdut în spațiu, răspunse Luke încruntându-se concentrat. Cred c-a nimerit într-o rază ionică.

Arăta de parcă tocmai și-ar fi pierdut cea mai bună prietenă, nu pe asasina care voia să-l ucidă. Han se gândi să-i reamintească acest lucru, apoi decise, în ultima clipă, că aveau probleme mult mai presante cărora să le acorde atenție. Oricum, probabil că era vorba despre una dintre chestiile acelea Jedi nebunești, lipsite de orice sens.

– Ei bine, spuse el, reluând înaintarea, acum tot n-o putem ajuta. Haide!

Cele două coridoare principale de la babord și tribord se întâlneau în anticamera de monitorizare, din care printr-o singură ușă blindată se pătrundea pe puntea de comandă. Când Han și Luke ajunseră acolo, Lando și Chewbacca așteptau de o parte și cealaltă a intrării în coridorul babord, adăpostindu-se de un baraj de lasere și, ocazional, riscând câte o salvă scurtă de răspuns.

– Ce-ați reușit? întrebă Han.

– Nimic grozav, mârâi Lando. Au mai rămas cel puțin zece. I-au atins pe Shen și pe Tomrus – Shen probabil c-o să moară dacă-ntr-o oră nu-l ducem la un droid medical. Anselm și Kline au grijă de ei pe punte.

– Noi ne-am descurcat ceva mai bine, dar tot ne mai urmăresc vreo doi, zise Han.

Examină iute rândurile de console de monitorizare din anticameră. Puteau să asigure o acoperire rezonabilă, dar, din cauza dispunerii lor, apărătorii n-ar fi fost capabili să se retragă mai departe fără să se expună focului inamic.

– Nu cred că noi patru putem apăra locul ăsta, decise el. Mai bine să ne retragem pe punte.

– Ține-i capătul drumului, îi aminti Lando, sper că n-ai uitat asta.

Han îl simți pe Luke încordându-se alături.

– Bine, zise tânărul. Intrați toți pe punte, o să mă ocup eu de asta.

– Ce-o să faci? îl privi Lando.

– O să mă ocup eu de asta, repetă Luke și-și activă sabia de lumină, care bâzâi scurt. Dați-i drumul, știu ce-am de făcut.

– Haide, încuviință Han. (Habar n-avea care-i erau intențiile, dar expresia de pe fața tânărului dădea de înțeles că n-avea timp de argumentări.) Îl putem susține cu foc de acoperire dinăuntru.

Peste un minut, își stabiliseră pozițiile: Han și Lando imediat în interiorul ușilor blindate ale punții, Chewbacca la câțiva metri mai în față, la adăpostul unei console pentru inginerie, iar Luke singur în dreptul

arcadei intrării, cu sabia zumzând. Imperialii avură nevoie de aproape un minut ca să-și dea seama că nimeni nu mai apăra coridoarele, dar, o dată ce înțeleseseră asta, acționară rapid. Salvele de acoperire porniră să ricoșeze din console și soldații începură să pătrundă, unul câte unul, din cele două coridoare, ascunzându-se înapoia consolelor lungi și aducându-și contribuția la furtuna de foc.

Încercând să nu dea bir cu fugiții, Han ripostă cu blasterul, știind perfect că nu reușea decât să contribuie la vacarmul general. Sabia lui Luke scânteia aidoma unei creaturii vii și înfometate, deviind loviturile ce se apropiau prea mult. Deocamdată, puștiul părea să nu fi fost atins... dar Han știa că nu putea să reziste o veșnicie. Imediat ce imperialii încetau focul de acoperire dezordonat și începeau să-și concentreze tirul, ar fi fost prea multe salve chiar și pentru un Jedi. Strângând din dinți și dorindu-și să fi știut ce intenționa Luke, continuă să tragă.

– Atenție! răcni Luke peste țuiturile salvelor.

Chiar în clipa în care Han se întrebă la ce ar fi trebuit să fie atent, puștiul se retrase un pas și aruncă sabia în lateral. Aceasta descrie o spirală peste anticameră, se înfipse în perete...

Și cu o bubuitură ca un tunet, deschise anticamera spre vidul spațiului cosmic.

Luke sări îndărăt, de abia reușind să intre în punte, înainte ca ușile blindate să se închidă automat în fața decompresiei explozive. Alarmerle urlară o clipă, până ce Chewbacca le dezactivă, și Han putu să audă încă un minut bufnetele focurilor laser, în vreme ce imperialii sortiți pieirii trăgeau inutil în ușile blindate.

Apoi salvele încetară... și totul luă sfârșit.

Luke se afla deja în fața videcranului principal, privind băătălia care se ducea în exterior.

– Ușurel, îl sfătui Han vârând blasterul în toc și apropiindu-se de el. Noi nu mai putem intra în luptă.

– Nu se poate, insistă Luke încleștând și descleștând întruna mâna dreaptă artificială. (Poate că-și reamintea de Myrkr și de lunga călătorie prin pădure, alături de Mara.) Trebuie să facem ceva, pentru a-i ajuta, altfel imperialii îi vor uide pe toți.

– Nu avem putere de foc și nici capacitate de manevră, mormăi Han înăbușindu-și propriul sentiment de neajutorare și știind că Leia se găsea în fregată. Ce-a mai rămas?

– Nu știu, recunoscu tânărul. Tu ești cel cu ideile. *Tu* trebuie să te gândești la ceva.

– Mda, cum să nu, făcu Han privind în jurul punții. Ajunge să dau din mâini și...

Se opri brusc... și simți cum un surâs pieziș i se lăța lent pe chip.

– Chewie, Lando, mergeți la displayurile senzoriale de acolo, ordonă el privind consola din fața sa. (Nu era cea care-i trebuia.) Luke, ajută-mă s-o găsesc... nu-i nevoie, asta-i!

– Ce anume? întrebă Lando apropiindu-se de displayul indicat.

– Ia gândește-te nițel...

Han examinează comenzile. Perfect, totul părea să fie conectat. Spera să fie și funcționabil.

– Unde suntem noi, de fapt? continuă el, apropiindu-se de consola de pilotaj și activând-o.

– În mijlocul neantului, replică Lando cu răbdarea întinsă la maximum. Iar dacă te joci cu comenzile de pilotare, tot n-o să ajungem nicăieri.

– Exact, rânji Han. *Noi* n-o să ajungem nicăieri.

Lando se holbă la el... și, lent, zâmbi la rândul său.

– Așa-i, făcu el viclean. Așa-i. Asta-i flota *Katana*, iar noi suntem la bordul navei *Katana*.

– Te-ai prins.

Han inspiră adânc, își ură noroc în gând și activă propulsia.

Katana nu se clinti, desigur. Dar motivul pentru care întreaga flotă *Katana* dispăruse complet...

– Am una, anunță Lando aplecându-se deasupra displayului său. Curs 40-3 cu 20.

– Numai una?

– Atât. Zi mersi – după atâția ani, avem noroc că există totuși o navă ale cărei motoare funcționează.

– Să sperăm că nu vor ceda, mârâi Han. Dă-mi cursul de interceptție pentru al doilea distrugător spațial.

– Cincisprezece grade spre babord și o linie în jos.

– Bun!

Cu atenție, Han execută modificarea de curs necesară. Încearcă o senzație stranie să comande altă navă prin circuitul de comandă secundară.

– Cum este? îl întrebă pe Lando.

– Pare-n regulă. Mai bagă-i putere.

– Monitorizarea controlului de pornire a focului nu funcționează, îl avertiză Luke apropiindu-se de el. Nu știu câtă precizie poți avea.

– Nici n-am nevoie de precizie, rânji Han. Lando?

– Încă nițel spre babord. Încă nițel... atât! Ești perfect aliniat.

– Asta a fost, încuviință Han și deschise la maximum comanda duzelor.

Desigur, era imposibil ca distrugătorul spațial să nu fi văzut cuirasatul care se rotea spre el. Dar cu circuitele electronice și sistemele de comandă bruiate de atacul ionic al lui Bel Iblis, îi era imposibil să eschiveze la timp.

Chiar de la depărtarea la care se afla *Katana*, impactul și explozia fură spectaculoase. Han privi globul de foc care se dilată și apoi se destrămă lent, după care se întoarse către Luke.

– Gata, spuse el. *Acum*, nu mai putem intra în luptă.

* * *

Prin videcranul lateral al *Judecătorului*, căpitanul Brandei privi cu o neîncredere stupefiată cum *Irevocabilul* dispăru în flăcări. Nu – era

imposibil! Așa ceva nu se putea întâmpla! Nu unui distrugător spațial imperial. Nu celei mai puternice nave din flota Imperiului!

Pocnetul unei salve în câmpul deflector al punții îl smulse din stupoare.
– Raport! Iatră el.

– Unul dintre cuirasatele inamice pare să fi fost avariat în explozia *Irevocabilului*, raportă monitorul senzorilor. Celelalte două se îndreaptă încoace.

Ca să le susțină pe celelalte trei, care continuau să-l împroaște cu tunurile ionice. Brandei examinează rapid displayul tactic, dar era zadarnic. Știa perfect că-i rămăsese o singură cale.

– Cheamă la bord toți vânătorii rămași, ordonă el. Imediat după îmbarcare, efectuăm saltul în hiperspațiu.

– Da, domnule căpitan.

Echipajul de pe punte intră în acțiune și Brandei își îngădui un surâs acru. Da, acum pierduseră, însă fusese numai o bătălie, nu războiul. Aveau să revină în curând... iar atunci o vor face cu Forța Întunecată condusă de Marele Amiral Thrawn.

De aceea, îi va lăsa pe rebeli să se bucure de victoria lor aici. Era posibil să fie ultima.

Echipa de reparații din *Quenfis* petici blindajul anticamerei într-un timp record. Nava cerută de Luke îl aștepta în cala hangar și tânărul ieși în spațiu la nici o oră după nimicirea distrugătorului spațial și retragerea celui de-al doilea.

Localizarea unui singur scaun ejectabil lipsit de semnale electronice prin nenumăratele sfărâmături ale bătăliei fusese o sarcină imposibilă pentru oamenii lui Karrde. Pentru un Jedi era aproape floare la ureche.

Mara era inconștientă când o găsi, atât din cauza rezervei de aer aproape terminate, cât și din pricina unei comoții ușoare. Aves o îmbarcă în *Karrde Nesupusul* și porni cu o viteză aproape nesăbuită spre facilitățile medicale ale crucișătorului spațial, care sosise în cele din urmă. Luke rămase până îi văzu suind în siguranță la bord, apoi reveni la *Katana* și la transportorul cu care avea să se întoarcă la Coruscant.

Întrebându-se de ce fusese atât de important pentru el s-o salveze pe Mara în primul rând.

Nu știa motivul. Putea propune o mulțime de explicații logice, de la simpla recunoștință pentru ajutorul oferit de femeie în luptă, și până la faptul că salvarea vieților se înscria în mod natural în datoria unui Jedi. Toate însă erau simple explicații logice. Unicul lucru pe care-l știa cu siguranță era că trebuise s-o facă.

Poate că fusese călăuzit de Forță. Poate că fusese un ultim zvâcnut al idealismului și naivității tinerești.

Pe consola din fața lui, circuitul de transmisiuni piui.

– Luke?

– Da, Han, ce este?

– Întoarce-te în *Katana*. Imediat!

Luke privi prin cupolă spre nava întunecată din față și îl străbătu un fior. Glasul lui Han fusese de-a dreptul sumbru...

– Despre ce-i vorba?

– Necazuri, răspunse celălalt. Știu acum ce intenționează Imperiul. Și e de rău.

Luke înghiți un nod.

– Vin imediat.

* * *

– Așadar, vorbi Thrawn și ochii lui strălucitori scânteiară cu un foc înghețat când îi ridică de pe raportul expediat de *Judecător*, grație insistenței tale în a mă întârzia, am pierdut *Irevocabilul*. Bănuiesc că ești mulțumit.

C'baoth îl privi fără să clipească.

– Nu mă învinui pe mine de incompetența așa-zișilor tăi cuceritori, replică pe un ton la fel de tăios. Sau poate că n-a fost incompetență, ci abilitatea Rebeliunii. Poate că acum ai fi mort, dacă *Himera* ar fi plecat într-acolo.

Chipul celui alt se întunecă. Pellaeon se apropie cu o jumătate de pas de Marele Amiral, intrând mai mult în sfera de protecție a ysalamirului de lângă scaunul de comandă și se încordă, așteptând explozia.

Thrawn era însă capabil de un control superior.

– De ce ai venit? se mulțumi să întrebe.

Maestrul Jedi zâmbi și se întoarse în mod deliberat cu spatele.

– De când ai sosit pe Wayland, mi-ai făcut multe promisiuni, Mare Amiral, răspunse și se opri să examineze una dintre hologramele sculpturilor din încăpere. Am venit pentru a mă asigura că respecti promisiunile acelea.

– Și cum intenționezi s-o faci?

– Asigurându-mă că sunt prea important ca să fiu – să zic așa – trecut în uitare. De aceea, te informez în mod oficial că mă voi întoarce pe Wayland... și voi prelua comanda proiectului Muntele Tantiss.

Pellaeon simți cum i se uscă gâtul.

– Proiectul Muntele Tantiss? repetă Thrawn.

– Da, surăse din nou C'baoth și se uită spre Pellaeon. Evident că știu despre el, căpitane. În ciuda eforturilor voastre jalnice de a-mi tăinui adevărul.

– Doream să te scutim de neplăceri inutile, îl asigură Thrawn. De pildă, de unele amintiri neplăcute pe care proiectul le-ar putea dezgropa.

C'baoth îl studie atent.

– Poate că-i adevărat, acceptă el cu o undă de sarcasm. Dacă acesta este motivul vostru real, vă mulțumesc, dar momentul unor asemenea griji a trecut. După ce am părăsit Wayland, puterile și capacitățile mi-au crescut, Mare Amiral. Nu mai este necesar să-mi protejați sensibilitățile.

Își îndreptă statura și când vorbe din nou, glasul îi răsună sonor în încăpere:

– Sunt C'baoth, maestru Jedi. Mă slujește Forța care ține legată galaxia. Fără grabă, Thrawn se ridică de pe scaun.

– Iar tu mă slujești pe mine.

C'baoth clătină din cap.

– Nu te mai slujesc, Mare Amiral. Cercul s-a închis. Jedi vor conduce din nou.

– Ai grijă, îl avertiză Thrawn. N-ai decât să crezi orice dorești, însă nu uita niciodată că nici chiar tu nu ești indispensabil Imperiului.

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se arcuiră... iar zâmbetul care-i încreți chipul trimise un fior de gheață prin pieptul lui Pellaeon. Era același zâmbet pe care și-l reamintea de pe Wayland.

Zâmbetul care-l convinsese primul că, într-adevăr, C'baoth era nebun.

– Dimpotrivă, murmură maestrul Jedi. De acum înainte, eu sunt cel *indispensabil* Imperiului.

Ridică ochii spre stelele afixate pe pereții încăperii.

– Haide, spuse el. Să discutăm despre organizarea Imperiului nostru.

* * *

Luke privi trupurile soldaților imperiali care muriseră în urma decomprimării bruște a anticamerei punții din *Katana*. Înțelegea acum ce ce-i păruseră atât de stranii minții sale.

– Nu cred că poate fi vorba despre o greșeală, se auzi vorbind.

De lângă el, Han strânse din umeri.

– Leia a ordonat o analiză genetică, dar eu sunt sigur.

Luke încuviință din cap, privind chipurile înșiruite pe podea. Sau, mai exact, privind singurul chip pe care-l aveau toate cadavrele.

Clone.

– Deci asta este, șopti el. Imperiul a descoperit undeva un set de cilindri Spaarti pentru clonare și l-a pus la treabă.

– Ceea ce înseamnă, concluzionă Han sumbru, că nu va avea nevoie de ani de zile ca să recruteze și instruiască echipaje pentru noile cuirasate, ci doar de câteva luni. Poate nici chiar atât...

Luke inspiră adânc.

– Am un presentiment foarte neplăcut, Han.

– Nu ești singurul.

Sfârșitul în volumul viitor...

seria STAR WARS

ASALTUL FORȚEI ÎNTUNEcate

Continuarea autorizată a legendarei saga Star Wars și urmarea best-seller-ului Moștenitorul Imperiului; un roman de intrigă, război și rău distrugător – pe măsură ce Luke Skywalker se confruntă cu partea întunecată a Forței.

ASALTUL FORȚEI ÎNTUNEcate

Cel mai viclan și nemilos dintre Warlorzii Împăratului, Marele Amiral Thrawn, a preluat comanda resturilor Flotei Imperiale și a lansat o campanie masivă pentru distrugerea Noii Republici.

Între timp, Han și Lando Calrissian duc o altă cursă contracronometru pentru a găsi o dovadă a trădării din Consiliul Republicii... dar descoperă o flotă rătăcită care ar putea însemna pierirea prietenilor lor și victoria dușmanilor.

Cel mai periculos dintre toate însă este un nou Jedi al Întunericului, ridicat din cenușa unui trecut spectral, ros de amărăciune... și care plănuiește să-l atragă pe Luke Skywalker de partea întunecată a Forței.

STAR WARS™

TRILOGIA
ULTIMUL LORD AL ÎNTUNERICULUI:

VOLUMUL I
MOȘTENITORUL IMPERIULUI

VOLUMUL II
ASALTUL FORȚEI ÎNTUNEcate

VOLUMUL III
ULTIMA PORUNCĂ

ISBN 973-9397-41-7

9 789739 397414

